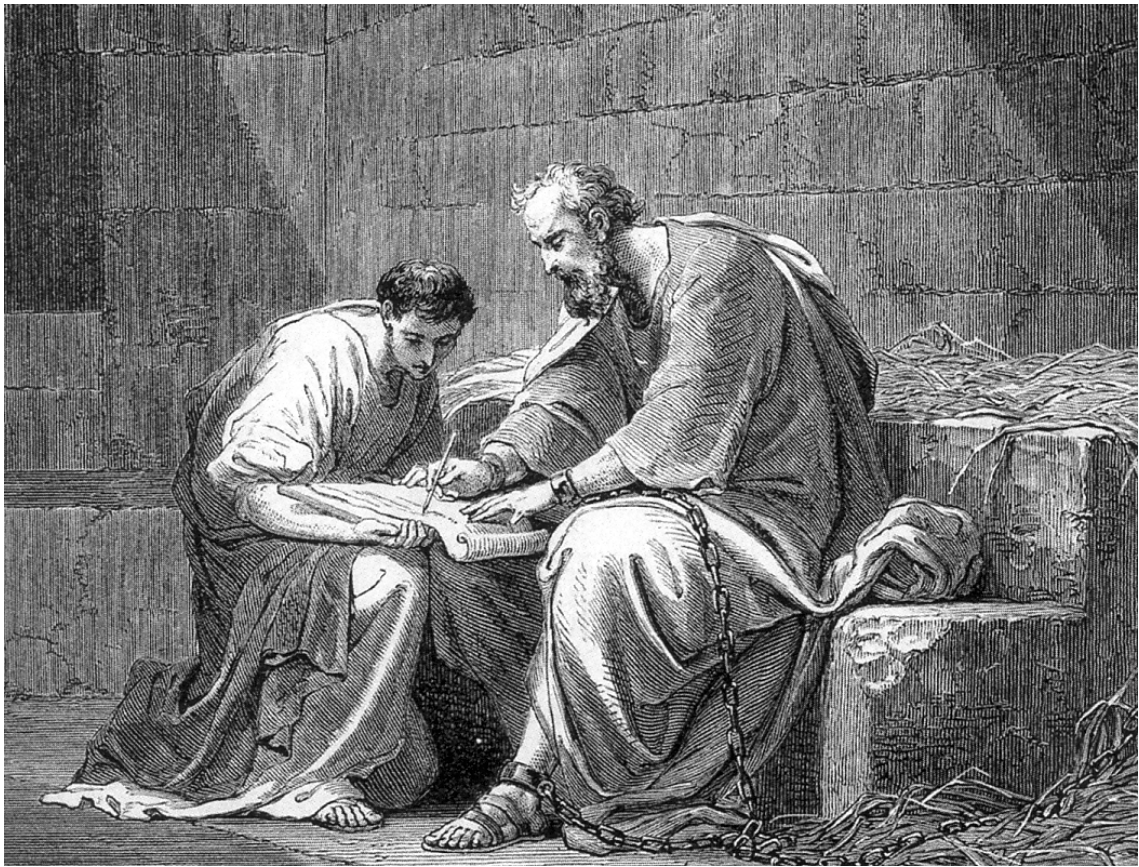

Jorma Pihkala

ROOMALAISKIRJE

Saarnoja ja opiskelukysymyksiä

Sisällysluettelo

Room. 1:1-7 Uskovan identiteetti.....	3
Room. 1:8-17 Evankeliumi – Jumalan voima.....	11
Room. 1:16-17 Uskosta vanhurskas.....	18
Room. 1:18-32 Totuus vääryyden vallassa.....	23
Room. 2:1-16 Jumalan tuomio on oikea.....	29
Room. 2:17-29 Jumalan laki ja ihmissydän.....	35
Room. 3:1-20 Jumalan totuus ja ihmisen synti.....	41
Room. 3:21-31 Vanhurskaus uskon kautta.....	48
Room. 4:1-11 Vanhurskaus jumalattomalle.....	55
Room. 4:13-25 Uskon taistelu.....	64
Room. 5:1-11 Vanhurskautuksen seuraukset.....	69
Room. 5:12-21 Synnin ja vanhurskauden sukukunnat.....	75
Room. 6:1-14 Kastettu Kristukseen.....	81
Room. 6:15-23 Saako uskova tehdä syntiä?.....	88
Room. 7:1-12 Vapaa laista.....	95
Room. 7:13-25 Laki ja synti.....	101
Room. 8:1-17 Elämä Hengessä.....	107
Room. 8:18-27 Tuleva vapautus.....	115
Room. 8:28-39 Jumalan rakkaus Kristuksessa.....	120
Room. 9:1-18 Jumala valitsi Israelin.....	128
Room. 9:19-33 Jumalan viha ja armo.....	136
Room. 10:1-13 Herran avuksi huutaminen.....	142
Room. 10:14-21 Uskon syntyminen?.....	148
Room. 11:1-16 Jumalan armovalinta.....	154
Room. 11:17-36 Jumalan viisaus.....	160
Room. 12:1-3 Uusi elämä Kristuksessa.....	168
Room. 12:4-13 Armolahjat ja rakkaus.....	174
Room. 12:14-21 Voita paha hyvällä!.....	180
Room. 13:1-7 Alamaisuus esivaltaa kohtaan.....	187
Room. 13:8-14 Aamun odottajat.....	191
Room. 14:1-12 Älä tuomitse veljeäsi!.....	197
Room. 14:13-23 Jumalan valtakunnan luonne.....	202
Room. 15:1-13 Yksimielinen ylistys.....	208
Room. 15:14-33 Evankeliumin pappispalvelu.....	214
Room. 16:1-27 Rakkaat uskonveljet ja sisaret.....	221

Room. 1:1-7 Uskovan identiteetti

1. *Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoliksi ja erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia,*
2. *jonka Jumala on ennalta luvannut profettojensa kautta pyhissä Kirjoituksissa,*
3. *evankeliumia hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta, meidän Herrastamme. Lihan puolesta hän on syntyään Daavidin jälkeläinen,*
4. *ja pyhyyden Hengen puolesta hänet on kuolleista nousemisen kautta asetettu Jumalan Pojaksi voimassa.*

5. *Hänen kauttaan me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeään kohtaan kaikissa pakanakansoissa,*
6. *joihin tekin, Jeesuksen Kristuksen kutsumat, kuulutte.*
7. *Kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaalle, kutsutuille pyhille: armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!*

Kuka minä olen?

Kysymys identiteetistä eli kysymys: "Kuka minä olen?" on monelle tänään "elämää suurempi kysymys". Ennen vanhaa ja toki osin nykyäänkin ihmiset pyrkivät rakentamaan minuutensa sen varaan, mitä he tekevät tai millaisessa yhteiskunnallisessa asemassa he ovat. Tänä päivänä suuri trendi on rakentaa omaa identiteettiä sisäisen tunnetilansa esiin tuomisena niin, että ympärillä olevien ihmisten pitäisi tunnustaa ja hyväksyä asianomaisen itse kokema identiteetti. Gender ideologia on johtanut siihen, että varsinkin koetutun seksuaalisen identiteetin ilmaisemisesta on tullut merkittävä poliittinen kiistakysymys. Onko identiteetti eli minuus jotain sellaista, jonka ihminen itse voi ja pitää määritellä, vai onko se jotain, mikä on meille annettu ja mikä meidän tulisi hyväksyä. Raamatun lähtökohta on se, että ihminen on Jumalan kuvaksi luotu olento, mutta syntiinlankeemuksen tähden Jumalan kuva hänessä on turmeltunut. Jumalasta erossa elävä ihminen on eksyksissä ja hänen minäkuvansa on kieroutunut. Ihmisen on kuitenkin mahdollista löytää oikea minuutensa, kun hän pääsee Jeesuksen Kristuksen kautta takaisin Jumalan yhteyteen uskomalla evankeliumi.

Roomalaiskirjeen alkujakeissa Paavali kuvaa omaa identiteettiään Jumalan lapsena ja siitä nousevaa tehtäväänsä. Vastaavasti hän antaa myös selkeän kuvan, keitä ja millaisia ovat hänen kirjeensä saajat Roomassa.

Kirjeen taustaa

Paavali kirjoitti Roomalaiskirjeen Korintin kaupungista kolmannen lähetysmatkan aikana vuonna 56. Korintista Paavali meni Jerusalemiin, missä hänet vangittiin. Lopulta kahden vuoden vankeuden ja haaksirikon vuoksi vuoden mittaiseksi venyneen merimatkan jälkeen päätyi Roomaan, mutta edelleen vankina. Saatuaan keisarillisessa oikeusistunnossa vapauttavan tuomion hän pääsi pariaksi vuodeksi vapaaksi. Niiden aikana hän vieraili muun muassa Espanjassa ja Kreetalla. Sitten hänet vangittiin uudelleen ja keisari Neron vainoissa hänet teloitettiin Roomassa.

Kirje osoitettiin Rooman seurakunnalle. Se oli syntynyt pian helluntain jälkeen Jerusalemiin juhlille tulleiden ja niiden aikana uskoon tulleiden ja Roomaan palanneiden juutalaisten toimesta. Paavali itse tuli uskoon vasta ehkä noin pari vuotta helluntain jälkeen. Evankeliumi levisi Roomassakin alkuvaiheessa pääasiassa vain juutalais-

ten parissa. Siksi se oli alussa pääosaltaan juutalais-kristillinen. Kun Keisari Kaludias kuitenkin määräsi kaikki juutalaiset poistumaan Roomasta (Ap.t. 18:2), seurakuntaan jäi pelkkiä ei-juutalaisia jäseniä, jolloin se alkoi kasvaa pakanoiden keskuudessa. Kun Klaudiuksen kuoltua juutalais-kristityt palasivat Roomaan, he huomasivat olevansa vähemmistö. Heidän ja pakanakristittyjen välille näytti syntyneen myös Roomassa jännitteitä, joita Paavali kirjeellään selvittelee.

Kirjeen päämäärä

Koska Roomalaiskirje on perusteellinen kristillisen pelastusopin ja elämän johdonmukainen yleisesitys, Paavali ei pyrkinyt vain purkamaan noiden kahden uskovien ryhmän välisiä jännitteitä, vaan antamaan heille kokonaisvaltaista ja syventävää opetusta evankeliumista ja sen vaikutuksesta. Samalla hän selvitti Rooman uskoville, joista hän tunsu vain muutamia, millaista on hänen opetuksensa ja kuka hän itse on. Lisäksi hän halusi Rooman seurakunnan avustamana päästä jatkamaan lähetyssamatkojaan aina Espanjaan asti. (15:23-24)

Paavalia motivoi kirjeen kirjoittamiseen sama asia kuin koko hänen tehtävänsä evankeliumin julistajana: *Hänen kauttaan me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeään kohtaan kaikissa pakanakansoissa,...* (5)

Paavali oli myös vakuuttunut siitä, että hänen läsnäolonsa Roomassa koituisi sekä seurakunnan siunaukseksi että hänelle itselleen virkistykseksi.

Kirjeen sisältö

Kirje jakautuu seuraaviin osioihin: Alussa on johdanto 1:1-17. Sitten käsitellään ihmisen ongelmaa, syntiä ja sen tuottamaa turmelusta 1:18-3:20. Ongelman ratkaisu on Jeesuksen valmistama pelastus 3:21-5:21. Kristityn vaellusta eli pyhitystä aina lopulliseen kirkastamiseen asti käsitellään jaksossa 6:1-8:39. Seuraava jakso keskittyy pelastushistoriaan sekä pakanakristittyjen että juutalais-kristittyjen näkökulmasta 9:1-11:36. Kristillisen elämän kehoitusosio on 12:1-15:13. Päätös yhteenveto ja tervehdykset käsittävät jakson 15:14-16:27.

Paavali Kristuksen orja

Ajan tapaan kirje alkaa lähettäjän ja vastaanottajien esittelyllä. Lähettäjänä Paavali kuvaa samalla oman identiteettinsä: *Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoliksi ja erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia.*(1)

Paavalin alkuperäinen nimi Saul tai Saulus viittasi hänen sukulaisuuteensa Benjaminin heimon merkittävimpään mieheen kuningas Sauliin. Ennen Jeesuksen kohtaamista Damaskoksen tiellä Paavali oli ylpeillyt sukulaisuudellaan ja nimellään, niin kuin hän kertoo Filippiläiskirjeessä: *Minut on ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä, olen Israelin kansaa, Benjaminin heimoa, heprealainen heprealaisista syntynyt, lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. Mutta mikä minulle oli voitto, sen olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.* (Fil. 3:5-7)

Hän oli siis ennen pelastumistaan rakentanut minäkuvansa sukuunsa, uskonnolliseen toimeliaisuuteensa ja innokkaaseen toimintaansa farisealaisen suuntauksen parhaana edustajana. Mutta se kaikki romahti, kun Jeesus otti hänet kiinni:

Niinpä minä luen kaiken tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken ja pidän sen roskana, että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, joka tulee laista, vaan sen, joka tulee uskosta Kristukseen, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella. (Fil. 3:8-9)

Siksi hän muutti jopa nimensä Saulista Paavaliksi (Paulus), mikä tarkoittaa "pientä". Hän luki entisen suuruutensa roskaksi ja löysi Kristuksen nöyryydessä oikea pienuutensa.

Nyt hän ilmoittautuu Rooman kristityille Jeesuksen Kristuksen palvelijaksi tai tarkkaan ottaen orjaksi. Orjallahan ei ole mitään oikeutta omaan elämäänsä, hänen on noudatettava kaikessa isäntänsä Jeesuksen Kristuksen tahtoa ja hän on isäntänsä omaisuutta. Mutta juuri Jeesuksen Kristuksen orja on vapain mahdollinen ihminen. Hänen ei tarvitse olla enää ihmisten orja. Hänen tehtävänsä Jeesuksen orjana oli julistaa evankeliumia:

Siitä, että julistan evankeliumia, minulla ei ole kerskailemista. Minun on pakko tehdä niin. Voi minua, ellen evankeliumia julista! Jos teen sitä vapaasta tahdostani, minulla on siitä palkka. Jos taas en tee sitä vapaasta tahdostani, minulle on silti uskottu tämä tehtävä. Mikä siis on palkkani? Se, että evankeliumia julistaessani teen sen ilmaiseksi enkä käytä hyväkseni evankeliumin minulle antamia oikeuksia. (1. Kor. 9:16-18)

Kristuksen orjuus vei Paavalin julistamaan sitä evankeliumia, joka oli vapauttanut hänet lain ja synnin alta Jumalan lasten ihmeelliseen vapauteen. Mutta evankeliumissa ilmestynyt Jumalan rakkaus oli niin valtava, että se pakotti Paavalin julistamaan evankeliumia. Hänen oli aivan mahdoton vastustaa Jumalan rakkauden synnyttämää rakkautta hukkuvia ihmisiä kohtaan. Hän ei voinut olla julistamatta evankeliumia.

Jeesuksen hallintavalta tapahtuu jokaisen uskovan sydämessä rakkauden ja totuuden voimalla. Se on todellista hallintaa, koska Herra saa omansa todellakin toimimaan tahtonsa mukaan. Kuitenkin se on suurta vapautta, koska se on Pyhän Hengen meissä synnyttämää vastarakkautta. Siinä on samaa kuin onnellisessa avioliitossa, joka on syvintä sidonnaisuutta toiseen ihmiseen. Se koetaan kuitenkin suurimpana vapautena, koska vaikuttimena on keskinäinen rakkaus eikä ulkoinen vaatimus. Jokainen uskova, joka on syntien anteeksiantamisessa saanut kokea Jumalan suurta rakkautta, on myös Jeesuksen Kristuksen palvelija. Jokaisella uskovaalla on myös etuoikeus saada jakaa evankeliumia muille.

Kutsuttu apostoli

Edelleen Paavali kuvaa itseään kutsutuksi apostoliksi. Sana kutsuttu kuvaa jokaista uskovaa, sillä kukaan ei voi tulla tuntemaan Jumalan pelastavaa rakkautta, ellei Jumala itse sanansa kautta kutsu häntä. Jumalan sanan kutsu herättää hänen oman tuntonsa ja Pyhä Henki sanan lupausten voimalla auttaa ihmisen uskomaan evankeliumin omalle kohdalleen. Uskossa hän saa omistaa Kristuksessa täyden pelastuksen. Siinä merkityksessä kaikki uskoon tulleet ovat Jumalan kutsumia.

Paavali kohdalla kutsu merkitsi toki samaa kuin kaikkien muidenkin pelastettujen kohdalla. Mutta hänen kohdallaan siihen sisältyi vielä aivan erityistehtävä toimia apostolin virassa. Kutsu pelastukseen vie jokaisen uskoon tulleen myös tehtävään tässä ajassa kirkastaa Kristusta rakkauden töin ja evankeliumia julistamalla, mutta Paavalilla oli sen lisäksi tehtävä ja valtuutus toimia apostolina.

Jeesus valitsi aikanaan kaksitoista opetuslasta ja nimitti heidät apostolin tehtävään. Vastaavasti Damaskon tiellä ilmestyessään Jeesus kutsui myös Paavalin apostolin tehtävään. Apostolin tehtävä oli toimia Jeesuksen ylösnousemuksen todistajana ja Jumalan ilmoituksen välittäjänä. Apostolien tehtävää luonnehti myös se, että heidän auktoriteettinsa Jumala vahvisti monenlaisten merkkien ja ihmeiden välityksellä. Paavalikin sai olla Jumalan välikappaleena, kun ihmisiä parani, riivattuja vapautettiin ja jopa kuolleita herätettiin. Jumalan toiminta armolahjojen välityksellä ei tosin rajoittunut pelkästään apostoleihin, mutta vain heille annettiin tehtävä tallentaa meille Jumalan ilmoitus, jonka he saivat suoraan Herralta. Ilmoitus on nyt meille tallennettuna Uudessa testamentissa. Mikään Uuden testamentin jälkeen kirjoitettu kirja ei ole enää Jumalan ilmoitusta. Monet kirjat voivat olla hyvää Jumalan ilmoituksen selitystä ja soveltamista elämäämme, mutta kaikkia niitä on arvioitava Jumalan sanalla, Raamatulla.

Huomautuksena todettakoon, että Uusi testamentti käyttää joissakin yhteyksissä sanaa apostoli tarkoittamaan samaa kuin lähetyssaarnaaja, sillä sanan perusmerkitys on "lähetetty". Sanaa on käytetty myös enkeleistä ja jopa Jeesuksesta, jonka Isä lähetti maailmaan. Mutta Paavali tarkoittaa siis tässä yhteydessä sillä Jeesuksen ilmoituksen välittäjää. Hän korostaa asiaa muun muassa seuraavaan tapaan:

Teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmismielen mukaista. Enhän minä ole sitä keneltäkään ihmiseltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan sain sen ilmestyksessä Jeesukselta Kristukselta. (Gal. 1:11-12)

Näin ollen Roomalaiskirje ei ole mikä tahansa hyvä hengellinen kirje, vaan se on Jumalan Hengen Paavalin välityksellä meille antamaa ilmoitusta Jumalan pelastustahdosta. Siksi sitä lukiessamme meidän tulee avata sydämemme itse Jumalalle.

Erotettu Jumalan evankeliumille

Edelleen Paavali kuvaa itseään erotetuksi Jumalan evankeliumille. Sana erottaa ja sana pyhittää ovat saman tyyppisiä. Ne tarkoittavat sitä, että jokin asia, esine tai henkilö asetetaan erityiseen käyttöön Jumalaa varten. Kun ihminen tulee uskoon ja pääsee evankeliumin osallisuuteen, hänet erotetaan maailmasta. Hän kuuluu siihen joukkoon, joka on kutsuttu ulos maailmasta, vaikka hän elääkin edelleen maailmassa. Hänelle annetaan pyhä tehtävä, jota kuvataan näin:

Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuus-kansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmelliseen valoonsa. (1. Piet. 2:9)

Edelleen Jeesuksesta lauletaan taivaassa:

"Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." (Ilm. 5:9-10)

Paavalin kohdalla erottamiseen sisältyi erityistehtävä toimia pakanoiden apostolina: *Heidän palvellessaan Herraa ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: "Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut." Silloin he paastosivat ja rukoilivat, ja he panivat kätensä heidän päälleen ja antoivat heidän mennä.* (Ap.t. 13:2-3)

Samalla kun uskova kristitty suorittaa ajallisia tehtäviä "viljellen ja varjellen" Jumalan luomakuntaa, hänet on kuitenkin kutsuttu myös erityistehtävään evankeliumin julistamiseen. Sitä tehtävää eivät muut kykene tekemään. Paavali ja moni muu on sen jälkeen erotettu lähetystyöhön tai kokotoimiseen evankeliumin julistukseen.

Paavali näki siis itsensä eli identiteettinsä kutsuttuna Jeesuksen Kristuksen orjana, jolla oli erityistehtävä ilmoituksen välittäjänä ja evankeliumin julistajana pakanoiden keskuudessa. Hänen identiteettiinsä kuului siis oleminen orja ja tekeminen, sanan julistus.

Rooman kristittyjen identiteetti

...tekin, Jeesuksen Kristuksen kutsumat, kuulutte. Kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille: (6-7)

Kirjeen vastaanottajat ovat myös saaneet Jeesukselta Kristukselta kutsun ja sen vastaan otettuaan he olivat päässeet osallisiksi pelastuksesta. Heidän identiteettinsä muodostui siitä, että he olivat Jumalalle rakkaita. Jokaiselle uskovalle on äärimmäisen tärkeätä nähdä itsensä "Jumalan silmillä". Kun Jumala rakastaa jokaista uskovaa sillä samalla rakkaudella, jolla Hän rakastaa omaa ainosyntyistä Poikaansa Jeesusta, niin siitä pitää tehdä oikeat johtopäätökset omaan elämään. Uskovan identiteetti ei ole siinä, millainen hän on edelleen syntiin lankeavana mutta armahdettuna ihmisenä, vaan siinä, millaisena Jumala näkee hänet. Joka aamu ensimmäiseksi hän saa muistuttaa itseään siitä, että hän on Jumalan rakas lapsi Jeesuksen täydellisen sovitustyön tähden. Uskova saa julistaa omalla sydämellään evankeliumin ja siitä käsin hän saa rohkeasti jakaa evankeliumia myös muille. Tietysti on aivan käsittämätön armon ihme, että Jumala pitää meitä suunnattoman rakkaina.

Paavali lisää vielä ilmaisun "kutsutut pyhät". Uskovan pyhyys on Kristuksen pyhyyttä, joka on hänelle lahjoitettu. Jeesus sanoi: *"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."* (Joh. 17:19) Jeesus erotti itsensä Jumalan käyttöön kulkemalla Golgatan kärsimystien ylösnousemuksen voittoon asti. Sillä Hän hankki omilleen pyhyyden. Hekin ovat siksi erotetut maailmasta Jumalan käyttöön.

Evankeliumi

...evankeliumia hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta, meidän Herrastamme. Lihan puolesta hän on syntyään Daavidin jälkeläinen, ja pyhyyden Hengen puolesta hänet on kuolleista nousemisen kautta asetettu Jumalan Pojaksi voimassa. (3-4)

Määriteltyään oman identiteettinsä Paavali tiivistää muutamalla sanalla sen, mitä hän tarkoittaa evankeliumilla. Se on sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, joka on saman aikaisesti täydellinen ihminen Daavidin sukukunnasta neitsyt Marian kautta syntynyt ja samalla myös täydellinen Jumala. Jeesuksessa Jumala tuli ihmiseksi niin, että Hänessä asui Jumalan koko täyteys ruumiillisesti. Jumalan tulo ihmiseksi

on suunnaton salaisuus ja ihme. Se kertoo Jumalan äärettömän suuresta rakkaudesta syntiin langennutta ihmiskuntaa kohtaan. Jeesuksen jumaluus tuli ilmeiseksi, kun Hän nousi kuolleista.

Vaikka evankeliumi on sanoma, joka voidaan tiivistää muutamiin lauseisiin, olemme tekemisissä aina elävän ja ylösnousseen Persoonan Jeesuksen kanssa. Jumalan tulo ihmiseksi tapahtui tiettyä tehtävää varten: Hän tuli ilmoittamaan meille oman olemuksensa ja suoritti koko maailman syntien sovituksen, jotta yksikään Häneen uskova ei joutuisi kadotukseen omien syntiensä tuomiona. Koko Roomalaiskirje käsittelee nimen omaan evankeliumia ja sen vaikutusta ihmisten elämässä.

Toisessa korinttilaiskirjeessä Paavali tiivistää evankeliumin ja sen vaikutuksen seuraavasti:

Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin saanut: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi samalla kertaa yli viidelle sadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa mutta jotkut ovat jo nukkuneet pois. Sitten hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille. Viimeiseksi kaikista hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikään kuin keskonen. (2. Kor. 15:1-8)

Uskon kuuliaisuus

Hänen kauttaan me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeään kohtaan kaikissa pakanakansoissa,... (5)

Paavali julisti evankeliumia, jotta sen kuulijoissa syntyisi uskon kuuliaisuus. Evankeliumi avaa silmiemme eteen Kristuksen suunnattoman pyhyiden ja rakkauden. Kristuksen pyhyiden näkeminen avaa sydämemme tuntemaan suunnattoman suuren syntisyytemme ja samalla evankeliumissa paljastuu Herran armon ylenpalttisuus. Kun ihminen ottaa lahjana vastaan Golgatan työn tähden täydellisen anteeksiantamuksen, hänessä syntyy halu kuulla ja kuunnella yhä enemmän Herran ääntä. Kuunteleminen ja armon vastaanottaminen vaikuttaa hänessä edelleen halun olla kuuliainen ihmeelliselle Vapahtajalle. Kysymys ei siis ole lain kuuliaisuudesta vaan armoon perustuvasta uskon kuuliaisuudesta.

Paavalin koko elämä ja julistus tähtäsi siihen, että evankeliumi veisi hukuvat ihmiset Jeesuksen yhteyteen niin, että he alkavat seuraamaan Jeesusta ja kuulemaan Hänen ääntään. Sitä päämäärää varten hän kirjoitti myös Roomalaiskirjeen.

Armo

...armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (7)

Paavalin opetus armosta voidaan tiivistää sanoihin:

"Missä synti on tullut suureksi, siinä armo on tullut ylen runsaaksi." (Room.5:29)

Sitä selittää jae: *"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme."*

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen ei voi välttää sitä, että hän joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumissa Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi viime kädessä paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautumalla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua, vain jompikumpi. Vastakohtat ovat toisella puolella palkka, synti, kuolema ja toisella armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus ponnistukseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaa lahja, armolahja on jotain sellaista mitä ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Synnin vastakohtaksi Paavali asettaa Jumalan. Synti liittyy palkkaan tässä yhteydessä ja viittaa siis tietoiseen rikkomukseen ja tahalliseen epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvauttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Paavali ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyyttä tai puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhyytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Ihminen, joka on Jumalan ajatuksissa, ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi.

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on ainoa vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuoleman palkkaseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuoleman, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehitymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikkisesti.

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rakkautensa kohteen muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle

ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa jne. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa.

Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lie-neekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päättynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tulee Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääräys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä. Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta. Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Mutta kun Paavali rukoilee ja siunaa Rooman kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Kristityn identiteetti 1:1-7

1. Millä kolmella ilmaisulla Paavali kuvaa itseään? (1)
2. Millä kolmella tavalla Paavali kuvaa kirjeen saajia? (6-7) Millainen on kristityn identiteetti? Millaisena sinä kuvailit itseäsi kristittyinä?
3. Mikä oli Paavalin tehtävä? Entä mikä on meidän tehtävämme? (1,5)

4. Mikä on evankeliumin sisältö? (2-4)
5. Mikä on Vanhan Testamentin pääsisältö? (2) Miten meidän tulee lukea Vanhaa Testamenttia?
6. Minkälainen on Jeesus Kristus? (3-4)
7. Mitä meille merkitsee se, että Jeesus on sekä ihminen että Jumala? (3-4)
8. Miten koko pyhä Kolminaisuus sisältyy evankeliumiin? (3-5) Millainen suhde vallitsee kolminaisen Jumalan Persoonien välillä?
9. Mitä Herra Jeesus antaa evankeliumin välityksellä? (5)
10. Mitä armo merkitsi Paavalille ja mitä meille? (5, vrt. 1 Tim. 1:12-17)
11. Mikä on apostolin virka ja mikä on sen haltijan tehtävä? (1,5;)
12. Miksi Jumalan seurakunnassa tarvitaan erityisiä virkoja ja miten ne suhtautuvat yleiseen pappeuteen? (5, vrt. 1 Piet. 2:5,9)
13. Mitä uskon kuuliaisuus merkitsee? (5;vrt.15:18)
14. Missä laajuudessa evankeliumia tulee julistaa?(5; vrt. 15:15-21)
15. Mitä Paavali rukoilee Rooman kristityille? Mitä armo ja rauha ovat ja mitä ne merkitsevät sinulle? (7)

Room. 1:8-17 Evankeliumi – Jumalan voima

8. *Ensiksikin kiitän Jumalaani Jeesuksen Kristuksen kautta teistä kaikista, koska teidän uskostanne kerrotaan kaikkialla maailmassa.*
9. *Jumala, jota hengessäni palvelen julistaessani hänen Poikansa evankeliumia, on minun todistajani, että muistan teitä lakkaamatta.*
10. *Anon aina rukouksissani, että minä jo vihdoin, jos Jumala tahtoo, pääsisin tulemaan teidän luoksenne.*
11. *Kaipa nähdä teitä voidakseni antaa teille jonkin hengellisen lahjan, että vahvistuisitte,*
12. *tarkoitan, että me yhdessä ollessamme virkistyisimme yhteisestä uskostamme, teidän ja minun.*
13. *Minä en tahdo teidän, veljet, olevan tietämättömiä siitä, että olen monta kertaa päättänyt tulla luoksenne saadakseni jonkin hedelmän myös teidän keskuudestanne niin kuin muidenkin pakanoiden, mutta tähän asti minulla on ollut este.*
14. *Olen velassa sekä kreikkalaisille että barbaareille, sekä viisaille että tyhmille,*
15. *ja siksi olen omasta puolestani halukas julistamaan evankeliumia myös teille Roomassa asuville.*
16. *Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle.*
17. *Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin on kirjoitettu: "Vanhurskas on elävä uskosta."*

Mistä sinä kiität?

Millaisista asioista sinä kiität Jumalaa? Miksi uskovien kiitos Jumalaa kohtaan tapahtuu Jeesuksen Kristuksen kautta? Millaista on Jumalan palveleminen? Miten tulee tehdä tulevaisuuden suunnitelmia? Millaisia ovat hengelliset lahjat, joita uskovat voivat antaa toisilleen? Miksi uskovat ovat velassa? Miksi evankeliumia ei tarvitse hävetä? Millainen on Jumalan voima? Muun muassa näihin kysymyksiin antaa valoa Paavali kirjeensä alussa. Lyhyihin lauseisiin on ladattu hämmästyttävän paljon asiaa.

Uskon veljet ja sisaret

Paavalille yhteys uskonystäviin oli luovuttamattoman tärkeätä. Hän pyrki läheiseen yhteyteen keskinäisen rukouksen, yhteisen Sanan harjoituksen ja keskinäisen kokemusten jakamisella. Kaikki ne tarvitaan voimaksi ja rohkaisuksi kristityn elämään ja kasvuun. Jos jätämme kristittyjen välisen yhteyden, olemme matkalla kohti uskon haaksirikkaa.

Vaikka Paavali ei vielä tuntenut henkilökohtaisesti Rooman seurakunnan uskovista kuin muutamia, hänelle lähtökohta yhteyden rakentamiseen oli kiitosrukous siitä, että Jeesus Kristus oli evankeliumin voimalla herättänyt heissä kaikissa vilpittömän uskon. Hän oli saanut viestejä Roomasta ja kuullut heidän uskostaan. Mutta on tärkeätä huomata, että Paavali ei kiittänyt heitä itseään vaan Jumalaa uskon syntymisen ihmeestä. Edelleen hän ei kiittäessään Isää Jumalaa voinut sivuuttaa sitä tosiasiaa, että ilman Jeesuksen sovitusuhria Golgatalla ja ylösnousemuksen voittoa ei olisi ollut evankeliumia eikä näin ollen myöskään Rooman kristittyjen uskoa siihen. Kiittäessään uskoon tulleista hän antoi samalla kunnian Jeesukselle Hänen pelastusteoistaan.

Kiitos toisista uskovista

Meilläkin on kaikki syy kiittää Jumalaa siitä, että ympärillämme tai jossain kaukana lähetyskentillä on uskovia. Kun niin teemme, saamme antaa joka kerta ylistyksen Jeesukselle Kristukselle, Heidän Pelastajalleen. Paavali rukoili Rooman uskovien puolesta säännöllisesti. Samoin mekin saamme uskollisesti rukoilla muille uskoille kasvua, siunausta ja ennen kaikkea syvenevää Kristuksen tuntemista. Rukouksemme saamme aloittaa kiittämällä siitä suunnattomasta lahjasta, jonka kanssasisaremmme ja veljemme ovat saaneet uskoessaan Vapahtajaan. Heidän saamansa pelastus on käsittämättömän suurta Jumala armoa emmekä voi siitä liikaa Herraa kiittää silloinkin, kun joudumme näkemään uskovissa monia puutteita ja lankeemuksiakin.

Paavalikin oli hyvin tietoinen siitä, ettei Rooman kristittyjen elämä ollut suinkaan joka suhteessa täydellistä. Hän tiesi, että he tarvitsivat vahvistumista uskossaan. Hän tiesi myös, että hän voisi antaa heille hengellisiä lahjoja, jotka virvoittaisivat heitä. Meidänkin on hyvä tiedostaa, että kokoontumisemme jumalanpalveluksiin ja yhteisiin Sanan tutkisteluihin ja rukoukseen emme tee sitä vain omaksi rakentumisksemme vaan myös muita varten. Yhdessä oleminen ja yhteinen jakaminen on toinen toistemme palvelua.

Matkasuunnitelmia

Mitähän Paavali mahtoi tarkoittaa, kun hän toivoi saavansa jonkun hedelmän Rooman seurakunnankin keskuudesta? Kirjeen lopussa hän kertoo matkasuunnitelmistaan lisää:

Olen jo monta vuotta halunnut tulla luoksenne, jos joskus matkustan Espanjaan. Toivon, että sitä kautta matkustaessani voisin nähdä teidät ja että te varustaisitte minut matkalle eteenpäin, kunhan ensin olen saanut vähän nauttia seurastanne. Nyt kuitenkin matkustan Jerusalemiin viemään avustusta pyhille, ... (15:23-25)

Matkasuunnitelmia tehdessään Paavali tiesi aiemman kokemuksensa perusteella, että Jumala voi kesken kaiken muuttaa suunnitelmamme. Meitä ei toki kielletä tekemästä suunnitelmia ja niiden edellyttämiä valmisteluja, mutta meillä tulee olla sillä tavalla avoin mieli, että annamme Herran sotkea suunnitelmamme milloin tahansa. Siksi Paavali lisää: *Anon aina rukouksissani, että minä jo vihdoinkin, jos Jumala tahtoo, pääsisin tulemaan teidän luoksenne. (10)* Kun Jumala muuttaa suunnitelmat tai vie kiertotietä eteenpäin, Hänellä on siihen hyvät syyt. Paavali pääsi kyllä Roomaan, mutta vankina kolmen vuoden kuluttua. Vapaaksi päästyään hän pääsi myös Espanjaan viemään sinne evankeliumia.

Hedelmä

Paavali toivoi siis näkevänsä, miten Pyhä Henki synnyttää vauraan Rooman seurakunnan uskovissa halun tukea lähetystyötä ja Jerusalemin köyhyydessä eläviä uskovia. Kysymys ei ole siitä, että Paavali olisi ollut rahankeruu matkalla Roomaan, vaan siitä, että halusi nähdä millaista käytännöllistä hedelmää Pyhä Henki uskovien elämässä saa aikaan.

Toisaalta Paavali odotti vielä suurempaakin hedelmää Roomassa käynniltään. Hän halusi, että se evankeliumi, jota hän julisti saisi synnyttää uusia ihmisiä uudesti ja hän saisi nähdä pelastettuja hedelmänä evankeliumin työstä Roomassa. Se, että Paavali korostaa tämänkin hedelmän tulevan heidän keskuudestaan viittaa siihen, että seurakunta ja sen keskuudessa vallitseva yhteys on se paikka, jossa Pyhä Henki voi evankeliumin sanan voimalla pelastaa vielä uskosta osattomia. Seurakunnan keskinäinen rakkaus on se kaikupohja, jolta sanaa tulee julistaa ja jonka keskellä Jumala tekee pelastavaa työtään.

Jumalan palveleminen

Kun menemme jumalanpalveluksiin, teemme sen siksi, että Jumala palvelee niissä omiaan evankeliumin sanalla. Sillä vain evankeliumin voimalla uskova jatkaa vaelustaan. Evankeliumilla palveltu seurakunta saa sitten saamansa armon kautta alkaa myös palvella Jumalaa: *Jumala, jota hengessäni palvelen julistaessani hänen Poikansa evankeliumia...* (9) Suurinta ja parasta palvelua, mitä voimme Herraa kohtaan osoittaa, on evankeliumin julistaminen. Paavali käyttää ”palvelemisesta” sanaa, jonka voi yhtä hyvin kääntää ”palvonnaksi”. Julistaessamme evankeliumia palvomme samalla Jumalaa. Ei ole nimittäin suurempaa ja ihmeellisempää sanomaa kuin se, että Jumala tuli Jeesuksessa ihmiseksi ja sovitti syntimme Golgatalla ja kukisti Saatanan ja synnin vallan ylösnousemuksellaan. Joka kera kun avaamme suomme kertoaksemme tämän hyvän sanoman, saamme myös hengen silmin katsella evankeliumissa ilmoitettuja tapahtumia ja ylistää niistä Jumalaa.

Evankeliumin velka

Olen velassa sekä kreikkalaisille että barbaareille, sekä viisaille että tyhmille, ja siksi olen omasta puolestani halukas julistamaan evankeliumia myös teille Roomassa asuville. (14-15)

Miksi Paavali ole velassa? Entä olemmeko mekin yhä velkaa kaikille niille, jotka eivät ole vielä kuulleet evankeliumia? Kyllä niin on, sillä se evankeliumi, joka on meille uskottu, on kuin valtava pääoma, joka ei kuulu vain meille vaan myös jokaiselle ihmiselle maailmassa. Vasta sitten, kun evankeliumi on jaettu kaikille, pääsemme vapaaksi velasta. Evankeliumilla on sellainen ominaisuus, että se ei vähäisimmissäkään määrin vähene, kun sitä jaetaan muille. Se on samanlainen elämän leipä, kuin se, mitä Jeesus jakoi yli 5000 miehelle. Sitä mukaan kuin hän mursi leipää, se vain lisääntyi. Jakaessamme elämän leipää, evankeliumin sanaa muille, meidän kannattaa aina ensin itse haukata siitä pala oman sydämemme voimaksi.

Korostaessaan velkaansa Paavali korostaa, että evankeliumi kuuluu kaikille ja kaikenlaisille ihmisille. Se on yleispätevä sanoma, jonka voi ymmärtää yhtä hyvin korkeasti koulutettu kuin pieni lapsikin. Siksi meillä ei ole oikeutta rajoittaa sitä vain tietynlaisille ihmisille. Sitä on julistettava jokaiselle ihmiselle myös ikäkauteen katsomatta.

Luovan sanan voima

Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. (16)

Evankeliumi on Jumalan voima. Sen voima on paljon suurempi kuin Jumalan luovan Sanan voima. Sanallaan Jumala loi koko maailmankaikkeuden, tämän planeetan ja meidät kaikki. Luovan Sanan voima ylittää minun pienet aivoni, se on käsittämättömän suuri.

Oli 6. elokuuta 1945, kun Hiroshiman keskusta pudotettiin tuhannen kilon pommi. Vain 100 grammaa ainetta muuttui energiaksi ja 100 000 miestä kuoli ja Hiroshiman keskusta tuhoutui täysin. Vain 100 grammaa ainetta sisältää niin valtavan määrän energiaa. Entä sitten miljoonat tähdet ja galaksit. Kyllä, Jumalan voima on ääretön ja paljon yli ymmärryksemme. Kuitenkin evankeliumin voima on paljon suurempi. Maailmankaikkeuden muodostamiseen riitti Jumalan luova sana. Pelastaakseen syntisen ihmisen Jumalan oli kuitenkin tultava ihmiseksi, Jumalan oli kärsittävä syntiemme rangaistus ja tuhoava kuolema Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksella. Siksi evankeliumin voima on äärettömän paljon voimakkaampi kuin Jumalan luova sana. Se on varsinainen Jumalan voima.

Vain aito evankeliumi pelastaa

Evankeliumilla on voima pelastaa syntiset. Korinttilaiskirjeessä Paavali sanoo, että uskovat olivat kuulleet evankeliumin, ottaneet sen vastaan ja seisoivat nyt sen sisällä. Pitämällä tiukasti kiinni evankeliumin sanasta juuri sellaisena kuin Paavali oli sen julistanut, he saivat lopullisen pelastuksen Jumalan kirkkaudessa. Paavali tiesi, että oli olemassa vääriä evankeliumeja, jotka kielsivät Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen ylösnousemuksen, ja hän varoitti, että noilla erilaisilla evankeliumeilla ei ole voimaa pelastaa ketään ja että niihin uskominen on turhaa. On vain yksi pelastava evankeliumi ja vain sillä evankeliumilla on Jumalan voima.

Pietari puolestaan julisti evankeliumin Korneliuksen kotikokouksessa seuraavasti: *Hän (Jumala) lähetti sanan Israelin lapsille julistaen **evankeliumia rauhasta**, joka tulee Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen, joka on kaikkien Herra. Te tiedätte tuon sanoman, joka lähti Galileasta ja levisi koko Juudeaan sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi. Te myös tiedätte, kuinka Jumala oli voidellut Pyhällä Hengellä ja voimalla nasaretilaisen Jeesuksen, hänet, joka kulki paikasta toiseen, teki hyvää ja paransi kaikki Paholaisen valtaan joutuneet, sillä Jumala oli hänen kanssaan. Me olemme kaiken sen todistajia, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa. Hänet he ripustivat puuhun ja surmasivat. Mutta Jumala herätti hänet kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä, ei kaikelle kansalle vaan Jumalan ennalta valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen kun hän oli noussut kuolleista. Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Ap.t. 10:36-43)*

Paavali taas tiivistää evankeliumin neljään lauseeseen:

1. Kristus kuoli syntiemme tähden kirjoitusten mukaan.
2. Hänet haudattiin.

3. Hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä Raamatun mukaan.
4. Hän ilmestyi apostoleille ja yli viidellesadalle veljelle.

Evankeliumi on vain neljä lausetta, ja se on sanoma, jolla on selvä sisältö. Miten voit sanoa, että noilla lauseilla on jokin erityinen voima tai voima? Kuka tahansa voi sulkea korvansa tai silmänsä näiltä lauseilta, eikä niillä ole pienintäkään vaikutusta häneen. Kukaan ei voi vastustaa Jumalan luovaa sanaa, mutta on miljoonia ihmisiä, jotka ovat torjuneet evankeliumin. Missä on sen voima?

Evankeliumin heikkous

Jeesus tunnisti vaikeutemme tässä kohtaa, kun hän puhui vertauksen kylväjästä. Hän osoitti, että evankeliumilla on samanlainen voima kuin siemenellä. Noin kaksi vuosikymmentä sitten jotkut tiedemiehet tekivät Egyptissä löydön. He löysivät hiekkasta vehnän siemeniä ja pystyivät ajoittamaan ne. Siemen oli ainakin 2000 vuotta vanha. Sitten he laittoivat osan siitä hyvään maahan, ja siitä kasvoi uutta vehnää. Evankeliumin voima ei ole muuttunut. Se tarvitsee kuitenkin maaperän, jonka sydän on avoin ottamaan sen vastaan. Silloin se voi pelastaa ja muuttaa ihmisiä ja antaa heille iankaikkisen elämän.

Jumalan valinta

Mutta miksi noilla neljällä lauseella on niin valtava voima? Yksinkertaisesti siksi, että Jumala itse on valinnut juuri tämän sanoman kantamaan voimaansa. Jeesus Kristus on valinnut evankeliumin aasikseen, jolla hän haluaa ratsastaa jokaiseen avoimeen sydämeen aivan, kuten aasi kantoi hänet Jerusalemiin. Evankeliumin kautta, evankeliumin sisällä, evankeliumin päällä Jeesus astuu uskovan persoonallisuuden keskukseen ja kantaa mukanaan kaikki evankeliumiin sisältyvät siunaukset:

1. Kristuksen kuoleman vuoksi evankeliumi kantaa sinulle kaikkien syntiesi anteeksiantamuksen.
2. Jeesus kuoli sinun kuolemasi ja hänet haudattiin. Se tarkoittaa, että hauta on uskovalle pyhä paikka. Uskovan kuolemassa ei ole enää rangaistusta, vaan se on portti ylösnousemusruumiiseen. Kristityt eivät kuole, vaan he nukahtavat.
3. Koska Jeesus herätettiin kuolleista, sinulle annetaan iankaikkinen elämä.
4. Evankeliumin sanan kautta voit nähdä ylösnousseen Kristuksen kirkkauden. Hän ilmestyy sinulle sanassaan.

Olin lähetystyössä Japanissa, koska evankeliumilla on nykyään sama voima kuin kirkon alussa ja suurten herätysten päivinä. Lähetystyö ei ole mitään muuta kuin evankeliumin sanan jakamista. Yksikään lähetystyöntekijä ei ole koskaan pystynyt pelastamaan ketään, mutta evankeliumin sana on toistuvasti osoittanut voimansa pelastamalla ihmisiä.

Häpeätkö evankeliumia?

Paavali sanoi: *”Minä en häpeä evankeliumia...”* (16) Mutta miksi maailman suurenmoisinta uutista voisi ylipäänsä hävetä? Paavali ei tällä viittaa siihen häpeään, joka tulee evankeliumin julistamisen vuoksi. Hän haluaa sanoa, että evankeliumin sisällyksessä ei ole mitään hävettävää, vaikka luonnollinen ihminen loukkaantuukin siihen.

Luonnollinen ihminen myöntää kyllä, että hän on sellaisenaan kelpaamaton Jumalalle, voimaton elämäänsä oikein. Siksi hän pyytää apua Jumalalta. Kun hän tuntee itsensä syntiseksi, hän saattaa pyytää Jumalalta armoa, niin että hänen luontonsa paranisi ja että hän kykenisi itse elämään Jumalan tahdon mukaan. Hänelle armo merkitsee sitä, että Jumala hyväksyy synnynnäisen luonnon syntisyyden, koska hän ei halua tulla tuomituksi. Luonnollinen uskonnollisuus on siis tekojen tie, jolla ihminen yrittää pärjätä, kun Jumala häntä sopivasti auttaa.

Evankeliumi taas todistaa, että ihminen ei voi parantaa vanhaa luontoaan. Se pitää hylätä. Vanha ihminen tuomitaan, oma vanhurskaus ja oma itse keskipisteenä hylätään. Ihminen ei ole vain suuri syntinen vaan kadotettu, kulkemassa kohti Jumalan tulta. Jumala ei hyväksy luontoamme. Kristuksen evankeliumin tähden Jumala hyväksyy meidät, kun tuomitsemme synnin elämässämme ja syntisen lihamme. Evankeliumi on tuomio omalle vanhurskaudelle, omille mahdollisuuksillemme. Sen sijaan evankeliumi antaa kokonaan uuden vanhurskauden ja uuden elämän, jonka Jeesus kärsimällä ja kuolemalla hankki meitä varten. Kristityksi tuleminen maksaa kaiken, mitä itessämme olemme. Uskon tiellä Jeesus tekee kaiken puolestamme ja me vain otamme sen vastaan.

Pelastuksessa annettu vanhurskaus merkitsee täydellistä vapautusta synnistä ja kaikesta, mitä se tuo mukanaan. Vanhurskautetun ei tarvitse pelätä tuomion päivänä mitään, sillä Jeesuksen täydellinen elämä on luettu hänen elämäkseen ja Jeesukselle on luettu kaikki hänen syntinsä ja ne ovat saaneet oikeudenmukaisen tuomion Golgatan ristillä. Evankeliumi kautta meillä on pääsy Jumalan yhteyteen, Jumalan lapseksi ja Jumalan kirkkauden omistamiseen. Kristuksessa olemme vapaat rangaistuksesta, täydellisen pyhät ja tahrattomat.

Suhteesi evankeliumiin

Millainen on suhteesi evankeliumiin, sellainen on suhteesi Jumalaan. Millainen on sydämesi asenne Jeesuksen työhön Golgatan ristillä ja Hänen ylösnousemukseensa, sellainen on suhteesi Jumalaan. Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi, ei siis Hänen olemuksellinen voimansa, joka näkyy muun muassa luomisteoissa. Evankeliumi on sanoma ansaitsemattomasta armosta.

Jumalan vanhurskaus

Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin on kirjoitettu: "Vanhurskas on elävä uskosta." (17)

Evankeliumi paljastaa meille Jumalan vanhurskauden, jota ilman emme voi kestää Jumala edessä. Laki vaatii meiltä täydellistä vanhurskautta kelpataksemme Jumalalle, mutta laki ei kykene sitä antamaan. Jos lain tietä yrittää sen saavuttaa, joutuu väistämättä epätoivoon, sillä ihminen ei voi syntistä luontoaan muuttaa, vaikka kuinka yrittäisi. Omien mahdollisuuksiensa kanssa vararikkoon joutuminen, jonka laki kykenee saamaan aikaan, on hyvä asia, sillä se voi pakottaa meidät etsimään apua evankeliumista. Evankeliumi kertoo sen, että Jumala itse lahjoittaa meille sen täydellisen vanhurskauden, jota Hän itse ja laki vaatii.

Uskon vanhurskaus on siis vastakkainen omin teoin saavutettavalle lain vanhurskaudelle. Evankeliumin tarjoaman uskon vanhurskauden saavuttamiseen ihmisessä itessään ei ole mitään omaa perustetta tai syytä. Se perustuu yksinomaan Juma-

lan yksipuoliseen armoon, Jeesuksen elämään ja kuolemaan puolestamme. Sen ihminen saa, kun hän turvaa ja luottaa evankeliumin lupaukseen eli ottaa evankeliumin uskossa vastaan.

Uskon vanhurskauden saaminen tapahtuu niin, että Jumala lukee hänet vapaaksi kaikesta synnistä ja lukee Jeesuksen vanhurskauden hänen hyväkseen. Ihminen asetetaan ikään kuin Kristuksen sisään, niin että Isä Jumala katsellessaan meitä näkee vain Kristuksen täydellisen kirkkauden. Se si siis perustu siihen muutokseen, joka meissä tapahtuu, vaan ainoastaan ja pelkästään Jeesuksen sovitustyöhön. Samalla hetkellä, kun ihminen uskossa ottaa vastaan vanhurskauden lahjan, tapahtuu myös Pyhän Hengen saaminen eli uudesti syntyminen. Sen seurauksena ihmisessä alkaa pyhittävä eli meitä muuttava tapahtumasarja, prosessi, joka kestää läpi koko elämämme aina ruumiin ylösnousemukseen asti. Vasta kirkastumisessa pääsemme vapaaksi synnistä, mutta kaiken aikaa uskova on Kristuksessa ja Jumalan silmissä täydellisen vanhurskas.

Evankeliumi ja usko

Evankeliumi ei ole mitä tahansa puhetta Jumalan rakkaudesta syntisiä kohtaan. Hyssyttely, jossa ei paljasteta synnin kauhistuttavuutta, vahvistaa vain ihmisen matkaa kohti kadotusta. Evankeliumi on aivan tietty sanoma, jonka Jeesus tiivistää näin:

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Evankeliumin ehto on usko, mutta ei niin, että ihmisellä pitäisi olla usko ensin ja sitten hän voisi ottaa vastaan evankeliumin. Päin vastoin evankeliumin sanassa Jeesus Kristus lähestyy ihmistä, osoittaa oman rakkautensa ja pelastustekonsa ja tarjoaa itsensä vapaana lahjana vastaan otetavaksi. Usko syntyy, kun avaamme sydämemme evankeliumin sanalle ja kätkemme itsemme sen lupausten turviin. Epäusko ei ole suinkaan jonkinlaista uskon puutetta vaan tietoista evankeliumin sanan torjuntaa. Se on pohjimmiltaan itseriittoisuutta ja ylpeyttä: "Tulen kyllä toimeen ilman evankeliumiakin!"

Kristuksen vanhurskauden lahjan vastaanottaneen eli uskoneen elämä tapahtuu sitten toistuvasti saman evankeliumin vastaan ottamisena, koska evankeliumi on Jumalan voima ei vain pelastumiseen vaan myös päivittäiseen uskossa elämiseen aina lopulliseen voittoon asti. Siksi "vanhurskas elää uskosta".

Evankeliumin voima 1:8-17

16. Mistä Paavali kiittää rukoillessaan Roomassa asuvien kristittyjen puolesta? (8) Mistä sinä voisit kiittää ajatellessasi muita kristittyjä?
17. Mistä kertoo se, että kiittäminen tapahtuu Jeesuksen Kristuksen kautta? (8)
18. Millaista oli Rooman kristittyjen usko luonteeltaan? (8) Millaista tämän päivän kristittyten usko?
19. Miten voimme palvella Jumalaa? (9)
20. Mitä jae 9 ja 10 kertovat Paavalin rukouselämästä? Millaista on omamme?
21. Mikä merkitys on uskovien yhteydellä? (11-12)
22. Millaista hedelmää Paavali Rooman kristittyjen keskuudessa toivoi? (13, 15)
23. Mikä oli estänyt Paavalia tulemasta aiemmin Roomaan? (13; vrt. 15:22-28)
24. Millaaisessa velassa Paavali oli? (14) Mikä ajaa meitä evankeliumin julistamiseen?
25. Millinen voima evankeliumilla on? (16; vrt. 1 Kor. 15:1-8)
26. Mitä jakeet 14 ja 16 puhuvat evankeliumin yleispätevyydestä?

Room. 1:16-17 Uskosta vanhurskas

16. Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle.

17. Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin on kirjoitettu: "Vanhurskas on elävä uskosta."

Mitä on vanhurskaus?

Väitetään, että valtaosa suomalaisista ei ymmärrä, mitä sana "vanhurskas" tai siihen liittyvä verbi "vanhurskauttaa" tarkoittavat. Kuitenkin sana on varsinkin luterilaisessa kristillisyydessä keskeinen avainsana. Tämän päivän suomalaisen vieraantuminen kristinuskosta ilmeneekin juuri siinä, että tuota sanaa ei ymmärretä tai sitten se ymmärretään väärin.

Keskiverto suomalainen väittää, että kristinuskon pääsanoma on: "Rakasta Jumalaa ja lähimmäistäsi!" Rakkauden kaksoiskäsky toki löytyy Raamatusta, mutta se on Vanhan testamentin lain tiivistys ja jokainen juutalainen voi siihen yhtyä, jopa muslimillekin se on käypää tavaraa. Kristinuskon sanoma ei ole laki, vaikka sitä toki tarvitaan paljastamaan, millainen ihminen todellisuudessa on, osoittamaan hänet lain rikkojaksi ja Jumalalle selkänsä kääntäneeksi synnin orjaksi. Kristinuskon sanomahan on evankeliumi Jeesuksen ristin kuolemasta ja ylösnousemuksesta, jotta ihminen pääsisi vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan rakkauden valtakuntaan ja iankaikkisen elämän osallisuuteen.

Evankeliumin vastaan ottanut ihminen pelastuu eli pääsee yhteyteen Jumalan kanssa. Pelastusta voidaan ilmaista monilla eri sanoin. Yksi niistä on vanhurskaaksi lukeminen eli Jumalalle kelpaavaksi lukeminen Jeesuksen sovitustyön tähden. Uudessa testamentissa kreikankielinen sana, joka voidaan kääntää vanhurskas, on *dikaio*s. Sana voidaan kääntää myös hurskas, lakia kunnioittava, oikeudenmukainen, oikea. Suomenkielen sana vanhurskas ei siis tarkoita vanhaa ja hurskasta vaan se juontaa joko sana yhdistelmästä "vakaan hurskas" tai ehkä vielä paremmin "vaa'an hurskas". Hurskas tarkoittaa ihmistä, jonka elämä on hyvää, oikeamielistä ja puhdasta. Vanhurskas voitaisiin siis nähdä tarkoittamaan "Jumalan vaa'alla mitattuna oikeamielistä" ihmistä.

Pelastus Raamatussa

Pelastus voidaan laajasti määritellä näin: "Pelastus on sitä, että ihminen kohtaa Jeesuksen ja sen seurauksena hän lähtee vaeltamaan Jeesuksen kanssa, jolloin Jeesus vaikuttaa hänen elämässään muutoksen. Pelastetun vaellus Jeesuksen kanssa johtaa lopulliseen täydellisyyteen, kun Jeesus tulee näkyvällä tavalla kirkkaudessaan ja antaa omilleen kirkastetun ylösnousemusruumiin." Ahtaammassa merkityksessä pelastuksella tarkoitetaan Jeesuksen Kristuksen kohtaamista eli koko pelastusprosessin alkua. Siitä käytetään Raamatussa monia eri ilmaisuja, jotka kuvaavat saman tapahtuman eri puolia.

Arkikielessä *pelastuminen* liitetään esimerkiksi veden varassa hukkumaisillaan olevan kiskomista turvaan. Vastaavasti syntiensä tähden iankaikkista rangaistusta eli kadotusta kohti kulkeva ihminen pelastetaan turvaan ja elämää Jumalan yhteydes-

sä. Pelastusta kuvaa myös sana *löytyminen*: Jumala etsii kadonneen ja harhateille joutunutta ihmistä, kunnes löytää hänet. Se on myös *vapautus*, kun synnin, kuoleman ja Saatanan orja siirretään Jumalan rakkauden, totuuden ja rauhan valtakuntaan. Sana *uudestisyntyminen* kertoo, että syntielämänsä hengellisesti kuolleelle annetaan kokonaan uusi elämä, hänet herätetään kuolleista, kun Pyhä Henki tulee häneen. *Anteeksiantamuksessa* synnin tähden Jumalan vihan alle joutunut ihminen saa Jeesuksen veren tähden syntinsä anteeksi, hän saa uuden yhteyden sovitetun Jumalan kanssa.

Vanhurskauttaminen

Vanhurskauttamisessa Jumala mittaa vaa'alla ihmisen asettamalla toiseen vaakakuppiin ihmisen ja toiseen oman Poikansa Jeesuksen. Tämä punnitus tapahtui pitkänäperjantaina, kun Jumala "autuaassa vaihtokaupassa" siirsi ensin oman Poikansa pyhyiden ja puhtauden ihmisen hyväksi ja otti ihmisen pahuuden kantaakseen Golgatan ristille. Punnituksen seurauksena ihminen julistetaan synnittömäksi ja Jeesus syntiseksi. Jeesus kärsi ihmisen kaikkien syntien iankaikkisen rangaistuksen Jumalan hylkäämänä ristin tuskissa. Vanhurskautettua ihmistä Jumala sen sijaan katsoo, kuin tämä ei olisi milloinkaan tehnyt ainoatakaan syntiä ja olisi elänyt täydellisen ja pyhän elämän. Uskovan ihmisen pelastusvarmuus perustuu tähän Jumalan lahjoittamaan vanhurskauteen, joka ei riipu vähimmässäkään määrin ihmisestä itsestään. Kun se on pelastumisessa saatu, se pysyy muuttumattomana uskovan asemana Jumalan kasvojen edessä eikä sitä horjuta mitkään uskonelämässä tapahtuvat lankeemukset, sillä Golgatan uhrilla maksettiin kaikkien syntien rangaistus niin menneiden, nykyisten kuin tulevienkin. Jeesuksen antama lahjavanhurskaus on syy siihen, että uskova ei voi hukkaa vaan pääsee varmasti kirkkauden valtakuntaan ja lopulliseen pelastukseen.

Lutherin suuri löytö tekstistämme tapahtui hänen ns. tornikokemuksessaan. Ennen sitä hän oli kuvitellut, että ihmisen täytyy ponnistella saavuttaakseen Jumalalle kelpaavan vanhurskauden. Sen vuoksi hän rukoili, tunnusti syntejään, suoritti katumusharjoituksia, teki pyhiinvaelluksia ja yritti täyttää Jumalan lain asettamat vaatimukset. Mutta mitä enemmän hän yritti, sitä surkeammaksi hän havaitsi itsensä. Lopulta hän kertoi alkaneensa vihata sanaa "Jumalan vanhurskaus". Hän ei nähnyt siinä muuta kuin kauhean tuomion omasta jumalattomuudestaan. Linnan tornissa Pyhä Henki avasi hänen silmänsä lauseella: "Vanhurskas elää uskosta." Yhtäkkiä hän tajusi, että Jumala ei suinkaan vaatinut häneltä vanhurskautta vaan halusi antaa sen pelkkänä lahjana uskon kautta. Hän kuvaa, miten tämän tajuminen avasi hänelle koko taivaan ja riemun Jumalassa. Pelastus tapahtuu uskon kautta ja pelastettu elää uskossa ja uskosta. Tässä asiassa sekä Vanha testamentti että Uusi testamentti opettavat täsmälleen samalla tavalla.

Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:4-8)

Koska uskon vastakohta on omat teot, niin usko merkitsee sitä, että joku toinen tekee sen, mitä uskova ei tee. Kun menemme kellosepälle ja "uskomme" kellomme hänen korjattavakseen, me itse emme tee mitään. Odotamme vain sitä, mitä kello-

seppä saa aikaan. Usko on sitä, että ”uskomme eli luovutamme” rikkinäisen sydämemme sydänten kellosepän Jeesuksen korjattavaksi. Hän se tekee alusta loppuun asti.

Se, jolla on usko Jumalaan, on vanhurskas.

Vanhurskautta on kahta lajia. Molemmat ovat Jumalan lahjaa, joka otetaan uskossa vastaan. Edellä mainittu on luettu vanhurskaus. Siinä on kysymys sellaisesta täydellisen oikeamielisestä ja hurskaasta elämästä, jonka Jumala lukee jokaiselle, joka uskossa turvaa Jeesukseen Kristukseen. Jeesuksen synnitön elämä luetaan syntisen ihmisen elämäksi. Sitten on toinen vanhurskauden muoto: vuodatettu vanhurskaus. Se on Pyhän Hengen vaikuttamaa muutosta uskovan elämässä niin, että hän alkaa käytännön elämässä vaeltamaan Jumalan tahdon mukaan. Edellinen on täydellistä ja pysyvää ja sen varassa ihminen pääsee taivaaseen. Jälkimmäinen on puolittaista, vajavaista ja kasvavaa, kun uskovan syntistä luontoa kuoletetaan ja Pyhä Henki pääsee kantamaan rakkauden hedelmää uskovassa. Vuodatettu vanhurskaus ei ole pelastuksen syy vaan sen seuraus. Se on tarkoitettu Jumalan hyväksi, niin että ihmiset näkisivät Jumalan vaikuttavat hyvät työt uskovassa ja antaisivat niistä kunnian Jumalalle.

Luettu vanhurskaus

Vanhurskas elää uskosta eli usko on hänen elämänsä vanhurskaana. Usko ottaa vastaan ja omistaa itselleen sen Jumalan vanhurskauden, joka on valmistettu meille Jeesuksessa Kristuksessa. Usko iloitsee nähdessään, miten Jeesus tuli ihmiseksi, miten Hän noudatti kaikessa lakia meidän hyväksemme. Usko iloitsee nähdessään Jeesuksen antavan itsensä uhriksi, täydelliseksi sovitusuhriksi kuolemassaan. Usko iloitsee, kun se näkee Jeesuksen sovitustyön täyttävän kaiken Jumalan pyhyyden vaatimuksen. Usko panee luottamuksensa Jeesuksen henkilöön, elämään ja Hänen kuolemaansa. Usko huutaa: ”Rangaistus oli Hänen päällään, että meillä rauha olisi.” ”Hänen haavojensa kautta me olemme parannetut.”

Se ihminen, joka uskoo Jumalan menetelmään tehdä ihminen vanhurskaaksi Jeesuksen vanhurskauden kautta ja joka ottaa vastaan Jeesuksen ja nojaa Häneen, on vanhurskas. Jumala itse lukee ja katsoo vanhurskaaksi sen, joka panee ainoaksi turvakseen Jeesuksen elämän ja ja sovitusuhrin. Usko luetaan vanhurskaudeksi, koska usko tarttuu Jeesuksessa Kristuksessa olevaan vanhurskauteen. Jeesus itse on uskovan vanhurskaus.

Vuodatettu vanhurskaus

Usko, jonka Pyhä Henki antaa, vaikuttaa elämän vanhurskautta, se synnyttää oikeutta, hyvyyttä ja totuutta. Usko Jeesukseen suoristaa ihmisen mielen. Hänen arvostelukykynsä, halunsa, sydämensä kääntyy vanhurskauden suuntaan. Synnit on annettu hänelle vapaasti anteeksi, mutta nyt kiusausten tullen hän huutaa: ”Kuinka voisin tehdä näin suuren vääryyden Jumalaa vastaan?” Kristuksen rakkaus pakottaa häntä etsimään totta, oikeaa, hyvää, rakastettavaa ja kunnioitettavaa Jumalan kasvojen edessä.

Uskossa hän on saanut Jumalan lapsioikeuden, nyt sama usko vaikuttaa, että hän haluaa elää lapsen lailla uudessa elämässä. Pyhän Hengen vaikuttama usko tappaa eli kuolettaa syntiä. Jumala armon avulla usko muuttaa halumme ja tekee meistä uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa.

Vanhurskaalla on usko Jumalaan.

Vanhurskaalla on usko Jumalaan, koska Jumala ansaitsee tulla uskotuksi. Jumala on totinen ja Hänen epäilemisensä on vääryyttä. Jumala on uskollinen ja epäluottamus Häntä kohtaan on syntiä. Se, joka ei usko Jumalan todistusta omasta Pojastaan, tekee mitä suurinta vääryyttä Jumalan ääretöntä rakkautta kohtaan, rakkautta, joka ansaitsee saada meidän palvontamme, ylistyksemme ja kiitoksemme. Vain Hänen rakkautensa voi tyydyttää Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen ja antaa omalletunnonle rauhan. Ellei ihmisellä ole uskoa, hän ei voi olla vanhurskas, hän on väärä.

Mitä usko on?

Usko on enemmän kuin uskontunnustuksen sisällön totena pitämistä, vaikka toki sekin kuuluu uskoon. Usko on enemmän kuin Jumalan olemassaolon tunnustamista, jota ilman ei tietenkään voi ajatellakaan uskoa. Millaista on ihmiseen uskominen? Se on sitä, että seuraamme häntä, luotamme häneen ja otamme vastaan hänen ohjeensa. Vastaavalla tavalla ihminen uskoo Jumalaan: löytää levon Hänen luonteessaan, Hänen Pojassaan, Hänen lupauksissaan, Hänen liitossaan, Hänen sanassaan ja kaikessa, mikä on Hänen. Usko luottaa elävästi ja rakastavasti Jumalaan kaikessa ja kaikissa asioissa.

Usko on erityisesti uskomista Häneen, joka on kaiken Jumalan ilmoituksen summa ja olemus, Jeesukseen Kristukseen. Hän tuli ihmiseksi lunastaakseen langenneen ihmisen vapaaksi. Uskolle Jeesus on kaikki kaikessa.

Usko on luottamusta. Se merkitsee iankaikkisen kohtalomme ja koko elämämme jättämistä Jeesuksen käsiin. Luotuina olentoina turvaamme suureen Luojaamme. Syntisinä luotamme anteeksiantamukseen Jeesuksen sovitus työn tähden. Heikkoina olentoina luotamme Pyhän Hengen voimaan, joka tekee meidät pyhiksi. Nojaamme koko painollamme Jeesukseen. Usko on vastaanottamista, tarrautumista itseensä Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Miksi usko on valittu pelastustieksi?

Vastaukseksi kysymykseen, miksi usko on valittu pelastustieksi, riittää se, että Jumala itse on niin päättänyt. Mutta muitakin syitä voidaan luetella:

- Mikään muu tie ei ollut mahdollinen, sillä emme voi pelastua omilla ansioillamme. Koko elämämme olemme jo auttamattomasti rikkoneet lain, emmekä vastaisuudessakaan kykene täydelliseen elämään.
- Pelastus on uskosta, jotta se olisi pelkästä armosta. Mitkään hyvät tekomme, hyveemme, tunteemme, rukouksemme, uhrimme eivät auta mitään pelastuksessa.
- Pelastus on uskosta, ettei yksikään ihminen voisi kerskua ja vain Jumala yksin saisi kunnian siitä.
- Pelastus on uskosta, jotta kuka tahansa, suurin syntinenkin, voisi pelastua.
- Pelastus on uskosta, jottei oppineisuus, ikä ym. vaikuttaisi siihen. Kuinka vähän asioita tietänetkin, yhden tiedät: Olet tehnyt syntiä. Tiedät myös, että Jeesus Kristus tuli ottamaan pois syntisi ja että kuka ikinä uskoo Häneen, saa sillä hetkellä kaikki syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän.

Eläminen uskosta

Ahtaasti ilmaistuna emme voi elää vanhurskaasti millään muulla tavalla kuin uskolla Jumalaan. Kaikki itseriittoisuus, luottamus omaan on suljettu pois, sillä itseriittoisuus johtaa itsetuhoon. Tunteisiin ja aisteihin perustuva elämä tie vie levottomuuteen ja toivottomuuteen. Älyyn perustuva elämä vie kuivuuden erämaahan. Mielikuvitususkonto vie tyhjyyteen.

Laajassa merkityksessä ”vanhurskas elää uskosta” kertoo sen, että vasta sillä hetkellä, kun uskot, alat elää, Pyhä Henki antaa todellisen elämän. Siitä alkaa jatkuva elämän prosessi, joka ilmenee jatkuvana kasvuna. Mutta se tapahtuu kaiken aikaa vain sen varassa, mitä Jeesus teki Golgatan ristillä.

Elämisessä vanhurskautettuna ei kysytä kuinka suuri usko on. Ajoittain saattaa tuntua siltä, kuin sitä ei olisi ollenkaan. Usko on kuin suu, jonka kautta elämme. Ravinto saadaan suun kautta. Usko liittää meidät Kristukseen, jossa meillä on kaikki, mitä elämään tarvitaan.

Elämä uskossa on yltäkylläistä, niin kuin Jeesus lupaa. Ilman uskoa ei ole mitään hengellistä elämää. Usko on elämän ydin ja se tekee elämän elämisen arvoiseksi. Koska usko liittää meidät kaikkivaltiaan Jumalan yhteyteen, se takaa elämän voiman. Siinä voimassa usko voittaa myös pimeyden vallat niin kuin Johannes sanoo: *Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, joka on voittanut maailman: meidän uskomme. Kuka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? (1. Joh. 5:4-5)*

Miten usko vaikuttaa?

Usko vaikuttaa rakkauden sydämessämme, koska se liittää meidät Jumalan rakkauteen. Usko siirtää meidät uuteen yhteyteen ja suhteeseen. Olimme ennen orjia ja Jumalan vihollisia, mutta usko Kristukseen siirsi meidät Jumalan lapsen asemaan. Usko vapauttaa itsekkydestä, kun se suuntaa mieleemme itsemme ulkopuolelle Kristukseen ja lähimmäisiin. Usko vie meidät harmoniaan Jumalan kanssa, olemme sovitetut, saamme elää turvallisena Isän kanssa Hänen mielisuosioissaan ja Hänen tahtoaan tavoitellen. Usko on edelleen Jumalan ylistystä, koska se antaa kunnian Jumalalle.

Usko vaikuttaa uskon tunnustamisen ja vie taisteluun totuuden puolesta. Usko vie kunnioittamaan Raamatun sanaa ja johtaa sanan mukaiseen toimintaan. Usko avaa rukouksen maailman ja vapauttaa ihmispelosta. Usko auttaa ulkoisissa ja sisäisissä taisteluissa voittoon.

Lisää meille uskoa!

Pienen kaksivuotiaan käsi taivaallisen Isän kädessä on yhtä vahva kuin aikuisen koura, joka tarttuu Jumalan käteen. Uskon suuruus ei ratkaise, vaan mihin usko kurottautuu, Kaikkivaltiaan käteen. Silti opetuslapset pyysivät Jeesukselta: ”Lisää meille uskoa!” Kriisissä uskova saattaa joutua huutamaan: ”Minä uskon, auta minua epäuskossani.” Uskon suuruus ei ole sieluntila vaan sitä, että näkee ja tuntee, miten suuri ja ihmeellinen Herra Jeesus on. Usko kasvaa Jeesuksen tuntemisen kasvaessa. Usko ei suuntaudu oman sydämensä tilaan vaan katsoo ulkopuolelleen Kristukseen.

Usko on Jeesuksen luokse tulemista. Uskolle ei aseteta mitään ennakkoehtoja. Jokainen saa tulla sellaisena kuin on Vapahtajan luo ja saa luovuttaa itsensä Herralle. Siksi Jeesus sanoo:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni. Näin te löydätte levon sielullenne, sillä minun ikeeni on sopiva ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-30)

Ellet vielä ole saanut uskon lahjaa, muista, että Jeesus itse lähestyy sinua Raamatun sanassa ja seurakunnan julistamassa sanassa. Anna sanan osua sydämeesi, anna sen tutkia sen syvyydetkin! Vaikka sana tekee kipeää, totuuden paljastuminen hävettää, Herra haluaa viedä sinut näkemään, että Hän kärsi ristillä juuri sinun sydämesi syvimpienkin syntien tähden. Hän haluaa sinut pelastaa. Huuda siksi Häntä koko sydäimestäsi avuksi. Hän haluaa antaa sinullekin uskon ja sen mukana uuden elämän Jumalan vanhurskauttamana.

Uskon vanhurskaus 1:16-17

27. Mikä on pelastuksen syy ja mikä sen ehto? (16)
28. Mitä tarkoittaa ilmaisu ”juutalaisille ensin”? (16)
29. Mistä syystä uskovakin saattaa kokea häpeää maailman edessä? (16)
30. Mitä on vanhurskaus? Entä Jumalan vanhurskaus? (17) Tarkoittaako ilmaus Jumalan antamaa vai vaatimaa vanhurskautta?
31. Miten Jumalan vanhurskaus tulee havaittavaksi? (17)
32. Mitä tarkoittaa ilmaus ”uskosta uskoon”? (17) Mitä usko on?
33. Mitä tarkoittaa ”eläminen uskosta”? (17)

Room. 1:18-32 Totuus vääryyden vallassa

18. Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa.

19. Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille,

20. sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. Siksi he eivät voi mitenkään puolustautua.

21. Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt.

22. He väittävät olevansa viisaita mutta ovat tulleet tyhmiksi.

23. He ovat muuttaneet katoamattoman Jumalan kirkkauden katoavaisen ihmisen, lintujen, nelijalkaisten ja matelijoiden kuvan kaltaiseksi.

24. Sen vuoksi Jumala on jättänyt heidät sydäntensä himoissa saastaisuuteen, häpäisemään keskenään oman ruumiinsa.

25. He ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, häntä, joka on iankaikkisesti ylistetty. Aamen.

26. Sen tähden Jumala on jättänyt heidät häpeällisten himojen valtaan. Naispuoliset heistä ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen,

27. ja samoin miespuoliset ovat luopuneet luonnollisesta yhteydestä naiseen ja kiihkossaan syttyneet toisiinsa. Miehet ovat harjoittaneet riettautta miesten kanssa ja ovat villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä pitikin saada.

28. Koska heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, Jumala jätti heidät kelvottoman mielen valtaan tekemään sopimattomia.

29. He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, pahuutta, ahneutta ja ilkeyttä, täynnä kauteutta, murhanhimoa, riitaa, petosta ja pahanilkisyyttä. He ovat juorujen levittäjiä

30. ja panettelijoita. He vihaavat Jumalaa, ovat väkivaltaisia ja ylimielisiä, kerskailijoita

ja pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia,

31. ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja armottomia.

32. Vaikka he tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka sellaista tekevät, ovat ansainneet kuoleman, he eivät ainoastaan itse tee niin vaan myös osoittavat hyväksymisensä niille, jotka tekevät samoin.

Ihminen synnissä

Mitä jokainen ihminen tietää Jumalasta? Mihinkä se perustuu? Mitä seuraa siitä, jos ihminen hylkää Jumalan ilmoituksen? Mitä synti on olemukseltaan? Mihin se käytännön elämässä johtaa? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee tässä kuuluisassa jaksossa Roomalaiskirjettä, josta on käyty kiivasta väittelyä suomalaisia oikeusistuinta myöten.

Jumalan viha

Kerrottuaan Roomalaiskirjeen teeman, pelastuksen evankeliumin voimalla Paavali siirtyy kuvaamaan sitä järkyttävää tilaa, mistä ihmiset tulisi pelastaa. Kysymys ei viime kädessä ole synnin tuottamasta moraalisesta turmeluksesta, joka orjuuttaa ihmisiä ja tuhoaa heiltä ilon, rauhan, toivon ja rakkauden sekä tekee ihmisten yhteiselämän ajoittain käsittämättömän kauheaksi ristiriitojen ja sotien tuhotessa ihmiselämää. Lopulta synti vie ihmisen kohti vääjäämätöntä kuolemaa. Synnissä elävän ihmisen kuolema alkaa jo eläessä hengellisenä kuolemana. Sen ensimmäiset ihmiset Aadam ja Eeva kokivat rikottuaan Jumalan tahtoa vastaan. Heidän viattomuutensa vaihtui häpeään, syyllisyys synnytti pelon, joka ajoi heidät pakenemaan Jumalan pyhyttä. Edelleen hengellinen kuolema näkyi siinä, että ihminen alkoi väistää omaa vastuutaan ja etsiä syyllisiä toisista ihmisistä ja viime kädessä Jumalasta. Ihminen alkoi vihata Jumalaa, joka oli kuitenkin suunnattomassa hyvydessään valmistanut heille paratiisin asuttavaksi ja tyydyttänyt kaikki heidän tarpeensa.

Mikään näistä synnin kauheista seurauksista ei kuitenkaan ole pahinta. Hirveintä ihmisille on joutua Jumalan vihan alaiseksi. *Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa. (18)*

Jumala on pyhä, vanhurskas ja oikeudenmukainen. Hän ei voi sietää mitään syntiä eikä pimeyttä. Vaikka hän suuressa kärsivällisyydessään jaksaa vielä odottaa ihmisten kääntymistä ja paluuta luokseen, lopulta Jumala vihan alle jäävän ihmisen osana on hirvittävä iankaikkinen kuolema Jumalan tulella:

"Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään." (Joh. 3:36)

Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitsekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sano-

nut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (Hepr. 10:28-31)

"Mutta pelkurien ja epäuskoisten, saastaisten ja murhaajien, haureellisten ja noitien, epäjumalanpalvelijoiden ja kaikkien valehtelijoiden osa on tulisessa, rikkiä palavassa järvässä. Tämä on toinen kuolema." (Ilm. 21:8)

Rangaistuksen täytyy tulla

Jumalasta erossa oleva ihminen saattaa kyllä kaivata pelastusta ja apua ongelmiinsa, joita synti hänen elämänsä on tuonut, mutta harva tajuaa sen, mikä on hänen syvin ongelmansa: Jumalan vihan, joka on hänen päällään. Jumala on niin pyhä ja oikeudenmukainen, että Hänen olemuksensa vaatii, että kaikki synti ja pahuus poistetaan. Synnin poistamiseen ei ole mitään muuta tietä kuin rangaistus. Jos ihmiskunnan historiaan lopulta jäisi mitään syntiä, jota ei olisi rangaistuksella sovitettu, Jumala ei olisi enää Jumala. Jokainen ihminen on synnin tähden syntymästään asti Jumalan pyhän vihan alainen.

Lausuma: "Jumala vihaa syntiä, mutta rakastaa syntistä ihmistä" on puolittuus. Jumala ei vihaa vain syntiä vaan myös jokaista synnin tekijää, sillä synti ei ole jotain ihmisen persoonasta erillistä ikään kuin syöpä, joka voitaisiin sopivalla leikkauksella poistaa. Ihminen itse on synnin harjoittaja ja hän on vastuussa omasta elämästään Jumalan pyhien kasvojen edessä. Ellei Jumala itse olisi valmistanut Poikansa sovitavassa kuolemassa, jossa synti sai täyden rangaistuksensa, meille pelastuksen tietä, ainoa oikeudenmukainen ja johdonmukainen asia olisi ollut, että jokainen ihminen joutuisi kadotukseen, Jumalan iankaikkisen oikeudenmukaisuuden toteuttamaan pyhään tuleen. Rangaistus tuottaa oikeuden ja poistaa synnin. Silloin Jumala osoitetaan olevan oikeassa kaikessa toiminnassaan. Jumalan pyhässä vihassa syntistä kohtaan on kysymys Hänen kunniaansa, siitä että Hän on todellakin Jumala.

Pelastus vihan alta armon alle

Viime kädessä Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa on kysymys siitä, että Jumala pelastaa oman Poikansa uhrin tähden ihmiset oman vihansa alta armonsa alle. Jumala siis todellakin vihaa syntistä ihmistä, mutta samalla rakastaa häntä käsittämättömän suuren uhrin antavalla rakkaudellaan. Kun ihminen evankeliumiin uskonnalla pääsee Jumalan vihan alta vapaaksi, hänessä syttyy samalla Pyhän Hengen synnyttämä viha kaikkea sitä syntiä kohtaan, mitä Jumalakin vihaa.

Totuus vääryyden vallassa

Syy Jumalan vihalle on siinä, että ihmiset pitävät totuutta vääryyden vallassa. Kysymys ei siis ole siitä, etteivätkö ihmiset tietäisi totuutta. He tietävät sen, mutta rakkautensa syntiin ja vääryyteen he haluavat tukahduttaa totuuden sydämeistään. Paavali osoittaa, millaista prosessia hyödyntäen ihmiset onnistuvat tukahduttamaan totuuden:

Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. He väittävät olevansa viisaita mutta ovat tulleet tyhmiksi. (21-22)

Tie tyhmyyteen ja sydämen pimeyteen ei alkanut siitä, että ihmiset olisivat ensin alkaneet harjoittaa kaikenlaista vääryyttä, vaan siitä, että he hylkäsivät totuuden Jumalasta ja lakkasivat siksi kunnioittamasta ja kiittämästä Jumalaa siitä kaikesta hy-

västä, jota Hän runsaasti heille kaiken aikaa antaa. *He ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, häntä, joka on iankaikkisesti ylistetty.* (25)

Samasta asiasta Paavali kirjoittaa Tessalonikan seurakunnalle puhuessaan lopun ajan laittomuuden leviämisestä ennen Antikristuksen tuloa näin:

Tuon laittoman tuleminen tapahtuu Saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla tunnustein ja ihmein, kaikin vääryyden viettelyksin niille, jotka joutuvat kadotukseen, koska he eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen voidakseen pelastua. Siksi Jumala lähettää heille voimakkaan eksytyksen, niin että he uskovat valheeseen, jotta kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuuteen vaan ovat mieltyneet vääryyteen. (2. Tess. 9-12)

Tie alaspäin

Aadamin ja Eevan lankeemus alkoi siitä, että he halusivat tulla Jumalan kaltaisiksi. Vastaavasti ihmisen totuuden torjunta lähtee liikkeelle siitä, että hän kuvittelee tietävänsä itse paremmin kuin Jumala. Hän haluaa nostaa itsensä kaiken mitaksi ja keskipisteeksi. Lopulta hän menettää totuuden. Kaikki muuttuu suhteelliseksi. Jokainen saa luoda oman totuutensa. Kun mitään yleispätevää totuutta ei enää hyväksytä, niin jokainen saa sitten toteuttaa itseään täysin vapaasti. Mutta todellisuudessa tuo vapaus Jumalasta, vapaus totuudesta johtaa himojen orjuuteen, niin kuin jaksomme loppuosa osoittaa. Moraalinen rappio, jonka näemme kaikkialla ympärillämme kuin syntymättömiä ihmisiä tapetaan, väkivalta kukoistaa, ihmissuhteet ovat riekaleina, on seurausta Jumalan totuudesta luopumisesta. Me elämme juuri sellaista aikaa, mistä Paavali varoittaa. Luvun loppuosa on täydellinen kuvaus tämän päivän Suomesta ja maailmasta.

Jumala hylkää ihmisen syntiin

Paavali osoittaa, että moraalinen rappio, jonka keskellä suunnattoman moni ihminen joutuu maistamaan syntiensä harjoittamisen katkeria hedelmiä, on itse asialla osa Jumalan vihan ilmenemistä:

Sen vuoksi Jumala on jättänyt heidät sydäntensä himoissa saastaisuuteen, häpäisemään keskenään oman ruumiinsa. (24) Kun Jumalan totuus hyljättiin, Jumala hylkäsi ihmiset seksuaalisten himojensa valtaan. Suunnattomassa rakkauden janossaan ihminen kuvittelee, että seksuaalisten himojen tyydyttäminen toisi hänelle onnen. Mutta lukuisten rikki menneiden ihmissuhteiden jälkeenkään onnea ei löydy, rakkauden janosta ilman Jumalaa tule tuskan aihe. Kun Jumala hylkää ihmisen tuollaiseen tilaan siihen, sisältyy kuitenkin vielä kutsu parannukseen. Maistamalla synnin seurausten myrkkypikaria sydäimestä saattaa nousta vielä kaipausta todellista puhtautta ja aitoa rakkautta kohti.

Koska heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, Jumala jätti heidät kelvottoman mielen valtaan tekemään sopimattomia. (28) Synnin harjoittamista edelleen jatkaessaan Jumala nostaa rajoittavan ja varjelevan kätensä lopullisesti pois, niin että ihmisten elämä sortuu syvälle kaikkinaiseen pahuuteen:

He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, pahuutta, ahneutta ja ilkeyttä, täynnä kateutta, murhanhimoa, riitaa, petosta ja pahanilkisyyttä. He ovat juorujen levittäjiä ja pannettelihoita. He vihaavat Jumalaa, ovat väkivaltaisia ja ylimielisiä, kerskailijoita ja pa-

hankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia, ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja armottomia. (29-31)

Moraalinen rappio

Nykysuomalainen väittää, että ei hän tarvitse hyvän ja moraalisen elämän toteuttamiseen kristillistä etiikkaa, hän voi itse päättää, mikä on hyvää ja mikä pahaa. Tai hän ylpeillen väittää nousseensa kaiken hyvän ja pahan yläpuolelle ja ilmaisee sillä vihaavansa syvästi Jumalaa, joka pyrkii rajoittamaan hänen vapauttaan. Niin tehdessään hän sulkee vain silmänsä siltä pimeydeltä, joka kumpuaa hänen sydämensä ja joka rehoittaa yhteiskunnassa hänen ympärillään.

Hänen alamäkeään ja rappiotaan tiellä pois Jumalan totuudesta kuvaa loppujae:
Vaikka he tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka sellaista tekevät, ovat ansainneet kuoleman, he eivät ainoastaan itse tee niin vaan myös osoittavat hyväksymisensä niille, jotka tekevät samoin. (32)

Suomalainen mies on pornon orja. Hän nauttii väkivaltaviihdestä ja peukuttaa hirvittävyyksille. Televisio ja internet on täynnä saastaa ja pahuutta, joista katselijat nauttivat.

Yleinen ilmoitus

Mikä sitten on se totuus, jonka suomalainen on hylännyt ja mitä hän pitää vääryyden vallassa? Mikä on se totuus, josta luopuessaan yhteiskunta rappeutuu ja lopulta sortuu? Miksi se totuus on niin äärimmäisen tärkeä, että siitä luopuvien yllä lepää Jumalan viha?

Kysymys on niin sanotusta Jumalan ”yleisestä ilmoituksesta”. Se on sellaista Jumalan itsensä ilmoittavaa toimintaa, joka kohdistuu jokaiseen ihmiseen aivan riippumatta siitä, millaisissa oloissa tai minkälaisessa kulttuurissa hän elää tai millainen uskonto hänen yhteiskunnassaan on vallitsevana. Yleinen ilmoitus on Jumalan puhetta ihmisyydelle, jota hän ei voi olla havaitsematta ja johon hänen on myös pakko ottaa kantaa. Samoin kuin Jumalan erityinen ilmoitus Raamatussa ja Jeesuksessa Kristuksessa, se voidaan toki torjua ja tukahduttaa. Koko läntisen maailman kristinuskosta luopuminen ei syvimmiltään ole kristinuskosta luopumista, koska valtaosa ihmisistä ei ole koskaan evankeliumia ottanutkaan vastaan. Kysymys on yleisen ilmoituksen tukahduttamisesta aivan samoin kuin ei-kristillisissä uskonnoissakin. Nehän eivät suinkaan nouse Jumalan yleisestä ilmoituksesta vaan nimenomaan pyrkivät tukahduttamaan sitä.

Luomisteot

Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. (19-20)

Jumalan näkymättömyys, Hänen voimansa ja jumaluutensa ovat jokaisen ihmisen mahdollista havaita Jumalan luomisteoissa. Riittää, kun katselee pientä kukkaa tai lintua tai tähtitaivasta, aavaa myrskyävää merta, mahtajia vuorijonoja tai pienen vauvan ihmeellisyyttä. Jumalan käsittämättömän suuri viisaus ja Hänen ääretön voimansa ovat aivan ilmeiset. Jumalan suunnitelmallisuuden turhentamiseen tarvitaan käsittämättömän kovaa uskoa evoluutioon ja sattumaan, joka ei lopulta selitä mitään.

Jumalan huolenpito

Jumala yleinen ilmoitus ei kuitenkaan rajoitu vain ulkoisten havaintojen tekemiseen. Hänen luomistekojensa vaikutus on jokaisen ihmisen arkipäivää käytännössä. Päävali julisti Lystrassa:

"Me julistamme teille evankeliumia, että kääntyisitte näistä turhanpäiväisistä jumalista elävän Jumalan puoleen, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on. Menneiden sukupolvien aikana hän on sallinut kaikkien pakanakansojen kulkea omia teitään. Kuitenkaan hän ei ole jättänyt antamatta todistusta itsestään vaan on tehnyt teille hyvää. Hän on antanut taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja on ravinnut teidän sydämenne ruoalla ja ilolla." (Ap.t. 14:15-17)

Se, että saamme nauttia hyvää, syödä ruokamme ja iloita avioliitostamme ja lapsistamme, ovat Jumala puhetta, jolla Hän haluaa kääntää huomiomme omaan hyvyteensä. Jumala puhuu kaiken aikaa elämämme tapahtumissa ja kansojen kohtaloissa.

Omatunto

Jos Jumalan luomisteot ja Hänen hyvyytensä arkielämässämme onnistuttaisiinkin ohittamaan, omantunnon toiminnassa tapahtuvaa Jumalan puhetta ei kukaan voi sivuuttaa, vaikka onnistuisikin pitkässä juoksussa paaduttamaan sen täysin:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Tuomio tulee

Jokainen ihminen tietää olevansa vastuullinen Jumalan edessä. Jokainen pelkää myös kuolemaa siksi, että tietää omantunnon vaatimusten perusteella, että lopulta edessä on tuomio Jumalan kasvojen edessä: *Siksi he eivät voi mitenkään puolustautua. (20)* Viimeisellä tuomiolla yksikään ihminen ei voi puolustautua sillä, ettei tiennyt Jumalan tahtoa: *He tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, (32)* että synnin harjoittajaa kohtaa tuomio ja rangaistus.

Jumala ilmoittaa siis itsensä vastaan sanomattomasti, mutta silti ihmiset kääntävät Hänelle selkänsä ja kulkevat omia teitään Jumalasta piittaamatta – sehän on synnin olemus. Yleinen ilmoitus toimii viimeisellä tuomiona perusteena sille, miten tuomitaan ne ihmiset, jotka eivät ole esimerkiksi kuulleet koskaan evankeliumia. Yleinen ilmoitus kuuluu siis jaossa laki – evankeliumi lain piiriin. Kukaan ei voi se perusteella pelastua, koska kukaan ei ole koskaan kyennyt Jumalan vanhurskautta säädöksiä noudattamaan syntiin lankeemuksen tapahduttua. Jos siis jokainen ihminen joutuisi kadotukseen, toteutuisi vain oikeus ja vanhurskaus. Mutta Jumala on suuressa rakkaudessaan ja armossaan valmistanut hukkumaan tuomitulle ihmiselle pelastuksen Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa.

Ihmiskunnan syntisyys 1:18-32

34. Mitä Jumala vihaa? (18) Mitä uskovankin tulee vihata?
35. Miten ihmiset pitävät totuutta vääryyden vallassa? (18, 21,25,32)
36. Minkälaista totuutta ihmiset eivät voi olla tietämättä? (19)
37. Miksi ihmisille ei tarvitse todistaa Jumalan olemassaoloa? (19)

38. Mitä Jumalan yleinen ilmoitus pitää sisällään? (20; vrt. 2:14-15)
39. Mikä johtaa siihen, että ihmisten sydän pimenee, kyky ymmärtää asioita oikein menetetään? (21)
40. Miten ihmisen ylpeys ilmenee? (22, vrt. Snl 1:7;8:13;14:26-27;22:4)
41. Mistä epäjumalanpalveluksessa on kysymys? (23, 25)
42. Mikä on synnin hirvittävä seuraus? (24,26,28)
43. Mistä homoseksuaalisuus kertoo? (26-27) Mitä siitä seuraa?
44. Millaiseksi elämä muuttuu, kun Jumala hyljätään? (29-31) Miten on meidän ja maamme laita tänään? Miten synnin seuraukset näkyvät keskellämme?
45. Mikä on Jumalan tuomio synnille? (32) Entä synnin hyväksymiselle?

Room. 2:1-16 Jumalan tuomio on oikea

1. *Sen tähden sinä ihminen, joka tuomitset, et voi millään puolustaa itseäsi, oletpa kuka hyvänsä. Missä toista tuomitset, siinä tuomitset itsesi, koska sinä, joka tuomitset, teet itse samoja tekoja.*
2. *Me tiedämme, että Jumalan tuomio on totuuden mukainen niille, jotka tekevät tuollaista.*
3. *Luuletko sinä, ihminen, joka tuomitset toisia mutta itse teet samoja tekoja, että vältät Jumalan tuomion?*
4. *Vai halveksitko hänen hyvyytensä, kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta? Etkö ymmärrä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?*
5. *Kovuudellasi ja sydämesi katumattomuudella sinä kartutat päällesi vihaa Jumalan vihan päiväksi, jolloin hänen vanhurskas tuomionsa ilmestyy.*
6. *Silloin hän maksaa jokaiselle hänen tekojensa mukaan:*
7. *niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta, kunniaa ja katoamattomuutta, hän antaa iankaikkisen elämän,*
8. *mutta niiden osaksi, jotka ovat itsekkäitä eivätkä tottele totuutta vaan vääryyttä, tulee viha ja kiivaus.*
9. *Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka tekee pahaa, ensin juutalaisen, sitten myös kreikkalaisen!*
10. *Mutta kirkkaus, kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee hyvää, ensin juutalaiselle, sitten myös kreikkalaiselle,*
11. *sillä Jumala ei katso henkilöön.*
12. *Kaikki, jotka ovat tehneet syntiä ilman lakia, myös hukkuvat ilman lakia, ja kaikki, jotka lain alaisina ovat tehneet syntiä, tuomitaan lain mukaan.*
13. *Eiväthän lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat julistetaan vanhurskaiksi.*
14. *Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki.*
15. *Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä*
16. *sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta.*

Epämiellyttävä aihe

Miten sinä hoidat omaatuntoasi? Milloin se syyttää sinua? Entä milloin puolustaa? Miksi synti ja sen tuomio on aihe, josta ihmiset eivät halua kuulla? Mikä on kuolemanpelon syvin syy? Miksi parannuskehoitus on Jumalan hyvyttä? Millainen on Jumalan tuomio ja kuka sen toteuttaa? Näihin kysymyksiin Paavali ottaa kantaa tekstissämme?

Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi!

Kun Paavali oli edellisen luvun lopussa kuvannut hyvin synkällä tavalla Jumalasta erossa elävän ihmisen syntejä, uskonnollisissa piireissä kasvaneilla ihmisillä on suuri kiusaus ajatella olevansa jotenkin parempia kuin muut. Syy on siinä, että ihminen ei suostu katsomaan peiliin ja usein syyttää toisia ihmisiä juuri niistä asioista, mitä toteuttaa omassa elämässään. Paavali osoittaa, että Jumalan edessä emme vippaskonsteilla selviä. Jumalassa ei ole mitään puolueellisuutta, tuomio on sama jokaiselle. Jumalan lain tunteville rangaistus on lain vaatima ja niille, jotka eivät tunne Raamattua, rangaistuksen peruste löytyy omantunnon toiminnasta. Ihminen voi toki sivuuttaa Raamatun ja omantuntonsa, mutta tuomiota hän ei mitenkään pääse pakoon.

Kaikki kadotettuja omassa varassaan

Tule se päivä, jona Jeesus Kristus palaa kirkkaudessaan takaisin ja kokoaa kaikki kansat eteensä. Jokainen tuomitaan tekojensa ja laiminlyöntiensä mukaan.

Jos olisi joku, joka olisi syntymästään kuolemaan asti noudattanut täydellisesti Jumalan lakia, hän voisi pelastua, mutta yhtään ainoata sellaista ihmistä ei ole olemassa. Ainoastaan ihmiseksi tullut Jumala, Jeesus Kristus on elänyt synnittömän elämän. Hän vaelsi täysin lain mukaan eikä laiminlyönyt ainoatakaan kertaa Jumalan rakkauden vaatimusta. Hänen tekonsa ja motiivinsa olivat täydellistä rakkautta niin Isää Jumalaa kuin ihmisiä kohtaan. Hän on ainoa, joka vaelluksellaan ansaitsi Isän suosion ja taivaan kirkkauden.

Pelastus Jeesuksen varassa

Näin ollen kaikki muut ovat kadotukseen tuomittuja omassa varassaan. Viimeisellä tuomiolla Jeesukseen uskovat voivat kuitenkin olla täysin turvassa ja rauhallisella mielellä, sillä ajassa eläessään he tekivät parannuksen ja kääntyen turvautuivat Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan Golgatan ristillä. Siinä heidän syntinsä saivat jo tuomion ja rangaistuksensa. Viimeisellä tuomiolla heidät tuomitaan Jeesuksen tekojen, Jeesuksen täydellisen elämän perusteella, koska Jeesus lahjoitti sen omilleen, niille jotka taipuivat parannukseen täällä ajassa.

Koska pelastus on pelkkää Jumalan armoa, meillä ei ole mitään oikeutta tuomita toisia ihmisiä. Vain Jeesus kykenee toimimaan tuomarina ja Hän on myös täydellinen tuomari, koska Hän on elänyt ihmisen elämän ja kykenee täydellisesti ymmärtämään niitä, jotka Hän tuomitsee.

Täydellinen oikeudenmukaisuus toteutuu

Viimeisellä tuomiolla ihmiskunnan historian ajan kaikki synnit ja vääryydet käsitellään, vääryyden uhrit saavat oikeutta ja vääryyden tekijät rangaistuksen. Ainoakaan asia ei jää salaisuudeksi. Kaikki tuodaan valoon ja käsitellään. Tuomion jälkeen ei enää ole syntiä. On vain uusi maa, jossa vanhurskaus asuu. Kadotus eli helvetti on myös pyhä paikka, jossa toteutuu oikeudenmukaisuus rangaistuksen muodossa. Siellä ei enää kukaan kykene tekemään syntiä ja jokainen tulee viimeisellä tuomiolla antamaan Jumalalla kunnian tunnustamalla Jeesuksen Kristuksen Herraksi.

Jumalan hyvyys vetää parannukseen

Jumalan suunnatonta armoa on se, että Hän vetää itsessään kadotuksen ansaitsevia pelastukseen. Hän tekee sen herättämällä ihmisen omantunnon lain sanalla ja

osoittamalla, ettei ihmisellä ole mitään muuta mahdollisuutta välttää tuomio ja kadotus, kuin parannuksessa kääntyä Jeesuksen puoleen. Parannuskutsu tapahtuu usein ensin niin, että Jumala osoittaa erityistä hyvyttään ihmistä kohtaan ja houkuttelee häntä rakkaudellaan kääntymään puoleensa. Usein se ei kuitenkaan riitä ja Jumala joutuu käyttämään ”vasemman käden” toimintaansa eli kipujen ja kärsimysten kautta avaamaan ihmisen sydämen parannukseen. Kauhistuttavaa on, jos ja kun ihminen hylkää Jumalan parannukseen kutsuvan hyvyyden. Jäljelle jää vain tuomio.

Käsitteellistämisen vaaroja

Omassa kristillisessä perinteessämme, jossa olemme olleet kovin valmiita käsitteellistämään hengellisen elämän luonnetta siinä määrin, että se olemus henkilökohtaisena ja elävänä suhteena Persoonaan on paljossa hämärtynyt ja muuttunut jonkinlaiseksi joukoksi ihmisen omia sieluntiloja. Synti käsitteenkin usein ymmärrämme jonkinlaiseksi syövän tyyppiseksi sairaudeksi, josta jos leikkaushoito olisi mahdollista voisimme päästä kokonaan eroon. Sen vastakohtana taas pidämme helposti vanhurskautta, joka esiintyy joko tämän syntisairauden puutteena tai jonkinlaisena myönteisenä lisänä persoonallisuuteemme.

Persoonasuhde ja synti

Raamattu ei sen sijaan milloinkaan eristä syntiä Jumalan persoonasta eikä liioin vanhurskautta Jeesuksen Kristuksen persoonasta. Ihmisen synti ei ole vain jotain pahaa hänessä, vaan se on aina väärää suhdetta toiseen persoonaan eli Jumalaan. Juuri siksi se on vakavaa, kun ihminen on erossa Jumalasta ja kapinassa Jumalaa vastaan. Vanhurskautta ei myöskään voi Raamatussa kuvitellakaan erillään itse Jeesuksen Kristuksen persoonasta. Kukaan ei ole vanhurskas eikä vanhurskautettu, ellei itse Herra Jeesus Kristus ole hänen elämässään ja ellei hän elä suhteessa Häneen.

Synnin seuraukset

Jossain määrin ihminen, joka ei ole täysin paaduttanut omaatuntoaan, tietää ja tajuaa omassa tunnossaan, että hän on syntiensä tähden syyllinen, hän pelkää juuri syyllisyytensä tähden, hän ei tunne elämän tarkoitusta ja mielekkyyttä eksyksissä Jumalan luota, ja tajuaa myös, että hänen kuolemansa johtaa hänet lopulliseen vastuuseen synneistä. Moni toki väittää, ettei hän pelkää kuolemaa, mutta jos samalta ihmiseltä kysyy, pelkäätkö syöpää, vastaus on kyllä. Kuolemanpelko on vain siirretty toiselle nimelle. Pohjimmiltaan kuolemanpelko ei johdu siitä, että kuolemaa voi edeltää varsin kivuliaita sairauksia, vaan siitä ihminen tajuaa, että kuoleman jälkeen hän joutuu tuomiolle. Heprealaiskirje kuvaa asiaa:

Ja niin kuin ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio, samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (Hepr. 9:27-28)

Orjuus

Ihminen on synnin niin sitoma, sen orja, ettei hänellä itsellään ole mitään keinoja itsensä auttamiseen. Kaikki luonnollinen uskonnollisuus lähtee liikkeelle siitä, että ihminen kykenee auttamaan itsensä jotenkin onnettomasta tilastaan, kunhan vain hän saa jotenkin tahdonvoimansa liikkeelle ja saa sopivaa yhteisöllistä tai uskonnollista

apua ponnistuksilleen. Tämä ihmisen ääretön luottamus omiin mahdollisuuksiinsa-
han on koko synnin perusluonne, ylpeyttä, jossa ihminen kuvittelee kykenevänsä
sellaiseen mihin Jumalakin.

Jumalan pyhyiden vaatimus

Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati tuomiota syntiselle ihmiselle. Jumala
ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen
jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala
on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta
tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin so-
vittava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita
paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka,
jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kulutta-
va tuli. Kuka voi kestää Hänen tultaan?

Omatunto Jumalan liittolainen

Sinun omatuntosi on Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen lahjomaton kannat-
taja. Koko yhteiskuntamme, sen oikeuslaitos, pysyy pystyssä siksi, että synnissä
Jumalastakin erossa ollessaan ihmisen omatunto vaatii synnille rangaistusta ja tuo-
miota. Myönsi ihminen sitä tai ei, hän vavahtaa kuoleman edessä siksi, että hän ali-
tajuisesti tietää, että omantunnon vaatimus tuomiosta ja rangaistuksesta on oikea.
Et voi päästä ainoastakaan synnistäsi joutumatta tekemään siitä lopullista tiliä.

Omatuntosi on Jumalan liittolainen. Ja juuri siksi niin moni yrittää omantuntonsa
paaduttaa. Mutta ihmisellä ei ole mitään keinoa, millä hän voisi menneen tehdä tyh-
jäksi, tehdyn tekemättömäksi ja laiminlyödyn tehdyksi. Hän tietää, että tuomio tulee.
Hän pelkää, ja pelkää syystä.

Rangaistuksen täytyy tulla

Rangaistus on ainoa asia, mikä vapauttaa omantunnon. Parhaiten sitä kuvannee
monien meidän yhteinen kokemuksemme lapsuudestamme, kun omatuntonamme oli
vielä todella herkkä. Muistan tehneeni salaa jotain pahaa. Sen jälkeen oli paha olo,
kun omatunto syytti. Kun sitten asia paljastui, jotenkin helpotti, mutta nyt alkoi ran-
gaistus pelottamaan sitäkin enemmän. Vihdoin vitsa sai hoitaa tehtävänsä. Ja mikä
helpotus! Kun rangaistus oli ohi, omantunnon syytös oli poissa. Mikä vapaus siinä
olikaan ! - Julma on se kasvattaja, joka piinaa pahaa tehnyttä lasta huonon oman-
tunnon ruoskalla, kun voisi vapauttaa hänet, antamalla sopivan rangaistuksen lap-
selle.

Risti riittää

Jeesuksen Golgatan ristillä saama rangaistus tapahtui meidän synneistämme. Se
oli Jumalan hylkäämänä olemista, Jumalan pyhän tulen polttaessa Jeesuksen sie-
lua, se oli helvetti meidän sijastamme. Rangaistuksen täytyi tulla, mutta Jumala kä-
sittämättömässä armossaan ottikin se itse kantaakseen omassa Pojassaan. Uskos-
sa Jumalan lahjan vastaan ottava saa pelastuksen ja myös omantunnon puhtauden.
Vaelluksessaan uskova turvaa jatkuvasti Jeesuksen Golgatalla vuotaneeseen ve-
reen, joka puhdistaa hänen sydämensä elämään yhteydessä Vapahtajaan. Jeesuk-
sen risti riittää alusta aivan loppuun asti.

Omantunnon rooli uskovan elämässä

Katsomme vielä hiukan omantunnon roolia uskovan ihmisen elämässä. Paavali osoittaa tekstissämme, että Jumala toimii kaikkien ihmisten myös pakanoiden elämässä omantunnon äänen kautta.

Omantunnon toiminta kuuluu jaossa laki ja evankeliumi lain piiriin. Se toimii todistajana aina viimeistä tuomiota myöten ja osoittaa kaikki ihmiset syyllisiksi, vaikka se myös puolustaa meitä vääriä syytöksiä vastaan. Omantunnon vaatimus on ehdoton: "Tee tämä!" "Älä tee tätä!" Emme voi, vaikka usein yritämme, lahjoa omaatuntoamme. Toki voimme yrittää vaihtaa sen ja paeta sen syytöksiä kiireeseen, aktiiviseen unohtamiseen ja torjuntaan, vaikka alitajuntaan torjuttuna omatunto edelleen piinaakin mieltämme omia reittejään myöten. Voimme edelleen turruttaa ja lopulta paaduttaa omantuntomme toistamalla samoja syntejä tarpeeksi monta kertaa niistä parannusta tekemättä. Eräissä mielessä syntitottumukset ovat kauheinta, mitä meille täällä ajassa voi tapahtua.

Omatunto kuuluu siis Jumalan yleiseen ilmoitukseen ja alun perin sen sisältö on sama eli Jumalan laki. Omaatuntoa voisi verrata tietokoneen laitteeseen, joka toimii kyllä oikein, mutta kun sille riittävästi työnnetään vääristäviä ohjelmia, se alkaa syyttämään silloin, kuin ei pitäisi, ja vaikenee silloin, kuin pitäisi syyttää. Tietämättömyys, väärä kasvatuksessa saatu normisto, ehdonvallan asiat saattavat vääristää omantunnon sisällön. Siksi uskovan kristityn tulee aina uudelleen kalibroida eli tarkistaa omatuntonsa sisältö Raamatun sanalla.

Omantunnon syytökset

Omantunnon syyttävä toiminta on niin piinaavaa, että se riistää ihmiseltä ilon, vie kyvyn rakastaa toisia ja voiman vastustaa kiusauksia. Siksi ei ole ihme, että tämän päivän suomalainen pitää lähes pahimpana rikoksena sitä, että joku syyllistää häntä eli saa hänen omatuntonsa piinaamaan häntä. Omatunto kertoo kyllä, mikä on oikein, mutta se ei anna voimaa hyvän tekemiseen. Se on annettu meille, jotta etsisimme apua Jeesuksen Golgatan verestä. Ihmiselle on tuhoisaa toimia vastoin omaatuntoa. On sanottu, että paras tyyntyä ja unilääke on hyvä omatunto.

Tyypillisiä asioita, jotka aiheuttavat pahaa omaatuntoa ovat esimerkiksi valehteleminen, paha puhe, varastaminen, liikennerikkomukset, riitely, laiminlyönnot, seksuaaliset lankeemukset, väärä ajankäyttö suhteessa Herraan ja lähimmäisiin, rahan tuhlaus, saastaisen katselu tai lukeminen, läheisten laiminlyönti, abortti, viha, murha, katkeruus, ahneus, kateus, riittämättömyys Jumalan ja ihmisten edessä jne.

Omantunnon elämän hoito

Paavali ahkeroi voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omatunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaa-masta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada poistetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaatuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain

Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulemalla valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryytymistä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa omantuntosi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelastusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoittamisen on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnustuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdollonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Puhdas omantunto uskonelämän hoidossa

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin: *Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.* (1. Tim. 1:5) Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoittavana esimerkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen:

*Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja **hyvän omantunnon**. Jotkut ovat sen **hylänneet** ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikkoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi.* (1. Tim. 1:18-20)

Tärkeä lisähuomautus

On huomattava kuitenkin, että hyvä omantunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

*Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla **ei ole mitään tunnollani**, mutta ei minua sen perusteella ole **vanhurskautettu**, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätököt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta.* (1.Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omantunto syyttää. Jos olet Sielunvihollisen syytösten ja hyökkäysten kohteena, saat tänään katsoa Jeesukseen, joka on sinun syntisi jo sovittanut.

Jumalan vanhurskas tuomio 2:1-16

1. Millä tavalla tulee arvioida toisia ihmisiä? Entä omaa itseä? (1; vrt Matt. 7:1,5)
2. Millainen on Jumalan tuomio? (2, 6; vrt. Ilm. 20:12)
3. Miten voi välttää Jumalan tuomion? (3, 4)
4. Millainen on Jumala kutsuessaan ihmisiä parannukseen? (4) Millä tavalla Jumala kutsui sinut parannukseen?
5. Minkä vuoksi ihmiset joutuvat kadotukseen? (5)
6. Millaiset saavat iankaikkisen elämän? (7) Millainen heidän osansa on? (10; vrt. Matt. 25:31-46)
7. Millaiset joutuvat kadotukseen? (8) Millainen heidän osansa on? (9)
8. Millainen on Jumala tuomitessaan? (11)
9. Millaiset mahdollisuudet ihmisellä on pelastua omin voimin? (12)
10. Millä mitalla Jumala tuomitsee ihmiset? (13-16)
11. Millainen vanhurskaus riittää Jumalalle? (13)
12. Mistä omantunnon toiminnassa on kysymys? (14-15) Miten hyvin sinun omatuntosi toimii?
13. Mitä tarkoittaa se, että Jumala tuomitsee evankeliumin mukaisesti? (16)
14. Mitä tapahtuu elämämme salaisuuksille viimeisellä tuomiolla? (16)
15. Kuka toimii silloin tuomarina? Mitä merkitsee, että tuomio tapahtuu Kristuksen Jeesuksen kautta? (16)

Room. 2:17-29 Jumalan laki ja ihmissydän

17. Miten on? Sinä kutsut itseäsi juutalaiseksi, luotat lakiin ja kerskailet Jumalasta,
18. tunnet hänen tahtonsa ja lakiin perehtyneenä tutkit, mikä on parasta.
19. Sinä luulet olevasi sokeiden taluttaja, pimeydessä olevien valo,
20. ymmärtämättömien kasvattaja ja alaikäisten opettaja, kun sinulla on laissa tiedon ja totuuden muoto.
21. Kun siis opetat muita, etkö opetakaan itseäsi? Varastatko itse, vaikka julistat, ettei saa varastaa?
22. Teetkö itse huorin, vaikka sanot, ettei saa tehdä huorin? Ryöstätkö itse temppeliä, vaikka inhoat epäjumalia?
23. Häpäisetkö itse Jumalaa rikkomalla lakia, vaikka kerskailet laista?
24. Sillä "teidän takianne Jumalan nimi tulee pilkatuksi pakanoiden keskuudessa", niin kuin on kirjoitettu.
25. Ympärileikkaus on kyllä hyödyksi, jos noudatat lakia. Mutta jos olet lainriikkoja, on

ympärileikkauksesi tullut ympärileikkaamattomuudeksi.

26. Jos siis ympärileikkaamaton noudattaa lain säädöksiä, eikö hänen ympärileikkaamattomuuttaan ole pidettävä ympärileikkauksena?

27. Ruumiillisesti ympärileikkaamaton, joka täyttää lain, tuomitsee sinut, joka lain kirjaiminesi ja ympärileikkauksinesi olet lainriikkoja.

28. Sillä ei se ole juutalainen, joka vain ulkonaisesti on juutalainen, eikä ympärileikkaus ole se, joka tapahtuu ulkonaisesti lihassa.

29. Se on juutalainen, joka sisimmässään on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimen mukaan. Hän saa kiitoksen, ei ihmisiltä vaan Jumalta.

Tunnetko sanan, elätkö sen mukaan?

Miten sinä suhtaudut Jumalan lakiin? Missä määrin tunnet Raamatun opetusta? Millä tavalla toteuta niitä elämässäsi? Missä määrin farisealaisuus eli ulkokultaisuus luonnehtii sinun elämäsi? Millä tavalla elämäntapasi kunnioittaa tai häpäisee Jumalaa? Millaista elämää elää sydämeltään ympärileikattu? Näihin kysymyksiin tekstimme ottaa kantaa.

Aloita kymmenestä käskystä!

Jeesus lausui: *"Minun oppini ei ole minun vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani.... Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Kukaan teistä ei kuitenkaan täytä lakia."* (Joh. 7:16-17,19)

Näillä kuuluisilla sanoilla Jeesus osoitti, että kenen tahansa on mahdollista testata Raamatun luotettavuus. Riittää, kun panee käytäntöön sen mitä Raamattu opettaa. Joku voi tietenkin väittää, että Raamatussa on niin paljon ja monenlaista, ettei hän tiedä, mitä hänen nyt pitäisi noudattaa. Jeesus antaa siihen kuitenkin hyvin selkeän vastauksen: "Aloita Mooseksen kautta ilmoitetusta kymmenen käskyn laista!"

Kolmenlaista asennetta oppiin

Ihmisillä, jotka tuntevat edes jonkin verran Raamattua on kolmenlaisia asenteita sen opetuksiin eli oppii.

On niitä, joiden mielestä kokemukset, tunteet ja elämä ovat tärkeitä, mutta kuiva oppi on toissijaista. Siksi he lukevat Raamattua ja arvioivat sitä sen mukaan, millaisia tunteita, siunauksia, liikutuksia ja puhutelluksi tulemisen kokemuksia se antaa. Heidän joukossaan rehelliset ihmiset saattavat lopulta väsyä kokemusten metsästykseseen ja kokea Raamatun vaatimukset orjuuttavina. Pinnallisemmat ihmiset taas saattavat ajautua väärään hengellisyyteen, jopa omahyväisyyteen suurine kokemuksineen.

Sitten on toisia, jotka pyrkivät järjellään ymmärtämään Raamattua ja saattavat olla hyvinkin perillä kaikkinaisista teologisista vivahteistakin. Heidän joukossaan on niitä, joista kehittyi oikeasta opista kiivailijoita vailla Jumalan mielen mukaista elämää. He eivät juurikaan kuuntele, mitä Herralla olisi heille itselleen sanottavaa, vaan ovat kiinnostuneita siitä, millainen puhuja tai sanan selittäjä on teologialtaan. Osa heistä saattaa vetäytyä muista syrjään ja perustaa maailman ainoan oikeaoppisen seurakunnan.

Sitten on niitä, joilla on oikea suhde Jumalan sanaan. He ottavat sen vastaan sellaisena kuin se on kirjoitettu, alistavat sydämensä ja mielensä sanan alle ja lähtevät sydämen kuuliaisuudessa seuraamaan sanaa, elävät sen mukaan. He tiedostavat myös sen, että oppi on tärkeää, sillä oikea oppi voi synnyttää oikeaa elämää, mutta väärä oppi tuottaa satonaan ennemmin tai myöhemmin väärää elämää.

Riman alentaminen

Jeesus tiivistä Mooseksen lakin kahteen käskyyn: "Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!" Kymmenen käskyä on tuon rakkauden sisältö. Kun niitä noudatetaan, rakastetaan. Jeesus tulkitsee käskyt äärimmäisellä tiukkuudella Vuori-saarnassa. Jos ja kun ihminen lähtee noudattamaan lakia, hän ennen pitkää huo-

maa, että mielialaan asti ulottuvat vaatimukset toimia oikein ovat tavattoman vaikeita noudattaa. Silti hän ymmärtääkin, että vaatimukset ovat oikeita.

Epäluokisten yritysten ja epäonnistumisten jälkeen hänelle tulee aito kiusaus madaltaa hiukan rimaa. Ensi vaiheessa hän saattaa kokea mielialansa säilyttämisen rakkaudellisena mahdottomana vaatimuksena. Hän alkaa ajatella, että pitäisi riittää sen, että yrittää parhaan kykynsä mukaan edes tekemään sen, minkä kymmenen käskyä vaatii. Koko henkisen voimansa ja tarmonsä keskittäen hän saa ehkä aluksi tyydytystä siitä, että joissain kohdin hän onnistuu jopa käskyjä noudattamaankin.

Mutta ennen pitkää hän väsyä ja hänelle tulee kiusaus laskea rimaa vähän alemmaksi. Kun hän saman aikaisesti selviää kuitenkin kohtalaisesti ainakin muiden ihmisten ja omissa silmissään, hän saattaa tyytyä omiin saavutuksiinsa. Pitkällä juoksulla tason säilyttäminen edes toisia ihmisiä tyydyttävänä saattaa olla liian rankkaa. Siksi hän joutuu alentamaan tasoa vielä hiukan. Saman aikaisesti kaiken aikaa hän joutuu paaduttamaan omaatuntoaan, jota Jumalan lain vaatimuksen yhä soimaavat.

Lopulta hän saattaa päätyä siihen, että ei Jumala voi vaatia häneltä enempää kuin mihin hän pystyy, eli hän alentaa lain riman oman luontonsa syntisyyden edellyttävälle tasolle. Hän lohdutautuu kuitenkin sillä, että Jumala on kyllä armollinen eikä vaadi ihmisiltä mahdottomia. Lopputuloksena on sitten aito fariseus, sillä hän haluaa kuitenkin pitää itseään joko hyvänä juutalaisena tai hyvänä kristittyinä, koska hän kuitenkin tietää ja tuntee lain määrittämän ihanteen. Hän saattaa jopa pettää itseään siinä määrin, että katsoo olevansa riittävän hyvä, koska tuntee Raamatun ja pitää sitä totena.

Harhakuvitelmat

Tietyt uskonnolliset tavat kuten rukoilemisen, Raamatun lukemisen ja satunnaisen seurakunnan kokouksiin osallistumisen ja mielestään Raamatun oikean ymmärryksen säilyttäneenä aito fariseus kokee tuntevansa Raamatun paremmin kuin tavalliset ihmiset ja saattaa jopa olla ylpeä omasta kristillisen tietonsa tasosta. Hän on siinä täysin oikeassa, että Jumalan sana on luottavaa, kykenee opastamaan ihmiset valoon ja sisältää totuuden. Sitä noudattaen voi kasvaa tiedossa ja totuudessa. Mutta tosia asiassa hän itse on kaukana totuudesta. Hänen elämänsä ei heijasta mitään siitä, mitä hän väittää hyvin osaavansa ja tietävänsä.

Oletko huorintekijä?

Omasta lapsuudestaan ja aiemmasta elämästään käsin Paavali tiesi mihin ulkokultaisuus johtaa. Siksi hän esittää kysymyksiä, joilla hän pyrkii herättämään meidän farisealaisuuteen sortuneiden sydämiämme. Ensimmäinen kysymys kuuluu: *Teetkö itse huorin, vaikka sanot, ettei saa tehdä huorin?* (22) Tiedät vallan mainiosti, että huorin tekeminen on synti, se on kadotukseen vievä synti. Voit ehkä selitellä, että et ole elänyt avosuhteissa, olet ollut avioliitossa uskollinen puolisollesi, koska et ole syyllistynyt mihinkään syrjähyppyyn. Mutta sitten omatunto marssittaa eteesi Jeesuksen sanat:

”Minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan. Jos oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se irti ja heitä pois. Sinulle on parempi, että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin.” (Matt. 5:28-29)

Omatuntosi marssittaa mieleesi ne erinäiset ihastumiset ja rakastumisesi, jotka onnistuivat vaivoin salaamaan puolisoitasi ja tunteitasi kohteilta. Yritit niitä kyllä puolustella sillä, ettei ihminen nyt mahda tunteilleen mitään ja meniväthän nuo ohi ajan kanssa, kun et kerran asianomaisten kanssa käynyt lähempää tuttavuutta hieromaan. Mutta omatuntosi eikä Raamattu päästä sinua rauhaan. Olet huorintekijä, jolle kuuluu helvetin tuli. Omatuntosi muistuttaa sinua myös siitä, miten usein koit halua katsella kuvia, jotka kiihottivat sinun mielikuvitustasi ja seksuaalisia halujasi, joita sitten tyydytit keinotekoisesti. Omatuntosi piinaa sinua siitäkin, että sinun olisi pitänyt lankeemustesi kanssa tulla valoon, tunnustaa ne sielunhoitajalle, mutta häpeissäsi et uskaltanut sitä tehdä. Tiesit kaiken lisäksi, että sydämesi saastaisuudesta olisi ollut tie vapauteen. Jos olisit tehnyt niin kuin Psalmin laulaja neuvoo: *"Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että noudattaa sinun sanaasi."* (Ps. 119:9)

Oletko varas?

Jumalan sana ei päästä meitä vähällä. Paavali jatkaa kysymyksiä: *Ryöstätkö itse temppelin, vaikka inhoat epäjumalia?* (22) Oletko sinä varas? Harva on sellainen ihminen, joka ei olisi koskaan varastanut mitään. Kun kaikki ovat siihen syyllistyneet, olet ehkä onnistunut selittämään omalletunnollesi, ettei nykyään työnantajan ajan varastaminen ole muuta kuin luovia taukoja tai ihmissuhteiden hoitamista rupattele-malla. Kun varastit työnantajan paperia, kirjekuoria, kyniä, teit sen tietenkin siksi, että katsoit ne työsuhde-eduiksi. Omatuntosi kolkutti hiukan kovempaa, kun tietyt summat veroilmoituksestasi jäivät kirjoittamatta. Syytit siitä valtion ja kunnan koh-tuuttomia veroprosentteja. Niin, pakkohan sinun on myöntää, että olet varas, mutta niin vähässä määrin, ettei viranomaisten ole tarvinnut sinuun vielä puuttua.

Sitä paitsi sinua ei voi missään tapauksessa syyttää temppelin ryöstämisestä. Tosin sinua saattaa hiukan kiusata jotkut Raamatun kohdat kuten:

Jeesus istui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka kansa pani uhriarkkuun rahaa. Monet rikkaat antoivat paljon. Sitten tuli köyhä leski ja pani siihen kaksi pientä lant-tia, yhteensä assin neljänneksen. Jeesus kutsui opetuslapset luokseen ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pudotti uhriarkkuun enemmän kuin kaikki muut. Kaikki nuo antoivat liiastaan, mutta tämä antoi puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko omaisuutensa." (Mark. 12:41-44) Tai:

Riistäkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta te kysytte: "Missä asiassa me riistämme sinulta?" Kymmenyksissä ja uhrilahjoissa! Te olette kirouksel-la kirotut, kun te, koko kansa, riistätte minulta. Tuokaa täydet kymmenykset varasto-huoneeseen, että minun huoneessani olisi ruokaa. Koetelkaa näin minua, sanoo Herra Sebaot. Totisesti minä avaan teille taivaan ikkunat ja vuodatan siunausta yltä-kylläisesti. (Mal. 3:8-10)

Miksi sinun oli jumalanpalveluksissa ajoittain hyvin vaikea avata kukkarosi, vaikka tiesit, että uhrilahja kerätään Jumalan valtakunnan viemiseksi eteenpäin niin Suo-messa kuin maan ääriin asti? Miksi valitsit ehkä sen pienimmän setelin, minkä lom-pakostasi löysit, vaikkei sinulla ollut mitään rahapulaa? Missä oli antamisen ilo, kun vastahakoisesti annoit jonkun kolikon, kun et kehdannut toisten silmiltä olla mitään antamattakaan. Taidat sittenkin olla temppelin ryöstäjä.

Häpäisetkö Jumalaa?

Paavalin panokset sen kun vain kovenevat. Nyt hän kysyy sinulta:

Häpäisetkö itse Jumalaa rikkomalla lakia, vaikka kerskailet laista? Sillä "teidän takianne Jumalan nimi tulee pilkatuksi pakanoiden keskuudessa", niin kuin on kirjoitettu. (23-24)

Etkö tajua, että sinun puolivillainen elämäsi, vain nuo uskonnolliset tapasi ilman todellista sydäimestä nousevaa rakkautta Jumalaa ja ihmisiä kohtaan, tuottaa kaiken aikaa häpeää ei vain sinulle itsellesi Jumalan ja ihmisten edessä, vaan ennen kaikkea Jumalalle itselleen. Jumala oli tarkoittanut sinut omaksi kuvakseen, josta heijastuu Hänen kirkkauttaan, mutta nyt farisealainen elämäsi heijastaa pimeyttä vaikka saman aikaisesti väität tuntevasi Raamatun ja olevasi kristitty, niin jopa uskova kristitty. Jumala tarkoitti jokaisen omansa ja lapsensa edustamaan itseään. Mutta sinun elämäsi muodostuukin esteeksi sille, että muut saisivat päästä pelastuksesta osalliseksi. Eihän kukaan halaus tulla sinun kaltaiseksi, kun sanasi ja elämäsi vaellus puhuvat kahta aivan eri kieltä.

Näillä kolmella kysymyksellä Paavali haluaa herätellä omaatuntoamme. Hän haluaa viedä meidät lain sanalla epätoivoon itsemme suhteen. Hän haluaa tehdä meistä totuudellisia, niin että kohtaamme oman syntisyytemme, niin kuin se on hirvittävänä ja kadottavana. Et voi mitenkään omassa varassasi pelastua, mutta et myöskään voi mitenkään elää uskovan elämää lain vaatimusten voimalla. Laki paljastaa syntisyytemme, mutta sillä ei ole voimaa auttaa meitä ulos vararikostamme. Lain tehtävä on viedä uskosta osaton synnin tuntoon ja etsimään pelastusta ulkopuoleltaan, se on Kristukselta. Lain tehtävä uskovan elämässä on toistuvasti osoittaa, että emme kykene vaeltamaan uskovian muussa voimassa kuin Kristuksen armossa.

Sydämen ympärileikkaus

Ympärileikkaus on kyllä hyödyksi, jos noudatat lakia. Mutta jos olet lainriikkoja, on ympärileikkauksesi tullut ympärileikkaamattomuudeksi. (22)

Se on juutalainen, joka sisimmässään on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimen mukaan. (29)

Paavali kohdisti sanansa erityisesti juutalaisille, joille ympärileikkauksesta oli tullut jonkinlainen peruste sille, että he ovat Aabrahamin jälkeläisinä pelastettuja, vaikka he eivät todellisuudessa noudattaneet Jumalan lakia eivätkä vaeltaneet Aabrahamin uskon mukaan. Silti viesti koskee myös meitä, jotka olemme saaneet Vanhan testamentin ympärileikkausta vastaavan Uuden liiton kasteen. Paavali kirjoittaa kasteesta näin:

Hänessä teidät on myös ympärileikattu, ei käsin tehdyllä ympärileikkauksella vaan lihan ruumiin riisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella. Teidät on haudattu hänen kanssaan kasteessa, ja siinä teidät on myös herätetty hänen kanssaan uskon kautta. Tämän uskon vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleita rikkomuksissanne ja lihanne ympärileikkaamattomuudessa, Jumala teki eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli vastustajamme. Sen hän otti pois tieltä ja naulitsi ristiin. (Kol. 2:11-14)

Noiden juutalaisten tapaan on paljon niitä ihmisiä, joille kaste merkitsee yhtä vähän kuin juutalaisille ympärileikkaus. Kummankaan elämässä ei nimittäin näy sitä elämää, joka syntyy ihmisen pelastuessa ja saadessa uuden elämän uskon kautta

Kristuksen yhteydessä. Heidän harhaluulonsa on: "Olen ympärileikattu ja siis pelastunut! Olen kastettu ja siis pelastunut."

Ympärileikkaus

Aabraham sai ympärileikkauksen todisteeksi siitä, että hän oli uskonut Jumalan lupaukseen ja Jumala oli lukenut hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Jumala piti siis itsessään syntistä ja jumalatonta Aabrahamia itselleen kelpaavana eikä lukenut tälle yhtään syntiä syyllisyydeksi. Jumala oli antanut Aabrahamin kaikki synnit anteeksi, koska tämä oli ottanut vastaan eli uskonut Jumalan lupauksen Messiaasta, joka sovitaisi kaikki hänen syntinsä.

Ympärileikkauksessa miehen sukupuolielimen esinahka leikataan pois, niin että hän on täysin alaston ja paljastettu Jumalan kasvojen edessä. Joka kerta, kun mies käy tarpeellaan, hän saa muistutuksen siitä, että Jumala näkee hänet täysin, kaikki hänen syntinsä ovat Herran silmien edessä, mutta samalla hän saa muistuttaa itseään siitä, että Messiaan vanhurskaus peittää uskovan kaiken saastaisuuden ja synnin. Hän kelpaa Jumalalle yksin Jumalan armon ja lupauksen perusteella.

Nyt Paavali muistuttaa, että pelkkä ympärileikkaus ei takaa mitään muuta kuin tuomion, koska ympärileikatut tunsivat Jumalan lain. Vain ne, jotka myös vaeltavat Aabrahamin uskossa ja siksi myös Pyhän Hengen voimassa noudattavat lain vaatimuksia, ovat todellisia juutalaisia.

Kristillinen kaste

Vastaavasti yksikään ihminen ei voi keltava Jumalalle pelkästään sen vuoksi, että hänelle on joskus annettu kristillinen kaste. Jeesus sanoi: *"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan."* (Joh. 3:5) Vesikasteen lisäksi tarvitaan Pyhän Hengen kaste. Toki ihanne on, että molemmat tapahtuvat yhtä aikaa, mutta Raamattu ei tee niiden järjestyksestä tai ajallisesta läheisyydestä mitään oppia vaan edellyttää, että molemmat ovat totta. Vesikaste kuuluu siis pelastukseen, mutta ilman Pyhän Hengen synnyttämää elämää, kukaan ei voi tulla Herran omaksi.

Kristuksen ympärileikkaus tarkoittaa siis sitä, että Jumala herättää synnissään kuolleen ihmisen kokonaan uuteen elämään. Pyhä Henki liittää hänet Kristuksen kuolemaan, niin että hänen syntinsä saavat rangaistuksensa Golgatalla. Pyhä Henki liittää hänet myös Jeesuksen ylösnousemukseen, niin että Kristuksen elämä tulee hänen elämäkseen. Kristus kuoli hänen syntiensä rangaistuksen Golgatalla ja hänelle luetaan Jeesuksen täydellinen elämä, ikään kuin hän itse olisi sen elänyt. Näin Jeesuksen täydellinen lain täyttäminen luetaan hänen hyväkseen. Viimeisellä tuomiolla hän ei saa mitään rangaistusta, koska sen suoritti hänen sijastaan Jeesus Golgatalla. Sen sijaan hän saa palkan Jeesuksen tekemistä hyvistä töistä.

Kristuksen ympärileikkaus tapahtuu silloin, kun ihminen saatuaan Pyhän Hengen kutsun parannukseen, tunnustaa syntinsä ja uskossa turvautuu kasteessa tarjottuun Kristuksen sovintokuolemaan ja ylösnousemuselämään. Se on kokonaan Jumalan armotyö alusta loppuun. Siitä alkaa sitten myös vaellus uskossa. Pyhä Henki synnyttää pelastetussa halun ja voiman vaeltaa Jumalan sanan opetusten mukaan.

Tutki itseäsi!

Paavalin viesti meille tänään kuuluu:

Tutki itseäsi Jumalan kasvojen edessä! Anna Sanan totuuden valon tunkeutua sydämesi syvyyyksiin. Ja jos se paljastaa, että elät yhä fariseuksena uskoen omiin mahdollisuuksiisi selvittää pyhän Jumalan edessä, taivu rukoilemaan psalmin kirjoittajan kanssa: *"Jos näet tieni johtavan vaivaan, ohjaa minut iankaikkiselle tielle."* (Ps. 139:24)

Jumalan laki ja ihmissyiden 2:17-29

16. Mitä erityisuuja juutalaisilla oli pakanakansoihin verrattuna? (17-18, 20; vrt. Ef. 2:11-12)
17. Millaisia vääriä kuvitelmia juutalaisilla saattoi olla? (19-20) Entä meillä?
18. Mikä on lain tuntemista tärkeämpää? (21-24) Kun kristittynäkin meidän on julistettava myös lakia, millä tavalla sen tulee tapahtua?
19. Miten varas voi tehdä parannuksen? (21) Millaisia varkauksia sinä olet tehnyt ja miten niitä käsitellyt?
20. Miten haureudesta voi tehdä parannuksen? (22)
21. Mitä "temppelin ryöstäminen" mahtaa meidän tilanteessamme tarkoittaa? (22; vrt. Mark. 12:41-44)
22. Mitä varten meidän tulee vaeltaa Jumalan tahdon mukaan? (24) Miten Jumalan nimi voi tulla pyhitetyksi?
23. Mikä on ympärileikkauksen merkitys ja hyöty? (25, 28-29; vrt. Gal. 5:1-6)
24. Missä suhteessa ulkonaisen elämän ja sydämen uskon tulee olla toisiinsa? (27-28)
25. Millainen ihminen on sydämeltään ympärileikattu? (26,29; vrt. Kol. 2:11-15)
26. Keneltä odotat kiitosta ja mistä syystä? (29) Mistä Jumala voisi kiittää sinua? (Vrt. Joh. 12:26)

Room. 3:1-20 Jumalan totuus ja ihmisen synty

1. Mitä etuja sitten on juutalaisilla, tai mitä hyötyä on ympärileikkauksesta?
2. Paljonkin, kaikin tavoin. Ensinnäkin se, että heille on uskottu Jumalan sanat.
3. Entä jos jotkut ovat olleet epäuskoisia? Ei kai heidän epäuskonsa tee Jumalan uskollisuutta tyhjäksi?
4. Ei tietenkään! Olkoon Jumala luotettava, vaikka kaikki ihmiset olisivat valehtelijoita! Onhan kirjoitettu: "Että sinut todettaisiin vanhurskaaksi sanoissasi ja että sinä voitaisit, kun kanssasi käydään oikeutta."
5. Mutta jos meidän vääryytemme osoittaa Jumalan vanhurskauden, mitä me silloin sanomme? Ei kai Jumala ole väärämielinen - puhun ihmisten tavoin - kun hän rankaisee vihassaan?
6. Ei tietenkään! Kuinka Jumala silloin voisi tuomita maailman?
7. Sillä jos Jumalan totuus minun valheeni vuoksi on tullut entistä selvemmin julki hänen kunniakseen, miksi minutkin vielä tuomitaan syntisenä?
8. Pitäisikö meidän tehdä niin kuin meistä herjaten puhutaan ja niin kuin jotkut väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme pahaa, että siitä tulisi hyvää?" He saavat oikeudenmukaisen tuomion.
9. Miten siis on? Olemmeko me parempia? Emme suinkaan. Olemmehan juuri osoittaneet, että kaikki, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat synnin alaisia.
10. Onhan kirjoitettu: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan,
11. ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa.
12. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan.
13. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, he pettävät kielellään, heidän huultensa alla on kyykäärmeen myrkkyä,
14. heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta.
15. Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta,
16. hävitys ja kurjuus on heidän teillään,
17. ja rauhan tietä he eivät tunne.
18. Ei ole Jumalan pelkoa heidän silmiensä edessä."

19. *Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä.*

20. *Eihän yksikään ihminen tule hänen edessään vanhurskaaksi tekemällä lain vaatimia tekoja, sillä lain kautta tulee synnintunto.*

Millainen on Jumala ja millainen ihminen?

Millainen on Jumala ja millainen ihminen? Mikä on ihmisen tila syntymästä asti? Miten se ilmenee? Millaiset mahdollisuudet ihmisellä on selvittää omilla teoillaan Jumalan edessä? Mihin Jumala pyrki, kun Hän antoi ihmiselle lain? Mikä on synnin varsinainen olemus? Näihin kysymyksiin tämän kertainen jaksomme ottaa kantaa.

Mitä suurempi valo sitä kovempi rangaistus

Kirjeen ensimmäisessä luvussa Paavali avasi ihmiskunnan syntiturmelmasta kaikkialla siellä, missä eletään pelkän yleisen ilmoituksen valossa. Jumalan luonnossa ja omassatunnossa osoittama totuus riittää tuomitsemaan jokaisen ihmisen kadotukseen, koska ihmiset tietoisesti tukahduttavat totuuden vääryydellään. Toisessa luvussa hän kääntyi juutalaisten ja samalla myös kristillisen ilmoituksen valon saaneiden ihmisten suuntaan ja osoitti, että se suurempi valo, joka toisaalta juutalaisilla on Vanhassa testamentissa ja kristityillä koko Raamatussa, osoittaa heidätkin omassa varassaan yhtä lailla iankaikkisen tuomion ansainneiksi ja vieläpä raskauttavien asianhaarojen vallitessa. Sillä viimeisellä tuomiolla rangaistuksen suuruus riippuu siitä totuuden määrästä, jonka ihminen on osakseen saanut:

"Palvelijaa, joka tietää herransa tahdon mutta ei valmistaudu eikä toimi hänen tahdonsa mukaan, piestään monilla lyönneillä. Sitä taas, joka tekee tietämättään seläistä, mikä ansaitsee lyönnejä, piestään vähemmän. Jokaiselta, jolle on paljon annettu, siltä paljon kysytään, ja jolle on paljon uskottu, siltä myös enemmän vaaditaan." (Luuk. 12:47-48)

Jos kerran lain ja opetuksen tunteminen koituu lopulta vain rangaistuksen koventamiseksi, niin mitä hyötyä on totuuden tuntemisesta? Paavali vastaa: *Paljonkin, kaikin tavoin. Ensinnäkin se, että heille on uskottu Jumalan sanat.* (2)

On käsittämättömän suurta armoa Jumalan puolelta, että Hän alentuu puhumaan synnin perusteellisesti turmelemille ihmisille. Syy on siinä, että suunnattomassa uskollisuudessaan rikkonutta ja epäuskoista kansaansa kohtaan Jumala ei ainoastaan antanut sille lakia vaan myös lupauksen pelastuksen lahjasta. Jumalan puhe, Hänen sanansa on se väline, jota Hän käyttää ei vain osoittamaan ihmisille heidän syntinsä vaan myös heitä varten valmistamansa pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa.

Synnin olemus

Entä jos jotkut ovat olleet epäuskoisia? Ei kai heidän epäuskonsa tee Jumalan uskollisuutta tyhjäksi? (3)

Ihmisen synnin syvin olemus on siinä, että ihminen kieltäytyy uskomasta Jumalan puhetta. Epäusko ei ole vain jonkinlaista uskon puutetta, jolle ei oikeastaan voikaan mitään, vaan se on tietoista Jumalaa vastaan nousemista, itsensä nostamista Jumalan yläpuolelle, kaiken mitaksi. Se on juuri sitä, mitä nykysuomalainen pitää parhaana mahdollisena asiana, kun hän saa omista kokemuksistaan päätellä kuka hän on ja kaikkien muiden tulee myös tunnustaa hänen siksi, minä hän itseään pitää.

Epäusko kieltää Jumalan arvovalan ja elää selkä Jumalaan päin käännettynä. Epäusko liittoutuu aina samalla myös ällistyttävän ylpeyden ja itsekeskeisyyden kanssa. Synti on samalla mitä suurimmassa määrin uskottomuutta tiedostetulle totuudelle ja hienosti viritettyä valheellisuutta. Ihminen on niin taitava pettämään itseään, että hän valehdellessaan kuvittelee puhuvansa totta. Koska synnin sokaisema ja turmeleva ihminen on edelleen moraalinen olento, hänellä on jäljellä yhä jonkinlainen tajua oikeasta ja väärästä, hän saattaa nousta syyttämään Jumalaa vääryydestä ja mieli-vallasta, kun asiat eivät suju hänen mielensä mukaan.

Kuolemalla kuoltava

Ihminen on syntymästä asti syntinen ja hänessä oleva Jumalan kuva on siinä määrin turmeltunut, että luonnollisessa tilassaan hän on auttamattomasti kulkemassa kadotusta kohti. Häntä odottaa iankaikkinen tuomio, joka on täysin oikeudenmukainen palkka hänen epäuskostaan ja kaikista sen synnyttämistä tekosynneistä.

Syntiinlankeemuksessa Jumala julisti ihmiselle tuomion: "Sinä olet kuolemalla kuoleva." Kuolema ei Raamatussa merkitse ensisijaisesti elämän päättymistä, vaan olemassaolon jatkuessa tapahtuvaa Jumalan rangaistusta. Ensin se ilmeni fyysisen elämän jatkuessa hengellisenä kuolemana, jonka piirteitä ovat syyllisyyden ja häpeän tunteet, pelko ja pako Jumalan pyhyydestä pois, syyllisyyden vierittäminen toisen niskaan ja Jumalan syyttäminen omista synneistä. Hengellisen kuoleman seurausta oli myös ihmisen ympäristön turmeltuminen. Paratiisin sijasta tulivat orjantapurat ja ohdakkeet, jotka vastaavat ihmisen hengellistä tilaa ja muistuttavat myös jatkuvasti menetetystä paratiisista. Toisessa vaiheessa tuli fyysinen kuolema ja lopullinen iankaikkinen kuolema odottaa viimeisen tuomion jälkeen jokaista, joka loppuun asti epäuskossaan torjuu Jumalan valmistaman pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa.

Jumalan uskollisuus

Jumalan käsittämättömän suurta armoa on se, että meidän ihmisten valheellisuus ja epäusko eivät vähäisessäkään määrin kykene tuhoamaan Jumalan uskollisuutta. Hän antoi heti syntiinlankeemuksen jälkeen lupauksen Saatanan pään murskaavasta Pelastajasta, Messiaasta, omasta Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta. Hän lupasi itse ratkaista sen ongelman, jonka ihmiset olivat synnyttäneet. Siksi Hän myös läpi Vanhan testamentin toistuvasti muistutti kansaansa lupauksestaan pelastaa se ja Jeesuksessa Hän toteutti lupauksensa. Koko maailman synti luettiin Jeesuksen tekemäksi ja Hänet rangaistiin niistä todellisella kadotuksen tuskalla, Jumalan kuluttavan vihan tulella Golgatan ristillä. Se tapahtui, jotta syntiset ihmiset voitaisiin lukea vanhurskaiksi ja saisivat kaikki syntinsä anteeksi pelkästään Jumalan yksipuolisesta armosta.

Rangaistuksen täytyy tulla

Jumala on uskollinen totuudessaan ja oikeudenmukaisuudessaan. *Olkoon Jumala luotettava, vaikka kaikki ihmiset olisivat valehtelijoita! (4) Mikään ihmisten valheellisuus ei kykene Jumalan luotettavuutta kumoamaan. Ei kai Jumala ole väärämielinen - puhun ihmisten tavoin - kun hän rankaisee vihassaan? Ei tietenkään! (5,6)*

Kuinka siis oikeudenmukainen ja vanhurskas Jumala voi jättää ihmisten synnit rankaisematta? Ei Hän voikaan! Syntisen on saatava oikea tuomio. Mikä on tuomion

mitta: Jumalan pyhä ja vanhurskas laki. Jumala on uskollinen omalle sanalleen ja omalle lailleen. Mutta juuri siksi Hän voi armahtaa syntisen ihmisen:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7-9)

Jumala antoi Golgatan ristillä lopullisen ja riittävän rangaistuksen kaikista synneistämme, niin menneistä, nykyisistä kuin tulevistakin. Jumala on uskollinen oman Poikansa verelle, Jeesuksen sovituskuolemalle meidän sijaisenamme ja uskollinen omalla oikeudenmukaisuudelleen eli sille, ettei Hän voi rangaista meitä enää niistä synneistä, jotka Jeesus jo kantoi Golgatan ristille.

Oikeudenmukainen tuomio

Pitäisikö meidän tehdä niin kuin meistä herjaten puhutaan ja niin kuin jotkut väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme pahaa, että siitä tulisi hyvää?" He saavat oikeudenmukaisen tuomion. (9)

Jos kerran Jeesuksen uhrikuolema Golgatan ristillä riittää kaikkien syntiemme, niin jopa koko maailmana syntien sovitukseksi, onko sitten niin väliä, kuinka elämme. Jos kerran tunnustamalla syntinsä kaiken saa anteeksi, niin miksi turhaan yrittäkään elää oikein, kun se on kuitenkin kovin työlästä. Pahimmillaan sama asenne ilmenee ajatuksessa, että mitä enemmän teemme syntiä, sitä suuremman kunnian Jeesus saa sovitustyöstään. Se on Jumalan armon muuttamista irstaudeksi. Asenne esiintyy niillä, jotka eivät koskaan ole nähneet tai suostuneet näkemään synnin hirvittävyttä. He eivät liioin myöskään tajua, miten suunnattoman suuri hinta syntien anteeksi antamisesta annettiin, kun Jumala kärsi Jeesuksessa ristin puulla. Heidän epäuskoinen asenteensa vie heidät kadotustuomion alle.

Paavali palaa samaan kysymykseen luvun 6 alussa, kun hän käsittelee pyhitystä: *Mitä me siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi? Ei tietenkään. Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että meidät kaikki, jotka on kastettu Kristukseen Jeesukseen, on kastettu hänen kuolemaansa? (6:1-3)* Tänä päivänä tämä tuhoisa asenne ilmenee niin sanotussa "antinomismissa", jossa Jumalan laki hyljätään ja armoa pidetään lähes itsestäänselvyytenä. Elävä kristitty tajuaa, kuinka suunnattoman tuskan syntimme aiheuttivat Jeesukselle ja armahdettuna hän haluaa elää Jumalan tahdon mukaan.

Olemmeko parempia?

Olemmeko me parempia? Emme suinkaan. Olemmehan juuri osoittaneet, että kaikki, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat synnin alaisia. (9)

Ovatko kristityt tai juutalaiset parempia ihmisiä kuin muut, koska he ovat saaneet osakseen Jumalan sanan ja suuret lupaukset? Ikävä kyllä meillä on kiusaus ajatella niin. Se, että elää kristillistä vaikutusta saaneen kulttuurin keskellä, jossa vielä vallitsee varsin paljon hyvää sosiaaliturvan ja heikoimmista huolehtimista, voi synnyttää harhakuvitelman omasta paremmuudesta tai ylemmyydestä verrattuna monien ei-

kristillisten kulttuurien ja kansojen elämään. Mutta lainaamalla Vanhaa testamenttia Paavali osoittaa asenteemme vääräksi. Uskovissa kristityissäkin asuu edelleen liha, syntinen luonto, joka ei eroa mitenkään jumalattomien ihmisten olemuksesta. Uskova kristitty pystyy tekemään aivan kaikki samat synnit kuin julkijumalatonkin, jos hän antaa lihalleen vallan. Elääkseen uskovana oikein hän tarvitsee toisaalta sen, että hänellä on pysyvä, asemallinen vanhurskaus yksin Kristuksen tähden, ja toisaalta sen, että Pyhä Henki hänessä tukahduttaa lihan nostattamia himoja.

Kukaan ei edes etsi Jumalaa

Onhan kirjoitettu: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa. (10-11)

Omassa varassaan yksikään ihminen ei kelpaa Jumalalle. Kaikki ovat kadotustuomion ansainneita. Yksikään uskovakaan ei voi oman elämäntapansa perusteella välttää Jumalan tuomiota. Hän pelastuu ainoastaan siksi, että Jumala lukee hänen hyväkseen Kristuksen valmistaman vanhurskauden.

Joku voi toki väittää vastaan: "Mutta onhan kuitenkin niitä ihmisiä, jotka aivan tosisaan näyttävät etsivän Jumalaa ei vain kristinuskon vaan myös joidenkin muidenkin uskontojen piirissä?" Tällainen vastaväittäjä voi yrittää vedota jopa itseensä Paavaliin, joka Areopagilla sanoi näin: *"Jumala ... on säättänyt ihmisille määraajat ja asu-misen rajat, jotta he etsisivät Jumalaa, jos ehkä hapuilemalla löytäisivät hänet. Hän ei kuitenkaan ole kaukana yhdestäkään meistä, sillä hänessä me elämme ja lii-kumme ja olemme."* (Ap.t. 17:24-28) Mutta samaisen puheen jatkossa Paavali osoit-taa myös sen, millä tavalla etsintä voisi toteutua: *"Jumala ... nyt ... tekee tietäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus."* (Ap.t. 17:30) Ihmisten olisi siis mahdollista etsiä Jumalaa, mutta kukaan ei sitä tee sillä tavalla, että voisi löytää yhteyden Jumalaan, koska ainoa tie Jumalan luo on tehdä parannus synneistään. Juuri sitä taas kukaan ihminen ei totuudessa halua tehdä. Nekin, jotka väittävät etsi-vänsä Jumalaa, todellisuudessa pakenevat Häntä, koska eivät halua taipua paran-nukseen.

Joku voi nyt jatkaa vastaväitettään: "Mutta onhan niitä, jotka vilpittömästi etsivät Ju-malaa ja löysivät Hänet tekemällä parannuksen." Todellisuudessa he eivät etsineet, vaan Jumala etsi heitä ja synnytti heissä kääntymisen puoleensa. Jeesus sanoo sii-tä näin:

"Ei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä. Sen, joka tulee, minä herätän viimeisenä päivänä. Profeetoissa on kirjoitettu: 'Heistä kaikista tulee Jumalan opettamia.' Jokainen, joka on kuunnellut Isää ja oppinut hä-neltä, tulee minun luokseni." (Joh. 6:44-45) Pelastus on kokonaan, alusta loppuun asti Jumalan työ. Luonnostaan kukaan ei etsi Jumalaa. Uskovan kristityn syntinen luontokin on jatkuvassa kapinassa Herraa vastaan.

Hyvät tekomme

Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan. (12)

Tätäkin ajatusta vastaan on moni esittänyt vastaväitteitä: "Mutta onhan paljon ihmisiä, jotka harjoittavat hyväntekeväisyyttä ja osoittavat monenlaista ystävällisyyttä ei-vät vain omille rakkailleen vaan myös ulkopuolisille ihmisille." Väitteen tuoksi saate-taan nostaa jopa Jeesus. Sanoihan Hän: *"Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljon enemmän teidän taivaallinen Isänne*

antaa hyvää niille, jotka sitä häneltä anovat.” (Matt. 7:11) Jeesus ei siis kiellä, etteivätkö ihmiset voisi tehdä sinänsä hyviä tekoja, mutta osoittaa, että nekin pohjimmiltaan lähtevät meidän pahuudestamme, koska niillä on aina jotain itsekkäitä tai kunniaa etsiviä tai hyötyä tavoittelevia motiiveja. Jumalan silmissä kaikki parhaimmatkin teot ovat synnin tahraamia eivätkä sellaisenaan kelpaa Jumalalle. Uskova kristittykin joutuu kaikkein parhaimpien ja jaloimpien Pyhän Hengen synnyttämien tekojen jälkeen vielä tekemään parannuksen ja pyytämään anteeksi niiden taustalla olevia lihallisia vaikuttimiaan.

Puheemme

Heidän kurkkunsa on avoin hauta, he pettävät kielellään, heidän huultensa alla on kyykäärmeen myrkkyä, heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta. (13-14)

Jokainen, joka suostuu olemaan rehellinen Jumalan kasvojen edessä, joutuu tunnustamaan, että hän on valehtelija ja että usein hänen sanojaan myrkytti katkeruus toisia ihmisiä, niin jopa uskonveljiä kohtaan. Jeesus toteaa meidän puheistamme näin:

”Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset puhuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi.” (Matt. 12:36-37)

Väkivalta

Ukrainan sodasta keskusteltaessa kuulee toistuvasti, miten mieletöntä tappaminen ja tuhoaminen on. Moni ihmettelee, miksi järkevät ja sivistyneet kansat eivät kykene elämään sovussa ja lopettamaan sotia. Raamattu antaa kysymykseen yksinkertaisen vastauksen:

Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta, hävitys ja kurjuus on heidän teillään, ja rauhan tietä he eivät tunne. (15-17) Ihmiset tekevät kaikkea tätä, koska he haluavat tehdä niin. Syntinen luonto teettää heillä juuri sitä. Ihminen on luonnollisessa tilassaan Saatanan orja. Saatanan toimintatapa on valhe, himot ja väkivalta. Ihminen on synnin orja, kun hän on Saatanan hallitsema. Väkivaltaisuutta ei kykene järki eikä opetus tukahduttamaan. Jos voisi, meillä ei esiintyisi mitään koulu- ja työpaikkakiusaamista eikä sisarusten välistä kiusaamista. Tie aitoon rauhaan voi kulkea vain siten, että ihminen pääsee ensin sovintoon Jumalan kanssa ja sitten Jumalan armahtaman kykenee etsimään rauhaa myös ihmisten kesken.

Jumalan pelko

Ei ole Jumalan pelkoa heidän silmiensä edessä.” (18)

Kaikki synty kumpuaa siitä, että ihmiset kulkevat erossa Jumalasta, Jumalaa vihaten, Jumalaa pahasta ja kohtuuttomista vaatimuksista syyttäen. Ihminen on luonnollisessa tilassaan sokea eikä näe Jumalaa eikä todellisuutta oikein, vaikka suuressa ylpeydessään saattaa pitää itseään hyvinkin viisaana. Synnissä ihminen haluaa päästä mahdollisimman kauas Jumalasta, koska hänen omatuntonsa syyttää häntä. Siksi hän myös pelkää kuolemaa, sillä hän tajuaa yleisen ilmoituksen perusteella, että häntä odottaa kuoleman jälkeen tuomio.

Uskovan ihmisen Jumalan pelko ei ole kauhua rangaistuksen edessä, sillä Kristuksen sovitustyön tähden hänelle ei tule mitään tuomiota. Aito Jumalan pelko ei ole

siis orjan pelkoa vaan sitä, että hän pelkää aiheuttavansa murhetta sille rakastavalle Isälle, jolta hän on saanut kaikki syntinsä anteeksi.

Miksi sitten laki?

Paavali on ensimmäisen luvun jakeesta 18 alkaen paukuttanut kovaa lakia kirjeensä lukijoiden päähän. Hän on sillä tahtonut osoittaa, että kukaan ihminen ei voi Jumalan edessä selvitä oman elämänsä vaelluksen varassa. Vaikka juutalaiset ja me kristityt olemme saaneet Jumalan lain, kukaan ei sitä kuitenkaan pidä. Siksi nousee kysymys: ”Miksi Jumala lain ylipäänsä antoi meille noudatettavaksi!” Paavali vastaa:

Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä. Eihän yksikään ihminen tule hänen edessään vanhurskaaksi tekemällä lain vaatimia tekoja, sillä lain kautta tulee synnintunto. (19-20)

Kymmenen käskyn laki sisältää Jumalan tahdon, joka on elämä rakkauden mukaan. Ihminen rakastaa Jumalaa ja rakastaa lähimmäisiään, kun hän noudattaa lakia. Lain mukainen elämä tuottaisi ihmiselle siunauksen, mutta koska sitä kukaan ei pidä, se tuottaakin rangaistuksen ja kirouksen. Se ei kuitenkaan ole lain vika, se on pyhä ja oikea. Vika on ihmisen perusteellisessa syntiturmeluksessa. Jumala ei missään vaiheessa asettanut lakia pelastustieksi, sillä Hän tiesi, ettei synnin vallassa syntynyt ihminen sitä kykene täyttämään. Itse asiassa Jumala antoi jo paljon ennen Mooseksen kautta välittämänsä lakia ihmiselle pelastustieksi uskon lupaukseen tulevasta Messiaasta. Aabraham vaelsi monenlaisesta syntisyydestään huolimatta uskon vanhurskaudessa ja siksi Jumalan pelastamana.

Miksi sitten vielä tarvittiin erikseen antaa kymmenen käskyn laki? Se tarvittiin, jotta ihmiset näkisivät totuuden itsestään Jumalan mitalla arvioituna. Totuus meistä on kyllä kauhistuttava, olemme synnin alla, olemme synnin orjia, olemme Jumalan vihan alaisia. Jumala on valkeus eikä kukaan voi tulla Hänen eteensä kohtaamatta totuutta itsestään. Jumalan yhteydessä ei voi pysyä, jos jää valheen valtaan. Laki osoittaa meidän tilamme, se osoittaa, että olemme syylliset ja ansaitsemme tulla tuomituksi iankaikkiseen kadotukseen. Se sulkee meidän suumme ja tukkii kaikki mahdollisuutemme omassa varassamme pelastua kadotuksesta. Laki synnyttää meissä synnin tunnon, joka voi olla hirvittävän tuskallinen, kun Jumalan kirkkaus ja valo tunkeutuu lain sanana omaantuntoomme asti. Joudumme epätoivoon. Mutta juuri se onkin Jumalan tarkoitus. Hän vetää lain tuomioilla meidät ainoan pelastustien, Jeesuksen Kristuksen ristin luokse. Kukaan muu ei voi päästä pelastuksesta osalliseksi kuin se, joka joutuu epätoivoon itsensä suhteen.

Koska laki sisältää Jumalan tahdon, sillä on uskovan kristityn elämässä vielä muutakin tehtävää, mutta siihen Paavali palaa myöhemmin kirjeessään.

Suostutko lain tuomittavaksi?

Meiltä kysytään tänään, suostummeko lain tuomittavaksi. Olemmeko valmiit katsahamaan koko siihen pimeyteen, joka lihallisesta sydämestämme löytyy? Ellemme, jäämme pimeytemme ja pelastuksen portit pysyvät meille kiinni. Mutta jos taivumme lain paljastaman totuuden edessä polvillemme ja huudamme avuksemme ainoaa pelastajaa Jeesusta Kristusta, meillä on toivo.

Jumalan totuudellisuus ja ihmisen synty 3:1-20

1. Mikä on juutalaisten saama suurin lahja? (1-2) Entä meidän?
2. Mitä epäusko vaikuttaa ja mitä se ei vaikuta? (3-4)
3. Millainen on ihminen ja millainen Jumala? (4; vrt. Ps. 51:6 ja 116:11) Millä tavalla valheellisuus ilmenee meidän omassa elämässämme?
4. Millainen on Jumalan tuomio? (5-6)
5. Mihin Paavali viittaa sanoessaan, että hänen valheensa teki selväksi Jumalan totuuden? (7,8; vrt. 6:1)
6. Mikä tuottaa ihmiselle Jumalan tuomion? (8)
7. Ketkä ovat syntisiä? (9) Millä tavalla synty hallitsee ihmistä? Mikä on sinun syntisi?
8. Millainen on jokaisen ihmisen synnynnäinen tila? (10-18)
9. Mitä ihmiset tekevät, kun he väittävät etsivänsä Jumalaa? (11) Onko ihmisen mahdollista löytää tie Jumalan luo?
10. Mitä ovat pohjimmiltaan ihmisten hyvät teot? (12; vrt. Luuk. 11:13)
11. Mitä puheemme kertovat meistä? (13-14; vrt. Matt. 12:36-37)
12. Miksi kiusaaminen, väkivalta ja sodat eivät ota loppuakseen? (15-17)
13. Mikä on tie rauhaan? (17)
14. Mikä on synneistä syvin ja synnin olemus? (18)
15. Mikä on lain tehtävä? (19-20)
16. Miksi lain vaatimien tekojen suorittaminen ei tee ihmistä vanhurskaaksi Jumalan edessä? Entä ihmisten edessä? (20; vrt. 1.Kor.4:4)

Room. 3:21-31 Vanhurskaus uskon kautta

21. *Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia.*

22. *Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen kaikille, jotka uskovat. Ei tässä ole mitään erottelua,*

23. *sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla*

24. *mutta saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.*

25. *Hänet Jumala on asettanut armoistumiseksi uskon kautta hänen vereensä osoittaakseen vanhurskautensa, koska oli jumalallisessa kärsivällisyydessään jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit.*

26. *Tämän Jumala teki osoittaakseen vanhurskautensa nykyajassa: hän on itse van-*

hurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen.

27. *Missä siis on kerskaus? Se on suljettu pois. Minkä lain perusteella? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain perusteella.*

28. *Päädymme siis siihen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain vaatimia tekoja.*

29. *Vai onko Jumala vain juutalaisten Jumala? Eikö pakanoidenkin? On pakanoidenkin,*

30. *koska on vain yksi Jumala, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta.*

31. *Teemmekö siis lain mitättömäksi vetoamalla uskon? Emme tietenkään! Me vahvistamme lain.*

Miten voin kelvata Jumalalle?

Miten voin kelvata Jumalalle? Monet väittävät, etteivät ihmiset enää tee itselleen tätä kysymystä. Pikemminkin he kysyvät, miten kelpaisin muille ihmisille ja itselleni. Kiireisen ja vaatimuksia täynnä olevat ihmiset kokevat riittämättömyyttä, kun eivät pysty saavuttamaan sitä, mitä ovat itselleen tavoitteeksi asettaneet tai mitä heiltä työ ja ihmissuhteet vaativat.

Uusi laki

Kun Jumalalle selkänsä kääntynyt ja itsensä omaksi jumalakseen korottanut ihminen ei halua olla missään tekemisissä Jumalan kanssa, hän on ajautunut auttamattomasti uuden lain alle, jota kuvaa hyvin erään uususkonnollisuuden keskeltä uskoon tulleen nuoren lausunto: ”Yrittäessäni rakastaa itseäni riittävästi voidakseni rakastaa sitten muita jouduin syvän riittämättömyyden alle. Koskaan en onnistunut kelpaamaan itselleni kyllin.” Jos siis ihminen kuvittelee pääsevänsä Jumalan ja omantunnon vaatimuksia pakoon hylkäämällä kymmenen käskyn lain, kieltämällä oman syntisyytensä ja tuomionalaisuutensa Jumalan edessä, hän ei omasta itsestään löydä mitään todellista vapautusta vaatimusten kahleista. Hän joutuu vain omien halujensa ja himojensa orjuuteen. Koskaan hän ei löydä todellista lepoa sisimpäänsä. *”Jumalattomalla ei ole rauhaa,”* vakuuttaa Herran sana ja samaa osoittaa elämän todellisuus.

Pään lyömistä seinään

Ihminen ei voi löytää vastausta rauhattomuuteensa ja tyydyttämättömyyteensä, ennen kuin hän suostuu kohtaamaan totuuden itsestään suhteessa Jumalaan. Vasta ehkä vuosien uushenkisyyden etsinnän ja yrittämisen jälkeen moni päänsä seinään lyönyt suostuu vihdoin tunnustamaan, että hänen suurin ongelmansa ei ole se, miten hän saisi energiavirtansa vapautumaan tai miten hän löytäisi sellaisen tietoisuuden tason, jolla hän kykenisi katselemaan itseään pelkästään myönteisesti, vaan se, miten hän voisi selvitä kuoleman jälkeen Jumalan tuomioistuimen edessä. Kuoleman pelko kaiken aikaa muistutti häntä edessä olevasta, vaikka hän yritti sitä pae- ta ja pelkojaan tukahduttaa.

Epätoivon tie toivoon

Ihmisen vapautus alkaa siitä, että hän vihdoin suostuu Jumalan pyhyyden valossa katsahtamaan sydämensä hirvittävää pimeyttä. Ainoa tie vapauteen on totuuden kohtaaminen. Mutta juuri silloin nouseekin hänen todelliseksi kysymykseen: ”Miten minä voin kelvata Jumalalle?” Itsessään hän ei enää näe mitään mahdollisuutta. Omassa varassaan hän alkaa tajuta olevansa ”helvetin kekäle” matkalla kohti iankaikkista vaivaa. Epätoivoiseen tilaan päätyminen on kuitenkin paras mahdollinen paikka, sillä vasta silloin hänelle ehkä kelpaa ulkopuolinen apua, Jumalan itsensä valmistama pelastus.

Mistä löytyy tiekartta?

Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia. (21) Sanaa vanhurskaus ei moni suomalainen enää ymmärrä. Sana muodostuu kahdesta osasta ”vankka ja hurskas” tai ”vaaka ja hurskas”. Jälkimmäinen osa tarkoittaa hyvää ja oikeudenmukaista ja rakkaudellista elämää viettävää ihmistä, usein se viittaa myös uskonnollisen hartaaseen elämäntapaan. Vanhurskas tarkoittaa näin ollen vakaasti ja ehdottomalla vaa’alla riittäväksi mitattua oikeaa elämäntapaa. Kun ihminen noudattaa elämässään täysin Jumalan antamia kymmentä käskyä, hänellä on Jumalan mitan edellyttämä eli riittävä vanhurskaus Jumalan edessä.

Nyt Paavali osoittaa meille, että voimme löytää oikean käsityksen Jumalan pyhyyden ja totuuden edellyttämästä vanhurskaudesta lukemalla Vanhaa testamenttia, jota Uudessa testamentissa nimitetään ”laiksi ja profeetoiksi”. Vanhan testamentin täyttymys löytyy Uudesta testamentista. Tiekartta Jumalan vanhurskauden omistamiseen löytyy siis Raamatusta sitä lukemalla ja soveltamalla sitä omaan elämään-

sä. Mutta tärkeä on lisäys, että Jumalan vanhurskaus eli täydellinen riittävyys on ”ilmoitettu ilman lakia”. Se viittaa siihen, että vanhan liiton uskovat kuten Aabraham saivat osakseen Jumalan vanhurskauden, ennen kuin Mooseksen kautta annettiin kymmenen käskyn laki. Se sisältää myös sen, ettei sitä voinut saavuttaakaan lakia noudattamalla yksinkertaisesti siksi, ettei yksikään ihminen pysty lakia täydellisesti pitämään. Aabrahamin usko luettiin hänen vanhurskaudekseen. Toisin sanoen Jumala lahjoitti oman vanhurskautensa lahjana Aabrahamille, koska tämä piti luotettava Jumalan lupauksen.

Uskosta kaikille

Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen kaikille, jotka uskovat. (22) Jumalan valmistama vanhurskaus, jonka varassa kelpaamme Hänelle ja jonka vuoksi meidän ei tarvitse pelätä mitään tuomiota Hänen pyhien kasvojensa edessä, annettiin lahjana Aabrahamille ilman mitään suorituksia hänen puoleltaan. Nyt se annetaan aivan samalla lailla jokaiselle, joka uskoo Jeesukseen Kristukseen, ikään, sukupuoleen tai mihinkään muuhunkaan ominaisuuteen katsomatta. Paavali käyttää sanaa ”tulee” ja se viittaa siihen, että meidän ei ikään kuin tarvitse ojentautua ylös ja kurkottaa siihen saadaksemme sen, vaan se tulee aivan alas meille asti, kun uskossa avaamme sydämemme ottamaan sen vastaan. Uskon lisäksi ei mitään muuta vaadita, ei ole mitään lisäehtoja esimerkiksi sen suhteen, millaisessa tilassa satumme olemaan, olemmeko surullisia tai iloisia, ahdistuneita tai onnellisia, terveitä tai sairaita, kunnon kansalaisia tai rötösherroja. Pelkkä usko Jeesukseen riittää.

Mitä sitten on usko?

Monelle on muodostunut kompastukseksi kysymys, mitä usko on. Syy on siinä, että monet kuvittelevat, että usko olisi jonkinlainen ominaisuus tai sieluntila, joka heistä pitäisi löytyä. Moni yrittääkin sitten puristaa itsestään ”uskon fiilistä” ja mittailee sitten tämän uskoksi kuvitteleman ominaisuutensa suuruutta tai riittävyyttä. Mutta usko ei ole mitään sellaista, mikä löytyisi meidän sisimmästämme.

Usko on suhde toiseen Persoonaan, se on luottamusta siihen, mitä toinen tekee, antaa ja vaikuttaa meidän elämässämme. Usko ei siis ala siitä, että päätän uskoa vaan siitä, että pääsen tuntemaan tuon toisen Henkilön. Kun näen, millainen Hän on, mitä Hän on tehnyt ja mitä Hän haluaa ja voi tehdä myös minun elämässäni, avaan sydämeni hänelle ja alan puhua Hänelle ja pyydän Häntä tulemaan sydämeeni asumaan ja sitä hallitsemaan.

Usko alkaa siitä, että Herra Jeesus itse alkaa puhua meille Raamatun sanan kautta, Hän avaa sydämensä meille, ja me vastaamme Hänelle avoimin sydämin. Epäusko ei ole jonkinlaisen usko-ominaisuuden puutetta vaan se on selkeää toisen Persoonan torjumista, koska ihminen ei tarvitse Vapahtajaa tai ei halua Hänen tunkeutuvan elämäänsä.

Kaikki samassa asemassa

Ei tässä ole mitään erottelua, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla mutta saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. (22-24)

Jumalan lahjoittama vanhurskaus on pohjimmiltaan sitä, että Jumala katsoo eli lukee syntisen ihmisen synnittömäksi, täydelliseksi ja Jumalan lain poikkeuksetta täyt-

täneeksi, taivaskelpoiseksi. Tämä lahja annetaan sellaisille syntisille, jotka ottavat sen vastaan eli luottavat siihen, että Jumala todella on antanut kaikki heidän syntinsä anteeksi eikä lue heille enää mitään tuomiota, vaikka he edelleen tuntevat ja näkevät sen, miten synti asuu edelleen heidän luonnossaan ja ilmenee syntisinä tekoina ja laiminlyönteinä. Tämä valtava vanhurskauden lahja annetaan siis sellaisille, jotka ovat syntiensä tähden aivan vailla Jumalan kirkkautta. Tässä ei ole myöskään mitään aste-eroa. Tämä lahja annetaan aivan samalla tavalla sekä siivosyntisille että törkysyntisille. Herra lahjoittaa tämän käsittämättömän suuren pelastuksen aivan kaikille ja kaikenlaisille syntisille, jotka ottavat Jeesuksen uskossa vastaan.

Lahjan hinta

Lahja on jotain sellaista, minkä sen vastaanottaja saa ilmaiseksi, vailla mitään maksua. Mikään lahja ei ole lahja, jos sen eteen täytyy tehdä jotakin saadakseen sen. Aito lahja ei perustu myöskään mihinkään suhteeseen, jossa ollaan velvolliset antamaan lahjoja puolin ja toisin, se perustuu vain ja ainoastaan siihen, että Antaja haluaa sen hyvyttään toiselle suoda. Kun Jumala antaa vanhurskauden lahjan, se ei perustu mihinkään saajassa olevaan, ei pärstäkertoimeen eikä miellyttävyyteen, se perustuu kokonaan siihen, että Jumala on armollinen, hyvä ja rakastava ja haluaa antaa lahjan aivan riippumatta siitä kuinka syntinen on sen vastaanottaja.

Toisaalta lahja ei ole antajalle ilmainen, hän joutuu sen maksamaan joko rahalla tai työllään. Jeesus Kristus joutui maksamaan vanhurskauden lahjasta suunnattoman hinnan. Hän lunasti syntiset syntivelan alta maksamalla kaikkien ihmisten syntien velan Golgatan ristillä. Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaatii ihmiselle synnistä rangaistusta ja juuri sen ihmiskunnan velkataakan Jeesus maksoi kärsimisellään ja kuolemallaan Golgatan ristillä. Hän teki sen, jotta Isä voisi lahjoittaa vanhurskauden meille syntisille. Laki vaati meille rangaistusta ja Jeesus otti sen kantaakseen meidän sijastamme. Oikea rangaistus synneistämme on kadotus eli ikuinen Jumalan tuli polttamassa meitä. Mutta juuri sen Jeesus kärsi meidän sijaisenaan Golgatan ristillä, kun Jumala hylkäsi oman Poikansa. Niin kuin Vanhassa testamentissa syntiuhri poltettiin, samoin Jumalan pyhä tuli poltti Jeesusta, kun Isä hylkäsi Poikansa, joka joutui huutamaan: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Vanhurskaus ja kirkkaus

Sana kirkkaus ilmaisee sen, mikä on painavinta, merkittävintä Jumalassa. Se sisältää Hänen täydellisen pyhyytensä, Hänen oikeudenmukaisuutensa, Hänen totuudellisuutensa, Hänen rakkautensa, Hänen armonsa, Hänen voimansa ja Hänen iankaikkisen suuruutensa. Jumalan kirkkauden edessä syntinen ihminen palaa poroksi, jos hän yrittää lähestyä Jumalaa omassa varassaan. Tilannetta kuvaa hyvin se, mitä Jesaja koki nähtyään Jumalan kirkkauden. Hän ei voinut muuta kuin parahtaa:

"Voi minua! Minä olen tuhon oma, koska minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin." Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Hän kosketti sillä suutani ja sanoi: "Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi. Sinun syyllisyytesi on poistettu ja syntisi sovitettu." (Jes. 6:5-7)

Jokainen ihminen on syntinen ja vailla Jumalan kirkkautta. Mutta nyt Jumala lahjoittaa uskon kautta Jeesuksen sovitustyöhön Golgatalla oman vanhurskautensa

puvun, joka yllään ihminen voi täysin turvallisesti tulla Jumalan kasvojen eteen. Lop-pupeleissa hän pääsee jopa omistamaan itselleen samanlaisen kirkastetun ylös-nousemusruumiin kuin mikä Jeesuksella on:

Sillä ne, jotka hän on ennalta tuntenut, hän on myös ennalta määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa. Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kir-kastanut. (Room. 8:29-30)

Millä perusteella syntinen voi saada anteeksi?

... he saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on asettanut armoistuimeksi us-kon kautta hänen vereensä... (24-25)

Miten on mahdollista, että pyhä, vanhurskas ja oikeudenmukainen Jumala voi antaa syntiselle hänen kaikki syntinsä anteeksi ja lahjoittaa hänelle oman vanhurskauten-sa, ilman että Hän joutuu ristiriitaan oman oikeudenmukaisuutensa kanssa? Vas-taus on Jeesuksen Golgatalla vuodatettu veri. "Ilman verenvuodatusta ei ole an-teeksiantamusta."

Vanhan testamentin mukaan sielu tai elämä on veressä. Siksi veren vuodattaminen merkitsi elämän uhraamista. Kun Jumalan tuomio kohtasi Egyptin kansaa esikoisten kuoleman muodossa, Israelin kansa vetäytyi koteihinsa, joiden ovenpieliin ja kama-naan oli sivelty verta merkiksi siitä, että heidän syntiensä tähden tultaisiin vuodatta-maan Jumalan Karitsan veri. Israelilaiset olivat yhtä syntisiä kuin egyptiläisetkin, mutta karitsan veri oli heidän suojanaan ja Jumalan tuomio kulki heidän ohitsean.

Nyt Paavali viittaa sanalla "armoistuin", kreikaksi *hilasterion*, ilmestysmajassa ja temppelissä olleeseen liitonarkin kanteen. Liitonarkissa olivat lain taulut. Kymmenen käskyä ja laki lupaavat elämän niille, jotka noudattavat Jumalan hyvää tahtoa, mutta ne vaativat ehdotonta rangaistusta niille, jotka rikkovat Herran tahdon. Lain edessä jokainen ihminen joutuu syyn alaiseksi ja tuomituksi, syylliseksi ja ikuisen häpeän ansainneeksi. Mutta liitonarkin kultakerubein reunustettu kansi peitti lain taulut ja muodostivat istuimen. Se oli Jumalan ilmestymisen paikka. Ikään kuin sen päällä istuen Jumala antoi äänensä kuulua israelilaisille. Se edellytti kuitenkin sitä, että ylimmäinen pappi kerran vuodessa suurena sovituspäivänä vuodatti uhriverta liiton-arkin kannelle. Vain veri kykeni sovittamaan synnit ja peittämään ihmisten syyllisyy-den ja häpeän.

Nyt Paavali osoittaakin, että Jeesus Kristus on se todellinen "armoistuin" meidän syntiemme sovituksiksi. Vain ja ainoastaan ne, jotka turvaavat Jeesuksen Golgatal-la vuotaneeseen vereen, saavat syntinsä anteeksi ja Jumalan täydellisen vanhurs-kauden pelastukseksi. Jumalan oikeudenmukaisuuden vaatimus täytettiin Golga-tan ristillä Jeesuksen kärsiessä ja vuodattaessa verensä meidän sijaisenaamme.

Menneet, nykyiset ja tulevat

Hänet Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä osoittaak-seen vanhurskautensa, koska oli jumalallisessa kärsivällisyydessään jättänyt ran-kaisematta ennen tehdyt synnit. Tämän Jumala teki osoittaakseen vanhurskautensa

nykyajassa: hän on itse vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen. (25-26)

Golgatalla tapahtunut ihmiskunnan syntien sijaissovitus ei ollut tarpeen ainoastaan siitä syystä, että Jeesuksen vereen turvaavat saisivat synnit anteeksi ja pääsyn Jumalan suosiin ja armon osallisuuteen. Kysymys oli myös Jumalan omasta kunnian, jonka Hän on sitonut ihmiskunnan lunastamisen synnin syyllisyydestä ja valasta. Jumala osoitti sillä olevansa itse vanhurskas. Hän oli menneisyydessä asettanut uhrikäytännön, jossa vanhan liiton pyhät saivat syntinsä anteeksi. Mutta eläinten veri ei voi sovittaa ihmisten syntejä. Ellei Golgatan uhria olisi annettu, vanhan liiton uhreihin perustuva anteeksiantamus olisi ollut pätemätön. Antaessaan vanhassa liitossa syntejä anteeksi Jumala katsoi koko ajan tulevaan Jeesuksen Kristuksen kärsimiseen ja kuolemaan.

Nyt kun sovitus oli tapahtunut, kaikki menneisyyden anteeksiantamiset saivat sineitin ja kaikki nykyajassa ja tulevaisuudessa tapahtuva syntikin on täydellisesti sovitettu. Koko ihmiskunnan syntien sovitus antoi todistuksen, että kaikki se, mikä loukasi Jumalaa, on pois ihmiskunnan ja Jumalan väliltä. Se ei kuitenkaan tarkoita, että jokainen ihminen olisi automaattisesti saanut lahjaksi vanhurskauden. Vain ne, jotka uskovat ja turvaavat Jeesuksen veriuhriin, saavat osakseen Jumalan vanhurskauden. Se on kyllä tarjolla jokaiselle ihmiselle ja riittää jokaiselle, mutta vain ne, jotka uskovat ja turvautuvat Jeesukseen, pääsevät lahjavanhurskaudesta ja pelastuksesta osallisiksi.

Kunnia tulee vain Jumalalle

Missä siis on kerskaus? Se on suljettu pois. Minkä lain perusteella? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain perusteella. (27)

Koska Jumalan vanhurskaus on kokonaan lahjaa, jonka meille hankki Jeesus Kristus, yhdelläkään uskovalla ei ole mitään kerskattavaa tai ylpeiltävää siitä. Uskovat ovat yhtä syntisiä kuin kaikki muutkin ihmiset. Omassa varassaan he ovat kadotuksen ansaitsevia. Heissä itsessään ei ole pienintäkään syytä siihen, että heidät armahdettiin.

Uskovat ovat kuin kuolemaan tuomitut vangit odottamassa sen toimeenpanoa. Mutta sitten he anovat presidentiltä armahdusta. Jos yksi heistä saa sen, se ei merkitse, että muidenkin pitäisi saada armahdus. Armahdus perustuu kokonaan armahtajaan eikä kuolemaan tuomitulla ole mitään ansiota, johon voisi vedota. Jos ja kun hän saa armahduksen, syy on yksinomaan armahtajan hyvyydestä ja laupeudesta. Hän ei voi mitenkään kerskua siitä, että hänessä oli kuitenkin jotain, minkä vuoksi hänet armahdettiin, sillä hänelle kuului kuolemantuomio.

Tässä jakeessa Paavali käyttää sanaa laki eri merkityksessä kuin aiemmin puhuesaan kymmenen käskyn laista. Nyt sana tarkoittaa periaatetta. Tekojen periaate tarkoittaa sitä, että ihminen saa sen, minkä hänen tekonsa ja laiminlyöntinsä hänelle tuottavat. Uskon periaate taas tarkoittaa sitä, että ihminen saa lahjaksi sellaista, mihin hänellä ei ole mitään oikeutta eikä mitään ansiota, osaa eikä arpaa.

Johtopäätös

Päädymme siis siihen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain vaatimia tekoja. (28)

Paavali tiivistää nyt sen, mitä hän on koko jaksossa tähdentänyt: Jumalalle kelpaavan ja riittävän vanhurskauden saavuttamiseen ei tarvita ainoatakaan hyvää tekoa, joita Jumalan laki vaatii. Se on kokonaispaketti, jonka Jumala lahjoittaa yksin Jeesuksen uhrin tähden sille, joka ottaa lahjan vastaan eli uskoo Jumalan sanan lupauksen siitä, että pelastus on vapaa lahja juuri häntä varten.

Juutalaisille ja muille sama tie

Vai onko Jumala vain juutalaisten Jumala? Eikö pakanoidenkin? On pakanoidenkin, koska on vain yksi Jumala, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta. (29-30)

Juutalaisilla ei ole mitään toista pelastustietä kuin pakanakristityillä. On vain yksi Jumala ja vain yksi pelastustie: vanhurskaus, jonka saa osakseen jokainen Jeesukseen uskova.

Lakiin liittyvät harhat

Teemmekö siis lain mitättömäksi vetoamalla uskoon? Emme tietenkään! Me vahvistamme lain.

Moni on tehnyt väärän johtopäätöksen uskon vanhurskaudesta:

Kun kerran pelastumiseen ei tarvita lain vaatimia tekoja, niin laki on aivan tarpeeton. Tätä harhaa kutsutaan antinomismiksi. Se on ikävä kyllä varsin yleistä tämän päivän suomalaisessa kristillisyydessäkin. Myöhemmin Paavali palaa tähän kysymykseen toteamalla: *Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä. (7:12)* Lain sisältö ilmaisee meille, millaista on rakkaus. Jos ja kun ihminen täyttää lain, hän rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään. Ongelma ei ole laissa vaan ihmisesä, joka ei syntisen luontonsa vuoksi kykene sitä noudattamaan ja on lain rikkoja.

Toinen harha taas väittää, että Jeesuksen uhri on kyllä tarpeen ihmisen pelastumiseksi, mutta se ei vielä riitä. Lisäksi tarvitaan ihmisen suorittamat hyvät teot, jotka laki vaatii. Tätä harhaa vastaan Paavali joutui taistelemaan pitkään ja siitä puhuu erityisesti Galatalaiskirje.

Lain vahvistaminen

Nyt Paavali korostaa, että Jumalan lahjoittama vanhurskaus ei ole ristiriidassa Jumalan lain kanssa, joka vaatii toisaalta täydellistä elämää ja toisaalta rangaistusta kaikelle synnille. Autuas vaihtokauppa, Jeesus ottaa meidän paikkamme ja me saamme Jeesuksen paikan, merkitsee sitä, että lain pelastukseen esittämät vaatimukset on täysin tyydytetty Jeesuksessa Kristuksessa:

Laki vaatii täydellistä ja synnitöntä elämää, mutta juuri sellaisen Jeesus eli ja lahjoitti sen jokaiselle uskovalle. Laki vaatii, että syntisen on saatava rangaistus, mutta juuri sen rangaistuksen Jeesus kärsi meidän syntiemme sijaiskärsijänä. Kun meidän syntimme luettiin Jeesukselle ja Hän kantoi niiden koko rangaistuksen, laki ei voi vaatia

meille uudestaan samaa rangaistusta. Eihän velkoja voi vaatia uudestaan suoritusta siltä, jonka velan toinen on jo maksanut.

Lain vaatima synnitön elämä, jonka Jeesus eli sijaisenamme, luetaan nyt meidän elämäksemme. Saamme viimeisellä tuomiolla tuomion Jeesuksen teoista, siis pääsyn kirkkauden valtakuntaan. Jumalan lahjoittama vanhurskaus täyttää koko lain vaatimukset eikä laki voi vaatia mitään enempää. Olemme pelastetut. Mutta samalla Jumalan vanhurskaus ei tingi pienintäkään piirtoa lain vaatimuksista. Laki on edelleen voimassa, mutta uskova ei ole enää lain alla vaan Jumalan armon alla.

Vanhurskaus uskon kautta 3:21-31

17. Missä ja miten ja kenelle Jumala ilmoitti meille oman vanhurskautensa luonteen? (21; vrt. 1. Moos. 15:1-6; Jes. 53:11)
18. Keille Jumalan vanhurskaus annetaan (tulee)? (22)
19. Mitä usko Jeesukseen Kristukseen (tai Jeesuksen Kristuksen usko) on olemukseltaan? (22; vrt. Room. 4:1-8)
20. Miksi juutalaiset ja muut kansat eivät tässä suhteessa eroa mitenkään toisistaan? (23-24, 29-30)
21. Miten Jumalan kirkkaus ja vanhurskaus liittyvät toisiinsa? (23-24; vrt. Room. 8:30)
22. Millä perusteella Jumala voi lukea vanhurskaiksi syntisiä ihmisiä? (24-25)
23. Mitä sana lunastus tarkoittaa? (24) Entä sana armoistuin (hilasterion)? (25)
24. Mihin usko kohdistuu? Miksi? (25)
25. Milla tavalla Jeesuksen kärsimys ja kuolema vaikuttaa menneisyyden ja nykyisyyden suhteen? (25-26)
Mistä syystä vanhan liiton uskovat saivat syntinsä anteeksi ilman, että Jumala vanhurskaudessaan rankaisi heitä? (25) Entä mistä syystä me nyt? (26)
26. Miten Jeesuksen kärsimys ja kuolema osoittavat Jumalan vanhurskauden ja oikeudenmukaisuuden? (26)
27. Miksi uskovalla ihmisellä ei ole mitään ylpeilyn tai kerskauksen aihetta? (27)
28. Mikä on tekojen laki (periaate) ja mikä uskon laki (periaate)? (27)
29. Miten siis ihminen voi keltata pyhälle Jumalalle? (28) Mikä on siis ihmisen vanhurskaus Jumalan edessä?
30. Miksi Jumalan lahjoittama vanhurskaus ei ole ristiriidassa Jumalan lain kanssa, joka vaatii toisaalta täydellistä elämää ja toisaalta rangaistusta kaikelle synnille? (31)

Room. 4:1-11 Vanhurskaus jumalattomalle

1. *Mitä me siis sanomme kantaisämme Abrahamin saavuttaneen lihan mukaan?*
2. *Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä.*
3. *Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.*
4. *Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta.*
5. *Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.*
6. *Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja:*
7. *"Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty!"*
8. *Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!"*
9. *Koskeeko sitten tämä autuaaksi ylistäminen ainoastaan ympärileikattuja vai myös ympärileikkaamattomia? Mehän sanomme, että Abrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi.*
10. *Miten se sitten luettiin? Oliko hän silloin ympärileikattu vai ympärileikkaamaton? Hän ei ollut ympärileikattu vaan ympärileikkaamaton.*
11. *Hän sai ympärileikkauksen merkin sinetiksi uskonvanhurskaudesta, joka hänellä oli ympärileikkaamattomana, jotta hän olisi kaikkien niiden isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, ja jotta vanhurskaus luettaisiin heillekin.*
12. *Näin hänestä on tullut myös niiden ympärileikattujen isä, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja vaan myös vaeltavat*

sen uskon jälkiä, joka meidän isällämme Abrahamilla oli jo ympärileikkaamattomana.

Autuas vaihtokauppa taustana

Mitä usko on luonteeltaan? Mitä vanhurskaus on ja keillä se on? Näitä kysymyksiä Paavali syventää selitettään edellä sen syyn, miksi Jumala saattaa syntiselle antaa synnit anteeksi. Se perustuu ”autuaaseen vaihtokauppaan”: Jeesus otti kantaakseen ihmisen synnit ja sai niiden edellyttämän rangaistuksen, ja ihminen saa osakseen Jeesuksen täydellisesti lain täyttäneen elämän, jonka perusteella hänestä tulee Jumalan rakastama ja taivaan perinnökseen saama Heran oma. Siksi lukiesamme tämän päivän tekstiä meidän on kaiken aikaa pidettävä mielessämme Jeesuksen ristin kärsimys ja Hänen täydellinen elämänsä puolestamme. Ilman Jeesuksen lunastustyötä uskolla ei olisi mitään merkitystä ja ihmiset olisivat kaikki poikkeuksetta matkalla kohti kadotusta.

Jumalaton Abraham

Ketkä sitten saavat osakseen Jeesuksen valmistaman pelastuksen? Nekö, jotka yrittävät elää mahdollisimman hyvin täyttääkseen Jumalan lain? Tämän vaihtoehdon Paavali tyrmää viittaamalla Abrahamiin. Tämä uskon isäksi nimitetty mies eli kyllä inhimillisesti katsoen hyvän elämän muutamia aika häpeällisiä poikkeuksia lukuun ottamatta. Pelloissaan ja pelastaakseen oman nahkansa Abraham salasi pariin otteeseen sen, että kaunis Saara oli hänen vaimonsa. Muilta osin hänen elämänsä oli ihailtavaa, mutta silti se oli täysin riittämätöntä Jumalan mittapuun. Abraham omassa varassaan oli Jumalan silmissä jumalaton ihminen. Vaikka Abraham osoitti hämmästyttävää epäitsekkyyttä veljenpoikaansa Lootia kohtaan, rukoili kauheassa turmeluksessa elävän Sodomian puolesta, pelasti ryöstön uhriksi joutuneita, maksoi kymmenyksensä jne, mikään niistä ei riittänyt Jumalalle. Jumala näki hänet läpikotaisin synnin turmelemana jumalattomana, vaikka ihmiset häntä arvostivatkin.

Aabrahamin syntisyydestä ja jumalattomuudesta huolimatta hänen uskonsa Jumalaan luettiin vanhurskaudeksi. Siksi joudumme kysymään, mitä usko on ja mitä on vanhurskaus. Molempia Paavali jo aiemmin kosketteli, mutta nyt hän haluaa syventää molempia asioita käyttäen Aabrahamin uskoa esimerkkinä.

Mitä usko on?

Heprealaiskirje määrittelee uskon:

Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy. (11:1)

Nyt Paavali osoittaa, mikä on uskon vastakohta:

Työtä tekeväille ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. (4-5)

Uskon vastakohta on työn teko. Uskossa on siis kysymys siitä, että joku toinen tekee työn ja uskova ottaa vastaan ja turvaa siihen, mitä toinen teki. Se toinen on tietenkin Jeesus, joka elämällään ja kärsimyksellään teki sen, mitä jumalaton ei tehnyt eikä kyennyt tekemään. Jumalaton taas on ihminen, joka on täynnä syntiä, vääryyttä, pahuutta ja elää selkä Jumalaan päin kääntyneenä. Kun jumalaton ihminen kääntyy uskossa Jumalan puoleen, vastoin odotuksiaan ei saakaan tuomiota, vaan hänelle lahjoitetaan syntien anteeksiantamus ja Jumalan vanhurskaus Jeesuksen lunastustyön tähden.

Oma todistukseni

Kun Herra alkoi vetää minua luokseen nuoruudessani, suuri kysymykseni oli, miten voisin uskoa. Olin nimittäin havainnut, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mitä minulta puuttui. Halusin siksi vilpittömästi päästä osalliseksi samasta, mitä heillä oli. Mutta en tiennyt, miten saisin uskon sydämeeni. Jälkeen päin ajatellen kysymys oli siitä, että en ymmärtänyt, mistä uskossa on kysymys. Kuvittelin, että minun pitäisi jotenkin puristaa sisimmästäni hyviä uskon ja luottamuksen tunteita ja kokemuksia ja ne saavutettuani saisin sitten varmuuden, että minäkin olin Kristuksen oma ja pelastettu uskova. Saavuttaakseni tuon tarvittavan sydämen tilan ryhdyin tarmokkaasti tekemään sitä, mitä näin uskovien nuorten tekevän.

Aloin lukea päivittäin Raamattua ja rukoilla. Osallistuin seurakunnan jumalanpalveluksiin ja erilaisiin kokouksiin lähes joka päivä. Yritin elää mahdollisimman hyvin ja kovan puristamisen jälkeen uskalsin myös todistaa Jeesuksesta – niin kuin uskovat nuoret tekivät - vaikka en vielä Jeesusta tuntenutkaan. Raamatun lukeminen ei tuottanut ongelmia, mutta rukouksesta ei tahtonut tulla mitään. Viisi minuuttia rukousta oli jo liikaa. Seurakunnan eri tilaisuuksissa käynti oli mukavaa, mutta mitä enemmän luin Raamattua, sitä surkeammilta näyttivät yritykseni elää Jumalan Sanan mukaista puhdasta ja oikeaa elämää. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmälle tunsin vajoavani synnin ja pimeyden yöhön. Puolen vuoden kokosydämisten yritysten lopputulos oli epätoivo. ”Muista nuorista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä mutta minulle se näyttää olevan mahdotonta.” Pikemminkin tilani kävi vain huonommaksi, syntini ja saastaisuuteni kävi entistäkin ilmeisemmäksi. Olin syntinen ja synnin orja ja kyvytön parempaan elämään ja kyvytön uskomaan.

Jumalan sana osoittaa, että uskon vastakohta on tekojen tekeminen ja oma yrittäminen. Roomalaiskirjeen 4. luvun jakeet 3-8:

Daavidkin ylistää autuaaksi ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaita ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:6-8)

Myöhemmin tajusin, että joutuessani epätoivoon oman uskoni syntymisen suhteen olin itse asiassa tullut juuri siihen pisteeseen, mistä aito kristillinen usko voi alkaa. Siinäähän ei ole kysymys uskosta omaan uskoonsa tai sen riittävyteen, vaan aivan muusta. Uskossa on kysymys luottamuksesta toiseen persoonaan, joka tekee sen, mitä itse en mitenkään kykene tekemään.

Kun sitten erään rippikoululeirin iltanuotion päätteeksi rukoilin ensimmäisen vilpittömän ja aidon rukoukseni, sainkin siihen yllättävän vastauksen. Rukous kuului sunnilleen näin: ”Jumala, en enää ole ollenkaan varma oletko Sinä edes olemassa, mutta jos olet, auta minua ja lähetä luokseni auttaja.” Muutama minuutti myöhemmin telttani luokse ilmestyi nuorisonohjaaja, joka sanoi: ”Olet kunnon poika, mutta sinulta puuttuu Jeesus sydäimestäsi. Saanko rukoilla, että Jeesus tulisi elämääsi.” Nyökkäsin ja hän rukoili ja poistui paikalta. Noin kymmenen minuuttia myöhemmin leirin johtajat lauloivat iltalaulun, joka puhui taivaasta, jossa ei ole syntiä. Silloin se tapahtui. Pyhä Henki laskeutui sydämeeni, raskas syyllisyyden taakka vieri pois sydämetäni ja suuri lepo sielussani nukahdin. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten sydämeni täytti ilo ja luonto näytti kauniilta ja lintujen laulu suloiselta. Tajusin, että olin tullut uskoon. Tai paremminkin olin saanut uskon lahjan.

Luther kuvaa asiaa kolmannen uskonkappaleen selityksessään näin:

"Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa."

Usko ei olekaan jotain sellaista, joka syntyy meidän sydämestämme käsin, vaan se annetaan meille ulkoa päin. Usko ei ole siis uskoa omaan uskoonsa, mikä olisikin mitä kauheinta ylpeyttä, vaan usko on luottamusta toiseen Henkilöön, Jeesukseen Kristukseen. Ellei tuo toinen Henkilö tule luokseni, ellei Hän anna minun tuntea itseään, minun on mahdotonta uskoa.

Kun Jeesus lähestyy meitä, olemme etsikkoajassa. Vain silloin voimme oppia tuntemaan Hänet ja löytää uskon ja sen mukana uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Jos tajuat, että nyt Jeesus lähestyy Sinua sanassaan, pyydä Häntä elämäsi! Herra anna syntini anteeksi ja tule sydämeeni asumaan!

Miten usko syntyy?

Kun ihminen tapaa jonkun uuden henkilön, hän nostaa ikään kuin antennin pystyyn ja alkaa tutkailla toista ihmistä. Onko hän luotettava vai ei? Se tapahtuu lähes vaistomaisesti ja perustuu siihen, miten ja mitä tuo uusi ihminen puhuu. Yllättävän nopeasti voi syntyä luottamus toista kohtaan pelkkien sanojen perusteella. Asianomainen voi kyllä tuhota tuon luottamuksen sillä, että ei pidä lupauksiaan tai muulla käytöksellään, mutta päinvastaisessa tapauksessa luottamus kasvaa ja syvenee sitä mukaan, kuin tuota henkilöä opimme paremmin tuntemaan.

Usko Jeesukseen syntyy periaatteessa saman mekanismin tapaan. Herra Jeesus lähestyy meitä ja alkaa puhua omilletunnoillemme Raamatun sanan kautta. Lukiesamme tai kuullessamme julistettua Raamatun sanaa tajuamme välittömästi, että sen sisältö on totta ja totuuden mukaista. Joudumme tietenkin heti ratkaisemaan suhteemme Herran puheeseen. Otammeko sen vastaan vai torjummeko luottamme? Luotettavan ja totuudenmukaisen sanan torjuminen johtuu usein siitä, että sen vastaanottaminen tekee kipeää.

Herrahan ei ala puhua meille ensimmäiseksi suurista taivaallisista salaisuuksista ja tuonpuoleisen maailman ihanasta toivosta, vaan Hän alkaa puhua meille varsin maallisia asioita. Hän kyselee, miksi kohtelemme eräitä lähimmäisiämme nurjasti, miksi käytämme rahojamme kaikenlaiseen turhuuteen, miksi suosimme saastaisia himoja sydämissämme, miksi käytämme väärin aikaamme, miksi laiminlyömme lähimpiämme, miksi kannamme kaunaa ja katkeruutta eräitä kohtaan, miksi valehtelemme ja suurentelemme asioita, miksi torjumme mielestämme pois kuoleman todellisuuden, miksi käännämme selkämme Jumalan kutsulle.

Samalla kun Herra Jeesus puhuu meille näin ikäviä asioita, Hän kuitenkin muistuttaa, että Hän on valmis astumaan elämäämme ja pyyhkimään pois kaiken menneisyyden väärän ja antamaan meille mahdollisuuden alkaa uusi vaihe elämässämme yhdessä Hänen kanssaan. Jeesus lupaa antaa sisimpäämme rauhan, ilon ja uuden suunnan ja voiman elämäämme. Mutta mitään näistä Hän ei anna ikään kuin irrallaan itsestään.

Kysyin eräiltä ystäviltäni ottaisivatko he minulta vastaan 10 000 euroa, jos minä tarjoisin sitä. Yllättävän moni vastasi kielteisesti selittäen, että minulla täytyi olla joitakin taka-ajatuksia, joilla pyrin heitä sitomaan. Moni suhtautuu Jeesuksen tarjouksiin vähän samaan tapaan. Olisi ihan mukava saada sisimpään rauha, ilo ja mielekkyys, mutta pelkää menettävänsä vapauden ja kyvyn hallita omaa elämäänsä.

Siksi on syytä tiedostaa, että Jeesus ei meitä lähestyessään toimi ikään kuin lahjojen jakajana saadakseen sitten meidät hallintaansa. Ei, Hän menettelee niin kuin neitoon rakastunut nuorukainen. Hän ei tarjoa rakkautensa kohteelle lahjoja saadakseen hänet omakseen, vaan hän tarjoaa oman itsensä, oman rakkautensa. Jos vastapuoli suostuu hänen kosintaansa, morsian saa sulhasen mukana kyllä myös kaiken, mitä sulhanen omistaa. Usein paljon enemmän kuin 10 000 euroa.

Usko Jeesukseen syntyy siis Hänen sanojensa perusteella. Kun otamme Hänen sanansa vastaan, otamme Hänet itsensä vastaan, sillä sanoissa välittyy meidän sydämiimme asti Hänen totuutensa ja rakkautensa. Usko ei siis ole minun sisälläni oleva ominaisuus, vaan se perustuu kokonaan siihen, kuka ja millainen on se toinen Henkilö, Herra Jeesus, jonka olen Hänen puheensa perusteella oppinut tuntemaan. Usko on siis kahden persoonan välistä luottamussuhdetta. Tätä suhdetta Raamattu kuvaa usein Sulhasen ja morsiamen välisenä suhteena.

Jeesuksen sanoissa on merkillinen voima. Ne eivät ainoastaan liitä meidän sydämiämme Hänen sydämeensä, ne kykenevät puhdistamaan sydämemme synnistä ja saastasta ja mikä ihmeellisintä, Hänen sanojensa mukana Pyhä Henki asettuu asumaan meidän sydämemme sisään asti. Saamme kokea uudestisyntymisen ihmeen.

Uskoa ei voi syntyä siellä, missä Jeesuksen sana ja puhe torjutaan tai sivuutetaan. Herran sanassa ei ole kysymys vain asioista ja lauseista. Siinä on kysymys elävän Vapahtajan kohtaamisesta. Hakeutukaamme siis Hänen sanansa ääreen. Usko syntyy Hänen ääntään kuunnellen.

Mihin usko johtaa?

Usko on kahden henkilön välistä luottamusta, joka syntyy heidän keskinäisessä kanssakäymisessään. Usko ei siis ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Jeesuksen käsiin. Jeesus lupaa Sanassa, että kun meidän uskomme ja kristillisyytemme romahtaa, niin sen jälkeen Hän hoitaa "homman". Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä kello kellosepan korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sy-

dänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Kun siis tällainen Jeesus Kristus lähestyy meitä sanassaan ja haluaa käydä pysyvään suhteeseen kanssamme, me joudumme kohtaamaan sen, että Hän on pyhä ja oikeudenmukainen, Hänessä ei ole mitään pimeyttä vaan ainoastaan puhtautta ja kirkkautta. Hänen valonsa paljastaa meidän elämämme pimeyden ja salatut kätköt. Emme voi kulkea yhtä matkaa Hänen kanssaan, ellei Hän saa omalla kalliilla ja pyhällä Golgatalla vuodattamallaan verellä puhdistaa meitä. Siksi uskoon sisältyy aina myös parannus, joka ei siis tarkoita sitä, että me jotenkin onnistuisimme parantamaan ensin tilaamme keltavatsan Jeesuksen seuraan, vaan sitä että tunnustamme avoimesti Herralle kaiken sydämemme pimeyden, synnin, saastaisuuden ja syyllisyytemme ja pyydämme Häntä antamaan kaiken anteeksi ja puhdistamaan sydämemme Hänelle soveliaaksi.

Aidon uskovan tuntomerkkejä onkin se, että hän tiedostaa olevansa riippuvainen Jeesuksen elämästä. Hän tajuaa syvenemässä määrin itsessään asuvan syntisyyden ja pyytää jatkuvasti uutta puhdistusta. Hän haluaa muuttua vierellään kulkevan ja Henkensä kautta hänessä asuvan Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen katselemalla Jeesusta Jumalan sanan peilistä. Hänen sydämessään asuva Pyhä Henki antaa hänelle turvallisuuden, jossa hän voi rukouksessa vapaasti lähestyä Herraa, sillä hän omistaa Kristuksen lahjoittaman vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen. Hän tietää, että hänelle ei tule mitään tuomiota, koska tuomion kärsi hänen sijastaan Vapahtaja ristillä. Hän tietää millaiseen päämäärään hän on matkalla yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän tietää, että hän saa lopulta nähdä Herran ja pääsee osalliseksi Jeesuksen kaltaisesta kirkkaudesta matkan päässä.

Mitään noista asioita usko sinänsä ei saa aikaan, vaan se Herra, joka kulkee uskovan ihmisen kanssa ja asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Usko on siis jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksen elämästä. Uskovalla ei itsellään ole mitään Jeesuksesta erillistä elämää. Paavali huudahtaakin: ”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa.”

Usko ei siis itsessään ole mitään. Kysymys on kokonaan siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee uskovaa varten ja uskovassa.

Paavali toteaa, että myös taivaassa tarvitaan uskoa. Usko ei ole näkemisen vastakohta. Ihminen voi nähdä ja luottaa, mutta voi luottaa myös näkemättä. Taivaassa perille päässeet saavat katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin, mutta silti sielläkin usko jatkuu. Usko merkitsee nimittäin myös sitä, että pidämme kaiken aikaa sydämemme auki Jeesuksesta vuotavalle elämän virralle. Saamme Häneltä elämää jo nyt ja lopulta iankaikkisessa kirkkaudessa. Nyt elämän virta vuotaa sydämiimme, kun katselemme Raamatun sanasta Jeesuksen kasvoja, silloin täytydessään.

Usko ja epäusko

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä

sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu. Ei, epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoa varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkä minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Mitä on uskonvanhurskaus?

Sanaa vanhurskaus ei moni suomalainen enää ymmärrä. Sana muodostuu kahdesta osasta "vankka ja hurskas" tai "vaaka ja hurskas". Jälkimmäinen osa tarkoittaa hyvää ja oikeudenmukaista ja rakkaudellista elämää viettävää ihmistä, usein se viittaa myös uskonnollisen hartaaseen elämäntapaan. Vanhurskas tarkoittaa näin ollen vakaasti ja ehdottomalla vaa'alla riittäväksi mitattua oikeaa elämäntapaa. Kun ihminen noudattaa elämässään täysin Jumalan antamia kymmentä käskyä, hänellä on Jumalan mitan edellyttämä eli riittävä vanhurskaus Jumalan edessä.

Jumalan lahjoittama vanhurskaus eli uskonvanhurskaus on pohjimmiltaan sitä, että Jumala katsoo eli lukee syntisen ihmisen synnittömäksi, täydelliseksi ja Jumalan lain poikkeuksetta täyttäneeksi, taivaskelpoiseksi. Tämä lahja annetaan sellaisille syntisille, jotka ottavat sen vastaan eli luottavat siihen, että Jumala todella on antanut kaikki heidän syntinsä anteeksi eikä lue heille enää mitään tuomiota, vaikka he edelleen tuntevat ja näkevät sen, miten synti asuu edelleen heidän luonnossaan ja ilmenee syntisinä tekoina ja laiminlyönteinä. Tämä valtava vanhurskauden lahja annetaan siis sellaisille, jotka ovat syntiensä tähden aivan vailla Jumalan kirkkautta. Tässä ei ole myöskään mitään aste-eroa. Tämä lahja annetaan aivan samalla tavalla sekä siivosyntisille että törkösyntisille. Herra lahjoittaa tämän käsittämättömän

suuren pelastuksen aivan kaikille ja kaikenlaisille syntisille, jotka ottavat Jeesuksen uskossa vastaan.

Uskon vanhurskaus on siis vastakkainen omin teoin saavutettavalle lain vanhurskaudelle. Evankeliumin tarjoaman uskon vanhurskauden saavuttamiseen ihmisessä itsessään ei ole mitään omaa perustetta tai syytä. Se perustuu yksinomaan Jumalan yksipuoliseen armoon, Jeesuksen elämään ja kuolemaan puolestamme. Sen ihminen saa, kun hän turvaa ja luottaa evankeliumin lupaukseen eli ottaa evankeliumin uskossa vastaan.

Uskon vanhurskauden saaminen tapahtuu niin, että Jumala lukee hänet vapaaksi kaikesta synnistä ja lukee Jeesuksen vanhurskauden hänen hyväkseen. Ihminen asetetaan ikään kuin Kristuksen sisään, niin että Isä Jumala katsellessaan meitä näkee vain Kristuksen täydellisen kirkkauden. Se ei siis perustu siihen muutokseen, joka meissä tapahtuu, vaan ainoastaan ja pelkästään Jeesuksen sovitustyöhön. Samalla hetkellä, kun ihminen uskossa ottaa vastaan vanhurskauden lahjan, tapahtuu myös Pyhän Hengen saaminen eli uudesti syntyminen. Sen seurauksena ihmisessä alkaa pyhittävä eli meitä muuttava tapahtumasarja, prosessi, joka kestää läpi koko elämämme aina ruumiin ylösnousemukseen asti. Vasta kirkastumisessa pääsemme vapaaksi synnistä, mutta kaiken aikaa uskova on Kristuksessa ja Jumalan silmissä täydellisen vanhurskas.

Ympärileikkaus

Hän sai ympärileikkauksen merkin sinetiksi uskonvanhurskaudesta, joka hänellä oli ympärileikkaamattomana, jotta hän olisi kaikkien niiden isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, ja jotta vanhurskaus luettaisiin heillekin. Näin hänestä on tullut myös niiden ympärileikattujen isä, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja vaan myös vaeltavat sen uskon jälkiä, joka meidän isällämme Abrahamilla oli jo ympärileikkaamattomana. (11-12)

Aabraham sai ympärileikkauksen todisteeksi siitä, että hän oli uskonut Jumalan lupaukseen ja Jumala oli lukenut hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Jumala piti siis itsessään syntistä ja jumalatonta Aabrahamia itselleen kelpaavana eikä lukenut tälle yhtään syntiä syyllisyydeksi. Jumala oli antanut Aabrahamin kaikki synnit anteeksi, koska tämä oli ottanut vastaan eli uskonut Jumalan lupauksen Messiaasta, joka sovitaisi kaikki hänen syntinsä.

Ympärileikkauksessa miehen sukupuolielimen esinahka leikataan pois, niin että hän on täysin alaston ja paljastettu Jumalan kasvojen edessä. Joka kerta, kun mies käy tarpeellaan, hän saa muistutuksen siitä, että Jumala näkee hänet täysin, kaikki hänen syntinsä ovat Herran silmien edessä, mutta samalla hän saa muistuttaa itseään siitä, että Messiaan vanhurskaus peittää uskovan kaiken saastaisuuden ja synnin. Hän kelpaa Jumalalle yksin Jumalan armon ja lupauksen perusteella.

Kristillinen kaste

Hänessä teidät on myös ympärileikattu, ei käsin tehdyllä ympärileikkauksella vaan lihan ruumiin riisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella. Teidät on haudattu hänen kanssaan kasteessa, ja siinä teidät on myös herätetty hänen kanssaan uskon kautta. Tämän uskon vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleita rikkomuksissanne ja lihanne ympärileikkaamattomuudessa, Jumala teki

eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli vastustajamme. Sen hän otti pois tieltä ja naulitsi ristiin. (Kol. 2:11-14)

Yksikään ihminen ei voi kelvata Jumalalle pelkästään sen vuoksi, että hänelle on joskus annettu kristillinen kaste. Jeesus sanoi: *"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan."* (Joh. 3:5) Vesikasteen lisäksi tarvitaan Pyhän Hengen kaste. Toki ihanne on, että molemmat tapahtuvat yhtä aikaa, mutta Raamattu ei tee niiden järjestyksestä tai ajallisesta läheisyydestä mitään oppia vaan edellyttää, että molemmat ovat totta. Vesikaste kuuluu siis pelastukseen, mutta ilman Pyhän Hengen synnyttämää elämää, kukaan ei voi tulla Herran omaksi.

Kristuksen ympärileikkaus tarkoittaa siis sitä, että Jumala herättää synnissään kuolleen ihmisen kokonaan uuteen elämään. Pyhä Henki liittää hänet Kristuksen kuolemaan, niin että hänen syntinsä saavat rangaistuksensa Golgatalla. Pyhä Henki liittää hänet myös Jeesuksen ylösnousemukseen, niin että Kristuksen elämä tulee hänen elämäkseen. Kristus kuoli hänen syntiensä rangaistuksen Golgatalla ja hänelle luetaan Jeesuksen täydellinen elämä, ikään kuin hän itse olisi sen elänyt. Näin Jeesuksen täydellinen lain täyttäminen luetaan hänen hyväkseen. Viimeisellä tuomiolla hän ei saa mitään rangaistusta, koska sen suoritti hänen sijastaan Jeesus Golgatalla. Sen sijaan hän saa palkan Jeesuksen tekemistä hyvistä töistä.

Kristuksen ympärileikkaus tapahtuu silloin, kun ihminen saatuaan Pyhän Hengen kutsun parannukseen, tunnustaa syntinsä ja uskossa turvautuu kasteessa tarjottuun Kristuksen sovintokuolemaan ja ylösnousemuselämään. Se on kokonaan Jumalan armotyö alusta loppuun. Siitä alkaa sitten myös vaellus uskossa. Pyhä Henki synnyttää pelastetussa halun ja voiman vaeltaa Jumalan sanan opetusten mukaan.

Kasteen ja uskon ajallinen suhde

Aabrahamin elämään uskonvanhurskaus tuli ensin ja sitten sen sinettinä ympärileikkaus? Mutta myöhemmin annettiin ohje, että lapsi piti ympärileikata 8 päivän ikäisenä. Siitä voidaan tehdä sellainen johtopäätös, että uskon ja kasteen suhteen järjestys ei ole tärkeä, koska kastetta pidetään uuden liiton ympärileikkauksena. Tärkeää on, että ihminen pääsee molemmista osalliseksi.

Vanhurskaus jumalattomalle 4:1-12

1. Mistä Aabraham saattoi kerskata ihmisten edessä? Miksi ei Jumalan edessä? (1-2; vrt. 1. Moos. 12:11-13 ja 13:2,8-9)
2. Mikä luettiin Aabrahamin vanhurskaudeksi? (3; vrt. 1. Moos. 15:1-6) Mikä luetaan meidän vanhurskaudeksemme? (5)
3. Mikä on uskon vastakohta? (4-6)
4. Millainen ihminen on jumalaton? (5) Minkälaisien ihmisen Jumala lukee vanhurskaaksi? (5)
5. Mitä vanhurskauttaminen sisältää? (7-8)
6. Millainen on vanhurskautetun onni? (7-8)
7. Keitä kaikkia koskee autuus? (9) Kuulutko sinä heihin?
8. Missä järjestyksessä Aabrahamin elämään tulivat vanhurskaus ja ympärileikkaus? (10) Entä muiden Vanhan Testamentin uskovien? Mitä johtopäätöksiä tästä voidaan tehdä uskon ja kasteen järjestykseen, koska kastetta pidetään uuden liiton ympärileikkauksena? (Vrt. Kol. 2:11-14)
9. Mikä oli ympärileikkauksen merkitys Aabrahamille? (11) Entä meille?
10. Mitä merkitsee se, että Aabraham on meidän isämme? (12; vrt. 1. Moos. 12:1-3)

Room. 4:13-25 Uskon taistelu

13. Sitä lupaus, että Abraham oli perivä maailman, ei annettu hänelle eikä hänen siemenelleen lain noudattamisen perusteella vaan uskonvanhurskauden kautta.

14. Sillä jos ne, jotka perustautuvat lakiin, ovat perillisiä, niin usko on tehty turhaksi ja lupaus mitättömäksi.

15. Laki saa aikaan vihaa, mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan.

16. Sen tähden vanhurskaus on uskosta, että se olisi armosta. Näin lupaus pysyy lujana kaikelle siemenelle, ei ainoastaan sille, joka perustautuu lakiin, vaan myös sille, jolla on Abrahamin usko. Hän on meidän kaikkien isä

17. - niin kuin on kirjoitettu: "Monien kansojen isäksi minä olen sinut asettanut" - sen Jumalan edessä, johon hän uskoi ja joka tekee kuolleet eläviksi ja kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat.

18. Abraham toivoi, vaikka ei toivoa ollut. Hän uskoi tulevansa monen kansan isäksi

tämän sanan mukaisesti: "Niin paljon on sinun jälkeläisiäsi oleva."

19. Uskossaan hän ei heikentynyt, vaikka hän, miltei satavuotiaana, tiesi ruumiinsa kuihtuneen ja Saaran kohdun kuoleutuneen.

20. Jumalan lupaus hän ei epäuskossa epäillyt vaan vahvistui uskossa antaen kunnian Jumalalle.

21. Hän oli täysin varma, että Jumala voi tehdä sen, minkä on luvannut.

22. Sen tähden usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi.

23. Mutta ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että se hänelle luettiin,

24. vaan myös meidän tähtemme. Vanhurskaus luetaan meillekin, kun uskomme häneen, joka herätti kuolleista Jeesuksen, meidän Herramme.

25. Hänet annettiin alttiiksi meidän rikkomustemme tähden ja herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden.

Uskon taistelu

Mihinkä usko lopulta nojaa? Miten on mahdollista selvittää epäilyjen iskiessä sisikuntaan? Näitä kysymyksiä Paavali syventää edelleen käyttäen Aabrahamin uskoa esimerkkinä.

Usko vastoin jotain

Kristillinen usko, Jeesuksen uhuriin ja ylösnousemukseen turvaava pelastava usko, ei ole vain uskoa johonkin vaan myös uskoa jotakin vastaan. Usko tarttuu näkymättömään todellisuuteen ja siksi se on uskoa vastoin sitä, mikä rajoittuu vain silmin havaittavaan. Usko pitää kiinni toivosta, vaikka inhimillisesti katsoen ei olisi mitään toivoa, koska toivo tarttuu Jumalan lupauksiin. Usko näkee kuoleman edessä elämän, koska usko tarrautuu Jeesuksen ylösnousemuksen tosiasiaan ja lupaukseen, että Jeesus tulee antamaan ylösnousemusruumiin omilleen.

Usko katsoo Jumalan luomistekoihin vastoin ateistista evoluutioteoriaa. Aabraham tiesi ja niin jokainen uskova tietää, että Jumala luovalla sanallaan teki olemattomasta olemassa olevan, tyhjästä täyteen. Usko tarttuu Jumalan lupauksiin vastoin olosuhteita. Usko tarttuu Jumalan lupauksiin tulevasta tuomiosta vastoin tämän ajan vääryyksien valtaa. Usko kurottautuu kohti uutta maata ja uutta taivasta vastoin kiusausta tarttua hetkelliseen ja ajalliseen. Usko taistelee myös monenlaisia epäilyjä vastaan.

Usko vastoin lakia

Usko tarrautuu Jumalan armoon Kristuksessa vastoin lain ja omantunnon vaatimuksia kadotustuomiosta. Paavali palaa "laki" -teemaan vielä luvussa 7 tarkemmin,

mutta muistuttaa nyt, että pelastus uskon kautta on täysin ristiriidassa sen kanssa, että ihminen yrittäisi lain noudattamisella kelvata Jumalalle ja päästä vanhurskaudesta osalliseksi. Vaikka ihminen luontaisessa ylpeydessään yrittää omin keinoin ja yrityksin selvittää Jumalankin edessä, sillä tiellä edessä on vain vihaa:

Laki saa aikaan vihaa. Vaikka laki on Jumalan antama ja avaa rakkauden sisällön ihmiselle, yrittäessään elää sen mukaan ihminen ei vain päädy epätoivoon, kun hänen parhaat yrityksensä eivät riitä. Lisäksi hänessä nousee viha Jumalaa kohtaan, koska lain vaatimukset ovat mahdottomat toteuttaa. Toisaalta lain tietä kulkiesaan ihminen jää myös Jumalan vihan alle, sillä lain vaatima tuomio on ehdoton synnin tekijälle.

Usko vie ihmisen Jumalan armon ihmeelliseen maailmaan, jossa lailla ei ole enää mitään tuomitsevaa valtaa, koska kaikki sen vaatimukset Jeesus täytti:

Vanhurskaus luetaan meillekin, kun uskomme häneen, joka herätti kuolleista Jeesuksen, meidän Herramme. Hänet annettiin alttiiksi meidän rikkomustemme tähden ja herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden. (24-25)

Armon alle siirtyneelle uskovalle lailla ei ole enää mitään tuomiovaltaa, siellä ei ole enää syntiä eikä rikkomusta, koska ne on otettu pois. *Missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan.*

Sen tähden vanhurskaus on uskosta, että se olisi armosta. (15-16)

Usko ei ole siis syy vanhurskauttamiseen eli Jumalalle kelpaavaksi julistamiseen. Usko, joka on tekojen vastakohta, kyllä luetaan vanhurskaudeksi, mutta syy on siinä, että Jumala käsittämättömän suuretta armossaan, rakkaudessaan ja hyvydessään halusi pelastaa kadotukseen kulkevat ihmiset antamalla oman Poikansa kärsiä heidän tuomionsa, Jumala hylkäämiseksi tulon Golgatan ristillä.

Luettu vanhurskaus on todellinen

Puhuessamme uskon vanhurskaudesta, joka tarkoittaa sitä, että Jeesuksen täydellinen elämä luetaan meidän elämäksemme ja meidän syntimme Jeesuksen synneiksi, meidän pitää mielessämme, että tämä asemallinen vanhurskaus on reaalin ja todellinen. Jeesus sai aivan todellisen rangaistuksen teoistamme ja siksi Jumala aivan todellisesti kohtelee meitä niin kuin emme olisi koskaan tehneet mitään syntiä. Se on pelastuneen ihmisen pysyvä tila. Jumala kohtelee meitä kaiken aikaa kuin omaa Poikaansa Jeesusta siitä huolimatta, että meissä asuu edelleen synti ja elämämmme vanhurskaus eli pyhitys on vielä vajaata. Joku saattaa tosin väittää: "Jos Jumala kohtelee minua niin kuin Jeesusta, niin kaiketi minulla pitäisi mennä elämä vähän paremmin ja helpommin." Mutta on syytä muistaa, millainen oli Jeesuksen elämä maan päällä. Meille ei ole luvattu toisenlaista tietä. Se oli ristin kantamista. Meidänkin tiemme kulkee lopulta haudan ja ylösnousemuksen kautta Isän kotiin.

Ahdas portti ja kaita tie

Jeesus kuvaa uskoon tuloa käymisenä ahtaasta postista sisään. Hän puhuu myös taistelusta, joka siinä yhteydessä käydään. Usko itsessään on maailman yksinkertaisin asia. Se on turvautumista toisen antamiin lupauksiin. Se on siihen luottamista, että toinen hoitaa lupaamansa asian. Viime kädessä usko on siis jäämistä toisen persoonan luotettavuuden ja kyvykkyyden varaan. Sen, joka uskoo, ei tarvitse tehdä mitään. Toinen huolehtii hänestä.

Kuitenkin Jeesukseen uskomiseen sisältyy aina uskon taistelu. Ihmisen oma lihallisuus, syntisyys, maailma ja Saatana pyrkivät kaikin keinoin tekemään tuosta yksinkertaisesta asiasta mahdollisimman monimutkaisen, jopa ylivoimaisen vaikean asian. Uskon taistelu käydään aina silloin, kun Jeesus tulee ihmisen luo, alkaa puhua hänelle ja esittää hänelle kutsun jättää elämänsä Hänen varaansa.

Usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan

Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko, jolla uskotaan, on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanottamaan Hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: *"Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu"*.

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri Persoona ja se, mitä tunnemme Hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylösnousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvyydellään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihminen pelastuu. Se on suuri armon ihme.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen harhaan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ainoa pelastuksen tie.

Uskon sota-asu

Kun näin on, oikean Raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse taistelusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mieliä pidettä, vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme, niin viime kädessä myös vastoin kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita. Jeesuksen kädessä avuton usko kestää - mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovan kristityn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyökkäyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan ennen kaikkea uskovan oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyksensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa nimenomaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovan sydämen aseeksi.

Ottakaa sen tähden yllenne Jumalan koko taisteluväline, niin että voitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suorittuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, pukeutuneina vanhurskauden haarniskaan, ja olkoon kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumia kohtaan. Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. (Ef. 6:13-17)

Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan uskova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuuden horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurskauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja

juoksee rauhan evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontunnustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän asetetaan Golgatalla hankitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos epäuskon ja pahan hyökkäykset pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja vahvistaa uskon.

Lupausten varassa

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Uskova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että Hänen sanansa mukaan tapahtuu. Evankeliumin sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on Jumalan voima, joka vaikuttaa uskovan sydämessä. Siksi vaikka taistelu uskosta on ajoittain rajua ja raskasta, viime kädessä uskova on turvassa. Jeesus on hänen kanssaan joka hetki ja Hän vastaa siitä, että pääsemme perille. Paavali tiivistää asian näin:

Hän, joka on teissä alkanut hyvän työn, on saattava sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (Fil. 1:6)

Usko ja epäilykset

Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt vaan vahvistui uskossa antaen kunnian Jumalalle. Hän oli täysin varma, että Jumala voi tehdä sen, minkä on luvannut. (20-21)

Jokaisen uskovan on pakko myöntää, että hänellä on ajoittain epäilyjä. Toiset niistä ovat uskon epäilyjä ja toiset epäuskon epäilyjä. Voisin väittää jopa niinkin, että jos uskovalla ei ole mitään epäilyjä, hän ei ehkä ole vielä uskossa ollenkaan. Pelastettu ihminen joutuu hyvin pian uskoon tultuaan Saatanan hyökkäysten kohteeksi. Vihollinen pyrkii ennen kaikkea tekemään hänen pelastusvarmuutensa epäilyn alaiseksi. Uskova käy rukouksessa Herran luo ja kertoo rehellisesti omat epäilynsä ja pyytää niihin apua: ”Minä uskon, auta minua epäuskossani”, huusi poikansa tähden ahdistunut mies Jeesukselle. Mutta juuri se oli uskoa, jättäytymistä Jeesuksen varaan, kun itse on umpikujassa.

Epäilyjä on monen tasoisia. On älyllisiä epäilyjä, jotka perustuvat siihen, mitä me pidämme mahdollisena ja mitä emme. Niissä taistelee sisimmässämme Raamatun sanoma ja ateistinen maailmankuva, joka jyllää yhteiskunnassamme. Niin tehdesämme mittaamme Jumalaa omalla itsellämme tai ihmismahdollisuuksilla. Sellaiset epäilyt saa rukouksessa tunnustaa avoimesti Herralle ja pyytää, että Herra tekisi oman Sanansa mukaan myös meille, niin kuin aikanaan Maria, kun enkeli ilmoitti hänelle Jeesuksen syntymän ”mahdottomalla” tavalla.

On myös tunnetason epäilyjä, jossa koemme, että olemme niin syntisiä tai arvottomia, ettemme voi saada osaksemme sitä, mitä Sana lupaa. Ne epäilyt saamme myös tunnustaa rukouksessa ja vastaan ottaa sanan: ”Minä olen armollinen sinulle. Syntisi on annettu anteeksi. Teen ihmeen oman rakkauteni tähden enkä siksi, millainen sinä olet. Sinä kelpaat minulle, koska minä sovitin syntisi ristillä. Saat siihen nytkin turvautua.”

On sitten myös epäuskon epäilyjä, joilla haluamme perustella haluttomuuttamme olla kuuliaisia Jumalalle. Epäusko sulkee sydämen Jumalan toiminnalta, koska se nousee Herraa vastaan. Sydämen usko ei suinkaan tee ihmeitä mahdollisiksi vaan Jumala itse. Mutta usko avaa sydämensä ja suostuu ottamaan vastaan Jumalan teot ja ihmeet.

Kunnia Jumalalle

Vanha testamentti osoittaa selvästi, että Aabrahamilla oli epäilyjä, mutta ne eivät olleet epäuskon epäilyjä vaan hän epäili uskossa ja vei siksi epäilyt Herralle ja tarttui entistäkin lujemmin Jumalan lupauksiin. Hän tiesi, että Jumala on luotettava. Hän tunsi Jumalan suuruuden ja armon, eikä siksi juuttunut epäilyihinsä.

Meille hän antoi esimerkin, miten epäilyistä päästään syvempään uskoon: "Anna kunnia Jumalalle!" Katsele millainen on se Jeesus, joka kärsi ristillä sinun puolestasi. Ihmettele Hänen ylösnousemustaan. Suuntaa katseesi Jeesukseen, joka istuu Isän oikealla puolella kirkkauden valtaistuimella. Silloin alat nähdä Hänen armonsa suuruuden ja saat kiittää ja ylistää Hänen nimeään. Mitä enemmän katselet Jeesusta sitä vahvemmaksi uskosi kasvaa. Saat kulkea sen Aabrahamin seurassa, joka *oli täysin varma, että Jumala voi tehdä sen, minkä on luvannut.* (21)

Sinullekin Jumala lukee uskosi Jeesuksen ristiin ja ylösnousemukseen vanhurskaudeksi. Voit koko painollasi jäädä Hänen lupaustensa varaan. Samalla se merkitsee sitä, että menetät kokonaisvaltaisesti luottamuksesi itseesi ja omiin mahdollisuuksiisi. Nyt pelastuksesi on kokonaan Jumala varassa.

Aabrahamin usko ja meidän uskomme

Olosuhteet eivät heikentäneet Aabrahamin uskoa, päin vastoin mitä epätodennäköisemmältä jokin asia näytti, sitä lujemmin hän tarrautui Jumalan lupauksiin. Aivan samaa saa tuo kiinalainen evankelista kokea vankeuden ja raadannan keskellä. Siksi meidänkään ei tarvitse katsella olosuhteitamme eikä edes sydämemme syytöksiä, vaan saamme suunnata mielemme Jeesuksen ristin sovitukseen ja ylösnousemuksen ihmeeseen. Niissä on meidän vanhurskaudemme. Niihin turvautuen Jumala lukee meidät omiksi lapsikseen ja saamme elää Hänen suosionsa ja armonsa alla. Elämämme myrskyjenkin keskellä saamme turvallisesti levätä sen varassa, että Jumala pitää lupauksensa. Jeesuksen veri riittää! Olemme kaiken aikaa vanhurskautetut.

Uskon taistelu 4:13-25

11. Miksi Jumala lupasi siunata Aabrahamin ja hänen jälkeläisensä? (13)
12. Mikä seuraus on siitä, jos yritämme turvautua omaan vaellukseemme? (14)
13. Millä tavalla Jumalan laki vaikuttaa? (15) Millä perusteella jokin asia on oikein tai väärin? (15)
14. Minkä asia tekee selväksi se, että vanhurskaus saadaan uskon kautta? (16)
15. Mihin perustuu Jumalan lupauksen lujuus meidän elämässämme? (16)
16. Millaiseen Jumalaan Aabraham uskoi? (17) Millainen on meidän Jumalamme?
17. Mihin perustuu toivomme, kun olosuhteet puhuvat sitä vastaan? (18) Mikä on sinun toivosi sisältö?
18. Miten Aabraham selviytyi uskon koetuksissa? (19-20)
19. Mihin uskon varmuus perustuu? (21)
20. Miksi usko luettiin Aabrahamille vanhurskaudeksi? (22)
21. Entä meille? (23-24)
22. Mikä on meidän vanhurskauttamisemme syy? (24-25)
23. Keneen uskomme kohdistuu? (24)

Room. 5:1-11 Vanhurskautuksen seuraukset

1. Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on **rauha** Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta,
2. jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän **kerskauksemme** on Jumalan kirkkauden **toivo**.
3. Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,
4. mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa;
5. mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan **rakkaus** on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.
6. Sillä meidän vielä ollessamme **heikot** kuoli Kristus oikeaan aikaan **jumalattomien** edestä.

7. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla.
8. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme **syntisiä**, kuoli meidän edestämme.
9. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta.
10. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan **vihollisia**, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut;
11. emmekä ainoastaan **sovitetut**, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet.

Muutoksen kaipuu

Valtaisa joukko ihmisiä etsii muutosta elämäänsä. Jokin heidän elämässään ei tyydytä heitä, saattaa ahdistaa heitä. Moni kokee elämänsä onnettomaksi ja surkeaksi. Moni kaipaa rauhaa levottomaan mieleensä. Monia ahdistavat erilaiset pelot - viime kädessä kuoleman pelko - josta ei kuitenkaan uskalla puhua oikeastaan kenellekään. Monia kalvaa jatkuva huoli omaista ja rakkaista. Moni ei näe elämälleen minäkäänlaista tarkoitusta eikä mielekkyyttä. Moni kärsii sairauksiensa, köyhyytensä tai vammansa kanssa. Moni kaipaa rakkautta yksinäisyyden tuntoonsa. Joku on katke-ruutensa vanki.

Muutoksen kaipauksen ohessa sydäntä saattaa samalla kaivertaa muutoksen pelko. Nykytilaan tottuneen on vaikea kohdata jopa muutosta parempaan. Taustalla on myös pelko siitä, että muutos voi olla hallitsematonta ja voi lopulta muuttua tuhoisaksi. Siksi moni pitää kynsin ja hampain kiinni nykytilasta, joka ei kuitenkaan anna tyydytystä sydämelle.

Silti muutosta etsitään ja monella tavalla. Joku luulee löytävänsä avun olosuhteiden muutoksen kautta. Joku lähtee etsimään onnea kaukomailta. Joku antautuu huvittelun valtaan. Joku hakeutuu uskonnollisten harjoitusten maailmaan. Joku pakenee todellisuudesta huumeiden ja alkoholin voimalla. Joku omistautuu yhteiskunnalliseen toimeliaisuuteen. Joku lähtee etsimään uusia ystäviä tai uutta harrastusryhmää. Joku suuntaa koko tarmonsä oman ulkomuotonsa parantamiseen tai itsensä kehittämismenetelmiin.

Kaiken tällaisen taustalla on kuitenkin sellainen väärä kuvitelma, että ihminen voi jollain lailla muuttaa itsensä paremmaksi ja onnellisemmaksi. Kovin moni on tosin kaiken yrittämisen jälkeen pettynyt ja lopulta alistunut siihen, että mitään todellista muutosta parempaan ei voikaan tapahtua. Yritetään tyytyä edes nykyisiin siinä toivossa, että asiat eivät menisi nyt ainakaan vielä huonompaan suuntaan.

Jumala tekee sen mikä on meille mahdotonta

Raamatun suuri sanoma on siinä, että ihminen on todellakin täysin voimaton ja kyvytön muuttamaan itseään, mutta että Jumala lähetti oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen tänne maailmaan sen, mikä on meille mahdotonta. Hän kykenee muuttamaan meidät, vaikka olosuhteemme eivät muuttuisikaan miksikään.

Tämänpäiväinen tekstimme kertoo, millainen tämä muutos on ja miten se tapahtuu. Tässä muutoksessa ei ole ensi sijassa kysymys meidän olosuhteistamme tai luonteemme muuttumisesta, vaan siitä, että suhteemme meidät luoneeseen elävään Jumalaan muuttuu niin, että Hänen elämäänsä alkaa vaikuttaa meissä.

Tosiasioiden tunnustamisen vaikeus

Syy, miksi monet eivät tätä muutosta halua eivätkä sitä etsi, vaikka se on ilmaiseksi tarjolla kaikille, löytyy siitä, että ihmiset eivät useimmiten halua myöntää todellista tilaansa ja sen vakavuutta. He kyllä tuntevat oireita, mutta "taudin" oikea nimi on useimmille vastenmielistä kuultavaa. Aivan niin kuin päänsärky voi johtua stressistä, vilustumisesta, verenpaineen kohoamisesta, influenssasta, aivokalvon tulehduksesta tai syövästä. Kun päänsärky tulee valta osa ihmistä lähtee liikkeelle siitä, että kysymys on ohimenevästä pikku vaivasta. On tuskallista kohdata taudin oikea nimi, vaikka siihen olisi tiedossa parantava lääkityskin.

Tekstimme kertoo, että ihmisen varsinainen ongelma on hänen heikkoutensa, hänen syntisyytensä, hänen jumalattomuutensa ja vihansa Jumalaa kohtaan. Ihminen luotiin alun perin elämään Jumalan yhteydessä. Kun ihminen oman vapaan valintansa seurauksena hakeutui eroon Jumalasta, hän on kuin "kala kuivalla maalla" ja on joutunut tilaan, jota nuo neljä sanaa hyvin kuvaavat:

Heikko

Hän on **heikko**. Tämä heikkous ei kuitenkaan ole laadultaan sellaista, että voisimme sillä puolustaa omaa pahuuttamme. Ihminen kykenee helposti tekemään pahaa, mutta hyvän tekeminen on todella työlästä. Tätä heikkoutta Paavali kuvaa jatkossa seuraavalla tavalla:

Minä kyllä tiedän, ettei minussa, se on, turmeltuneessa luonnossani asu mitään hyvää. Tahtoa minulla kyllä on, mutta ei ole voimaa hyvän toteuttamiseen. Sillä sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen. Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. Tahtoessani tehdä hyvää minä huomaan itsessäni sen lain, että paha on piintynyt minuun. Sisällisen ihmiseni puolesta minä kyllä ilolla yhdyin Jumalan lakiin, mutta ihmisluonnossani minä tunnen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua luonnossani olevan synnin lain vankina. (Room. 7:18-23)

Syntinen

"Ei kenkään ei ole paha, toinen on vain heikompi toista" laulaa Eino Leino, mutta totuus on kaukana siitä. Edellä kuvatun heikkouden keskellä ihminen tietää ja ajoittain tuntee syvästikin, että hän itse on **syntinen** ja syyllinen kaikkeen siihen pahaan, jota hän tekee ja hän on vastuussa myös siitä, että hän laiminlyö sitä hyvää, minkä tietää oikeaksi. Syyllisyyttä ei vähennä yhtään hänen tajunsa siitä, että hän on synnin orja, jonka on "pakko" tehdä syntiä. Hän tietää olevansa vastuussa Jumalan edessä, hän tietää joutuvansa tuomiolle ja rangaistavaksi teoistaan ja laiminlyönneistään. Hän vavahtaa kuoleman edessä, koska aavistaa sen jälkeen tulevan tuomion.

Jumalaton

Tämän tilan tekee entistäkin vakavammaksi se, että hän on **jumalaton**. Pohjimmiltaan hän haluaakin tehdä pahaa. Hän rakastaa omia himojaan. Hän nauttii väkivallan ja aviorikosten katselusta, koska hän pohjimmiltaan haluaa itsekin kostaa ja tyydyttää sydämensä likaisia himoja. Mikä pahinta, hän saattaa rakastaa himojaan siinä määrin, että vaatii niiden vapaata toteuttamista omana oikeutenaan. Hän alkaa pitää kaikkein luonnottomimpiakin asioita luonnollisina, ja saattaa vaatia niille oikeutusta jopa ihmisoikeuksina.

Vihollinen

Kaiken keskellä jokaisella ihmisellä on kuitenkin jonkinlainen taju Jumalasta, sillä Jumalan teot näkyvät luonnossa ja omatunto toimii edelleen jollain tavalla. Jumalasta tuleekin himojaan rakastavalle ja todellisuudessa himojensa orjuudessa elävälle ihmiselle varsinainen vastustaja ja **vihollinen**, joka haluaa vain pilata hänen elämänsä ja riistää siitä viimeisenkin nautinnon ja ilon. Hän alkaa vihata ja inhota Jumalaa. Hän saattaa myös toimillisesti lähteä vastustamaan kaikkea, mikä vähänkin viittaa Jumalan suuntaan: "Jumalaa ei ole!" huudon varsinainen sisältö on "Jumalaa ei saa olla!"

Jos ja kun ihminen suostuu kohtaamaan nämä elämänsä syvimvät ja todelliset ongelmansa, heikkoutensa, jumalattomuutensa, syntisyytensä ja vihansa Jumalaa kohtaan, hän saattaa joutua syvän epätoivon valtaan. Hän aavistelee, että kun hän kerran joutuu Jumalan pyhien kasvojen eteen, hänellä ei ole odotettavissaan mitään muuta kuin kadotusta ja helvetin tulta. Hän tajuaa olevansa "helvetin kekäle" niin kuin vanhojen heränneiden oli tapa asia ilmaista. Kokemus voi olla niin tuskallinen, että viimeiseen asti hän yrittää paeta oman todellisen tilanansa kohtaamista.

Muutos heikoille, jumalattomille, syntisille ja Jumalan vihaajille

Mutta Jumalan kiitos, tekstimme sanoma ei pääty tähän. Se kertoo muutoksesta, joka kohdistuu juuri ja oikeastaan vain heikkoihin, jumalattomiin, syntisiin ja Jumalaa vihaaviin. Kysymys on siitä, että Jumalasta eroon juossut pääseekin takaisin Jumalan yhteyteen - ei omien ponnistustensa tai yrittämisensä vuoksi, vaan juuri heikkona, jumalattomana, syntisenä ja Jumalaa vihaavana. Hän saakin armon. Hän saa anteeksiantamuksen. Hän saa vanhurskauden lahjaksi, hän pääsee takaisin Jumalan yhteyteen ja Hänen lapsekseen. Hänen suhteensa Jumalanaan muuttuu.

Suhde Jumalaan

Kun suhde Jumalaan muuttuu, siitä seuraa asiat, joita tekstimme kuvaa sanoilla: rauha, kerskaus (valtaisa ilo), toivo, rakkaus, sovinto. Mikään näistä asioista ei kui-

tenkaan esiinny irrallisena jonkinlaisina ihmisen uusina ominaisuuksina, vaan kaikki ne liittyvät suhteeseen Jumalaan.

Rauha

Rauha Jumalan kanssa merkitsee sitä, että ihminen on vapaa syyllisyyden taakasta. Hän on saanut syntinsä anteeksi. Hänen ei tarvitse pelätä minkäänlaista rangaistusta, koska sen kärsikin hänen puolestaan jo Jeesus Kristus. Sotatila hänen ja Jumalan kanssa on päättynyt. Jumala tuleeikin hänen omalle puolelleen ja hän löytää suuren turvallisuuden ja levon väkevän Jumalan läsnäolosta.

Sovinto

Sovinto Jumalan kanssa merkitsee sitä, että mikään menneisyyden asia ei tule enää ihmisen ja Jumalan välille. Hän voi vapaasti puhua ja kertoa kaiken, mitä hän ajattelee ja kokee rukouksessa Herralle. Hän saa kulkea Jumalan päivittäisessä johdatuksessa, hän saa kuulla Jumalan puhuvan Raamatun sanassa juuri hänelle itselleen henkilökohtaisesti. Hän tietää, että mikään vaikeakaan asia hänen elämässään ei tapahdu hänelle Jumalan sallimatta ja ilman Jumalan hyvää tavoitetta.

Toivo

Armahdettu ihminen saa myös kokonaan uuden **toivon** elämäänsä. Hänen toivonsa ei perustu olosuhteiden muuttumiseen paremmaksi, vaan Jumalan kirkkauden todellisuuteen. Hän tietää, että lopulta hän on pääsevä Isän ja Jeesuksen luo taivaalliseen kirkkauteen, eikä mikään tai kukaan voi riistää häneltä tuota lopullista päämäärää.

Rakkaus

Toivon varmasta toteutumisesta hän saa tämän ajan ajoittain tuskallistenkin kokemusten keskellä toistuvan vakuutuksen, kun Jumalan **rakkaus** ajoittain hyvinkin väkevänä kokemuksena ja ajoittain tietoisuutena Golgatan ristillä tapahtuneen sovituksen riittävydestä täyttää hänen sydämensä. Hän tietää, että Jumala rakastaa häntä aina ja kaikissa olosuhteissa, ilman pienintäkään poikkeusta. Siksi hän jaksaa kärsivällisesti odottaa toivonsa lopullista täyttymistä ahdistavienkin kokemusten keskellä.

*Jumala **osoittaa** rakkautensa meitä kohtaan siinä, että meidän vielä ollessamme syntisiä Kristus kuoli meidän puolestamme. (Room. 5:8)*

Ilo

Vanhurskautetun **ilo** on kolmijakoinen. Ensiksikin hän iloitsee ja kerskuu (varmana tosiasiana iloitsee) siitä, että Hän pääsee Jumalan kirkkauteen Jeesuksen luo. Mikään ja kukaan ei voi sitä estää, koska Jumala on hänen kanssaan ja hänen puolellaan. Toiseksi hän iloitsee kaikkinaisissa vaikeuksissa ja ahdingoissakin, koska tietää niiden kautta Jumalan antavan hänelle kärsivällisyyttä ja kasvattavansa häntä syvemmälle Hänen rakkautensa tuntemiseen. Kolmanneksi ja suurimmaksi ilon aiheeksi hänelle muodostuu itse Jumala. Mikään ei voi ilahduttaa häntä niin paljon kuin Jumalan kasvojen näkeminen, nyt Raamatun peilin kautta, silloin kasvoista kasvoihin.

Suuri armo

Kun palautamme mieleemme, että heikot, jumalattomat, syntiset ja Jumalaa vihaavat pääsevät osallisiksi muutoksesta, jossa heille annetaan rauha ja sovinto Jumalan kanssa, toivo Jumalan kirkkaudesta, Jumalan oma rakkaus ja ilo Jumalasta, niin emme voi ihmetellä sekä muutoksen suuruutta että sen aikaan saajan rakkautta ja hyvyyttä. Sillä tämä muutos on kokonaan lahjaa ja annetaan jokaiselle, joka sitä pyytää ilmaiseksi.

Miten Kristus se teki mahdolliseksi?

Mutta miten tämä muutos on mahdollinen? Siihen tekstimme vastaa toistamalla neljään kertaan samaa asiaa: Kristus kuoli, Jeesuksen veri sai sen aikaan. Tuo valtaisa muutos perustuu kokonaan siihen, mitä Jeesus Kristus teki Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna.

Jeesus otti kantaakseen sen tuomion ja rangaistuksen, joka syystä kuuluisi heikoille, jumalattomille, syntisille ja Jumalaa vihaaville. Hän sai täyden 100% rangaistuksen siitä, mitä me olemme tehneet ja laiminlyöneet ja koko meidän syntisen luontomme pahuudesta. Mitään toista rangaistusta ei voi tulla sille, joka turvautuu Hänen tekoonsa. Ylösnousemuksellaan Jeesus kukisti kuoleman vallan ja teki tyhjäksi myös synnin tuottamat seuraukset. Kaiken tämän hän teki siksi, että Hänen sydämensä on täynnä rakkautta ja armoa meitä ihmisiä kohtaan. Kysymys on kokonaan Jumalan muuttumattomasta hyvyydestä ja rakkaudesta, vaikka me juoksimme pois Hänen luotaan.

Tie takaisin Isän sydämelle on auki, ovi on selkosen selällään. Kuka tahansa saa käydä sisään. Siinä ei kysytä mitään muuta, kuin että pyydämme tätä Herraa Jeesusta Kristusta tulemaan elämäämme.

Kun pyydämme häntä elämäämme, turvaamme yksin Häneen, anomme armoa, niin Hän antaa sen ehdoitta. Hän antaa meille oman puhtautensa ja pyhyytensä lahjaksi. Hän pukee meidät vanhurskauden pukuun.

"Anna sydämesi Jeesukselle!" Se tarkoittaa, että tuomme tyhjän ja onnettoman sydämemme Herralle. Hän puhdistaa sen ja täyttää sen omilla rikkauksillaan.

Uskosta vanhurskaaksi

Jumala pelastaa ja lukee vanhurskaaksi sen, joka uskoo. Uskon vastakohta on omiin tekoihinsa luottaminen. Usko Jeesukseen tarkoittaa sitä, että jätämme itsemme sen varaan, mitä Hän on tehnyt ja otamme vastaan Häneltä syntiemme anteeksiantamuksen. Tarraudumme siihen, mitä Hän Raamatun sanassa lupaa: "Poikani ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi!" "Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty eikä minun rauhan liittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi."

Usko

Muutoksen salaisuus huipistuu siis lopulta kysymykseen uskosta ja epäuskosta. Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin sanassaan, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemises-
saan sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan,
liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Us-
kovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunika-
tio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen us-
kovalle.

Epäusko

Epäuskossa ei ole kysymys uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään.
"Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko.
Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää
monelle olevan - se ei vai minulta onnistu."

Ei epäusko ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kut-
sunsu torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jee-
suksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen
asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta
oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!"
joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana
sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät
itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja
sanotuun asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen
"antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko
sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella
tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jee-
suksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän it-
seensä ja kykynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja
torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioi-
den vaatijana.

Yksinkertainen usko

Usko on yksinkertaista jäämistä Jeesuksen ja Hänen sanojensa varaan. Usko ei ole
vaikeaa. Pieni lapsikin voi turvata Jeesukseen. Jeesus on läsnä ja puhuu ja tarjoaa
jokaiselle mahdollisuuden uskoa. Ketään ei torjuta pois.

Vanhurskautuksen seuraukset 5:1-11

1. Mitä seurauksia uskosta vanhurskauttamisesta on jakeissa 1 ja 2?
2. Mitä rauha Jumalan kanssa merkitsee meille? Miksi se tuli mahdolliseksi? (1,11)
3. Millainen on uskovan asema, kun hän on armossa? (2)
4. Mistä kolmesta asiasta vanhurskautettu eli pelastunut kerskaa (eli iloitsee suuresti)? (2,3,11)
5. Mitä ja millaista toivo on ja mikä on sen sisältö? (2, 4, 5; vrt. Hepr. 6:18-20)
6. Miksi uskova ottaa iloiten vastaan ahdistuksiakin Herran kädestä? (3-4)
7. Miten Pyhä Henki vaikuttaa pelastetun uskovan sydämessä? (5)
8. Millaisen ihmisten puolesta Jeesus kuoli ristillä? Mainitse neljä luonnehdintaa! (6,8,10)
9. Missä näkyy tänään Jumalan rakkaus elämässämme? (8)
10. Montako kertaa Paavali toistaa pelastuksemme syyn jakeissa 6-11?
11. Mihin viittaa ilmaisu ”oikeaan aikaan” jakeessa 6?

12. Kenen puolesta Sinä olisit valmis kuolemaan, jos tilanne sitä vaatisi? (7)
13. Mihin viittaa jakeen 9 ilmaisu ”pelastumisesta vihasta”?
14. Mitä tarkoittaa pelastuminen Jeesuksen elämän kautta vastakohtana pelastumiselle Hänen kuolemansa kautta? (10)
15. Mitä merkitsee sovitus Jeesuksen kautta? (11)
16. Mikä on pelastetun suurin ilo? (11)

Room. 5:12-21 Synnin ja vanhurskauden sukukunnat

12. Samoin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema, niin myös kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat tehneet syntiä.

13. Olihan synti maailmassa jo ennen lakia-kin, mutta missä lakia ei ole, siellä ei lueta syntiäkään.

14. Kuitenkin kuolema hallitsi Aadamista Moosekseen asti myös niitä, jotka eivät olleet tehneet syntiä samalla tavoin kuin Aadam rikkomuksellaan. Hän oli esikuva siitä, joka oli tuleva.

15. Rikkomus ei kuitenkaan ole verrattavissa armolahjaan. Yhden ihmisen rikkomuksen tähden monet ovat tosin kuolleet, mutta vielä paljon runsaammin ovat Jumalan armo ja lahja tulleet yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armosta monien osaksi.

16. Eikä sitä, mikä tuli yhden synnintekijän kautta, voi verrata tähän lahjaan. Sillä yhden ihmisen rikkomusta seurasi kadotustuomio, mutta armolahja koitui vanhurskautukseksi monista rikkomuksista.

17. Jos siis yhden ihmisen rikkomuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljon enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden runsaan lahjan, tulevat hallitsemaan elämässä yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta.

18. Niin kuin siis yhden ihmisen rikkomus on koitunut kaikille ihmisille kadotustuomioksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskas teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi.

19. Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden vuoksi monet ovat tulleet syntisiksi, niin myös yhden ihmisen kuuliaisuuden ansiosta monet tulevat vanhurskaiksi.

20. Laki kuitenkin tuli väliin, jotta rikkomus tulisi suureksi. Mutta missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi,

21. että niin kuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsisi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta.

Kaksi sukukuntaa

Paavali osoittaa, että syntymän perusteella jokainen ihminen kuuluu Aadamin sukukuntaan, jota luonnehtii synti. Mutta Jeesuksesta Kristuksesta alkoi toinen verrattomasti parempi sukukunta, johon jokainen ihminen voi päästä, kun Jumala lukee hänelle Jeesuksen lahjavanhurskauden suuressa armossaan. Samalla tapahtuu uusi syntymä Pyhästä Hengestä. Kumpaan sukukuntaan sinä kuulut? Jaksossamme Paavali kuvaa näiden kahden sukukunnan vastakkaisuutta ja luonnetta.

Kristinuskon loukkaus

Eino Leino antoi aikanaan ymmärtää eräässä runossaan, ettei kukaan ole syntinen tai paha, vaan toiset ovat heikompia kuin toiset. Tämän päivän keskiverto suomalainen ei pidä itseään syntisenä vaan kohtalaisen hyvänä. Uususkonnollisuuden nousun myötä monet ovat päätyneet jopa etsimään itsestään Kristus -kipinää tai jumallaisia energioita. Japanissa törmään periaatteessa samaan näkemykseen. Ihminen

on hyvä, vaikka sitten elämän todellisuus rikollisuuden ja monien yhteiskunnallisin ongelmin horjuttaakin tätä uskomusta. Syntiä ei saa olla, mutta silti elämän tarkoituksettomuuden tuntu ja kuoleman pelko kaivelevat ihmisten sydämissä. Yritys selittää pahuus ulkoisten rakenteiden vääristymiksi on osoittautunut kestäättömäksi, kun ihmisen syvä ja silmitön viha ilmenee sotana, kapinana ja väkivaltana. Jokin paha näyttää sittenkin hallitsevan ihmisen sisintä, vaikka sitä ei halutakaan kohdata silmästä silmään.

Kristinuskon loukkaus on siinä, että Raamattu väittää ihmistä synnin turmelemaksi siihen määrään asti, että hän on synnin orja, synnin hallitsema, synnynäisesti tilassa, jossa hän on kulkemassa ei vain kuolemaa vaan myös kadotusta kohti. Kaiken lisäksi Sana osoittaa, että ihmisellä itsellään ei ole mitään keinoja selviytyä vapaaksi tästä kauhistuttavasta tilastaan. Hän on hengellisesti kuollut, kykenemätön herättämään itseään eloon. Kaikissa yrityksissään auttaa itseään ihminen törmää aina seinään.

Luettu syyllisyys ja perisynti

Ihminen ei tule syntiseksi siksi, että hän tekee syntiä, vaan hän tekee syntiä siksi, että hän on syntinen. Ihmisen syntisyydessä on kaksi merkittävää ulottuvuutta, jotka vastaavat sitten myös pelastuksen kahta ulottuvuutta.

Ensimmäinen on ensimmäisen ihmisen Aadamin lankeemuksessa tapahtunut koko ihmiskunnan lankeaminen ja joutuminen eroon Jumalasta. Aadamin tähden Jumala lukee jokaisen ihmisen syntiseksi ja siksi Aadamin kanssa kuoleman ja kadotuksen ansaitseväksi. Kysymys ei siis ole pelkästään siitä, mitä ihminen itse tekee, vaan siitä, että hän kuuluu syntiseen sukukuntaan eli on Aadamin synnin tähden tuomion alainen. On siis kysymys siitä, että hänet luetaan syntiseksi Aadamin lankeemuksen tähden. Osoituksena siitä on, että aivan vastasyntyneetkin lapset, jotka eivät ole vielä ainoatakaan syntiä käytännössä voineet tehdä, kuolevat. Kuolema on synnin palkka.

Toinen ulottuvuus on sitten se, että synti periytyy isältä lapsille ja syntymästä asti aivan pienokaisissakin alkaa näkyä se turmelus, joka esi-isällämme Adamillakin oli. Tätä syntiluonnon periytyvyyttä on totuttu kutsumaan perisyntiksi. Jo yksivuotiaassa lapsessa näemme synnin vallan itsekkyytenä, joka ajan mittaa kasvaa ja hallitsee häntä kiukutteluna, ylpeytenä, tottelemattomuutena ja riitelynä.

Ihminen on Aadamin synnin tähden syyllinen ja syntinen, vaikka hän ei olisi ehtinyt tehdä mitään pahaa. Jokaiselle ihmiskunnan jäsenelle on luettu Aadamin syyllisyys. Tosin moni on loukkaantunut tähän tosiasiaan pitäen sitä jotenkin moraalisesti vääränä. Mutta silloin ei nähdä, että synnin varsinainen olemus on olla erossa Jumalasta ja vaeltaa riippumattomana Jumalasta. Se on itse asiassa kapinassa Jumalaa vastaan. Ihminen syntyy tähän asemaan, koska hän on Aadamin jälkeläinen. Hänelle luetaan siis Aadamin synti ja se on hänen asemansa alusta asti.

Jumalasta erossa olevaan sukukuntaan syntyneenä ihminen alkaa sitten itse myös tekemään syntiä ja osoittaa käytännössä olevansa kapinassa Jumalaa vastaan. Hän tekee kaikkinaista pahaa ja vääryyttä, puhuu pahaa ja laiminlyö hyvää. Näin hänestä tulee syyllinen Jumala edessä myös häneen periytyneen syntisyytensä ja sen aiheuttamien tekojen vuoksi.

Luettu vanhurskaus ja elämän vanhurskaus

Raamattu nimittää Jeesusta Toiseksi Aadamiksi kahdesta syystä. Ensiksi Jeesuksessa alkoi uusi ihmissuku, pelastettujen sukukunta. Toiseksi kun Ensimmäisestä Aadamista ihmiskuntaan tuli synty kaikissa muodoissaan, Toisessa Aadamissa tuli vanhurskaus kaikissa muodoissaan.

Aivan samalla tavalla kuin Aadamin synty luettiin koko ihmiskunnan synniksi, samoin Jeesuksen uhrikuolema ristillä ja Hänen täydellinen elämänsä luetaan kaikkien ihmisten vanhurskaudeksi. Ellei Aadamin syntiä lueta meidän synniksemme, niin ei myöskään Jeesuksen vanhurskautta lueta meidän vanhurskaudeksemme. Mutta Jeesuksessa Kristuksessa me saamme uuden aseman, Isä lukee Jeesuksen todellisen vanhurskauden meidän vanhurskaudeksemme. Isä suhtautuu vanhurskaaksi luettuihin kuin he eivät ikinä olisi tehneet mitään syntiä ja aivan kuin he olisivat eläneet juuri sellaisen elämän kuin Jeesuskin. Vanhurskaaksi lukeminen on todellista ja sen varassa uskova ihminen olla täysin levollinen pyhän Jumalan kasvojen edessä. Hän on Jumalan lapsi ja ihmeellisen rakkauden kohde.

Jälleen aivan samalla tavalla kuin Ensimmäisen Aadamin luettu synty alkoi vaikuttaa synnillistä elämää aivan todellisella ja havaittavalla tavalla, vastaavasti Jeesuksen vanhurskauttamassa alkaa näkyä Jeesuksen synnyttämää vanhurskasta elämää, josta käytetään yleensä nimitystä pyhitys.

Ylivoimaisen suuri armo

Rikkomus ei kuitenkaan ole verrattavissa armolahjaan.

Luettu synty ja syntinen elämäntapa vastaavat siis luettua vanhurskautta ja pyhitystä kuitenkin sillä ratkaisevalla erolla, että armosta saatu vanhurskaus ja lahjaksi saatu pyhä elämä ovat suunnattomasti suuremmat kuin synty molemmissa muodoissaan.

Mutta missä synty on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi. (20)

Armo on suunnattomasti enemmän kuin synty. Vaikka näemme synnin turmelevan vaikutuksen kaikilla inhimillisen elämän osa-alueilla, Jumalan armo Jeesuksessa on suunnattomasti väkevämpi kuin kaikkein suurin synty. Anteeksiantamus kykenee pyyhkimään pois hirvittävimmänkin synnin syyllisyyden ja lopulta pelastetut pääsevät maahan, jossa vanhurskaus asuu. Vaikka synnin valta on nyt kauhea, kerran on Herran omilla edessään pelkkää kirkkautta ja kunniaa. Siksi Ensimmäinen Adam ja synty on kuin kääpiö valatavan suureen Jeesukseen Kristukseen, toiseen Aadamiin ja Hänessä lahjoitettuun vanhurskauteen verrattuna. Paavali toistaakin ilmaisua: Paljon enemmän, vielä paljon runsaampi, vertaamattoman paljon suurempi on armo kuin synty. Armo on ylenpalttinen.

Armo ja lahja

Rikkomus ei kuitenkaan ole verrattavissa armolahjaan. Yhden ihmisen rikkomuksen tähden monet ovat tosin kuolleet, mutta vielä paljon runsaammin ovat Jumalan armo ja lahja tulleet yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armosta monien osaksi. (15)

Paavali tekee erottelun Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyneen Jumalan armon ja lahjan välillä. Toisaalta hän liittää ne myös yhteen sanana armolahja. Armon Paavali liittää vanhurskauttamiseen, joka tapahtui Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylös-

nousemuksen sekä Hänen täydellisen elämänsä perusteella. Jumalan lahjan hän taas liittää siihen pyhään ja puhtaaseen elämään, jonka Jeesuksen kautta uskoville annettu Pyhä Henki vaikuttaa omissaan. Armo poistaa syyllisyyden ja lahja antaa uuden elämän. Molemmat ovat saman Herran Jeesuksen vaikutusta, mutta on tärkeää pitää ne eri asioita vaikka ne liittyvätkin yhteen.

Armo anteeksiantamuksena ja uskonvanhurskautena on ehdoton, täydellinen ja muuttumaton, koska Golgatan työ ja Jeesuksen elämä olivat täydelliset. Niissä ei mikään jää vajaaksi. Armo on Jumalan ihmeellistä suosiota ihmisiä kohtaan. Se on muuttumaton ja nousee yksi ja vain Jumalan sydämen rakkaudesta ihmisiä kohtaan. Syntisessä ihmisessä itsessään ei ole mitään syytä saada muuta kuin tuomio ja kadotus. Armo lähtee kokonaan ja vain Jumalan sydämen luonteestaan, Hänen hyvydestään, laupeudestaan ja rakkaudesta.

Lahja on taas Jeesuksen Kristuksen pyhittävää ja puhdistavaa työtä syntisen luonnon hillitsemiseksi ja kuolettamiseksi sekä toimivan rakkauden synnyttämiseksi Pyhän Hengen voimalla. Uskovan ajallisessa elämässä pyhitys ei ehdi täydelliseksi, vasta ruumiin ylösnousemuksessa kaikki syntisyys katoaa ja olemus on yhtä puhdas ja pyhä kuin se, millaisina Jumala näkee meitä jo nyt Kristuksen vanhurskauden saaneina.

Armolahja

Koska Jumalan pyhittävä lahjakin perustuu Hänen armoonsa Jeesuksessa Kristuksessa, Paavali liittää sanat yhteen muotoon armolahja. Ei ole armoa ilman lahjaa eikä lahjaa ilman armoa. Tässä yhteydessä siis sana armolahja tarkoittaa vanhurskauttamista ja pyhitystä. Korinttilaiskirjeessä Paavali tarkoittaa samalla sanalla erilaisia seurakunnan palveluun annettuja lahjoja, joita uskoville annetaan kulloisenkin tarpeen mukaan. Pelastuksen armolahja on jokaisella uskovaalla, mutta palvelun armolahjoja kukin saa Herran tahdon mukaan seurakunnan rakentamiseksi.

Synnin ja armon hallintavalta

Aadamin synty levisi koko ihmiskuntaan niin, että poikkeuksetta jokainen ihminen kuolee synnin tähden. Aadamin rikkomus tuotti kaikille kadotustuomion. Se ilmeni tottelemattomuutena. Synnin luonteeseen kuuluu edelleen, että se hallitsee ihmistä, ihminen on sen alle alistettu, hän on orja, jolla ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin noudattaa synnin nostattamia himoja. Muualla Paavali kuvaa tätä tilaa näin:

Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmavallan hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. (Ef. 2:1-3)

Kun tämä ajan ihminen vaatii ja huutaa vapauden perään, hän on todellisuudessa synnin orja, omien himojensa ja halujensa heiteltävänä tajuamatta sitä, että Saatanana pitää häntä tiukasti talutusnuorassaan. Valheen isänä Saatanan uskottelee ihmisille, että synnin harjoittaminen olisi vapautta. Synty pimentää ihmisen kyvyn ajatella, panee tunteet heilumaan halujen mukaan ja vääristää tahdon valitsemaan sen, mikä lopulta tuhoaa hänet.

Jos synti hallitsee sen orjaa, niin myös armo Jeesuksessa Kristuksessa hallitsee. Se vaikuttaa vanhurskautuksen, vapauden syyllisyydestä ja tuomiosta. Armo hallitsee ihmistä antaen hänelle iankaikkisen elämän Jeesuksen Kristuksen kautta. Paavali nimittää itseään Jeesuksen orjaksi tai palvelijaksi. Orjalla ei ole omaa elämää eikä omaa tahtoa. Jumalan armon hallitsema ihminen on siis Kristuksen orja, mutta hän kokee sen suurimpana mahdollisena vapautena, koska Jumala vaikuttaa omis-
saan tahdon ja tekemisen rakkautensa sanalla. Ei ole suurempaa iloa kuin saada olla Jumalan armon hallittavana.

Kanssahallitsijat

Jos siis yhden ihmisen rikkomuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljon ennemmin ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden runsaan lahjan, tulevat hallitsemaan elämässä yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. (17)

Armon ja vanhurskauden lahjan saaneita ei pelkästään hallitse Jeesus Kristus, vaan he saavat yhdessä Jeesuksen kanssa hallita elämässä. Paavali viittaa korinttilaisille tähän hallintavaltaan, joka toteutuu täydellisenä Jeesuksen toisen tulemisen jälkeen:

Ettekö tiedä, että pyhät tulevat tuomitsemaan maailman? Jos te tuomitsette maailman, ettekö kelpaa ratkaisemaan vähäpätöisiä asioita? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä? Emmekö sitten voi tuomita maallisiakin asioita? (1. Kor. 6:2-3)

Samasta asiasta puhuu myös Ilmestyskirja näin:

Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. (Ilm. 20:4)

Kaikille kadotusta ja kaikille vanhurskautusta

*Niin kuin siis yhden ihmisen rikkomus on koitunut **kaikille** ihmisille kadotustuomioksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskas teko koituu **kaikille** ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi. (18)*

Aadamin synti koitui kaikkien ihmisten turmioksi. Vastaavasti Jeesuksen armosta antama vanhurskaus on kaikkia ihmisiä varten. Jeesus kuoli ristillä koko maailman syntien tähden. Jokaista ihmistä varten on valmistettu pelastus.

*Se on hyvää ja mieluista Jumalalle, meidän pelastajallemme, joka tahtoo, että **kaikki** ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. Jumala on yksi, yksi on myös välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus. Hän antoi itsensä lunnaiksi kaikkien puolesta, todistukseksi oikeaan aikaan. (1. Tim. 2:3-6)*

Reformoidussa kristillisyydessä opetetaan, että Jeesus Kristus kuoli vain niiden ihmisten puolesta, jotka Jumala on valinnut pelastukseen ja jotka siksi myös uskovat Jeesukseen. Raamattu opettaa kuitenkin selkeästi, että Jeesus kuoli aivan kaikkien ihmisten puolesta, Hän otti pois koko maailman synnin. Jeesuksen vanhurskauttava armo riittää jokaisen ihmisen pelastukseksi ja se on jokaiselle ihmiselle tarjolla. Se ei kuitenkaan tarkoita, että jokainen ihminen pelastuisi, sillä Jumalan kaikkia varten valmistama armo on uskossa otettava vastaan turvautumalla Jeesuksen ristin sovitystyöhön. Vain ne pelastuvat, jotka ottavat uskossa vastaan Jeesuksen valmista-

man lahjavanhurskauden. Juuri he ovat kyllä sitten niitä, jotka Jumala on valinnut pelastukseen. Voit siksi olla varma, että sinut Herra on valinnut pelastukseen, kun turvaat Jeesukseen, joka on sinun vanhurskautesi.

Vain Kristuksen kautta

...paljon runsaammin ovat Jumalan armo ja lahja tulleet yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armosta monien osaksi. (15)...saavat armon ja vanhurskauden runsaan lahjan, tulevat hallitsemaan elämässä yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. (17)

Paavali korostamalla korostaa, että ei ole olemassa mitään Jumalan armoa muuta kuin Jeesuksen Kristuksen kautta. Hän korostaa myös, että Jeesus kärsi ja kuoli ristillä ihmisenä Toisena Aadamina, jotta Jumala armo voisi tulla ihmiskunnan osaksi. Jumala otti Jeesuksessa inhimillisen luonnon, tuli ihmiseksi voidakseen sovittaa ihmisten synnin. Siksi kenelläkään ei ole pääsyä Jumalan armon ja vanhurskauden osallisuuteen muuten kuin Jeesuksen Kristuksen kautta. Ei ole siis olemassa mitään armoa eikä anteeksiantamusta eikä Jumalan suosiota Jeesuksen Kristuksen ulkopuolella. Jeesuksen ulkopuolella on pelkkää oikeudenmukaista tuomiota, kuolemaa ja kadotusta.

Laki välissä

Laki kuitenkin tuli väliin, jotta rikkomus tulisi suureksi. (20)

Synti – armo akselille ilmaantui kuitenkin Jumalan ilmoittama kymmenen käskyn laki. Pelastusprosessissa sen tehtävä on sama kuin sairaan hoidossa lääkärin diagnoosi. Diagnoosi tarkoittaa sitä, että potilaan sairauden laatu kartoitetaan, jotta hän saisi oikeanlaista hoitoa. Diagnoosi ei ole hoitoa, se antaa vain tiedon sairauden todellisesta luonteesta.

Omantunnon toiminta on Jumalan omaa työtä ihmisten saattamiseksi tietoisiksi omasta syntisyydestään. Mutta monen omatunto on paatunut tai vääristynyt syntitottumusten vaikutuksesta. Siksi se ei aina anna riittävää tietoa ihmisen pelastuksen tarpeesta. Siksi Jumala antoi lain, joka paljastaa ihmisen todellisen tilan ja riisuu häntä mahdollisuuden selvittää mitenkään itse syntiturmeluksesta. Laki ei kykene pelastamaan ketään eikä se anna ihmiselle voimaa noudattaa sitä, mutta se voi murtaa ihmisen itsetyytyväisyyden ja paljastaa hänelle, mihin hänen tiensä synnin orjana on kulkemassa. Siksi se saattaa herättää ihmisessä halun kääntyä ainoan pelastajan Herran Jeesuksen Kristuksen puoleen, jos hän on saanut kuulla evankeliumin.

Lain tehtävään ja mahdollisuuksiin Paavali palaa vielä Roomalaiskirjeen 7 luvussa tarkemmin.

Synnin ja vanhurskauden sukukunnat 5:12-21

17. Mitä perisynti on luonteeltaan? Mitä siitä seuraa? (12, 14) Mitä kertoo se, että aivan pienet vauvatkin kuolevat?
18. Mikä on lain suhde syntiin? (13,14, 20)
19. Kenen esikuva on Aadam? Missä suhteessa? (14, 15)
20. Millainen on synnin ja armon välinen suuruusero? (15,20)
21. Millä tavalla Aadamin synti ja Jeesuksen sovitus muodostavat rinnakkaisuuden?
 - a) vanhurskauttamisen näkökulmasta? (16, 18)
 - b) pyhityksen eli vaikutuksensa kannalta? (17, 19)
22. Luettele Aadamin synnin luonne ja vaikutukset! (15,16,17,18,19,21)
23. Luettele Jeesuksen Kristuksen armon luonne ja vaikutukset! (15,16,17,18,19,21)
24. Mitä jae 18 kertoo synnin ja armon vaikutuksen laajuudesta?

Room. 6:1-14 Kastettu Kristukseen

1. Mitä me siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi?
2. Ei tietenkään. Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä?
3. Vai ettekö tiedä, että meidät kaikki, jotka on kastettu Kristukseen Jeesukseen, on kastettu hänen kuolemaansa?
4. Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin mekin vaeltaisimme uudessa elämässä.
5. Jos kerran meidät näin on yhdistetty hänen kanssaan yhtäläisessä kuolemassa, me olemme yhtä hänen kanssaan myös ylösnousemuksessa.
6. Mehän tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä.
7. Joka on kuollut, on vapautunut synnistä.
8. Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme myös saavamme elää hänen kanssaan.
9. Mehän tiedämme, että Kristus, kuolleista herätettynä, ei enää kuole eikä kuolema enää hallitse häntä.
10. Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta-kaikkisesti kuoli synnille, mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle.
11. Samoin pitäkää tekin itseänne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.
12. Älköön siis synty hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että tottelette sen himoja.
13. Älkää antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille vaan antakaa itsenne kuolleista eläviksi tulleina Jumalalle ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle.
14. Synti ei enää ole teidän hallitsijanne, koska te ette ole lain vaan armon alaisia.

Mitä kaste merkitsee?

Mitä kaste merkitsee sinulle? Kun perinteisen lapsikasteen kannattajat ja uskovien kasteen kannattajat kohtaavat toisensa, ei ole mitenkään pakko todeta, että me olemme oikeassa ja te väärässä tai päinvastoin. Uudesta testamentista löytyy nimittäin paljon kasteeseen liittyvää materiaalia, josta molempien käsitysten kannattajat voivat yhdessä iloita ja oppia paljon myös toisiltaan. Itse pidän lapsikastetta raamatullisena, mutta minulle Roomalaiskirjeen 6. luku avautui uudella tavalla, kun erään baptistiseminaarin opettaja sitä selitti Japanissa. Ennen kuin katsomme lukua tarkemmin, katsomme muutamia muita kasteeseen liittyviä kohtia Uudesta testamentista.

Karkeasti kastekäsitykset voidaan jakaa kahteen ryhmään. Ensimmäisen mukaan kaste on osa pelastusta kuitenkin niin, että kasteen lisäksi pelastukseen tarvitaan usko Jeesukseen. Toisen käsityksen mukaan kastetta edeltää pelastus uskon kautta ja itse kaste on julista uskon tunnustamista ja kuuliaisuutta kastekäskylle. Molemmissa näkemyksissä kaste liittyy myös seurakunnan eli Kristuksen ruumiin yhteyteen liittämiseen. Itse edustan edellistä näkemystä, mutta se ei sulje pois sitä, etteikö kasteeseen kuuluisi myös uskon tunnustus.

Usko ja kaste pelastavat

Selkeätä Raamatussa on se, että kaste liitetään pelastukseen.

"Joka uskoo ja kastetaan pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen."
(Mk. 16:16)

Vastaavasti Jeesus puhuessaan uudestisyntymisestä toteaa:

"Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan." (Joh. 3:5)

Pietari taas julistaa:

Tämän kuullessaan he (Pietarin saarnan kuulijat) saivat piston sydämeensä, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: "Miehet, veljet, mitä meidän pitää tehdä?" Pietari vastasi: "Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Ap.t. 2:37-39)

Kysellessämme, mitä kaste oikein merkitsee ja mikä on sen raamatullinen sisältö, meidän on syytä muistaa, että pelastus sisältää sekä vedestä että Hengestä syntymisen. Vaikka vedestä ja Hengestä syntymisen välillä voi olla ajallinen ero, niin kuin näemme Apostolien tekojen kertomuksista, teemme väkivaltaa Raamatun sanalle, jos erotamme nämä kaksi toisistaan.

Toisaalta kuitenkin tiedämme, että usko Jeesukseen sellaisenaan riittää pelastukseen. Kadotukseen tuomitsemisen syyksikään ei panna kasteen puutetta, vaan epäusko. Kun kaste toisaalta pannaan pelastuksen ehdoksi ja toisaalta usko Jeesukseen pelkästään riittää pelastukseen, niin joku saattaa kysyä: "Eikö Raamatun opetuksessa ole tässä kohden ristiriitaisuutta?" Itse asiassa tämä näennäinen ristiriitaisuus johtuu siitä, että kasteen sisältöä ei ymmärretä. Kun sitä ei ymmärretä ja toisaalta kuitenkin uskon merkitys tajutaan oikein, vaarana on kasteen aliarviointi tai jopa halveksunta, vaikka Jeesus nimenomaan liittää kasteen elämämme kaikkein tärkeimpään asiaan eli pelastukseen.

Kastevesi ja vedenpaisumus

Pietari liittää edelleen kasteen pelastukseen ensimmäisen kirjeensä kolmannessa luvussa:

...Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, silloin kun valmistettiin arkkiä, jossa vain muutamat, se on kahdeksan sielua, pelastuivat veden kautta. Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta, hänen, joka on mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella; ja hänen allensa ovat enkelit ja vallat ja voimat alistetut. (1.Piet. 3:20-22)

Pietari toteaa siis aivan yksiselitteisesti, että vesi pelastaa meidät kasteena. Kastetta on tämän kohdan perusteella verrattu ikään kuin Nooan arkkiin, johon astumalla eli uskomalla kasteen sisältöön, ihminen pelastuu synnin rangaistuksena tulevalta tuomiolta. Vaikka tämä tulkinta sisältääkin tiettyä totuutta, Pietari ei suinkaan kohdassa vertaa kastetta arkkiin, vaan veteen. Tulvavesi pelasti Nooan ja hänen perheensä, mutta ei suinkaan kuolemalta, vaan paljon pahemmalta. Kun vesi surmasi synnissään täysin Jumalasta eroon joutuneen ihmiskunnan, Nooa ja hänen perheensä pelastuivat tältä synnin turmelukselta ja epäuskolta, joka olisi voinut heidänkin sielunsa hukuttaa.

Kaste ei siis ole jonkinlainen puhdistusriitti, jolla päästäisiin eroon synnin tuottamasta saastasta, vaan hyvän omantunnon pyytämisenä se tunkeutuu koko pelastuksen ytimeen. Syntiähän ei voi saada anteeksi eikä omaatuntoa puhtaaksi, muuten kuin

Jeesuksen Golgatan sovitustyön perusteella ja varassa. Kasteessa ei siis ole kysymys vain synnin ajallisten tai iankaikkisten seurausten välttämisestä, vaan pelastumisesta itse synnistä. Synti on siksi tuomittava ja hukutettava ja uuden elämän tulee tapahtua synnistä vapautettuna Jumalaa varten.

Yksi kaste: vesi ja Pyhä Henki

Tämän Pietarin kirjeen kohdan perusteella ei saa kuitenkaan tehdä sellaista johtopäätöstä, että kaste olisi pelkästään vesi. Kun hän liittää kasteeseen hyvän oman tunnon pyytämisen Jumalalta Jeesuksen ylösnousemuksen kautta, niin hän asiallisesti osoittaa, että anteeksiantamusta pyytävän uskon ylösnousseeseen Kristukseen tulee kulkea käsi kädessä kasteveden kanssa. Näin ollen voimmekin todeta, että kun Uusi testamentti puhuu kasteesta, se ei koskaan rajoitu pelkästään vedellä kastamiseen. Kristillinen kaste sisältää aina sekä vesikasteesta että Henki-kasteesta (Pyhän Hengen saaminen) osalliseksi tulon. Jälkimmäisen saanuthan on ihminen, jossa Pyhä Henki on synnyttänyt uskon ylösnousseeseen Kristukseen. Ilman Pyhän Hengen saamista yksikään ihminen ei voi omistaa pelastavaa uskoa.

Kasteen ja uskon järjestys

Paljon on kiivailtu siitä, missä järjestyksessä vesikaste ja Pyhän Hengen kaste eli Pyhän Hengen saaminen tapahtuvat. Itse olen pioneerilähetystyössä nähnyt, miten oikeassa Jeesus oli sanoessaan:

"Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen hulinan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt." (Joh. 3:8)

Pyhä Henki on työssään ja toiminnassaan niin vapaa ja kaavoista riippumaton, että me emme yksinkertaisesti voi tässäkään vangita Hänen toimintaansa johonkin teologiseen järjestelmään. Olen nähnyt, miten joku on selvästi saanut Pyhän Hengen lahjan ja vasta sitten hänet on kastettu vedellä. Olen nähnyt, miten jo kastettu saa Pyhän Hengen lahjan. Olen vieläpä saanut nähdä, miten ilmeisellä tavalla ihminen on saanut Pyhän Hengen kasteensa hetkellä. Ratkaisevaa ei siis ole järjestys eikä edes näiden kahden asian ajallinen etäisyys, vaan se, että sekä vesikaste että Pyhän Hengen saaminen yhdessä muodostavat syvimmissä merkityksessä kristillisen kasteen.

Kaste kuolemantuomiona

Palaamme nyt Roomalaiskirjeen 6. lukuun. Paavali osoittaa ensiksikin, että kaste merkitsee ihmiselle kuolemantuomiota. Kastamistapa, jossa joko ihminen upotetaan kokonaan veteen tai sitä kuvaamaan hänen päänsä päälle valellaan vettä, osoittaa, että veden tehtävä on hukuttaa ihmisen synti, niin kuin vedenpaisumuksen vesi hukutti turmeltuneen ihmiskunnan. Yli kolme minuuttia veden alla merkitsee ihmiselle normaalisti hukkumista.

Raamatussa kuolema rangaistusta

Emme ymmärrä Raamattua oikein, jos ajattelemme, että sana kuolema merkitsisi vain elämän ja olemassaolon päättymistä niin kuin yleiskielessä. Kuolema on Raamatussa syvimmiltään synnin palkka eli aina luonteeltaan rangaistus synnistä. Raamattu puhuuakin kuolemasta ei suinkaan ulkopuolisen tarkkailijan asentein vaan itse kuolevan kannalta. Kun ihminen kuolee, hänen olemassaolonsa jatkuu, mutta hän joutuu kokemaan tuomion ja rangaistuksen synneistään.

Vastasyntyneetkin kuolevat

Kun siis joku viedään kastettavaksi tai joku menee kastettavaksi, se tarkoittaa, että hänen tunnustetaan ansaitsevan kuoleman. Hän on niin syntinen, että hänelle kuuluu kuolema ei vain ajallisessa vaan ennen kaikkea iankaikkisessa merkityksessä. Hän ansaitsee sen. Kun pieninet vastasyntyneetkin kuolevat, se on meille Jumalan puhetta heidän synninalaisuudestaan. Kun vastasyntynytkin viedään kasteelle, hänelle annetaan kuolemantuomio toisaalta siitä Adamin synnistä, joka hänenkin synnikseen luetaan ja toisaalta siitä synnynäisestä syntisyydestä, jonka hän on vanhemmiltaan saanut osakseen.

Jeesuksen kuolemaan yhteen kasvaminen

Kasteen ihana evankeliumi on kuitenkin siinä, että se liittää meidät Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan siinä määrin, että Paavali kirjoitti, että Kristukseen kastettu on kasvanut yhteen Jeesuksen kuolemiseen ja hautaamiseen. Se merkitsee sitä, että kastettavan kuolemantuomio pannaankin toimeen Jeesukselle. Rangaistus, joka kuuluisi meille annetaankin Jeesukselle, mutta sillä tavalla, että voimme sanoa, että Hänen kuolemansa oli minun kuolemani. Olen jo kuollut kuolemani. Tästä syystä Jeesus sanookin: *"Yksikään joka elää ja uskoo, ei ikinä kuole."* Jeesukseen yhteen kasvaneen kuolema on jo siis takanapäin, Golgatan ristillä. Rangaistusmerkityksessä kuolemaa ei ikinä enää hänelle tule. Tämän ajallisen ruumiin vaihtaminen uuteen ylösnousemusruumiiseen ei ole raamatullisessa merkityksessä enää kuolemaa, vaan elämän portti. Siitä Uusi testamentti käyttääkin useimmiten sanaa poisnukkuminen eikä kuolema, koska siinä ei ole enää mitään rangaistusluonnetta.

Synnistä pois kuoleminen

Kun Paavali kirjoitti, että Kristukseen kastettu on kuollut pois synnistä, se ei tarkoita, että synti olisi kuollut, vaan että hän itse on kuollut synnin tuomitsevalle ja rankaisevalle seuraamukselle. Mutta juuri vapautus synnin syyttävästä ja tuomitsevasta otteesta merkitsee pääsyä armon alle, pysyvään armotilaan, jossa ihminen saa Pyhän Hengen voimassa antaa itsensä ja jäsenensä Jumalan vanhurskauden käyttöön.

Kaste liittää Jeesuksen ylösnousemukseen

Tähän liittyy tietysti se, että kun kastevedestä kuitenkin nouseaan ylös, sillä kuvataan Jeesuksen ylösnousemusta. Kaste liittääkin ihmisen Jeesuksen ylösnousemukseen, sillä tavalla, että siitäkin sanotaan, että olemme yhteen kasvaneet Kristuksen ylösnousemukseen. Jos pää on noussut kuolleista, niin koko ruumis on myös noussut uuteen elämään. Näin kristillisyyden on Jeesuksen uutta ylösnousemuselämää uskovien elämässä. Yhtä varmasti kuin pää on noussut taivaaseen, on myös Kristuksen ruumis lopullisesti nouseva taivaalliseen kirkkauteen.

Ristiinnaulittu liha

Mehän tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä. (6)

Ennen kastetta (vesi ja Henki) ihminen oli siis kokonaan synnin syyllisyyden sitoma ja synnin orja, niin ettei hänellä ollut mitään muuta vaihtoehtoa kuin jatkuvasti tehdä syntiä. Kasteessa Kristuksen kuolemaan sidotuilla ei ole enää tuomiota synneistään eikä siitä pahasta vaikutuksesta, jota liha yhä vaikuttaa. Vanha ihminen tarkoittaa Paavalin kielenkäytössä sitä synnin tuomion ja vallan alaista elämää, jota ihminen eli ennen pelastumista. Nyt kasteessa se on ristille lyöty, mikä tarkoittaa, että kaikki

ne syntiset ajatukset, himot ja teot, jotka synnin ruumis eli lihallinen ja syntinen luontomme yhä uskovan elämässäkin aiheuttaa, ovat jo etukäteen saaneet tuomionsa ja rangaistuksensa Golgatan ristillä.

Vapaa valitsemaan synnin ja vanhurskauden välillä

Kasteessa Kristuksen ylösnousemukseen yhteen kasvaneen sydämeen on annettu uusi Pyhän Hengen elämä. Näin ollen uskova on vapaa tekemään valintoja joko sitten että hän antaa jäsenensä lihan käyttöön tai niin että hän antaa jäsenensä, ajatuksensa, tunteensa, voimansa ja lahjansa Jumalan vanhurskauden käyttöön.

Kasteen kautta "synnistä vapautettu" ei ole siis synnitön, sillä hänessä asuu yhä liha eli syntinen luonto, mutta kasteen armon tähden, sen tähden, että hänet on liitetty Kristukseen, hän voi Pyhän Hengen voimassa kuolettaa ja hillitä lihan tekoja ja voi myönteisesti antaa itsensä Jumalan käyttöön ja pyhitykseen, kilvoituselämään. Kristillinen taistelu syntiä vastaan ja voitto siitä ja eläminen Herrassa alkaa siis kasteesta, jolla ihmisen sidotaan Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Kasteella voi siis olla aivan suunnattoman suuri merkitys päivittäisessä uskonkilvoituksessa niin kuin Lutherkin opetti.

Ajattele itsestäsi oikein

Kun Paavali kehotti uskovia "pitämään" itseään synnille kuolleina ja Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa, sana pitää ei suinkaan tarkoita ponnistellen yrittämistä tai käskyjen pitämistä, vaan sana alkukielessä tarkoittaa "ajattelua". Ajatelkaa itsestänne oikein! Te olette kasteen kautta Kristukseen yhteen kasvaneet, ajatelkaa itseänne pelastettuina, joille ei mitään rangaistusta ja tuomiota tule ja tehkää siitä sitten myös johtopäätökset käytännölliseen elämäänne. Saatte lähteä elämään uutta elämää Jeesuksen ylösnousemusvoimassa.

Yksi kaste: vain Yksi on kastettu

Eräässä merkityksessä voidaankin sanoa, että kasteen sanan syvimmässä merkityksessä on kokenut vain Jeesus Kristus kuolemassaan ja kärsimyksessään. Meidän kasteemme on vain yhteen kasvamista hänen kasteeseensa ja sen koko hedelmän ja lahjan omaksi saamista. Meidän ei tarvitse kokea sitä kastetta, josta Jeesus itse sanoi:

Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle; ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minä olen kasteella kastettava, ja kuinka minä olenkaan ahdistettu, kunnes se on täytetty! (Luuk. 12:49-50)

Jeesuksen kaste ei siis tapahtunut suinkaan silloin, kun Johannes Kastaja kastoi Hänet Jordanilla, vaikka se viittasikin tulevaan. Varsinainen kaste tapahtui vasta Golgatan ristin tuskissa ja kuolemassa, kun Isä hukutti oman Poikansa meidän sijastamme, meidän syntiemme vuoksi. Jeesukselle tämä Golgatan kaste oli suunnattoman ahdistavaa jo etukäteenkin. Mutta silti Hän kuuliaisuudessa Isälle ja rakkaudesta meitä kohtaan kulki Golgatan tien loppuun asti.

Tulta heittävä Jeesus

Mutta Jeesuksella oli myös kirkkaana ja selkeänä päämäärä, johon Hän pyrki: *"Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle."* Jeesus halusi heittää Pyhän Hengen tulen palamaan maan päällä ihmissydämiin. Mutta Pyhän Hengen lahjaa ei voi antaa muuta kuin Kristuksen uhrilla vanhurskautettuun sydämeen. Golgatan veren ja ylös-

nousemuksen täytyi tapahtua ennen kuin Pyhän Hengen lahjaa voitiin vuodattaa. Pietari kuvaa helluntaisaarnassaan asiaa:

Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette. (Ap.t. 2:33)

Kun Jeesus oli sovittanut ihmiskunnan synnit verellään, Hänet korotettiin ylösnousemusruumiissa Isän oikealle puolelle. Taivaassa Hän sai ottaa vastaan Isän lupaa Pyhän Hengen vuodatettavaksi kaiken lihan päälle. Niin Jeesus vuodatti Pyhän Hengen helluntaina. Jumalan Karitsa on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella, niin kuin Johannes Kastaja sanoi.

Pääsiäinen ja helluntai

Vedellä Kastamisen ja Hengellä kastamisen suhde on siis täsmälleen sama, kuin Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen suhde Pyhän Hengen vuodattamiseen. Kasteen sisällys on Jeesuksen ristin ja voiton sisältö. Pyhä Henki tuo nyt kasteen sisällön uskon kautta ihmisen sydämeen asti uudestisyntymisessä. Vaikka vanhurskauttaminen, Jumalalle kelpaavaksi julistaminen, tapahtuukin ajallisesti samalla hetkellä kuin uudestisyntyminenkin, ne ovat loogisesti samassa järjestyksessä kuin pääsiäinen ja helluntai. Pääsiäisen vuoksi on helluntai, vain Jeesuksen uhrilla vanhurskautettu sydän voi ottaa vastaan Jumalan oman elämän Pyhässä Hengessä. Vesikasteen ja Pyhän Hengen saamisen erottaminen toisistaan on yhtä mahdotonta kuin Golgatan uhrin ja helluntain lahjankin.

Usko kasteen sisällykseen

Kun siis Raamattu toisaalta sanoo, että *"joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu"*, ja toisaalta *"joka uskoo Herraan Jeesukseen, pelastuu"*, nämä lauseet eivät ole vähäkkään ristiriidassa keskenään. Kasteenhan sisältö on juuri Jeesuksen uhri ja Hänen voittonsa kuolemasta. Jos siis uskot Jeesukseen, uskot oman kasteesi sisältöön. Ne, joita ei vielä ole kastettu, mutta jotka kuitenkin jo uskovat Jeesukseen, uskovat siis tulevan kasteensa sisältöön. Ne, jotka on jo kastettu ja jotka sitten uskovat Jeesukseen, he uskovat oman kasteensa sisältöön, Herran Jeesuksen pelastustekoihin.

Kaste Pyhän Kolminaisuuden nimeen

Jeesuksen kaste Jordanilla on kuva tulevasta kristillisestä kasteesta siinä mielessä, että kasteelta nousseen Jeesuksen päälle laskeutui Pyhä Henki kyyhkysen muodossa ja Isä vakuutti rakkautensa omaan Poikaansa. Kristillisessä kasteessa Jeesukseen yhteen kasvaneen ihmisen pelastumisessakin on kysymys koko Pyhän Kolminaisuuden toiminnasta. Pyhä Henki laskeutuu kastetun päälle. Jeesuksella oli jo Pyhästä Hengestä sikiämisen perusteella täysi Pyhän Hengen täyteys, mutta Jordanin kasteella Jumala ilmoitti, että Jeesus on kastava Pyhällä Hengellä. Ilman Pyhää Henkeä ei ole mahdollista elää kristittynä.

Kaste ja tehtävä

Pyhä Henki antaa myös varustuksen sitä tehtävää varten, johon Jeesukseen kasteessa yhteen kasvaneet lähetetään. Jeesus lähti toteuttamaan sovitustyötään Pyhässä Hengessä. Herran oma on kutsuttu viemään kaikkeen maailmaan Hänen so-

vitustyoensä lahjaa, pelastusta uskon kautta evankeliumiin. Mutta vain Pyhän Hengen voimassa ja johdatuksessa tämä työ on mahdollista.

Kaste ja seurakunta

Sillä niin kuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä. (1.Kor. 12:12-13)

Monen ihmisen mielikuvassa kaste on muuttunut jonkinlaiseksi seurakunnan tai kirkkokunnan jäsenyyteen liittäväksi riitiksi tai toimenpiteeksi. Raamattu osoittaa kuitenkin selkeästi, että ihminen tulee Kristuksen seurakunnan eli kaikki kirkkokunnat ylittävän Jumalan valittujen seurakunnan jäseneksi siten, että hänet liitetään seurakunnan Päähän eli Kristukseen. Seurakuntaruumiin jäsenten keskinäinen suhde määräytyy niiden suhteesta seurakunnan Herraan. Koska toisaalta juuri kaste (vesi ja Henki) liittää ihmisen Jeesukseen Kristukseen, kasteen merkitys seurakunnan yhteyden kannalta on tietenkin keskeinen. Pyhässä Hengessä pelastetut on siis kastettu yhdeksi ruumiiksi. Mutta jälleen tässä edellytetään sekä vesikasteen että Pyhän Hengen saaminen eli koko kristillinen kaste. Pelkkä vesikasteen saaminen ei liitä ihmistä vielä Jumalan seurakuntaan, vaikka hänet saatettaisiinkin sen perusteella rekisteröidä jonkin seurakuntaorganisaation jäsenyyteen.

Kristukseen kastettu

Kristillinen kaste, vedestä ja Hengestä, liittää ihmisen Jeesukseen Kristukseen, uudestisyntyyttää hänet, antaa hänelle vahvan vakuutuksen siitä, että pelastusvarmuus lepää Jeesuksen valmiin työn varassa, vapauttaa hänet synnin vallasta palvelemaan elävää Jumalaa, antaa hänelle tehtävän viedä sovituksen sanaa kaikkeen maailmaan ja liittää hänet yhteen Kristuksen ruumiiseen seurakuntaan.

Kun siis Paavali puhuu *"yhdestä uskosta ja yhdestä Herrasta ja yhdestä kasteesta"* hän tarkoitti edellä kuvattua kristillistä kastetta sen koko täyteydessään. Kaiken edellä kuvaamani raamatullisen aineksen suhteen kaste on täysin yhteinen jokaisen pelastuneen ihmisen elämässä, vaikka kasteen henkilökohtaisessa ymmärtämisessä olisimme kuinka alkutaipaleella. Ruokaa ei tee ravitsevaksi se, että ymmärrämme sen koostumuksen täysin oikein, vaan se, että se nautitaan. Kasteenkaan armo ei ole siinä kuinka paljon sen salaisuutta ymmärrämme, vaan siinä, omistammeko ja otammeko vastaan Herran Jeesuksen yhteyden, jonka kaste meille antaa.

Teemme kohtalokkaan erehdyksen, jos eristämme vesikasteen ja Pyhän Hengen kasteen (= Pyhän Hengen saaminen) toisistaan, vaikka ajallisesti ne saattavat olla hyvinkin kaukana toisistaan. Toisen suuren erehdyksen teemme, jos panemme Pyhän Hengen ajattelussamme sellaisiin kaavoihin, joille Raamattu ei anna mitään oikeutusta. Kolmas suuri erehdys tapahtuu, kun kasteesta puhutaan jollain tavalla Jeesuksesta erillisenä asiana, joko toimituksen tai ihmisen omana toimenpiteenä. Kaste ilman henkilösuhdetta Jeesukseen Kristukseen ei ole mikään kristillinen kaste.

Kastekäytäntö

Kastekäytäntö on sivuasiasia, kun aletaan ymmärtää kasteen ihana sisältö ja siitä käsin aletaan kysellä, missä ja milloin ja miten ihmisiä tulee kastaa. Jeesuksen käsky

kuuluu mennä tekemään kaikki kansat opetuslapsiksi kastamalla heitä ja opettamalla heitä pitämään kaikki, minkä Jeesus käski omiensa pitää. Kaste itsessään ei ole sivuasias, sillä muuten Jeesus ei olisi nimenomaan käskennyt kastaa ihmisiä Pyhän Kolminaisuuden nimeen eli Pyhän Kolminaisuuden koko olemuksen rikkauden yhteyteen.

Synnille kuolleita, Kristuksessa eläviä 6:1-14

1. Merkitseekö armo sitä, että synnistä ei enää tarvitse välittää? (1)
2. Mitä tarkoittaa se, että olemme synnille kuolleita? (2) Mitä johtopäätöksiä siitä pitää tehdä? (Vrt. Room. 7:1-6)
3. Mitä kasteessa tapahtuu? (3-6)
4. Miten kaste vaikuttaa elämässämme tänään? (4,6)
5. Mitä ”vanha ihminen” tarkoittaa? (6; vrt. 6:19)
6. Miten ihminen vapautuu synnistä? (7)
7. Mihin perustuu uskovon vaellus? (8)
8. Millainen on ylösnoussut Kristus? (9)
9. Ketä varten Kristus elää? Entä me? (10)
10. Miten meidän tulee ajatella itsestämme? (11)
11. Millaisia valintoja Kristukseen kastetun tulee tehdä? (12-13)
12. Miksi uskova kristitty ei ole synnin orja? (14)

Room. 6:15-23 Saako uskova tehdä syntiä?

15. Miten siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia? Emme tietenkään!

16. Ettekö tiedä, että ketä palvelemaan ja tottelemaan te antaudutte, sen orjia te olette: joko synnin orjia kuolemaksi tai kuullaisuuden vanhurskaudeksi?

17. Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin orjia, olette tulleet sydämestänne kuullaisiksi sille opetuksen muodolle, jonka johtoon teidät on annettu,

18. ja että synnistä vapautettuina teistä on tullut vanhurskauden palvelijoita.

19. Puhun inhimillisellä tavalla teidän lihanne heikkouden tähden. Samoin kuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja

laittomuuden orjiksi laittomuuteen, antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen.

20. Kun olitte synnin orjia, olitte vapaita vanhurskaudesta.

21. Minkä hedelmän te siitä silloin saitte? Sen, mitä nyt häpeätte, sillä sen loppu on kuolema.

22. Mutta nyt, kun te olette synnistä vapautettuja ja teistä on tullut Jumalan palvelijoita, teidän hedelmänne on pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä.

23. Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Saako uskova tehdä syntiä?

Kun Uusi testamentti toistamalla toistaa, että Jeesus on tullut pelastamaan syntisiä ja antaa kaikki synnit anteeksi ihmiselle, joka tunnustaa syntinsä ja kääntyy Jeesuksen puoleen, monet ovat syyttäneet Kristus-uskoa synnin vähättelystä tai jopa väärin suostamisesta. Kun vielä Roomalaiskirjeen 5. luvun lopussa on suuri lause: *Missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi*, (5:20) ei ole ihme, että Paavalin oli pakko ottaa kantaa tähän väärinkäsitykseen. Kuudennen luvun alussa hän kysyi: ”Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi?” Perusteltuaan jyrkän kielteistä vastaustaan Kristukseen Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen liittävällä kasteella hän toistaa kysymyksen: *Saammeko tehdä syn-*

tiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia? (15) Jälleen hän vastaa itse: "Emme tietenkään!"

Kysymyksen tekee kipeäksi se, että moni uskova on hyvinkin pian uskoon tulonsa ja Jeesuksessa kokemansa täydellisen anteeksiantamuksen tuottaman ilon ja rauhan jälkeen langennut taas johonkin syntiin, joka kerta heitolla vie häneltä omantunnon rauhan ja ilon. Moni onkin siinä tilanteessa pettyneenä joutunut kysymään, enkö enää olekaan uskova, kun lankesin samaan syntiin, jonka olin juuri saanut anteeksi.

Syntiin langenneen uskovan salakuopat

Tässä tilanteessa on kaksi salakuoppaa, joihin Sielunvihollinen haluaa ihmisen syöstä. Toinen on se, että vasta uskoon tullut lähtee hirvittävällä lain pingotuksella taistelemaan syntiä vastaan. Hän kyllä palaa toistuvasti tunnustamaan syntinsä Jeesukselle, mutta yrittää sitten omassa voimassaan päästä eroon entisistä syntitottumuksistaan. Hänen elämänsä muodostuu jatkuvaksi vuoristoradaksi. Välillä ollaan uskossa ja langettua syntiin taas ei. Sitten taas yritetään aloittaa alusta. Moni vilpittön väsyä tässä lainalaisessa pinnistelyssä ja ponnistelussa ja saattaa lopulta antaa synnille periksi ja luisua pois Herran tieltä.

Toiset taas saattavat sortua päinvastaiseen salakuoppaan, josta Paavali nyt varoittaa meitä. Aikansa lankeemustensa kanssa taisteltuaan uskoon tullut saattaa tulla siihen lopputulokseen, että hänellä ei ole mitään mahdollisuuksia selvitä vapaaksi syntisyydestään, mutta koska Jumalan armo on Kristuksessa ylenpalttisen suuri, hän tulee siihen lopputulokseen, että eli hän nyt miten tahansa, armo riittää. Ei lopultakaan ole mitään väliä sillä, miten uskovana vaeltaa.

Olen aika äkkipikainen ihminen. Muistan kuinka purin suuttumustani lapseeni, joka oli sanonut jotain pahaa. Annoin oikein kunnon tukkapöllyt tai jopa vitsaa. Pian kuitenkin kaduin kohtuutonta reaktiotani lapselleni. Pyysi sitten anteeksi ja sain kuulla lapseltani sanat: "Saat anteeksi!" Mutta juuri nuo sanat mursivat sydämeni ja päätin, etten enää tekisi noin väärin lastani kohtaan. Aidon anteeksiantamuksen osakseen saanut ei halua enää toistaa samaa rikkomustaan.

Synnille kuollut

Luvun alkuosassa keskityimme tarkastelemaan kristillisen kasteen luonnetta, mutta katsomme sitä nyt alun kysymyksen kannalta: *Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia?* Jakeessa 2 sanotaan: *Me olemme kuolleet synnille*. Käytetty verbimuoto on kertakaikkista tapahtumaa osoittava alkukielen *aoristi*. Kysymys ei siis ole kuoleman prosessista vaan yhdellä kertaa ja lopullisesti tapahtuneesta kuolemasta. Milloin siis sinä kuolit synnille? Se tapahtui, kun sait kasteen ja Pyhän Hengen, siis silloin, kun ensi kertaa parannuksessa käännyt luottamaan Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa tapahtuneeseen sovitukseseen. On erittäin tärkeätä tiedostaa, että synti ei kuollut, vaan sinä itse kuolit synnille. Synti siis elää ja voi hyvin sinun syntisessä lihassasi, mutta koska menneet, nykyiset ja tulevat syntisi on Jeesuksessa saaneet tuomionsa ja rangaistuksensa ristin puulla, synti ei kykene enää syyttämään sinua. Olet Jumalan silmissä aivan todellisesti vanhurskas ja täyden suosion ja armon alla.

Suhteesi syntiin ennen pelastumista?

Millaisessa suhteessa syntiin olit ennen kuin tulit uskoon Jeesukseen? Synti hallitsi sinua, synti toi elämäsi syyllisyyden ja kuoleman. Olit synnin orja ja Saatanan valtakunnassa, hänen hallitsemanaan.

Mitä pelastuksessa tapahtui?

Mitä sitten pelastuksessa tapahtui? Sinut siirrettiin pimeydestä valkeuteen, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Syyllisyyden sijasta pääsit osalliseksi Kristuksen vanhurskaudesta, siirryit kuolemasta elämään, vanhasta uuteen. Pääsit Jumalan vihan alta Hänen armonsa alle, tuomiosta laupeuteen. Synnin orja pääsi vapaaksi. Pyhä Henki tuli sydämeesi ja Jeesus Hänessä. Sinut liitettiin Jeesukseen. Hänen kuolemansa syntiesi tähden tuli sinun kuolemaaksesi, synnin rangaistus otettiin sinulta pois. Hänen ylösnousemuselämänsä tuli sinun elämäksesi.

Uudestisyntymisessä, Pyhän Hengen saamisessa, ei ole ensi sijassa kysymys kokemuksesta niin kuin vanhurskauttaminenkaan ei ole meidän kokemuksemme. Jumala luki meille Kristuksen vanhurskauden todellisesti. Se on tosiasia sen kohdalla, joka on tullut uskoon. Meitä ei ole vain armahdettu – ja sehän voi toki olla voimakaskin kokemus – vaan olemme aivan uudessa asemassa syntiin nähden. Synti ei voi enää meitä syyttää. Se ei voi meitä enää hallita. Kuolemakaan ei meitä enää kauhistuta. Me kuolimme, elämämme syntiin nähden päättyi. Me nousimme kuolleista elääksemme nyt Jeesukselle. Näin ollen on luonnollista, että me, jotka ennen pelastumista rakastimme syntiä alamme nyt vihata sitä.

Amerikan sisällissota esimerkkinä

Amerikan sisällissodassa oli kysymys orjien vapauttamisesta. Kun kongressi ja senaatti hyväksyivät orjien vapautuksen orjuutta ajavien etelävaltioiden ja pohjoisvaltioiden välille syttyi sota, jonka pohjoisvaltiot voittivat. Voitto pani voimaan orjien vapautuksen. Kerta heitolla kaikki orjat olivat saaneet vapaan aseman. Mutta vielä sata vuotta myöhemmin monet mustat elivät ikään kuin olisivat olleet yhä orjia. He eivät osanneet tai kyenneet tekemään johtopäätöksiä vapautuksestaan.

Aivan vastaavasti Jeesus sai voiton synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ristin ja ylösnousemuksen sovituksessa, mutta silti moni uskoon tullut ei osaa tehdä asiasta oikeita johtopäätöksiä. Sinä et ole enää synnin etkä Saatanan orja, sinut on siirretty Jumalan valtakuntaan. Tee siitä oikeat johtopäätökset: *Samoin pitääkin tekin itseänne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.* (5:11) Uskovan tulee ajatella itsestään ja asemastaan oikein. Silloin siitä on mahdollista tehdä myös tarvittavat johtopäätökset päivittäiseen vaellukseen.

Tee johtopäätökset!

Uskoon tulleina meidän on tiedostettava, että olemme vapaita. Meidän ei enää tarvitse palvella syntiä ja Saatanaa. Meidät on pelastettu selkeää päämäärää varten. Me saamme elää uutta elämää, ei enää vanhaa entistä. Ruumiimme on nyt tarkoitettu kirkastamaan Jumalaa, elämään Jeesuksen kanssa.

Tiedosta kuka olet! Tunne asemasi. Olet vapaa. Anna ruumiisi Jumalan käyttöön, sillä olet jo Hänen. Herra kykenee viemään hyvän työnsä meissä, mutta juuri siksi meidän ei pidä potkia Häntä vastaan. Joka tapauksessa Herra kykenee viemään omansa lopulliseen voittoon.

Uskoon tulleen tulee kasvaa Jeesuksen tuntemisessa. Siinä ei ole kysymys niinkään kokemuksesta vaan vaeltamisesta sen asemaan mukaan, mihin hänet on asetettu. Pyhitys eli kasvu ja vaellus Kristuksessa on tulemistä siksi, mitä jo olemme Hänessä asemamme puolesta.

Entä meidän syntimme ja lankeemuksemme?

Entä meidän syntimme ja lankeemuksemme uskovina? Kristityn vaellus on kuin nousua vuorelle kapeaa polkua, elämän tietä kulkien. Polulla hän saattaa kompastua ja langeta, mutta se ei tarkoita, että hän vierisi vuoren juurelle. Ei, hän nousee siitä samasta paikasta ja jatkaa matkaansa. Toinen kuva uskovan lankeamisesta syntiin on valtamerialuksen kannella kulkeva ihminen. Hän saattaa kompastua, mutta nousee jälleen. Hänen lankeamisensa ei tarkoita sitä, että hän putoisi laivasta mereen. Laiva on Jeesuksessa saatu pelastus, joka vie kohti kirkkauden satamaan. Perille pääsy ei ole kiinni siitä, miten kannella kulkeminen edistyy, vaan siitä, että laiva vie perille.

Uskovassa asuu edelleen syntinen liha eli syntinen luonto samalla kun hänessä asuu myös Pyhä Henki. Syntinen liha ei ole yhtään vähemmän syntinen kuin ennen pelastumistamme, mutta ratkaiseva ero on siinä, ettemme enää ole synnin vallassa. Ruumiissamme asuu yhä synti, mutta todellinen minämme on yhtä Jeesuksen kansa. Siksi voimme saamme antaa ruumiimme ja jäsenemme Jumalan käyttöön.

Valitse kuuliaisuus!

Ennen pelastumistamme meillä ei ollut mitään vapautta. Olimme synnin orjia. Mutta Kristuksessa olemme saaneet uuden vapauden. Nyt voimme valita kuuliaisuuden Jumalan sanan kehotuksille, koska Pyhä Henki antaa voiman niiden noudattamiseen. Mutta koska lihassamme asuu myös synti, voimme antaa myös sen yllykkeille periksi ja langeta syntiin.

Puhun inhimillisellä tavalla teidän lihanne heikkouden tähden. Samoin kuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden orjiksi laittomuuteen, antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen. (19)

Jos ja kun uskova lankeaa syntiin, hän ei jää siihen, vaan Pyhän Hengen valaise-man omantunnon kehotuksesta hän kääntyy parannuksessa Jeesuksen puoleen tietoisena Jumalan sanan lupauksista:

Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:9)

Toistuvasti hän palaa Jeesuksen luokse ja antautuu uudestaan kuuliaisuuteen, joka johtaa hänet vanhurskaaseen elämäntapaan.

Pyhitys

Mutta nyt, kun te olette synnistä vapautettuja ja teistä on tullut Jumalan palvelijoita, teidän hedelmänne on pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. (22)

Mitä siis on vanhurskaaksi luetun ja uudestisyntymisessä Pyhän Hengen saaman uskovan pyhitys? Kun vanhurskautus ja uudestisyntyminen ovat kertakaikkisia tapahtumia, pyhitys on jatkuvaa elämää Jeesuksen yhteydessä Jumalan kunniaksi. Jeesus kuvaa sitä näin:

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään. Jos joku ei pysy minussa, hänet heitetään pois kuin oksa - ja se kuivettuu. Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja se tapahtuu teille. Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitate olevanne minun opetuslapsiani. (Joh. 15:4-8)

Jeesus antaa uskon lahjan saaneille vanhurskautetuille kehotuksen pyhitykseen muodossa: *"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä."* Sanat ovat kehoitus tietynlaiseen elämään ja toimintaan, jotta suhteemme Häneen säilyisi eheänä. Mutta samalla ne ovat lupaus Herran vaikutuksesta ja toiminnasta meidän elämässämme. Kehotusta: *"Pysykää minussa"* ja lupausta: *"niin minä pysyn teissä"*, ei saa erottaa toisistaan. Ne kuuluvat yhteen. Ei ole toista ilman toista. Toisaalta on meidän toimintamme ja toisaalta Herran toiminta ja ne yhdessä muodostavat pyhityksen, uskossa elämisen. Herra antaa voimaa ja me toimimme. Pyhitys on siis kokonaan Herran toiminnasta riippuvaa elämää, mutta se on meidän elämäämme ja meidän toimintaamme. Olemme vastuussa tästä tekemisestämme, pysymisestä ja kaikesta toiminnastamme, joka siihen liittyy.

Uudestisyntymisessä Pyhä Henki ja Hänessä Jumalan voima, rakkaus, pyhyys ja elämä asettuu asumaan sinuun. Näin syntyneen uuden elämän tulee saada hallintavaltaa sinussa, sen tulee siis kasvaa ja kehittyä ja se sisältää aina tietynlaista toimintaa. Kysymys on luonnollisen syntymään rinnakkaisilmiöstä. Siinä saatu elämä on myös Jumalan ihmeellistä lahjaa, mutta edellyttää syntyneeltä sitten kasvun myötä toimintaa elämän ylläpitämiseksi. Uudessa ihmisessä tahtomisen ja tekemisen vaikuttaa kyllä Herra itse, mutta ei automaatin tavoin, ei robotin tavoin, vaan juuri siksi että Herra vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, me tahdomme ja teemme. Meidän tulee ahkeroida pelolla ja vavistuksella, että pelastuisimme.

Uusi Testamentti on täynnä kehotuksia uskoon tulleeille ja pelastuneille Jumalan lapsille. Kristityn kasvu merkitsee sitä, että uskova noudattaa näitä kehotuksia, koska hän on jo pelastettu eli koska Jumalan voima Kristuksessa jo asuu hänessä ja siksi hänen on myös mahdollista niitä ilolla ja halulla noudattaa, vaikka vanha syntinen luonto haraakin kaikin keinoin vastaan.

"Helpon" pyhityksen harha

On harhaoppia - ja varsin suosittu sellainen - väittää, että pyhitys on vain sitä, että annamme Kristuksen tehdä ja vaikuttaa. Kaikki tapahtuu muka sitten niin helposti ja yksinkertaisesti: "Anna vain kaikki ongelmasi ja asiasi Herralle - älä tee mitään, lopeta taistelu, jätä se Hänen käsiinsä, antaudu vain Hänelle, ei ole mitään tarvetta taistella vaikeuksien kanssa. Antaudu vain Hänelle ja sillä selvä!"

Tässä kaikessa on sen verran totuutta, että omassa voimassa kilvoittelu Herran tiellä ei toisesta onnistu. Jeesus sanoo sen tekstissämme näin: *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Mutta Hän ei sano: "Minussa teidän ei tarvitsekaan tehdä mitään" vaan Hän antaa nimenomaisen käskyn ja kehotuksen pitää Hänen sanansa, Hänen käskynsä ja rakastaa toinen toistamme.

Kristillisyys on meidän tekemistämme, meidän pysymistämme Kristuksessa, siksi että Hän vaikuttaa meissä ja Hän pysyy meissä.

"Jos te Hengellä kuoletatte turmeltuneen luontonne teot, te saatte elää." (Room. 8:13)

Me kuoletamme turmeltuneen luontomme teot - mutta emme omassa voimassamme - vaan Hengellä, Pyhän Hengen kautta, Hänen voimallaan, joka meissä asuu. Kristillisyys ei ole koskaan voimakysymys - Herra itse pysyy meissä ja vaikuttaa meissä - ja Hän on totisesti voimallinen. Kristillisyys on aina uskon kysymys ja kuuliaisuuden kysymys. Kun uskomme Herran lupauksiin ja teemme niiden mukaan, näemme, että Herran oma voima tekee sen mahdolliseksi.

Raamatun kehotukset uskoville

Raamattu on täynnä kehotuksia uskoville. *"Kuolettakaa Hengellä lihan teot!" "Paetkaa haureutta ja epäjumalanpalvelusta!" "Puhdistautukaa kaikesta sydämen ja mielen saastutuksesta!"* Nämä ja lukemattomat muut kehotukset ovat äärettömän raskasta lakia sille, jolla ei ole Pyhää Henkeä. Mutta niissä, joissa Pyhä Henki asuu, Herra vaikuttaa noiden kehotusten kautta halua toimia Sanan mukaan ja totuuden mukaista toimintaa syntisen luonnon vastustuksesta huolimatta. Herra ei kuitenkaan vaikuta sydämissämme tahtoa ja tekemistä ikään kuin suoraan vaan epäsuorasti Sanan kautta.

Raamatussa ei ole yhtään kohtaa, jossa meitä kehoitettaisiin tuomaan meitä masentavat synnit rukouksessa Herralle pyytäen, että Hän vapauttaisi meidät niistä, ja sitten luottamaan uskossa siihen, että Hän myös niin tekee. Ei, vaan sille, joka on varastanut ja tunnustanut sen ja saanut anteeksi Golgatan veressä annetaan kehoitus lopettaa varastaminen ja antaa omastaan pois: *"Ennen varastanut älköön enää varastako, vaan tehköön työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä on hyvää, että hänellä olisi, mitä antaa puutteessa olevalle."* (Ef. 4:28)

"Kuten kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi." (1 Piet 1:14-15)

Tajua kuka olet ja luovu tekemästä pahaa! Tee johtopäätökset siitä, mitä pelastettuna olet Kristuksessa. Herra tekee työtään kehottamalla ja varoittamalla sanansa kautta.

Ei kokemus vaan prosessi

Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutumme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armossa ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisevat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)

Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutumaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täytä turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Pyhityksen voima

Jeesuksen sana halvatulle miehelle, joka oli juuri kuullut ja omistanut syntiensä anteeksiantamuksen, kuului: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi.

Pyhityksen, tämän kasvun Herran mielen mukaiseen elämään, vaikuttaa Jumalan sana, evankeliumin ihmeellinen vapauttava sana. Vaikka pyhitys on kuuliaisuutta Uuden testamentin kehotuksille oikeaan vaellukseen Jumalan edessä, voiman siihen antaa Golgatan ristillä kärsineen ja ylösnousemuksellaan kuoleman kukistanneen Herran kasvojen katselu evankeliumin sanassa. Vaikka pyhitys on taistelua syntiä vastaan, jopa verille asti, se on suurta vapautta, koska Herra on kilvoittelijan kanssa.

Kristuksessa pysyminen

Mitä siis Kristuksessa pysyminen oikein on? Se on jatkuvaa persoonallista henkilön ja Henkilön välistä yhteyttä. Se on Kristus-suhteen ylläpitoa. Se on jatkuvaa kaiken elämän vastaanottamista Kristukselta. *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."* Se on sanassa pysymistä, sanan mukaan elämistä, sanan kuulemistä, sen vastaanottamista ja käytännön elämään soveltamista. Sydän, jossa Kristus asuu ja hallitsee sanan kautta, on pyhityksessä elävä sydän.

Kristuksessa pysyminen ei ole kouristuksenomaista tarrautumista omaan kristillisyyteensä tai tiettyihin kristillisiin toimintoihin, niin että edes vähimmäisvaatimukset täyttämällä voisi selvitä kuiville. Sellainen on lainomaista puuhastelua ja itse asiassa omaan itseensä turvautumista.

Kristuksessa pysyminen on uskon kautta Kristuksesta riippuvaa elämää. Se on sen tekemistä, mitä Herra tahtoo ja sinne menemistä, minne Herra menee edeltä. Se on elämää Hänen voimassaan ja niin, että Hän päättää asioista. Hänen voimansa ei siis ole meidän käytettävissämme, vaan me olemme Hänen ja Hänen voimansa käytettävissä. Pyhityksessä on siis viime kädessä kysymys Jumalan pyhydestä, Hänen nimensä pyhittämisestä sillä, että uskovat vaeltavat Hänen totuudessaan. Pyhityselämässä tulemme näkemään syntisyytemme yhä syvemmin, vaikka ihmisten edessä elämämme muuttuukin Herran mielen mukaiseen suuntaan, sillä Jumalan valossa näemme syntisyytemme entistä selkeämmin. Mutta toisaalta saamme ihmetellä Jumalan armon yhä kasvavaa vaikutusta elämässämme.

Pyhityksen päämäärä

... teidän hedelmänne on pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. (22)

Pyhitys alkaa uudestisyntymisestä ja jatkuu aina ruumiin ylösnousemukseen asti. Silloin pääsemme lopullisesti vapaaksi syntisestä lihastamme ja pääsemme täydelliseen Isän ja Jeesuksen tuntemiseen. Jeesus itse määrittelee iankaikkisen elämän ei vain pituudeltaan päättymättömäksi olemassaoloksi vaan laadultaan näin:

Iankaikkinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan tosi Jumalan, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka sinä olet lähettänyt. (Joh. 17:3)

Ihmiselle ei voi olla mitään ihanampaa ja suurenmoisempaa kuin päästä katselemaan Jeesusta kasvasta kasvoihin ja maistaa Isän ja Hänen rajatonta rakkautta. Siihen päästyään hän ei halua milloinkaan siitä pois. Se on ihmeellistä armoa, joka synnyttää loputtoman ja aina uuden ylistyksen Herralle. Kunpa pääsisimme jo pian. "Ilman pyhitystä ei kukaan voi nähdä Herraa" toteaa Heprealaiskirjeen kirjoittaja. Pyhitys on Jumalan armotyö ja sen tarkoitus on antaa kiitos ja kunnia Jumalalle.

Herra vie omansa puhdistavassa ja pyhittävässä työssään usein ahjoon, jossa Hän irrottaa meistä likaa ja kasvattaa meitä syvemmin tuntemaan itseään.

Vanhurskauden palvelijat 6:15-23

13. Saako uskova tehdä syntiä? (15) Entä jos hän lankeaa? (16)
14. Mikä on synnin olemus? Entä mikä on synnin vastakohta? (16)
15. Mitä syntiin suostuminen ja sen harjoittamiseen antautuminen tuottaa ihmiselle? (16)
16. Mitkä kaksi vaihtoehtoa ihmisellä on? (16) Miksi ei ole muita vaihtoehtoja?
17. Mitä pelastumisessa tapahtuu? (17-18) Kenen vaikutusta se on?
18. Kenen palvelijoita me olemme? (18)
19. Millä tavalla liha eli syntinen luonto vaikuttaa edelleen uskovissa? (19)
20. Millaisia valintoja uskova joutuu tekemään arkielämässään? (19, vrt. Room. 12:9-21)
21. Mitä pyhitys on luonteeltaan? (19, 22, vrt. Joh. 15:1-8)
22. Mikä on synnin orjuuden seuraus, entä mikä pyhityksen? (20-23)
23. Millaisessa suhteessa elämistä on iankaikkinen elämä? (23; vrt. Joh. 17:3)

Room. 7:1-12 Vapaa laista

1. Vai ettekö tiedä, veljet - puhun lain tunteville - että laki hallitsee ihmistä niin kauan kuin hän elää?

2. Niinpä laki sitoo naimisissa olevan naisen hänen elossa olevaan mieheensä. Mutta jos mies kuolee, vaimo on vapaa laista, joka satoi hänet mieheen.

3. Jos hän miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle, häntä pidetään avionrikkjana. Mutta jos mies kuolee, vaimo on vapaa siitä laista eikä ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle.

4. Samoin tekin, veljeni, olette laille kuolleita Kristuksen ruumiin kautta kuuluaksenne toiselle, hänelle, joka on herätetty

kuolleista, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle.

5. Kun olimme lihan vallassa, jäsenissämme vaikuttivat lain herättämät synnin himot, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle.

6. Mutta nyt olemme päässeet irti laista ja kuolleet sille, mikä piti meitä vallassaan, niin että palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa.

7. Mitä me siis sanomme? Onko laki syntiä? Ei tietenkään! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta. En olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse."

8. Kun siis synti sai lain käskystä aiheen, se herätti minussa kaikenlaisia himoja, sillä ilman lakia synti on kuollut.

9. Minä elin ennen ilman lakia, mutta kun lain käsky tuli, synti virkosi eloon

10. ja minä kuolin. Niin kävi ilmi, että käsky, joka oli tarkoitettu minulle elämäksi, olikin kuolemaksi.

11. Kun synti sai lain käskystä aiheen, se käskyn avulla petti ja tappoi minut.

12. Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä.

Tieto ei auta

Tänä päivänä moni vannoo tiedon nimiin. Kunhan vain ihmiset saisivat oikeaa tietoa, niin he ilman muuta haluaisivat korjata ongelmat, jotka heidän elämänsä tai yhteisöään vaivaavat. Moni tekeekin tässä uskossa lujasti työtä tarjotakseen luotettavaa ja tutkittua tietoa kaiken laisista ongelmista. Taustalla saattaa olla myös usko siihen, että kasvatuksella kyetään muuttamaan ihmisiä paremmiksi ja yhteiskuntaa ystävällisemmäksi. Mutta toistuvasti ihmiset törmäävät siihen, että mitkään parhaimmatkaan self help ohjelmat eivät tuota mitään pysyvää tulosta. Usein turhautuminen puetaan sanoihin: ”Miten sivistyneet ihmiset tai kansat voivat tehdä jotain niin kauheaa kuin sotia keskenään?”

Usko tiedon ja informaation kaikkivoipaisuuteen ilmenee sitten kyllä päinvastaisella tavalla. Lukemattomat tahot levittävät tahallaan väärää informaatiota, valeuutisia, siinä uskossa, että sen nielleet toteuttaisivat heidän tavoitteitaan. Väärällä tiedolla on toki mahdollista viedä ihmisiä harhaan, mutta mitään todellista muutosta se ei ihmisissä saa aikaan. Korkeintaan se antaa ihmisille hyviä syitä toteuttaa omia himojaan.

Tiedon kyky muuttaa ihmistä korostuu erityisesti uushenkisyydessä, jossa ei tyydytä vain uuden ja paremman tiedon jakamiseen, vaan itse tietoisuuden kohottamiseen uudelle ja paremmalle tasolle. Mutta samoin kuin tavallisen tiedon jako eivät myöskään tietoisuuden muuttamisyritykset kykene todellisuutta miksikään muuttamaan.

Pohjimmiltaan tiedossa on kysymys uudesta laista, jonka mukaan ihmisen pitäisi sitten elää ja muuttaa itseään. Tieto, sivistys, tietoisuuden muuttaminen ja monenlainen kasvatus on ihmisen yritystä muuttaa itseään, toisiaan ja ympäristöään paremmaksi – tai joskus pahemmaksi. Se on raamatullisesti ajatellen uutta lakia, joka lopulta herättää yhä uutta pahuutta ja vääryyttä, koska ihmisen syntinen luoto herättää saamansa tiedon pohjalta uusia himoja.

Laki ei auta

Jumalan kymmenen käskyn laki olisi aivan riittävä ohjelma ihmisen oman elämän ja yhteiskunnan muuttamiseen ilman näitä uusia virtauksiakin, mutta senkään tunteminen ja tietäminen ei lopultakaan saa muutosta hyvään mahdolliseksi, koska ihmisen sydän on synnin täysin turmelema. Sinänsä hyvä, pyhä ja oikea Jumalan laki ei kykene muuhun kuin viemään ihmisen epätoivoon, koska se ei tarjoa voimaa hyvän toteuttamiseen. Sama pätee sinänsä hyvän ja tarpeellisen tiedonkin kohdalla. Vain evankeliumi kykenee saamaan muutoksen aikaan.

Kymmenen käskyn laki

Niin epämodernia kuin onkin puhua kymmenen käskyn laista, se sisältää kaiken yleisinhimillisen eettisen ajattelun pohjan. Kaikki mikä tavalla tai toisella poikkeaa

kymmenen käskyn sisällöstä, on lopulta tuhoa tuottavaa, vaikka sitä kuinka merkitäisi suurena vapautuksena niin kuin esimerkiksi tämän päivän seksuaalimoraalissa. Kymmenen käskyn laki kuuluu seuraavasti:

1. *'Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka toin sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä. Älköön sinulla olko muita jumalia minun rinnallani. Älä tee itsellesi veistettyä kuvaa äläkä mitään kuvaa mistään, mikä on ylhäällä taivaalla tai alhaalla maan päällä tai vesissä maan alla. Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä, sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala. Minä vaadin isien pahoista teoista tilille heidän lapsensa kolmanteen ja neljänteen polveen asti, ne, jotka vihaavat minua, mutta osoitan armoani tuhansille, jotka rakastavat minua ja pitävät minun käskyni.*
2. *Älä lausu turhaan Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka lausuu turhaan hänen nimensä.*
3. *Pidä huoli siitä, että pyhität lepopäivän, niin kuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua käkenyt. Kuutena päivänä tee työsi ja toimita kaikki askareesi, mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. Älä tee silloin mitään työtä, älä sinä, älköön poikasi tai tyttäresi, palvelijasi tai palvelijattaresi, härkäsi, aasiasi tai juhtasi älköönkä alueellasi asuva muukalainen, että palvelijasi ja palvelijattaresi saisivat levätä, niin kuin sinäkin. Muista, että olit itse orjana Egyptin maassa ja että Herra, sinun Jumalasi, vei sinut sieltä pois väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella. Sen tähden Herra, sinun Jumalasi, käski sinun viettää sapatinpäivää.*
4. *Kunnioita isääsi ja äitiäsi, niin kuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua käkenyt, että eläisit kauan ja menestyisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.*
5. *Älä tapa (älä murhaa).*
6. *Älä tee huorin.*
7. *Älä varasta.*
8. *Älä anna väärää todistusta lähimmäisestäsi.*
9. *Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa.*
10. *Älä himoitse lähimmäisesi taloa tai peltoa, älä hänen palvelijaansa, palvelijattartaan, härkäänsä, aasiaan äläkä mitään, mikä kuuluu hänelle.'* (5. Moos. 5:6-21)

Rakkauden laki

Jeesus tiivistä kymmenen käskyn lain näin: *"Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi, kaikesta sielustasi ja kaikella ymmärrykselläsi."* Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän kaltainen, on: *'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.'* Näihin kahteen käskyyn sisältyy koko laki ja profeetat." (Matt. 22:37-40)

Kymmenen käskyä on kuvaus rakkauden luonteesta ja samalla myös kuvaus siitä, mitä Jumala tahtoo ja millainen on Hänen luonteensa. Siksi Paavali toteaa: *Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä.* (12) Laissa itsessään ei ole mitään vikaa, se on täydellinen ja hyvä.

Voimaton laki

Kuitenkin Paavali on toistuvasti korostanut sitä, että laki ei kykene pelastamaan ihmistä, koska ihmisessä asuvan synnin tähden kukaan ei kykene sitä noudattamaan. Yhdenkin käskyn rikkominen on pohjimmiltaan nousemista Jumalaa vastaan ja merkitsee kapinaa Jumalaa vastaan. Joka rikkoo yhtä kohtaa, rikkoo siksi koko lakia. Periaatteessa ihminen voisi pelastua ja päästä osalliseksi Jumalan kirkkaudesta

noudattamalla täydellisesti lakia, mutta yksikään ihminen ei ole koskaan siinä onnistunut Jeesusta Kristusta lukuun ottamatta. Siksi Paavali on toistanut aiemmin Roomalaiskirjeessä seuraavanlaisia ilmaisuja:

Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta raamatun kirjoitukset todistavat, on ilmoitettu ilman lakia. (3:21) Päädymme siis siihen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain vaatimia tekoja. (3:28) Mitä me siis sanomme kantaisämme Abrahamin saavuttaneen lihan mukaan? Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. (4:1-2) Laki kuitenkin tuli väliin, jotta rikkomus tulisi suureksi. (5:20) Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain vaan armon alaisia? Emme tietenkään! (6:1)

Mihinkä lakia tarvitaan?

Jos kerran lain tunteminen ei kykene ihmistä auttamaan pelastukseen, niin mihin sitä sitten oikein tarvitaan? Usein puhutaan lain kolmesta erilaisesta käytöstä, vaikka sen kolmannesta käytöstä on esitetty erilaisia näkemyksiä:

Laki moraalin perustana

Lain yhteiskunnallinen tehtävä on toimia moraalin perusteena. Jokaisen ihmisen omantunnon alkuperäinen sisällös on kymmenen käskyn mukainen, vaikka ihmisen on mahdollista paaduttaa omatunto ja muuttaa sen sisältö kieroksi.

Jokainen ihminen tajuaa kyllä, että yhteiskunta toimisi hyvin, jos vain ihmiset noudattaisivat kymmentä käskyä. Vastaavasti jossakin määrin moraalista tajua omaava ihminen tajuaa, että eduskuntien laatimien lakien ei pitäisi olla ristiriidassa kymmenen käskyn kanssa. Maan lait voivat olla oikeita vain silloin, kun ne eivät nouse Jumalan lain tarjoamaa moraalialueeseen vastaan. Siksi tänä päivänä uskovat kristityt eivät voi olla murehtimatta sitä, että ”Älä tapa” ja ”Älä tee huorin” käskyjen kanssa ristiriitaisia lakeja on toistuvasti hyväksytty Suomen eduskunnassa. Maamme on sortumassa siinä mielessä laittomuuteen ja vaikutukset näkyvät monella yhteiskunnan tasolla.

Laki synnin paljastajana

Jumalan lain toinen ja tärkein tehtävä on osoittaa ihmisen synti, paljastaa hänet pelastusta ja armoa tarvitseväksi. Vaikka laki ei voi ihmistä pelastaa, se voi osuessaan ihmisen omaantuntoon murtaa hänet etsimään pelastusta Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Tämä lain toiminta jatkuu myös uskoon tulon jälkeen. Kun uskova lankeaa syntiin, Pyhä Henki ottaa lain käyttöönsä, paljastaa lankeemuksen ja patistaa uskovaa uuteen parannukseen ja omistamaan syntinsä anteeksi Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella.

Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta. En olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: ”Älä himoitse.” Kun siis synti sai lain käskystä aiheen, se herätti minussa kaikenlaisia himoja, sillä ilman lakia synti on kuollut. Minä elin ennen ilman lakia, mutta kun lain käsky tuli, synti virkosi eloon ja minä kuolin. Niin kävi ilmi, että käsky, joka oli tarkoitettu minulle elämäksi, olikin kuolemaksi. (7-10)

Lasten kasvattaja tietää erinomaisen hyvin, mitä vaikuttaa, kun lasta varoitetaan tekemästä jotain vaarallista tai vahingollista. Vaikka lapsi ei olisi siihen mennessä osoittanut pienintäkään mielenkiintoa asiaa kohtaan, hänessä herää halu kokeilla rajaa ja tehdä juuri sitä, mistä varoitetaan. Mutta asia koskee aivan samalla tavalla

jokaista aikuistakin. Ilmaisuihin ”ilman lakia synty on kuollut” ei tietenkään tarkoita, että ihminen, joka ei tunne lakia, olisi synnitön. Päin vastoin ihmisessä on synnynnäinen perisynty ja lisäksi meille luettu Aadamin synty. Mutta laki, käskyt ja kiellot, ponkaisevat sisäisen syvän turmeluksen hirvittävään eloon ja sytyttävät himon liekit palaamaan. Luonnollinen ihminen ei kykene himojaan vastustamaan.

Vanhassa testamentissa lue: Noudattakaa minun lakejani ja säädöksiäni. Ihminen, joka niitä noudattaa, elää niistä. Minä olen Herra. (3. Moos. 18:5)

Kymmenen käskyä on elämän laki, niiden noudattaminen suojelee elämää aivan niin kuin liikennesäännökkin. Lain rikkomisen tuhoaa elämää. Jokainen ihminen tietää myös omassatunnossaan, että asia on niin. Mutta ihmisen synty ja turmelus on niin hirvittävä, että elämää suojeleva lakikin koituu hänelle kuolemaksi. Vika ei ole laissa, vaan ihmisen auttamattomassa synnin orjuudessa. Siihen ei ole tarjolla mitään ihmisessä itsessään olevaa keinoja. Apu tulee kokonaan meidän ulkopuoleltamme Herralta Jeesukselta, joka tuli pelastamaan meidät.

Kolmas käyttö

Jumala lain kolmanneksi käytöksi kutsutaan sen tehtävää osoittaa uskovalle, pelastuksesta osalliseksi tullee ihmiselle, millaista on Jumalan rakkauden edellyttämä elämäntapa. Vaikka laki ei annakaan voimaa elää oikein, pelastetun sydämessä asuva Pyhä Henki synnyttää hedelmänään rakkauden, joka ilmenee sitten lain mukaisina tekoina.

Tosin on niitä kristittyjä, joiden mielestä uskovalle annettuja kehotuksia ja ohjeita, joita Raamattu on täynnä, ei pitäisi nimittää laiksi, koska kehotusten liikkeelle panema voima ei ole käsky vaan Pyhän Hengen synnyttämästä rakkaudesta nouseva halu palvella Jumalaa ja lähimmäisiä. Itse ole taipuvainen yhtymään tähän jälkimmäiseen näkemykseen.

Vapaa laista

Tekstimme alussa Paavali kuvaa uudestisyntyneen ihmisen ja lain suhdetta nimenomaan pelastuksen näkökulmasta. Hän vertaa lakia aviomieheen, joka hallitsee ihmistä siihen asti, kunnes mies kuolee. Sen jälkeen nainen on vapaa menemään naimisiin uuden miehen kanssa. Kun lain kanssa naimisissa oleva ihminen kuolee, hän on vapaa menemään naimisiin uuden miehen eli ylösnousseen Jeesuksen kanssa. Laki ei siis suinkaan kuole, vaan kasteessa ihminen yhdistetään Jeesuksen kuoleman kanssa. Jeesuksen kuolemasta tulee hänen kuolemansa. Se merkitsee vapautusta lain vaatimuksista ja hän saa ylösnousseen Jeesuksen kanssa nousta ylös ja ”mennä naimisiin” Jeesuksen kanssa. Hänestä tulee Jeesuksen omaisuutta eikä lailla ole häneen enää mitään valtaa, koska lain rangaistusvaatimuksen Jeesus täytti ristin kuolemallaan ja pyhän lain täyttämisen täydellisellä elämällä uskon puolesta. Tehtävämme on nyt vain pysyä uskollisesti lähellä Jeesusta. Hänessä voimme kantaa hedelmää Jumalalle.

Aviorikos

Vaikka Paavali käyttää avioliittokuvaa lain ja uskon suhteen kuvaamiseen, hän tulee sivujuonteena antaneeksi myös saman ohjeen kuin Jeesus avioliiton pysyvyyteen. Vaikka syystä tai toisesta avioliitto päättyisi eroon, uudelleen naimisiin meno on mahdollinen uskovalle vasta edellisen puolison kuoltua. Samasta asiasta Paavali kirjoittaa korinttilaisille näin:

Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehestään. Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa. Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. (1. Kor. 7:10-11)

Hedelmää kuolemalle

Samoin tekin, veljeni, olette laille kuolleita Kristuksen ruumiin kautta kuuluaksenne toiselle, hänelle, joka on herätetty kuolleista, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle. Kun olimme lihan vallassa, jäsenissämme vaikuttivat lain herättämät synnin himot, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle. (4-5)

Jos ihminen yrittää täyttää lakia ilman Pyhää Henkeä, laki herättää hänessä eloon kaikkinaisia himoja. Hyvistä yrityksistä huolimatta hän ei pääse vapaaksi synnin orjuudesta ja lopputulos on lankeemuksia joko alas lihan himojen tyydyttämiseen tai lankeaminen ylös farisealaiseen ylpeyteen, jossa hän onnistuu jotenkin ulkoisen käytöksensä hallita, mutta sydämen ylpeys, saasta ja himot hiertävät jatkuvasti sydäntä. Laki paljastaa vain sen, että ihminen kantaa sylissään kuolemaa. Paavali kuvaa Galatalaiskirjeessä sitä näin:

Lihan teot ovat ilmeisiä. Niitä ovat haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyydet, riita, kiivaus, vihat, juonittelut, eripuraisuudet, harhaopit, kateus, juomingit, mässäily ja muut sellaiset. Sanon teille etukäteen, kuten ennenkin olen sanonut, että ne, jotka tällaista tekevät, eivät peri Jumalan valtakuntaa. (Gal. 5:19-21)

Hedelmä Jumalalle

Mutta nyt olemme päässeet irti laista ja kuolleet sille, mikä piti meitä vallassaan, niin että palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa. (6)

Laille Kristuksen kanssa kuollut ja Jeesuksen ylösnousemuselämästä osalliseksi päässyt alkaa kantaa Pyhän Hengen hedelmää Jumalalle. Paavali kuvaa sitä näin: *Jos Henki johdattaa teitä, ette ole lain alaisia....Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki. (Gal. 5:18,22-23)*

Pyhän Hengen vaikuttama pyhitys ja sen hedelmät eivät ole pelastettua uskovaa itseään varten vaan Jumalaa varten. Jeesus korostaa asiaa näin:

Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäännä, joka on taivaissa. (Matt. 5:16)

Kärjistäen voidaan sanoa, että Jeesuksen kärsimys, kuolema ja ylösnousemus ovat meitä varten, koska niissä saamme uskon kautta pysyvän Jumalalle kelpaavan vanhurskauden ja osallisuuden Jumalan lapseuteen. Sen sijaan pyhitys ja Hengen hedelmä on Jumalaa varten. Rakkauden synnyttämät hyvät työt on tarkoitettu synnyttämään ylistys taivaalliselle Isälle eikä tekojen tekijöille. Uskovan hyvät työt eivät ole lain tekoja, joilla yritettäisiin pystyttää tai pitää yllä pelastusta, vaan ne ovat Jumalan vaikuttamia tekoja Hänen nimensä kunniaksi:

Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:10)

Oletko sinä jo joutunut Jumalan lain läpivalaistuksen kohteeksi? Oletko päässyt näkemään, miten hirvittävä oman sydämen pimeys voi olla ja miten raudan lujassa or-

juudessa synty meitä pitää? Oletko yrittänyt totissasi muuttaa itseäsi paremmaksi? Oletko toistuvasti epäonnistunut yrityksissäsi? Jos olet, sinulla on toivo. Jumalan Henki on lain sanan kautta saanut johtaa sinut totuuteen itsestäsi. Kukaan ei voi nimittäin tulla Jumalan luokse muuta tietä kuin tunnustamalla oman syntisyytensä ja avuttomuutensa Jumalan pyhien kasvojen edessä. Mutta juuri siinä on se paikka, jossa Jeesus voi sinut pelastaa. Kun jättäydyt Hänen varaansa, saat Golgatan sovitystyön tähden kaikki syntisi anteeksi, saat lahjaksi sen vanhurskauden ja pyhyyden, jonka Jeesus hankki sinua varten. Pääset Jumalan lapseksi, saat Pyhässä Hengessä Jeesuksen asumaan sydämeesi. Pääset vapaaksi yrityksistäsi kelvata ihmisille ja Jumalalle lakia noudattamalla. Jeesus kutsuu sinua: *"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani."* (Ilm. 3:20)

Jos sinä olet jo päässyt pelastuksesta osalliseksi, Herra kutsuu sinua vapauteen lain orjuudesta. Muista, että tänäänkin kaikki sinun elämässäsi on Jumala armon alla. Herra on valmistanut sinua varten hyviä tekoja, joissa saat vaeltaa ja kantaa hedelmää Jumalalle. Saat vaeltaa lahjavanhurskauden varassa tietoisena siitä, että laki ei voi sinua enää koskaan syyttää Jumala kasvojen edessä. Saat myös todistaa toisillekin ihmeellisestä vapaudestasi Kristuksessa.

Vapaa laista 7:1-12

1. Miten ja kuinka pitkään laki hallitsee ihmistä? (1)
2. Millainen Jumalan lain edellyttämä avioliitto? (2-3)
3. Mitä johtopäätöksiä tulee jakeesta 3 tehdä avioerotilanteesta ja leskeksi jäätyä?
4. Miten Paavali soveltaa 3. jakeen periaatetta ihmisen ja lain väliseen suhteeseen? (4)
5. Kuoliko laki vai ihminen jakeen 4 mukaan? Miten tuo kuolema tapahtui? (4; vrt. 6:4)
6. Ketä varten tulee kuolleen mutta Kristuksen kanssa ylösnousseen uskovan elää? Millaista uusi elämä on luonteeltaan?(4)
7. Miten laki vaikuttaa ihmisissä, jotka eivät ole uudestisyntyneet? (5,8-10)
8. Mitä vapautus lain alta merkitsee? (6)
9. Mikä on lain tehtävä jakeen 7 mukaan? Mitä muita tehtäviä Jumalan lailla on?
10. Mitä tarkoittaa se, että ilman lakia on synty kuollut? (8,9)
11. Mikä on lain alkuperäinen tarkoitus ja miksi se ei kykene auttamaan ihmistä? (10-12)
12. Mikä on Jumalan lain sisältö? (12)

Room. 7:13-25 Laki ja synty

13. *Onko siis hyvä tullut minulle kuolemaksiksi? Ei tietenkään! Mutta että synty paljastuisi synniksi, se on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman. Näin synty tuli lain käskyn kautta ylen määrin synnilliseksi.*

14. *Me tiedämme, että laki on hengellinen mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaiseksi.*

15. *Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen, sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä vihaan, sitä minä teen.*

16. *Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, minä myönnän, että laki on hyvä.*

17. *Niinpä en sitä enää teekään minä itse vaan synty, joka minussa asuu.*

18. *Sillä minä tiedän, ettei minussa, nimitäin lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla tosin on, mutta hyvää en pysty saamaan aikaan.*

19. *Sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä toteutan.*

20. *Jos siis teen sitä, mitä en tahdo, en tee sitä enää itse vaan synty, joka minussa asuu.*

21. Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon tehdä hyvää, sen lain, että paha pysyy minussa.

22. Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain,

23. mutta jäsenissäni näen toisen lain. Se sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua

vangittuna synnin lakiin, joka on minun jäsenissäni.

24. Minä kurja ihminen! Kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?

25. Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tällaisena palvelen mielellä Jumalan lakia mutta lihalla synnin lakia.

Suruttomat

Miten olet selvinnyt taistelussa syntiä vastaan? Tähän kysymykseen saamme erilaisia vastauksia riippuen siitä, millaisessa hengellisessä tilassa ihminen on.

On paljon ihmisiä, joita vanhastaan on nimitetty ”suruttomiksi”. Ilmaisuu on sikäli väärä, että monella ei-kristityllä tai uskosta vieraantuneella saattaa olla monenlaisiakin suruja niin terveytensä, raha-asoidensa kuin ihmissuhteittensa kanssa. Ilmaisuu on myös sikäli harhaan johtava, että suruttoman vastakohtana uskovan elämä olisi surujen täyttämää. Päin vastoin Jeesus on luvannut omalleen ilon, vieläpä oman ilonsa.

Suruttomuudella tarkoitetaan ihmisiä, jotka ovat onnistuneet paaduttamaan oman tuntosensa siihen määrään asti, ettei se kolkuta, vaikka he harjoittavat kaikenlaisia syntejä. He saattavat elää haureudessa ja pettää muita. He saattavat pitää oikeutenaan varastaa, koska kokevat olevansa alipalkattuja. He saattavat käyttää julmasti hyväkseen toisten ihmisten hyväntahtoisuutta. Joillekin heistä väkivalta saattaa olla ihailtavaa voiman näyttöä jne. Heille kysymys syntiä vastaan taistelusta on mielettön, koska heille mikään ei ole syntiä. Jotkut he saattavat ihastua ajatuksesta, että pahuus ja hyvyys ovat loppujen lopuksi yhtä ja samaa. Heistä saattaa olla jopa mielenkiintoista tutkia pahuutta, koska he muka elävät kaikenlaisen moraalin yläpuolella.

Omantunnon ihmiset

Toisaalta on niitä ihmisiä, jotka pitävät itseään kunnon kansalaisina ja väittävät haluavansa elää hyvällä omallatunnolla. Heitä tosin saattaa ajoittain vaivata omantunnon syytös siitä, etteivät he aivan riittävän hyvin selviä toisten ihmisten kanssa. He saattavat tehdä myös vilpittömiä yrityksiä oman itsensä parantamiseksi.

Muistan, miten esimiehensä kanssa ristiriitaan joutunut ystäväni Japanista valitti minulle, että hänen yrityksensä itsensä muuttamiseksi pärjätäkseen paremmin työpäikällä olivat osoittautuneet mahdottomiksi. Hänelle oli avautunut jokin oman sydämen pahuudesta ja hän kärsi siitä. Tällainen ihminen on jo kulkemassa jonkun askeleen verran totuuden suuntaan.

Heränneet

Jos ihmisen omaantuntoon tässä tilassa osuu Jumalan lain sana, ihminen saattaa nähdä jokin sydämensä syntisyydestä ja siitä, että sellaisessa tilassa hän ei voi Jumalan kasvojen edessä kestää. Hänelle saattaa nousta ajoittain voimakas kuoleman pelko, sillä hän aavistelee, että nykyisessä tilassa hän joutuisi kadotukseen.

Jos hän on päässyt kosketuksiin elävien uskovien kanssa ja havainnut heissä sellaista rauhallisuutta ja iloisuutta, joka häneltä puuttuu, hän saattaa lähteä aivan toisissaan tavoittelemaan muutosta elämäänsä. Hän saattaa ryhtyä karsimaan paheitaan ja saattaa hetkeksi siinä onnistuakin. Mutta usein hän huomaa joutuvansa tappiolle. Hän haluaisi tehdä hyvää, mutta jokin hänen sisimmässään estää sen.

Kuvaava esimerkki hänen taistelustaan on ruuhkabussissa tai täydessä junassa istuimen luovuttaminen vanhemmalle, vammaiselle tai lapsiperheelle. Joskus se onnistuu häneltä ja kokee auttamisen iloa, mutta useimmissa tapauksissa ei onnistu, vaikka hän hyvin tietää, miten suuren ilon se tuottaisi itselle ja sille, jolle hän luovuttaisi paikkansa. Hänellä on hyvää tahtoa, mutta ei voimaa toteuttaa sitä.

Jos hän alkaa vielä lukemaan Raamattua siinä toivossa, että se auttaisi häntä elämään paremmin, hänelle saattaa paljastua sydämen pahuus entistäkin syvemmin. Hän saattaa tässä herätyksen tilassa lisätä ponnistuksia saavuttaakseen Raamatun ja omantunnon vaatiman tason, mutta mitä enemmän hän yrittää, sitä syvemmälle hän sortuu. Jumalan laki on alkanut murtaa häntä ja lopulta hän saattaa huutaa yhdessä Paavalin kanssa: *”Minä kurja ihminen! Kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?”* Hän joutuu epätoivoon omien mahdollisuuksiensa suhteen.

Lain alaiset uskovat

Jos herätyksen tilassa epätoivoon joutunut ihminen saa kuulla evankeliumin siitä, että Jeesus on Golgatan ristillä maksanut kärsimyksellään hänen syntivelkansa ja noussut ruumiillisesti kuolleista lahjoittaakseen katuvalle syntiselle vanhurskauden, jonka varassa ihminen kelpaa pyhän Jumalan edessä, hän saattaa huutaa avukseen Jeesusta ja päästä osalliseksi syntien anteeksiantamuksen rauhasta ja Jumalan lapsen asemasta. Hän syntyy uudesti, hänestä tulee uskova kristitty, Pyhä Henki asettuu asumaan hänen sydämeensä.

Päästyään näin osalliseksi Jumalan ansaitsemattomasta armosta ja suosiosta vasta uskoon tullut haluaa koko sydämistään elää Jumalan tahdon mukaan. Mutta hetken kuluttua hän saattaa kuitenkin langeta johonkin entiseen syntiinsä. Ilo ja rauha omaltatunnon katoaa. Hän kauhistuu ja pelkää, että hän on menettänyt pelastuksensa. Hädissään hän kääntyy Jeesuksen puoleen ja syvässä katumuksessa pyytää lankeemustaan anteeksi.

Omatunto huojentuu, mutta nyt hän tekee lujan päätöksen noudattaa Jumalan tahtoa elämässään. Hän alkaa taistella syntiä vastaan, mutta tekeekin sen omassa voimassaan. Näin hän huomaamattaan joutuu lain alle. Mitä enemmän hän ponnistellee, sitä useammin hän lankeaa jälleen synteihin.

Kun Pyhä Henki asuu hänessä, hän alkaa nähdä synnin entistä paljon kauheampana kuin ennen uskoon tuloaan ja lankeemukset tuntuvat entistäkin kipeämmiltä. Kaikesta aikaa hän kyllä muistaa, millaisen ilon ja rauhan Jeesus hänelle uskoon tullessa antoi. Siksi hän toistuvasti käy katumuksessa Herran eteen ja pääsee ajoittain maistamaan anteeksi saaneen iloa. Mutta kokonaisuudessa ottaen kilvoittelu lain alla on raskasta ja hän ihmettelee, miten monilla muilla uskovilla näytti olevan pelastusvarmuus ja pysyvä rauha, mutta hän joutuu kaiken aikaa taistelemaan synnin himoja vastaan, jotka hänessä jylläävät.

Omalla kohdallani tuollaista lainalaista kilvoittelua kesti kokonaiset neljä vuotta, ennen kuin Pyhä Henki erään kirjan välityksellä kirkasti, että Jeesuksen veri riittää kaiken aikaa. Pelastusvarmuuteni ei perustukaan siihen, kuinka hyvin selvisin kristillisessä vaelluksessani vaan yksinomaan ja ainoastaan siihen vanhurskauteen, jonka Jumala lahjoitti minun pysyväksi omaisuudekseni uskoon tullessani. Lainalaisesta vaelluksesta oli se suuri hyöty, että aloin Paavalin tavoin tajuta miten käsittämättömän syvä on lihani syntiturmelus. *Näin synti tuli lain käskyn kautta ylen määrin synnilliseksi. (13)*

Vaellus pelastusvarmuudesta käsin

Kun Pyhä Henki sai osoittaa minulle, että pelastusvarmuuteni lepää kokonaan Jeesuksen täytetyn työn varassa, vaellukseeni uskovan tuli uusi sävel. Se ei tarkoita, että syntinen liha olisi muuttunut yhtään entistä paremmaksi, vaan sitä, että laki ei anna voimaa synnin pitämiseksi aisoissa puhumattakaan sen kuolettamisesta, vaan ainoastaan Pyhä Henki voi sen tehdä. Taistelu syntiä vastaan ei olekaan enää synnin kanssa painimista, vaan pysymistä Jeesuksen yhteydessä. Vaikka edelleen lankean synteihin, tiedän, että laki ei minua niistä voi enää syyttää, koska en ole enää lain alla vaan armon alla. Laki sai jo sen, minkä vaati Jeesuksen kuolemassa sijastani ja Hänen täydellisessä elämässään, joka on lahjoitettu minun hyväkseni:

Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. (Room. 8:1-2)

Paavalin minä muoto

Jaksossamme Roomalaiskirjeen 7. luvun jakeissa 13-25 Paavali muuttaa tyyliinsä ”minä” muotoon toisin kuin luvun alkuosassa. Siksi Raamatun selittäjillä on ollut kiistaa siitä, mistä elämänsä vaiheesta oli kysymys. Puhuiko hän itsestään ennen pelastumistaan, herätyksen tilassa vai jo uskoon tulleen.

Me tiedämme, että laki on hengellinen mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaiseksi. (14) Tästä jakeesta on tehty johtopäätös, että Paavali ei kuvannut tilaansa uskossa ollessaan, koska synnin alle myyty on synnin orja eikä siis uskova.

Toisaalta Paavali sanoo: *Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain.* (22-23) Ellei hän olisi ollut uskova, hänen sisäinen olemuksensa ei olisi iloinnut Jumalan laista.

Kysymyksenasettelu ei liene oikea. Paavali tahtoo osoittaa, että laki ei auta pelastukseen mutta se ei auta myöskään jo uskoon tullutta elämään Jumalan tahdon mukaan, koska syntinen luonto on lakia väkevämpi. Ainoastaan evankeliumin voimalla voi pelastua ja elää kristityn elämää.

Kaksi luontoa

Jeesuksessa asuu Jumalan koko täyteys ruumiillisesti. Jeesuksessa on siis kaksi luontoa. Hän on yksi persoona, jossa asuu sekä jumalallinen luonto ja synnitön inhimillinen luonto. Hän on 100% Jumala ja 100% ihminen.

Nyt uskoon tulleeeseen ihmiseen asettuu asumaan Pyhä Henki ja hänessäkin asuu kaksi luontoa ei tosin samalla tavalla kuin Jeesuksessa. Uskovassa on uusi luonto, joka on syntynyt Pyhästä Hengestä. Mutta hänessä asuu edelleen myös liha eli syn-

tinen luonto. Yhteydessä Jeesukseen olemme saaneet kokonaan uuden tahdon, ja uuden mielen. Mutta ruumiissamme asuu yhä liha, joka on yhtä paha kuin ennenkin:

Sillä minä tiedän, ettei minussa, nimittäin lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla tosin on, mutta hyvää en pysty saamaan aikaan. (18) Kaikki samat himot, ylpeys, itsekkyyys, jotka olivat meissä ennen uskoon tuloa säilyvät lihassa sellaisenaan. Siksi jos uskova antaa lihalleen vallan, hän kykenee samoihin hirveyksiin kuin maailman ihminen.

Syntinen liha

Syntistä lihaa emme voi mitenkään parantaa. Vain uusi ihminen meissä voi palvella Jumalaa. Jos liha saa ilmaista itseään se tuottaa pelkkää pahaa. Lihaa on yhtä mahdollista parantaa kuin mätää munaa. Liha tulee kuolettaa, mutta se ei onnistu lain keinoin vaan ainoastaan Pyhän Hengen voimalla.

Lihan hillitsemisessä ja kuolettamisessa ei ole mitään apua laista. Emme voi itse asettaa uutta luontoamme toimimaan vanhaa vastaan. Uusi luonto on yhtä lain sisällön kanssa, mutta mikään käsky tai kehotus ei anna voimaa uudelle ihmiselle, niin että saisimme voiton vanhasta. Moni nuori kristitty on tätä tosiasiaa ymmärtämättä joutunut kauheaan epätoivoon:

Kun hän on huomannut langenneensa syntiin, hän antaa lain tuomita itsensä ja havaitsee olevansa kelvoton. Hän kauhistuu, ettei hän voi päästä taivaaseen vaan joutuu tuhoon. Tässä tilassa on äärimmäisen tärkeä tiedostaa, että Jeesukseen uskova ei ole enää lain alla.

Vastaavasti kun uskova vertaa omaa elämäänsä Raamatun kehotuksiin ja huomaa, että hänen vaelluksensa ei vastaa oikean kristityn kilvoitusta, on äärimmäisen tärkeää tiedostaa, että hän onkin armon alla eikä lain alla.

Edelleen kun hän on tehnyt päätöksiä, jotka toinen toisensa jälkeen sortuvat, on tiedostettava, että hän on kyllä saattanut pyytää Jumalalta voimaa pitää lupauksensa, mutta onkin pannut luottamuksensa toivomaansa voimaan eikä itse Herraan Jeesukseen. Näin jälleen kerran hän on sortunut lain alaiseen yrittämiseen. Tässä tilassa on muistettava, että laki ei voi auttaa meitä taistelussa syntiä vastaan.

Lihan kuolettaminen

Jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. (Room. 8:13) Laki ei auta ruumiin tekojen kuolettamiseen eikä syntisen lihan aisoissa pitämiseen. Siihen tarvitaan Pyhä Henki, joka toimii ja vaikuttaa evankeliumin sanan kautta. *”Evankeliumi on Jumalan voima!”* Pyhityksen salaisuus on yhteytemme Jeesuksen kanssa. Siksi meidän on menetettävä usko itseemme ja usko siihen, että Jumalan voima voisi tehdä sinun lihastasi jotain hyvää.

Kiusausten voima

Laki kertoo meille, miten kauhea voima synnillä ja lihalla on. Niiden takana vaikuttaa itse Saatanan voima. Omillamme olemme täysin voimattomat lihan himojen ja kiusausten paineessa. Jokainen taistelu, jonka käymme omassa voimassamme syntiä vastaan, on tuomittu johtamaan tappioon. Taistelu ei onnistu omin voimin eikä Jumalan voimaa pyytämällä. Voiton tuo vain se tietoisuus, että lailla ja synnillä ei ole

meihin nähden mitään valtaa, ja se, että olemme lähellä Jeesusta ja annamme Hänen Henkensä kuolettaa lihaamme. Yhteys Herraan Jeesukseen on A ja O.

Todellinen minuus

*Niinpä en sitä enää teekään **minä itse** vaan synti, joka minussa asuu. (17) ... Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain. Se sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua vangittuna synnin lakiin, joka on minun jäsenissäni. (22-23)*

Joku on joskus sanonut, että uskova ihminen on kuin jakomielitautinen ihminen, koska hänessä taistelee kaiken aikaa kaksi voimaa: syntinen liha ja Pyhästä Hengestä syntynyt uusi ihminen. Tätä taistelua Paavali kuvaa muualla näin:

Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette toteuta lihan himoa. Liha himoitsee Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan. Ne ovat toisiaan vastaan, niin ettette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos Henki johdattaa teitä, ette ole lain alaisia. (Gal. 5:16-18)

Näin joku aika sitten piirroksen, jossa oli kuva sydäimestä, jossa kaksi miestä tappelevat keskenään ja saman aikaisesti heidän alapuolellaan oli kolmas mies leposohvalla kaikessa rauhassa. Siinä oli kuva kilvoittelevan uskovan elämästä. Hänen todellinen minänsä ei ole se liha, jossa asuu synti. Hänen todellinen sisäinen ihmisenä ja minuutensa iloitsee Jumalan laista, vaikka liha jatkuvasti tekee tenää Pyhää Henkeä vastaan. Tästä jatkuvasta sodasta huolimatta uskova on täydellinen rauha, koska hän asuu Jeesuksessa Kristuksessa. Hän ei ole enää lain alla vaan armon. Hänen todellinen minänsä lepää Kristuksen lahjavanhurskauden sohvalla. Silä hän tietää: *Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. (Room. 8:1)*

Jatkuvasta sisäisestä sodasta huolimatta Paavali päättyy iloiseen ja kiitolliseen lopputulokseen: *Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tällaisena palvelen mielellä Jumalan lakia mutta lihalla synnin lakia. (25)*

Hengellisen sodan jatkuminen ja siinä voitolle pääseminen tapahtuu lopulta Jumalan rauhasta käsin. Taistelun keskellä saamme nostaa kiitollisen katseemme Jeesukseen, Herraamme. Hän on jo saavuttanut ratkaisevan voiton Golgatalla ja siksi tiedämme, että lopulta saamme mekin olla täydellisen vapaat syntisestä lihasta ja pääsemme Kristuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaisuuteen. Kuljemme kohti voittoa, koska Jeesus on voittanut meidät.

Laki ja sinä

Jos olet Herran oma, lailla ei ole mitään syyttävää valtaa sinuun nähden aivan riippumatta siitä, kuinka suuria syntejä olet tehnyt tai tulet vielä tekemään. Laki ei auta sinua hedelmälliseen kristillisyyteen, vain ja ainoastaan yhteys Jeesuksen kanssa. Sinussa asuu edelleen liha, jossa ei ole mitään hyvää, mutta sinun ei tarvitse elää lihan vallassa, vaan olet vapaa ja saat antaa elämäsi Jeesukselle.

Ellet vielä ole Herran oma, anna lain tuomita elämäsi siihen asti, että ymmärrät vain Jeesuksen voivan ratkaista elämäsi ongelmat.

Laki ja synti 7:13-25

- Raamatun tutkijat ovat pitkään taittaneet peistä siitä, puhuiko Paavali jakeissa 13-25 itsestään ennen pelastumistaan, herätyksen tilassa vai jo uskoon tulleenä. Tämä kysymyksenasettelu ei liene oikea. Paavali tahtoo osoittaa, että laki ei auta pelastukseen mutta se ei auta myöskään jo uskoon tullutta elämään Jumalan tahdon mukaan, koska syntinen luonto on lakia väkevämpi. Ainoastaan evankeliumin voimalla voi pelastua ja elää kristityn elämää.
13. Millainen laki on luonteeltaan? Mutta millainen on ihminen syntymästään lähtien?(14)
 14. Millainen ristiriitatilanne vallitsee synnin alaisessa ihmisessä, joka kuitenkin tietää, millaista hänen elämänsä tulisi olla Jumalan tahdon valossa? (15)
 15. Mitä synnin tunnossa oleva ihminen myöntää? (16) Mitä taas sellainen, joka haluaa paeta Jumalaa, tekee lain vaatimuksille?
 16. Millainen on minuuden ja synnin suhde? (17,18, 20) Mitä tämä jae vihjaa ihmisen alkuperäisestä tilasta paratiisissa ennen syntiinlankeemusta?
 17. Mitä jae 18 kertoo syntiturmeluksen syvyydestä? Millaisena Sinä näet itsesi?
 18. Millainen on ihmisen tahto ja sen voima? (18,19)
 19. Jakeet 21-22 kuvaavat uskovankin ihmisen taistelua, kun syntinen liha vielä asuu hänessä. Mitä muuta hänessä on kuin vain syntinen luonto eli liha?
 20. Millaisesta taistelusta jakeet 23-23 puhuvat? Sanaa laki käytetään näissä jakeissa viittaamaan pakottavaan lainalaisuuteen eikä Jumalan lakiin niin kuin edeltävissä jakeissa. (Vrt. Gal. 5:16-26)
 21. Mihin Paavali minuudessamme sijoittaa lihan ja mihin mielen?(23-24)
 22. Mistä löytyy vapautus sisäiseen ristiriitaan? (25; vrt. 8:1)

Room. 8:1-17 Elämä Hengessä

1. *Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa,*
2. *sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.*
3. *Mikä laille oli mahdotonta, koska se lihan vuoksi oli heikko, sen teki Jumala. Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa,*
4. *jotta lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan.*
5. *Niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli.*
6. *Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha.*
7. *Lihan mieli on näet vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu eikä voikaan alistua Jumalan lain alle.*
8. *Ne, jotka ovat lihan vallassa, eivät voi olla Jumalalle mieleen.*
9. *Te ette kuitenkaan ole lihan vallassa vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa.*
10. *Jos taas Kristus on teissä, ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elävä vanhurskauden tähden.*
11. *Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, tekee eläviksi myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu.*
12. *Olemme siis velkaa, veljet, mutta emme lihalle elääksemme lihan mukaan,*
13. *sillä jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te Hengellä kuole-tatte ruumiin teot, niin saatte elää.*
14. *Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia.*
15. *Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!"*
16. *Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.*
17. *Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä ja perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme.*

Onko sinulla pelastusvarmuus?

Omistatko sinä pelastusvarmuuden eli voitko olla varma, että kun matkasi täällä ajassa päättyy, pääset uuden maan ja uuden taivaan ihmeelliseen kirkkauteen Jeesuksen luokse, todelliseen kotiisi? Jos sinulla on pelastusvarmuus, sinun ei tarvitse vähääkään pelätä joutuvasi Jumalan tuomitsemana kadotukseen.

Jos sinulla on nyt pelastusvarmuus, voiko sen mahdollisesti menettää? Mikä on pelastuksen ja pelastusvarmuuden suhde? Onko mahdollista elää väärässä varmuudessa ja lopulta joutua kuitenkin hukkaan? Mistä väärän varmuuden ja oikean voi erottaa toisistaan? Missä suhteessa pelastusvarmuuteen on Hengessä eläminen? Onko pelastusvarmuus lopultakin kiinni siitä, miten hyvin kykenen vaeltamaan uskovan? Näitä kysymyksiä jokainen uskoon tullut joutuu elämässään pohtimaan. Niihin Paavali halusi antaa vastauksen Roomalaiskirjeen 8. luvussa.

Pelastusvarmuus ja nöyryys

Jokainen Uutta testamenttia lukeva ei voi välttyä vaikutelmalta, että alkuseurakunnan uskovilla oli selkeä varmuus siitä, että he ovat pelastettuja Jeesuksen Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen tähden. Sitäkin hämmästyttävämpää on tavata suomalaisessa kristillisyydessä uskovia, jotka pitävät nöyryytenä sitä, etteivät voi tietää olevansa pelastettuina. Joskus ajatus puetaan hurskaaseen muotoon: ”Jumalalla on vain yhden päivän vanhoja lapsia.” Oikein ymmärrettynä lause voi kaiketi tarkoittaa sitä, että uskovan elämä on päivittäistä yhteyttä Jeesuksen kanssa ja siksi suhdetta Herraan tulee vaalia joka päivä. Mutta väärin ymmärrettynä lause tarkoittaa, että kukaan ei voi olla varma huomisesta suhteestaan Vapahtajaan ainoastaan tämän hetkisestä. Mutta onko tuollainen opetus Raamatun mukaista?

Neljän laiset ihmiset

Raamattu osoittaa, että on vain kahdenlaisia ihmisiä, pelastettuja ja niitä joiden on saatava osakseen pelastus, koska he kulkevat yhä kohti kadotusta. Mutta eräässä merkityksessä on olemassa neljänlaisia ihmisiä: On niitä, jotka ovat pelastuneet ja tietävät sen, heillä on pelastusvarmuus. On niitä, jotka ovat kyllä pelastuneita, mutta heiltä puuttuu pelastusvarmuus. Sitten on niitä, jotka eivät ole pelastuneita, mutta kuvittelevat olevansa ja heillä saattaa olla myös väärä varmuus. Lopulta on niitä, jotka eivät ole pelastuneet ja tietävät myös sen.

Pelastus ja pelastusvarmuus

Meidän on siksi tehtävä ero pelastuksen ja pelastusvarmuuden välille. Uskovan normaali tila on uskossa ja luottamuksessa Jeesuksen omata myös pelastusvarmuus. Mutta ajoittain aidosti uskovan pelastusvarmuus voi horjua, kun hän joutuu erilaisiin epäilyksiin. Ja sitten on varsinkin vasta uskoon tulleiden joukossa niitä, jotka tuntevat niin vähän Raamattua, etteivät he ole vielä päässeet näkemään sitä, kuinka varma Jeesuksen pelastustyö heidänkin kohdallaan on. He ovat kuitenkin tulleet näkemään oman syntisyytensä ja ovat huutanet hätänsä Jeesukselle. He ovat silloin pelastuneita, sillä Raamattu lupaa: *”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu.”* He ovat tunnustaneet syntinsä ja ovat saaneet ne anteeksi Jeesuksen uhri-veren tähden, mutta langetessaan entisiin synteihinsä, heillä saattaa herätä epäily siitä, ovatko he kuitenkaan tulleetkaan uskoon ja Jeesuksen omiksi, koska syntinen luonto heissä yhä säilyy. Tai sitten he pelkäävät menettäneensä jo saamansa pelastuksen ja saattavat joutua jopa paniikin valtaan.

Oletko valittu?

Pelastusvarmuuteen liittyy vielä eräs kysymys, joka liittyy Jumalan valintaan. Raamattu osoittaa selkeästi, että Jumala jo ennen maailman perustamista valitsee ihmiset pelastukseen Kristuksessa:

*Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. Jo **ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa** olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän **armon** hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)*

Vastauksen haku väärästä paikasta

Moni uskoon tullut ja myös pelastusvarmuudesta iloitseva saattaa joskus ihmetellä, onko hänet todellakin valittu Kristuksessa pelastukseen. Samalla hän saattaa kysellä, mistä hän voisi päätellä sen, että hänet on valittu. Moni, jota asia on vaivannut, on saattanut lähteä tarkkailemaan omaa uskon vaellustaan saadakseen selville merkkejä, jotka osoittaisivat hänet valituksi. Näin hänellä on kiusaus etsiä pelastusvarmuuden perustetta siitä, kuinka paljon Herran Henki on muuttanut hänen elämänsä ja pyhittänyt häntä. Näin hänen katseensa aivan huomaamatta kääntyykin omaan itseensä päin eikä Herraan Jeesukseen, joka on pelastusvarmuutemme perusta. Mitä enemmän hän alkaa tarkkailla omaa vaellustaan, sitä epävarmemmaksi hän tulee siitä, että Jumala olisi voinut valita juuri hänet pelastukseen. Lopulta hän menettää senkin vähän pelastusvarmuuden, mikä hänellä on ehkä aiemmin ollut, sillä itseään tarkkaamalla me löydämme erinomaisen hyvin oman lihallisen syntiturmeluksemme.

Valinta ja evankeliumin sana

Paavali käsittelee tekstissämme pelastusvarmuuden ja pyhityksen suhdetta. Mutta sitä ennen vielä yksi lainaus häneltä:

*Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät **valinnut**, sillä meidän **evankeliumimme ei tullut luoksenne** ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne. Teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran, kun suuren ahdingon keskellä **otitte sanan vastaan iloiten Pyhässä Hengessä**,... (1. Tess. 1:4-6)*

Paavali osoittaa tässä selvästi, että todiste Jumalan valinnasta pelastukseen on evankeliumin sana. Näin ollen, jokainen joka on uskossa ottanut vastaan evankeliumin sanan kautta itse Herran Jeesuksen, on myös Jumalan pelastukseen valitsema. Alkuseurakunnan uskovilla ei ollut mitään epäselvyyttä siitä, ketkä ovat valittuja. Evankeliumin sanan vastaanottaneet ovat valittuja ja siksi heillä on kaikki syyt omistaa myös pelastusvarmuus. Pelastusvarmuushan ei tarkoita sitä, että minä olisin varma omasta pelastuksestani vaan sitä, että olen varma siitä, että Jeesuksen sovitus työ minun hyväkseni on riittävä ja loppuun asti varma.

Sen Jumala teki

*Mikä laille oli mahdotonta, koska se lihan vuoksi oli heikko, **sen teki Jumala**. Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa, jotta lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan. (3-4)*

Pelastusvarmuuden perusta on kolmessa sanassa: "Sen Jumala teki." Kuitenkin moni saattaa lukea jakeet lopusta alkuun ajatellen, että Hengessä vaeltaminen, joka ilmeni lain vanhurskauden täyttämisenä, olisi syy siihen, että uskova voi olla varma pelastuksestaan. Mutta lause tulee lukea juuri siinä järjestyksessä, missä se on kirjoitettu. Hengessä vaeltavallekin uskovalle on mahdotonta lain vanhurskauden saavuttaminen. Koko pelastus on siinä, mitä Jeesus teki ristillä ottaessaan kantaakseen meidän syntimme tuomion. Hän täytti koko lain meidän puolestamme. Hänen vanhurskautensa luetaan meille: *Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. (1)*

Pelastusvarmuuden perusta on siksi kokonaan siinä, mitä Jeesus teki. Uskovaan nähden ei Jumalan lain vaatimuksilla ei ole enää mitään valtaa, sillä olemme armon alla. Olemme Kristuksen sisällä ja meitä katsellessaan Isä näkee pelkästään oman Poikansa puhtauden ja täydellisyyden. Siksi Isä lausuu meistä samaa kuin Jeesuksestakin: "Tämä on minun rakas lapseni, johon olen mielistynyt."

Pelastuksen laiva

Me pääsimme osalliseksi Jeesuksen täydellisestä vanhurskaudesta syntyessämme uudesti vedestä ja Pyhästä Hengestä. Se tapahtui silloin, kun tulimme uskoon ottaessamme vastaan evankeliumin sanan ja saimme kasteessa osallisuuden Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Siitä alkoi vaelluksemme Hengen mukaan.

Vaelluksemme Pyhässä Hengessä tapahtuu kuitenkin siten, että olemme kaiken aikaa Kristuksen sisällä, Kristuksessa, eli kaiken aikaa Jeesukselta saamamme lahjavanhurskauden sisällä. Jos Kristus on kuin valtava valtamerilaiva, me olemme Hänen sisällään matkustajia. Hän vie meitä kaiken aikaa kohti lopullista taivaallista satamaa. Mutta samalla me toimimme ja elämme laivan sisällä. Meissä vaikuttaa edelleen syntinen luontomme. Lankeamme ja nousemme taas. Teemme toistuvaa parannusta synneistämme. Pyhä Henki pitää lihaamme kurissa ja kuolettaa sitä ja tuottaa samalla rakkauden, rauhan, ystävällisyyden, kärsivällisyyden hedelmää. Mutta kaikki tapahtuu Jeesuksen lahjavanhurskauden suuressa tilassa. Pelastusvarmuus ei riipu vaelluksemme onnistumisesta tai epäonnistumisesta vaan siitä, että pysymme kaiken aikaa Kristus laivassa, lahjavanhurskauden sisällä.

Mistä voimme päätellä, että joku on uskossa?

Niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha. Lihan mieli on näet vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu eikä voikaan alistua Jumalan lain alle. Ne, jotka ovat lihan vallassa, eivät voi olla Jumalalle mieleen. (5-8)

Nämä jakeet tarvitsemme, emme oman pelastusvarmuutemme tarkkailuun vaan sen päättämiseen, ovatko toiset ihmiset pelastuneet vai eivät. Voi nimittäin olla,

että ympärillämme on niitä, jotka elävät väärässä varmuudessa ja kuvittelevat olevansa pelastuneita ja saattavat jopa esiintyä opettajinakin. Usein juuri harhaoppien vallassa olevat ovat sen kaltaisia. Väärässä varmuudessa elävän ihmisen tunnistaminen on tärkeää, jotta voimme auttaa hänet näkemään todellinen tilaansa ja rohkaista häntä kääntymään parannuksessa Herran pelastettavaksi.

Erityisesti harhaopettajista Jeesus varoittaa:

Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Monet sanovat minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimessäsi profetoineet, sinun nimessäsi ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimessäsi tehneet paljon voimatekoja?' Silloin minä vastaan heille: 'Minä en ole koskaan tuntenut teitä. Menkää pois minun luotani, te laittomuiden tekijät.'" (Matt. 7:21-23)

Mittari

Koska emme voi nähdä ihmisen sydämen uskoa, meidän on pääteltävä se hänen vaelluksestaan ja siitä, millaista hedelmää hän kantaa. Paavali antaa meille jakeissa 5-8 mitan, jolla voimme tehdä oikeat havainnot. Vastaavasti Johannes kirjeissään antaa varsin yksityiskohtaiset mitat, millä arvioida toisten uskoa. Elävä usko tulee näkyviin Pyhän Hengen kantamana hedelmänä. Ellei sitä ihmisen vaelluksessa ala ilmetä – joillakin sen esiin tulo kestää pitempään kuin toisilla – voimme päätellä, onko asianomainen päässyt sisälle Jumalan valtakuntaan. Koska Hengen hedelmän, rakkauden, ilon ja kärsivällisyyden, kypsymiseen kuluu oma aikansa, emme saa tehdä hätiköityjä johtopäätöksiä. Mutta ennemmin tai myöhemmin paljastuu elääkö ihminen pelastetun elämää Pyhän Hengen vaikutuksessa.

Ei oman uskon mittaamiseen

Tästä asiasta ei kuitenkaan saa tehdä käänteistä mittaria, jolla arvioisimme omaa pelastusvarmuuttamme. Oma pelastusvarmuutemme lepää yksin siinä, että uskomme evankeliumin sanan Jeesuksen täytetystä työstä, eikä siinä kuinka paljon Pyhä Henki kantaa meissä hyvää hedelmää. "Hedelmät eivät ole puuta varten vaan muita varten." Oma pelastusvarmuutemme lepää siksi kokonaan vanhurskauttamisen varassa, pyhitys taas on Herraa ja toisia ihmisiä varten. Hengen hedelmä pyhitys on Jumalan vastausta rukouksemme: "Pyhitetty olkoon sinun nimesi!" Kun Pyhä Henki synnyttää meissä hyviä tekoja, ne ovat muita ihmisiä varten Jumalan nimen kunniaksi ja kirkastamiseksi. Pelastusvarmuutta etsiessämme suurin virheemme on katsoa itseemme tai omiin saavutuksiimme, kun meidän tulisi katsoa vain Jeesukseen, Hänen tekoihinsa ja saavutuksiinsa meidän hyväksemme.

Jeesuksen oman tuntomerkit

Te ette kuitenkaan ole lihan vallassa vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. (9)

Nyt Paavali kääntyy pelastettujen suuntaan ja antaa määritelmän siitä, millaisia ovat uskovat kristityt. Heissä kyllä asuu yhä syntinen liha, joka herättää kaikenlaisia kiusauksia ja himoja, mutta syntinen luonto ei enää pidä hallintavaltaa uskovassa, koska Jumalan Henki eli Kristuksen Henki asuu hänessä.

*Olemme siis velkaa, veljet, mutta emme lihalle elääksemme lihan mukaan, sillä jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te **Hengellä kuoletatte ruumiin teot**, niin saatte elää. (12-13)*

Kristuksessa vanhurskautettuna emme saa mitään tuomiota siitä, että lihassamme asuu synti. Siihen perustuu pelastusvarmuutemme, mutta se ei tarkoita sitä, että uskova lopettaisi taistelun syntiä vastaan. Mutta hän ei tee sitä omassa voimassaan vaan Pyhä Henki hänessä vaikuttaa sen, kun uskova taivuttaa sydämensä kuuliaseksi Jumalan sanan kehotuksille. Uskovan elämän tuntomerkki on siksi jatkuva sota syntiä vastaan, mutta se tapahtuu jo tapahtuneen Golgatan voitosta käsin Pyhän Hengen voimalla.

"Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia." (14)

Uskovan toinen tuntomerkki on se, että hän vaelluksessaan hän kyselee jatkuvasti Jumalan Hengen johdatusta. Hän ei luota omaan viisauteensa. Valintatilanteissa hän kääntyy aina Jumalan sanan puoleen ja pyytää Pyhältä Hengeltä käytännöllistä johdatusta. *Itkien he tulevat, ja minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen.* (Jes. 31:9) Itkut liittyvät siihen, että saadakse selkeitä rukousvastauksia uskovan on päivittäin elettävä syntien tunnustamisessa ja parannuksessa. Kun Herra saa valaista sydämiämme sanallaan ja puhdistaa syntimme Pyhä Henki avaa tien eteenpäin.

Lopullinen päämäärä

Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, tekee eläviksi myös teidän kuolavaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. (11)

Kolmas uskovan tuntomerkki on se, että hän suuntautuu eteenpäin kohti lopullista päämääräänsä. Uskon vaelluksen eli pyhityksen päätös tapahtuu ruumiin ylösnousemuksessa, jossa saamme uuden hengellisen ja iankaikkisen ruumiin – samanlaisen kuin ylösnousseella ja kirkastetulla Jeesuksella on. Silloin pääsemme lopullisesti vapaaksi synnistä ja lihallisuudesta, jonka kanssa nyt vielä taistelemme.

Pelastusvarmuuden mekanismi

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. (15-16)

Niin kuin edellä totesin pelastus ja pelastusvarmuus ovat eri asioita. Ihminen pelastuu uskomalla Jeesuksen sijaissovitukseen huutamalla Häntä avuksi. Hän saa syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen sydämeensä. Usko Jeesukseen merkitsee jättäytymistä Herran tekojen varaan. Silti moni uskova kärsii pelastusvarmuuden puutteesta ainakin ajoittain. Tarkkaan ottaen pelastusvarmuus ei kuulu itse pelastumiseen vaan on osa pyhitystä eli Pyhän Hengen vaikutusta ja toimintaa ihmisessä.

Miten nyt Pyhä Henki synnyttää ja pitää yllä ihmisessä pelastusvarmuutta? Pelastusvarmuuden perusta, mutta ei itse pelastusvarmuus, on Jeesuksen täydellisen elämän, ristin kuoleman ja ylösnousemuksen meille lahjoitettu vanhurskaus.

Katse pois omasta itsestä!

Monilla uskovilla on taipumus arvioida uskoon tulossa tapahtunutta muutosta itsessään ja oman elämänsä myöhempää hengellistä kasvua voidakseen olla vakuuttuneita siitä, että he edelleen ovat pelastuneita. Mutta niin tehdessään heidän huomionsa kohdistuu omaan itseensä eikä pelastusvarmuuden perustaan. Itseä katsellessa uskova ei voi välttyä myös näkemästä syntistä lihaa, joka jatkuvasti taistelee vallasta hänestä. Lopputulos voi toisaalta olla tietty oman syntisyyden vähättely ja oman uskonvaelluksen yliarviointi tai syntisyyteen juuttuva epätoivoinen yrittäminen. Pyhä Henki toki pyhittää uskoon tullutta ja vaikuttaa hänessä muutosta, mutta se ei mitenkään riitä pelastusvarmuudeksemme.

Katse Isään ja Jeesukseen!

Pyhän Hengen menetelmä ei ole kääntää katsettamme itseemme vaan taivaalliseen Isäämme, joka antoi oman Poikansa meidän tähtemme Golgatan kärsimyksiin. Pyhä Henki vakuuttaa, että Golgatan uhriveri riittää kaikkiin entisiin, nykyisiin ja tuleviin synteihimme. Ne kaikki on annettu anteeksi. Olemme Isän suosion alla. Siksi saamme täysin turvallisesti puhutella Häntä ”Abba! Isä!” Abba on sana, joka tarkoittaa suurta läheisyyttä ja pienen lapsen rohkeaa juoksua isänsä syliin.

Joskus olen kysellyt ihmisiltä, ovatko he aivan varmoja siitä, että se mies, jota he pitivät isänään, on todellakin heidän oikea isänsä. Olen vielä tentannut: ”Oletko ottanut DNA testit ja varmistanut, että hän on todella isäsi?” Yleensä vastaus on, että testejä ei ole otettu, mutta mitään epäilystä isyydestä ei ole, koska aivan pienestä pitäen he ovat eläneet isänsä kanssa ja pääsääntöisesti saaneet kokea myös isänsä rakkautta.

Vastaavasti Pyhä Henki synnyttää ja ylläpitää pelastusvarmuutta suuntaamalla mielimme ja sydämemme siihen Isään, joka rakastaa meitä siihen asti, että antoi Jeesuksen sijaiseksemme. Pyhä Henki suuntaa siis katseemme pois itsestämme Jeesuksen täydelliseen pelastustyöhön ja Isään, joka rakastaa meitä suunnattoman suuressa armossaan.

Lue evankeliumin lupauksia!

Tässä pelastusvarmuutta ylläpitävässä työssään Pyhä Henki käyttää evankeliumin sanaa. Siksi uskovaa kehoitetaan katselemaan Jeesusta nimenomaan Raamatun peilin välityksellä. Raamattu on täynnä ihania lupauksia Herran armon luotettavuudesta ja niihin tarttumalla pelastusvarmuus syvenee. Pelastusvarmuus ei siis ole uskovan ominaisuus vaan se on Isän Ja Jeesuksen ihmeellisen armon ja uskollisen rakkauden katselua silloinkin, kun joudumme syviin vesiin omassa kristillisessä kilvoituksessamme.

Hämmästyttävä perintö

Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä ja perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. (17)

Pyhä Henki kiinnittää katseemme Isään ja osoittaa meille, että olemme Jumalan lapsia. Samalla Hän osoittaa meille, miten suunnaton perintö Isän lapsille annetaan. Kysymys on siitä, että Jeesuksen kuolema merkitsi sitä, että Hän testamenttasi koko omaisuutensa omilleen. Hän otti meidän kuolemamme osakseen ja jätti meille

oman elämänsä. Isä antaa Jeesuksen kanssa meille kaiken sen kirkkauden, mikä Jeesuksellakin on. Meille ei olisi pahaksi välillä istuutua laskemaan, kuinka suunnattoman paljon on edessämme ja miten ihana on omaisuutemme, jonka kerran saamme omistaa täyteydessään. Siksi Paavali kehottaa näinkin:

Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkettynä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)

Täällä ajassa saamme vielä kulkea myös kärsimyksen ja huokausten tietä, mutta emme koskaan yksin. Jeesus on omiensa kanssa myös niiden keskellä. Tästä teemasta Paavali jatkaa seuraavassa jaksossamme. Siinä tulemme myös näkemään, miten Herra pitää pelastumistaan huolta loppuun asti, niin ettei uskovan tarvitse huolehtia siitä, että menettäisi pelastuksen. Uskossa pysyminen on kiinni Isästä, jonka käsissä olemme. Kukaan ei voi niistä meitä riistää.

Myös sinua varten

Oletko sinä jo päässyt omistamaan Jumalan Jeesuksessa valmistaman pelastuksen omalle kohdallesi? Ellet, tänään on pelastuksen päivä, voit tänään huutaa avuksesi Jeesusta ja saat osan Jumalan lapsena ja lahjaksi ikuisen elämän perinnön.

Jos olet jo Jumalan lapsi ja kipuilet yhä pelastusvarmuuden kanssa, Herran sana kehottaa sinua tänään nostamaan katseesi itsestäsi Jeesukseen. Hän on sinun pelastuksesi ja Häntä katsellen pelastusvarmuutesi kasvaa. Herra ei heitä luotaan pois ketään, joka tulee Hänen luokseen. Hän pitää myös huolen omistaan kirkkauteen asti.

Elämä Hengessä 8:1-17

1. Keillä ei ole pelkoa joutua kadotukseen ja miksi? (1,2)
2. Mitkä kaksi lainalaisuutta vallitsevat ihmisiä? Millaisia ne ovat? (2)
3. Kuka ja miten vapauttaa ihmisen synnin ja kuoleman laista? (3)
4. Mitä tarkoitusta varten uskova on vapautettu? (4)
5. Miten on mahdollista elää Jumalan lain mukaan? (4,5) Onko siinä kysymys pelastuksen ehdosta vai pelastuksen seurauksesta?
6. Mitkä kaksi vaihtoehtoa ihmisellä on viettää elämänsä? Millaisia ne ovat? (5-8; vrt. Gal. 5:16-26)
7. Keitä ja millaisia ovat Hengen vallassa olevat ihmiset? (9)
8. Kun uskovassakin asuu edelleen syntinen luonto, miten hän voi ja miten hänen tulee vaeltaa Jumalan lapsena? (10-11)
9. Millainen voima vaikuttaa niissä, joilla on Pyhä Henki? (11)
10. Mitä uskovan tulee käsitellä syntistä luontoaan ja miten se on mahdollista? (12-13)
11. Mikä on Jumalan lapsen tuntomerkki? (14-15)
12. Mihin perustuu uskovan pelastusvarmuus ja turvallisuus? (15-16)
13. Millä tavalla Pyhän Hengen todistus tapahtuu? (16)
14. Mitä seuraa siitä, että saamme olla Jumalan lapsia yhdessä Jeesuksen kanssa? (17)

Room. 8:18-27 Tuleva vapautus

18. Päättelen siis, etteivät tämän nykyisen ajan kärsimykset ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka on ilmestynvä meihin.

19. Koko luomakunta ikävöi ja odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä.

20. Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan,

21. että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen.

22. Me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytuskissa aina tähän hetkeen asti.

23. Eikä vain se vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, huokaamme sisim-

mässämme ja odotamme lapseksi ottamista, ruumiimme lunastusta.

24. Toivossa me olemme pelastetut. Mutta toivo, jonka näkee toteutuneen, ei enää ole toivo. Kuka sellaista toivoo, minkä näkee!

25. Mutta jos toivomme sitä, mitä emme näe, me odotamme sitä kärsivällisesti.

26. Myös Henki auttaa meitä heikkoudeksamme. Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin huokauksin.

27. Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta.

Kaipausta ja huokaus

Vaivaako sinua kaukokaipuu? Entä ikävä rakastavaa sydäntä kohti? Kaipaukseen liittyy usein huokauksia tämän hetken hirtävien kipujen tai ongelmien keskellä. Mitä kärsimysten ja ikävän keskellä merkitsee kristillinen toivo? Miten jaksamme olla kärsivällisiä, kun koemme oman heikkoutemme? Näitä kysymyksiä käsittelee tämän kertainen jakso Roomalaiskirjeen 8. lukua.

Toivo

Koko koronaepidemian ajan ja sen jälkeen Ukrainan sodan jatkuessa toistuvasti kuulee esitettävän pyyntö: "Antakaa meille toivo! Kertokaa meille jotain sellaista, joka voisi viritellä toivo!" Pyyntöjä kuunnellessani olen jäänyt ihmettelemään, mitä niiden esittäjät toivolla oikein tarkoittavat. Onko kysymys siitä, että epidemia loppuisi ja sota saataisiin päättymään ja pääsisimme normaaliin päiväjärjestykseen? Ongelma on vain siinä, että se mennyt, johon kaivataan, oli täynnä ilmastoahdistusta ja lisääntyvää nuorison pahoinvointia, joka on levittäytynyt osaksi katuväkivaltaa. Vai onko taustalla kaikkien ihmisten tiedostettu tai tiedostamaton kaipuu menetettyyn paratiisiin. Joskus oli kaikki todella hyvin, mutta nyt meitä hirtävät ongelmat, kriisit ja katastrofit edestä ja takaa.

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyävästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryy-syissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet yhtä lukuun ottamatta olivat poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi TOIVO. Kun häneltä kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti:

"Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyävässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettynä, kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetty, uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on

Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.”

Missä on kristityn toivo?

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa, ilman toivoa kukaan ei jaksakaan elää. Mutta jos toivo on perusteeton, ihmiselämä sortuu. Kun tämän maailman ihminen ajattelee elämänsä, hänelle sen alku on syntymässä ja loppu kuolemassa. Mutta kun uskova kristitty ajattelee omaa elämänsä, hänelle sen alku on uudestisyntymisen päivässä, kun hän sai Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Se tapahtui, kun hän uskoi evankeliumin sanan Jeesuksen ristin uhrista hänen puolestaan ja sai syntien anteeksiantamuksessa elämän yhteyden Jumalaan. Mutta sen päätös ei suinkaan ole kuolemassa, sillä Jeesus kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Sen sijaan uskova kristitty tähyää Jeesuksen toista tulemistä, josta alkaa sitten uudessa ylösnousemusruumiissa taivaallinen elämä, Jumalan Karitsan ja Isän valtaistuimen luona valtavassa ylistyskuorossa.

Uskovan kristityn toivo ei siis ole epämääräistä toiveajattelua siitä, että jotenkin lopulta asiat kääntyvät hyvälle tolalle, vaan sillä on hyvin selkeä kohde, Jeesuksen paluu tänne maan päälle suuressa kirkkaudessaan. Hänellä on varma peruste sille, että toivo myös toteutuu: Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus.

Herraan turvaava kestää

Uskova, joka perustaa toivonsa menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Seurakunta tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se tapahtuu rajujen luonnonmullistusten, nälänhädän sotien ja kristittyjen vainojen muodossa. Jumala toteuttaa niissäkin tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa ja katsella Häntä kasvoista kasvoihin.

Herran omat kestävät ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa, koska he odottavat takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, KUKA on pian tulossa noutamaan sen luokseen. Herran omien vapautus on lähellä, siksi ahdistuksenkin aikana seurakunnan on mahdollista suorittaa tehtävänsä viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Kirkkauden toivo

Päättelen siis, etteivät tämän nykyisen ajan kärsimykset ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka on ilmestytvä meihin. (18)

Kirkkaus sana tarkoittaa alkukielellä kaikkein painavinta ja merkittävintä ja ihmeellistä, mitä Jumalassa on. Kun Jeesus saapuu, uskova tietää pääsevänsä osalliseksi samanlaisesta kirkastetusta ylösnousemusruumiista kuin Jeesuksella on. Hän

saa riemuiten katsella kirkastetun Jeesuksen kasvoja ja hänet täyttää sanoin kuvaamaton kirkastettu ilo.

Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. (1. Joh. 3:1-2)

Luomakunta katoavaisuuden alla

*Koko luomakunta ikävöi ja odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alista-
jan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytystuskissa aina tähän hetkeen asti. (19-22)*

Ilmastoahdistus ja huoli luonnon saastumisesta ovat linjassa sen kanssa, miten Paavali kuvaa luomakunnan tämänhetkistä tilaa. Luomakunnassa näemme ihmeellistä kauneutta ja käsittämättömän hienoa suunnitelmallisuutta, jotka puhuvat Luojan ominaisuuksista, mutta toisaalta eläin- ja kasvikunnassa vallitsee armoton kilpailu, jossa vahvemmat eivät heikompia säästä. Jokainen tarkkailija tajuaa, että luomakunnassakin on jotain pahasti vialla, jotain sellaista, mikä ei voi olla alkuperäistä. Kuolema hallitsee luomakuntaa samoin kuin ihmistäkin.

Nyt Paavali opettaa, että luomakunta on joutunut nykyiseen tilaansa tahtomattaan eikä se ole niin ollen mitenkään vastuussa katoavaisuudestaan toisin kuin ihminen, joka valitsi kuoleman syntiinlankeemuksessa. Alussa Jumala loi täydellisen luomakunnan, missä ei ollut mitään väkivaltaa, täydellinen rauha. Se oli runsautta ja hyvyyttä pursuava paratiisi. Mutta juuri sen keskellä ihminen lankesi syntiin uskomalla Saatanan valheen ja kurottautumalla etsimään jumalallista tietoa itselleen.

Luomakunta oli annettu ihmisen hallittavaksi ja varjeltavaksi. Mutta ihmisen syntiinlankeemuksen seurauksena Jumala alisti luomakunnan nykyiseen tilaansa, jota luonnehtii huokailu ja kuolema. Se tapahtui sitä varten, että ihminen voisi luomakunnan aiheuttamien kärsimysten kautta palauttaa mieleensä sen paratiisin, josta hänet karkotettiin. Luomakunnan tuska on siis kutsu syntiin langenneelle ihmiselle ja ihmiskunnalle palaamaan Jumalan luo ja tekemään parannus synneistään.

Luomakunnan uudistus

Täyttäessään tätä tehtäväänsä luomakunta huokailee ja odottaa sitä päivää, jona ihmiskunta saa palata paratiisiin. Silloin senkin ahdistuksen aika päättyy. Sillä on toivo, joka on sidottu ihmiskunnan kohtaloon. Kun Jeesus tulee takaisin luomakunnan, tulevaa vapautuksen aikaa Jesaja kuvaa näin:

Vanhurskaus on hänen (palaavan Jeesuksen) kupeittensa vyö, totuus vyönä hänen lanteillaan. Silloin susi asuu karitsan kanssa ja pantteri makaa vohlan vieressä. Vassikka, nuori leijona ja syöttöhärkä kulkevat yhdessä, ja pieni poika paimentaa niitä. Lehmä ja karhu käyvät samalla laitumella, niiden vasikat ja pennut makaavat vierekkäin. Leijona syö rehua kuin härkä. Imeväinen leikkii kobran kolon luona, ja vieroitettu lapsi kurottaa kätensä kyyne onkaloon. Missään minun pyhällä vuorellani ei teh-

dä pahaa eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemista, niin kuin vedet peittävät meren. (Jes. 11:5-9)

Jumala tulee siis palauttamaan tämän nykyisen luomakunnan samaan paratiisiin tilaan, jossa se oli alussakin. Se tapahtuu niin sanotussa tuhatvuotisessa valtakunnassa, josta Ilmestyskirja kirjoittaa:

Sitten minä näin enkelin tulevan alas taivaasta kädessään syvyyden avain ja suuret kahleet. Hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Paholainen ja Saatana, sitoi sen tuhanneksi vuodeksi ja heitti sen syvyyteen, jonka hän sulki ja lukitsi sinetillä lohikäärmeen jäljestä, ettei se enää eksyittäisi kansoja, kunnes ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun. Tämän jälkeen se on päästettävä irti vähäksi aikaa. Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat kuluneet loppuun. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuaita ja pyhiä ovat ne, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhat vuotta. (Ilm. 20:1-6)

Jumalalle hänen luomansa kasvi- ja eläinkunta ovat niin tärkeitä, että Hän ei voi niitä loputtomasti jättää nykyiseen katoavaisuuden tilaan. Maapallo pääsee lopulta toteuttamaan sen tehtävän, jota varten se on luotu. Ihmiskunnan kanssa luomakunta tulee antamaan täyden ylistyksen Jumalalle. Tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen toteutuu viimeinen tuomio ja vanhan maapallon sijaan alkaa uusi taivas ja uusi maa.

Uskovan odotus ja huokailu

Eikä vain se vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, huokaamme sisimmäsamme ja odotamme lapseksi ottamista, ruumiimme lunastusta. Toivossa me olemme pelastetut. Mutta toivo, jonka näkee toteutuneen, ei enää ole toivo. Kuka sellaista toivoo, minkä näkee! Mutta jos toivomme sitä, mitä emme näe, me odotamme sitä kärsivällisesti. (23-25)

Uskovan elämään kuuluu saman aikaisesti sekä ilo Herrassa että huokailu tämän ajan ahdistuksissa. Meillä on kirkas toivo ja päämäärä. Saamme jo nyt siitä iloita ja riemuita, mutta saman aikaisesti elämme edelleen synnin ja kuoleman alaisessa maailmassa. Joudumme käymään ankaraa sotaa syntiä, kuolemaa ja Saatanaa vastaan. Kärsimyksen ja vainon keskellä joudumme kokemaan sellaista, mikä painee meidät huokailemaan ja toivomaan, että Jeesus tulisi jo pian maan päälle.

Pyhän Hengen asuminen on uskovalle vakuus ja sinetti siitä, että hänelle kuuluvat Jumalan lapsen oikeudet. Ilmaus Hengen esikoislahja tarkoittaa, että Pyhä Henki on annettu uskovalle ennakkona siitä, mitä lopullisesti saamme kirkkauden valtakunnassa omistaa. Mutta se ei tarkoita, että olisimme jo nyt perillä. Olemme yhä tässä nykyisessä katoavaisuuden alaisessa ruumiissa ja joudumme huokailemaan monenlaisten ahdistusten ja ongelmien kanssa. Koemme myös monenlaista heikkoutta, vaikka Pyhässä Hengessä meissä asuukin jo Jeesuksen ylösnousemusvoima. Toivomme suuntautuukin siksi siihen suureen ja ihmeelliseen päivään, kun tämä ruu-

miimme vaihtuu uuteen kirkastettuun ylösnousemusruumiiseen. Siitä tapahtumasta Raamattu käyttää ilmaisua ”ruumiin lunastus”, ruumiimme ostetaan vapaaksi katoavaisuuden orjuudesta ihmeelliseen vapauteen. Paavali tiivistää asian näin:

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, joka on meidän perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistyksi. (Ef. 1:13-14)

Toivossa me olemme pelastetut. Jokainen, joka uskoo Jeesukseen eli huutaa Häntä avuksi Vapahtajakseen, on jo pelastettu ja Jumalan lapsi. Tässä Paavali käyttää sanaa pelastus tarkoittamaan sitä lopullista tilaa, jonka perillisiä jo olemme Jeesuksen kuoleman testamentin perusteella. Olemme siis jo pelastettuja mutta emme vielä pelastuksen lopullisessa päämäärässä. Toivomme perustuu siihen, että pääsemme varmasti perille, koska olemme jo nyt saaneet syntimme anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan ennakkona tulevasta.

Jumalan lapset joutuvat siis yhä odottamaan lopullista pelastuksen täyteyttä monien kiusausten helteessä. Kärsimyksen ja vainon kestämiseen toivo antaa kuitenkin kärsivällisyyttä. Tiedämme, että ahdistukset tulevat aivan varmasti päättymään ja eteemme avautuu kirkkauden valtakunta.

Rukous Pyhässä Hengessä

Myös Henki auttaa meitä heikkoudessamme. Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta. (26-27)

Vaikka Pyhässä Hengessä meissä asuu Jeesuksen ylösnousemusvoima, kysymys ei ole meidän omasta voimastamme. Itsessämme joudumme kokemaan yhä monenlaista heikkoutta, josta Paavali omalla kohdallaan kirjoitti näin:

Mutta hän (Herra) sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor. 9-10)

Ajoittain taistelumme on niin kova ja heikkoutemme niin syvä, että emme jaksa edes rukoilla, emme kykene muuhun kuin huokailemaan niin sisäisissä kuin ulkoisissakin taisteluissamme. Huomiomme saattaa kiintyä niin omiin ongelmiimme ja ahdistuksiimme, että menetämme näköalan toisten ihmisten pelastuksesta ja tehtävästämme julistaa evankeliumia. Silloin lohtunamme on toisaalta Jeesuksen esirukoukset puolestamme Isän luona taivaassa ja toisaalta se, että meissä asuva Pyhä Henki rukoilee puolestamme jopa sanomattomin huokauksinkin. Pyhän Hengen rukoukset ovat Jumalan tahdon mukaisia toisin kuin usein omasta lihastamme nousevat itsekäät pyynnöt. Taisteluidemme keskellä Pyhä Henki vie meitä rukoilemaan muiden uskovien puolesta ja vielä pelastuksesta osattomien puolesta. Pyhä Henki suuntaa rukouksessa katseen meistä itsestämme pois ulospäin. Isä kuule Jeesuksen tähden ne rukouksemme, jotka ovat Hänen tahtonsa mukaisia.

Uskovan rukouselämässä sekoittuvat helposti itsekkäät pyynnöt Jumalan tahdon mukaisiin. Onneksi rukouksemme kulkevat Isän luo Jeesuksen kautta. Jeesus poistaa niistä sen, mikä ei ole Herran tahdon mukaista ja lisää niihin Pyhän Hengen huokaukset. Niihin rukouksiin saamme sitten nähdä vastaukset Herran aikataulun mukaisesti. Olimme millaisessa hengellisessä tai ruumiillisessa tilassa tahansa, heikkouden tai ilon vallassa meille kuuluu kehoitus: "Rukoilkaa lakkaamatta!" Juuri Pyhä Henki pitää "rukoushengitystämme" jatkuvasti yllä. Hän antaa myös kärsivällisyyttä jatkaa rukousta vaikka välitön vastaus antaa odottaakin.

Tuleva vapautus 8:18-27

15. Mitä kuuluu Pyhän Hengen johtamaan elämään tänään ja mitä tulevaisuudessa? (18)
16. Mihin uskova suuntaa mielensä kohdatessaan kärsimystä? (18)
17. Mitä luomakunta odottaa? (19, 21)
18. Miksi luomakunta on katovaisuuden alainen? (20)
19. Miten luomakunnan huokailu ilmenee? (22)
20. Mistä Jumalan lasten huokailu kertoo? (23)
21. Mitä uskova odottaa? (23)
22. Mitä tarkoittaa "Hengen esikoislahja"? (23)
23. Mikä on toivomme sisältö ja miten toivo vaikuttaa uskovissa? (24-25)
24. Missä heikkoutemme ilmenee? Millaisen avun Pyhä Henki antaa siihen? (26)
25. Mitä on luonteeltaan uskovan rukouselämä? (26-27)
26. Kenen puolesta Sinä rukoilet tällä havaa? (27)

Room. 8:28-39 Jumalan rakkaus Kristuksessa

28. Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.

29. Sillä ne, jotka hän on ennalta tuntenut, hän on myös ennalta määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa.

30. Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kirkastanut.

31. Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?

32. Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoitaisi meille kaikkea muutakin hänen kansaan!

33. Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa.

34. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on kuollut, onpa hänet vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme.

35. Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska vai ahdistus, vaino vai nälkä, alastomuus, vaara vai miekka?

36. Onhan kirjoitettu: "Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken päivää. Meitä pidetään teuraslampaina."

37. Näissä kaikissa me kuitenkin saamme täydellisen voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut.

38. Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat,

39. ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Pelkäätkö tulevaisuutta?

Pelkäätkö sinä tulevaisuutta? Emme tunne tulevaisuutta, emme edes lähitulevaisuutta. ”Askel eteenpäinkin on pimeyttä” toistavat japanilaiset. Voimme sairastua, joutua onnettomuuteen, tulipalo voi syttyä, kotimme voi tulvia vettä, työsuhde tai ihmissuhde voi katketa. Asiat eivät suju suunnitelmien mukaan. Emme tiedä, mitä tulevaisuus tuo mukanaan. Ihmiset suhtautuvat pimeään tulevaisuuteen monella eri tavalla. Joku kieltäytyy ajattelemasta sitä, joku toinen on sitä mieltä, että kaikki elämässä määräytyy kohtalon mukaan syntymästä kuolemaan asti. Kysymykseksi jää, mikä tai kuka tuo kohtalo oikein on. Joku kolmas on sitä mieltä, ettei ole mitään kohtaloa, vaan jokaisen ihmisen on itse taisteltava itselleen tie tulevaisuuteen. ”Esteitä voi toki tulla, mutta ihmisiin emme voi luottaa”.

Kristitty uskoo elävään Jumalaan, kaikkeuden Luojaan, rakastavaan Jumalaan, joka puhuu hänelle. Jumala ei vain näe ja tunne menneisyyttä, nykyisyyttä ja tulevaisuutta täydellisesti, vaan myös hallitsee niitä suvereenina Herrana. Jumalalla on suunnitelma koko luomakuntaa ja myös jokaista yksityistä ihmistä varten. Jumalalla on myös pelastussuunnitelma omille teilleen eksyneiden syntisten palauttamiseksi yhteyteensä. Hänellä on myös meitä varten tehtävä. Hän johdattaa pelastamiaan ihmisiä ja siksi heidän ei tarvitse pelätä sairauden eikä kuolemankaan tullen. Uskovan ei tarvitse joutua epätoivoon, sillä Jeesus kukisti myös kuoleman ylösnousemuksellaan.

Kaikki hyväksi

Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut. (28)

Tämä kuuluisa Raamatun jae on usein ymmärretty väärin. Se ei suinkaan tarkoita sitä, että kaikki tapahtumat maailmassa tuottaisivat lopulta ihmisille hyvää. Synti ja Saatana eivät ainoastaan pyri tekemään kaiken aikaa pahaa, vaan saavat myös hirtittäviä asioita aikaan, joista ei ole kenellekään mitään hyötyä vain vahinkoa. Lupaus kaiken vaikuttamisesta parhaaksemme on ehdollinen. Se koskee vain Jumalan pelastuksesta osallisiksi päässeitä ihmisiä. Se ei myöskään tarkoita sitä, että asiat, jotka meille uskoville tapahtuvat, tuntuisivat sillä hetkellä hyviltä, päin vastoin tapahtumat saattavat tuottaa meille syvää tuskaa, surua tai pettymyksiä. Mutta uskova tietää, että hänen kohdallaan lopputulos on aina hyvä, vaikka ei sitä vielä näkisiäkään. Tämä tieto perustuu Jumalan sanan lupauksiin ja siihen, miten aiemmissa tapahtumissa olimme myöhemmin saaneet nähdä Jumalan hyvän johdatuksen.

Vastaavasti myös pelastusvarmuus on pitkälle tiedon asia, koska se tarrautuu Jeesuksen Golgatan veriuuhriin eikä meidän kokemuksiimme. Kysymys ei kuitenkaan ole päänsä tiedosta (toki siitäkin) vaan sydämen tiedosta. Vaikeuksien ja ahdistusten keskellä tunteet katoavat mutta uskon perustuva tietoisuus säilyy.

Oma kokemukseni sairaudesta

Kun armeijassa ollessani sairastuin yllättäen sydänreumaan, olin lähellä kuolemaa ja jouduin viettämään kokonaisen vuoden sairaalassa, se ei todellakaan tuntunut kivaltalta. Kuoleman pelko puristautui esiin, oma sisäinen saastaisuus näytti kyntensä ja jouduin huutamaan armoa Jeesukselta. Mutta tänään muistelen aikaa eräänä tärkeimmistä vaiheista elämässäni tulevaa lähetystyötäni varten. Sain aikaa lukea Raamattua, sain vastauksen kysymykseen pelastusvarmuudesta: ”Jeesuksen veri

riittää!” Sain oppia jotain siitä, miltä peloissaan olevalta sairaasta tuntuu, niin että myöhemmin saatoin jakaa evankeliumin lohdutusta sairastaville ja kuoleville. Herra tiesi, että minulle tuo jakso oli tarpeen, jotta voisin olla hyödyllinen Hänen työssään.

Kutsutut

Jotta voisimme soveltaa omaan elämäämme tuon suurenmoisen lupauksen, meidän täytyy täyttää sen sisältämät ehdot. Meidän tulee olla kutsuttuja. Kysymys ei kuitenkaan ole vain Jumalan yleisestä kutsusta, joka kohdistuu jokaiseen Jumalan sanan kuulevaan ihmiseen. Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat, mutta kaikki eivät tätä kutsua ota vastaan. Tässä jakeessa niin kuin myös jakeessa 30 kutsutut ovat niitä, jotka ovat avanneet sydämensä Jeesuksen kutsulle. Jeesus sanoo: *Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani.* (Ilm. 3:20)

Kutsuttu tarkoittaa siis tässä pelastettua Jeesuksen omaa, joka on saanut syntinsä anteeksi.

Uskova on kutsuttu sisälle Jumalan suunnitelmaan ja siksi myös kutsuttu vaeltaamaan Jumalan suunnitelman mukaan. Jos uskovana lähdemme vitomaan omille teillemme ja törmäämme siksi ongelmiin, se ei tarkoita, että kaikki, mitä siinä tilassa meille seuraa olisi parasta. Mutta kun teemme parannuksen ja palaamme Jumalan suunnitelmiin, Herra kykenee sivuraiteemmekin lankeemukset ja niiden seuraukset kääntää lopulliseksi parhaaksemme. On siksi tärkeää, että vaellamme Herran suunnitelmissa emmekä väsy. Sitä varten meidän tulee aina kysellä Jumalan tahtoa elämämme valintoihin. Edelleen meidän ei pidä laiminlyödä uskovien yhteyttä. Tarvitsemme päivittäistä parannusta synneistämme nähdäksemme, mihin Herra haluaa meidän kulkevan. Herra haluaa myös, että hoidamme ihmissuhteemme kuntoon sopimalla niiden kanssa, joita vastaan olemme rikkoneet. Herran suunnitelmissa kulkeminen edellyttää myös ahkeruutta ja tunnollisuutta tehtävissä, jotka Hän asettaa eteemme.

Rakkaus Jumalaan

Edelleen ehdoksi on asetettu se, että ihminen rakastaa Jumalaa. Tietenkään sellainen ihminen, joka ei tunne Jeesusta ei voi rakastaa Jumalaa. Mutta mitä on rakkaus Jumalaan? Se on sitä, että tärkein asia elämässämme on Jumala. Se, mihin panet luottamuksesi, on jumalasi. Rakkaus merkitsee myös sitä, että haluamme tehdä Hänen tahtonsa. Rakkautemme on varmasti puutteellista, mutta jos todella rakastat Jeesusta, voit Pietarin kanssa – vaikka kyynel silmissäsi – sanoa: ”Sinä olet minulle rakas.” Rakkaus antaa aikaa sille, joka on hänelle tärkeä ja rakas.

Rakkaus Herraan syntyy uskovan osaksi saamasta syntien anteeksiantamuksesta Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella. ”Joka on paljon saanut anteeksi, se rakastaa paljon”. Rakkaus Herraan alkaa Jumalasta käsin:

Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. (1. Joh. 4:9-10)

Parhaaksi

Jumala vaikuttaa kaiken parhaaksi yhteisvaikutuksen näkökulmasta. Voi olla, ettei jokin yksittäinen asia tai tapahtuma ei näytä ollenkaan hyvältä, mutta Jumalan kokonaissuunnitelmassa se palvelee parasta. Vaikkemme usein näekään, että asiat olisivat meille hyväksi, kun puoliso sairastuu, ystävä jättää, kuolemaa saapuu tai kun epäonnistumme työssä tai koulussa, tiedämme, että Jumala näkee kokonaisuuden ja usein vuosia myöhemmin itsekin saatamme sen nähdä. Viime kädessä kysymys on meidän iankaikkisesta parhaastamme. Meidän on hyvä oppia katselemaan asioita iankaikkisuuden perspektiivistä.

Kysymys ei ole vain siitä, että tapahtumat koituisivat meille hyväksi tai edes siedettäviksi vaan parhaaksi. Toisin sanoen meille ei voi tapahtua mitään parempaa kuin, mitä meille tapahtuu. Emme tosin välttämättä näe, miten esimerkiksi talon hurskaan emännän yllättävä kuolema olisi perheelle parasta, mutta lopulta näemme oikein.

Paras on iankaikkista ja katoamatonta. Kysymys ei ole siitä, että asioista löytyy aina myös valoisia puoli, vaikka pää asiat menevätkin pieleen. Emme koskaan voi ymmärtää elämää muuten kuin iankaikkisuudesta käsin. Meidän tulee etsiä vastauksia lopullisesta eikä ohikiitävästä käsin. Esimerkiksi huolimatta ahkeruudesta ja rukouksesta koulussa tai töissä saatamme epäonnistua perusteellisesti. Mutta jos näemme, että onkin kysymys Herran kurituksesta, joka koituu meille nöyryydeksi, voimme ottaa asian Herran kädestä ja myös kiittää siitä.

Kutsumus ja johdatus

Herra ei vaikuta hyvää ainoastaan ikävissä asioissa vaan myös silloin, kun saamme kokea myönteisiä asioita. Minulla oli aivan uskoon tulosta asti kutsu lähteä lähetystyöhön. Siksi ystäväni ihmettelivät, miksi en lähtenyt opiskelemaan teologiaa vaan matematiikkaan. En itsekään oikein syytä ymmärtänyt, mutta Herra pani sydämelleni vastenmielisyyden teologian opintoja kohtaan. Mutta sitten tapahtuikin opiskelija herätys nimenomaan matematiikkaa ja luonnontieteitä ja lääketiedettä opiskelevien keskuudessa. Sen keskellä sain perusteellista harjoitusta sielunhoidosta ja Raamatun opettamisesta. Niistä oli hyötyä lähetystyössä ehkä enemmän kuin teologisista opinnoista.

Kokemuksemme muita varten

Uskova kristitty saa myös katsella aivan erilaisin silmin kuin maailma niitä ihmisiä, jotka Herra johtaa elämäämme. He eivät ilmaannu elämäämme sattumalta. Hankalat ihmissuhteetkin jopa vainot voivat olla meille tosi parhaaksemme. Kokemuksemme eivät ole vain meitä itseämme varten vaan myös muille. Paavali kirjoittaa tästä näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala. Hän lohduttaa meitä kaikissa ahdistuksissamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka ovat kaikenlaisissa ahdistuksissa. Niin kuin Kristuksen kärsimykset tulevat runsaina osaksemme, samoin tulee Kristuksen kautta runsaana osaksemme myös lohdutus. Jos me olemme ahdistuksessa, se on teille lohdutukseksi ja pelastukseksi. Jos taas saamme lohdutusta, sekin on teille lohdutukseksi ja vaikuttaa niin, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme. Meillä on teistä var-

ma toivo, sillä me tiedämme, että niin kuin te olette osallisia kärsimyksistä, samoin olette osallisia myös lohdutuksesta. (2. Kor. 1:3-7)

Pelastusprosessi

Sillä ne, jotka hän on ennalta tuntenut, hän on myös ennalta määrännyt Poikansa kuvan kaltaiseksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa. Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kirkastanut. (29-30)

Uuden testamentin johdonmukainen sanoma on se, että ihmisen pelastus synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta vanhurskauden, elämän ja Jumalan hallintaan tapahtuu kokonaan eli 100%:sti Jumalan armotyönä. Hengellisesti kuolleella ihmisellä ei ole mitään mahdollisuuksia herättää itseään hengellisesti eloon eli palauttaa häntä Jumalan yhteyteen, kun hän sen menetti syntiinlankeemuksen vuoksi. Pelastus perustuu kokonaan ja vain Jumalan armoon.

Ennalta tietäminen

Pelastus alkaa Jumalan ennalta tuntemisesta eli siitä, että jo ennen maailman luomista Jumala tunsu jo jokaisen tulevan ihmisen ennen heidän luomistaan, tiesi tulevan Aadamin syntiinlankeemuksen, siitä alkaneen ihmiskunnan turmeluksen ja hengellisen kuoleman. Jumala teki ikuisuudessa armopäätöksen pelastaa ihmiset ei vain vapaaksi synnistä ja sen seurauksista vaan tehdäkseen jokaisesta pelastamastaan ihmisestä oman kirkastetussa ylösnousemusruumiissa nyt Isän oikealla puolella istuvan Pojan, Jeesuksen Kristuksen kuvan kaltaiseksi.

Päämäärään asti

Vaikka pelastuksessa on omat vaihteensa kuten kutsu, vanhurskauttaminen ja kirkastaminen ja vaikka jo nyt uskossa vaeltavat ovat pelastettuja, pelastus tulee lopulliseksi, vasta sitten kun olemme Kristuksen kuvan kaltaisia. Lisäksi Jumala ei tätä pelastusprosessia jättämään kesken. Eli jos nyt olemme kutsun saaneet ja osallisia Kristuksen lahjavanhurskaudesta, meillä ei ole mitään syytä epäillä sitä, etteikö Jumala saattaisi pelastavaa työtään loppuun asti.

Paavali korostaa samaa asiaa Efesolaiskirjeessä näin:

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Ennalta tunteminen ja ennalta määrääminen

Raamatun tulkitsijoilla on erilaisia käsityksiä siitä, miten ennalta tunteminen ja ennalta määrääminen liittyvät toisiinsa. On niitä, jotka ymmärtävät, että ennalta tunnetut ovat niitä, joiden Jumala näki tulevaisuudessa ottavan Pyhän Hengen vaikutuksesta saamansa evankeliumin armokutsun vastaan, ja siksi määräsi, että yksikään heistä ei saa joutua kadotetuksi vaan jokaisen pitää päästä lopulliseen Jeesuksen kirkastetun kuvan kaltaisuuteen. Pelastus ei saa heidän kohdallaan jäädä kesken.

Sitten on niitä, jotka samaistavat ennalta tuntemisen ennalta määräämiseen. He ymmärtävät niin, että Jumalan ennalta määrääminen tarkoittaa sitä, että Jumala valitsi tietyt ihmiset pelastukseen ja toiset kadotukseen. Tätä kaksinkertaista predestinaatiota eli ennalta määräämistä opettavat reformoidut.

Luterilaiset eivät puolestaan löydä Raamatusta viitettä siitä, että ennalta määräys koskisi myös kadotukseen joutuvia. Raamattu opettaa johdonmukaisesti, että jokainen ihminen on vastuussa Jumalan edessä elämästään. Näin ollen hukкуvat eivät joudu kadotukseen Jumalan ennalta määräyksen vaan omien syntiensä tuomiona. Sen sijaan pelastuvien osalta ennalta määräys on totta ja se perustuu Jumalan ihanaan armoon, ei mihinkään ihmisen ominaisuuteen, sillä syntiinlankeemuksen seurakusena jokaisen ihmisen osa olisi ollut kadotus.

Kutsu

Jeesus opettaa, että monet ovat kutsutut, mutta harvat vallitut. Edelleen tie pelastukseen kulkee ahtaan portin ja kaidan tien kautta ja vain harvat löytävät sen. Jumalan sana kutsuu siis kaikkia ihmisiä pelastukseen, sillä *"Jumalan tahto on, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat totuuden tuntoon"* (1. Tim. 2:4) Mutta nyt kun Paavali tekstissämme puhuu kutsutuista, hän tarkoittaa niitä Jumalan kutsumia, jotka ottivat myös kutsun vastaan ja pääsivät siten osallisiksi myös Jumalan valinnasta:

Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. (1. Tess. 1:4-5)

Jokainen evankeliumin vastaanottanut on sellainen, jonka Jumala on myös valinnut pelastukseen jo ennen maailman luomista. Voimme olla siis täysin varmoja siitä, että pääsemme osalliseksi myös lopullisesta kirkkaudesta.

Vanhurskauttaminen

Samalla hetkellä, kun Pyhän Hengen kutsuma ihminen ottaa vastaan evankeliumin sanan ja uskoo sen, hän pääsee osalliseksi Jumalan Kristuksessa valmistamasta lahjavanhurskaudesta, josta Paavali on aiemmin puhunut yksityiskohtaisesti. Nyt hän vakuuttaa, että vanhurskautus on tae Jumalan ennalta määräyksestä pelastukseen ja myös tulevasta kirkastumisesta. Koko pelastus prosessi on täysin varma, voimme kerskata jo nyt Jumalan kirkkaudesta ikään kuin olisimme sen jo saaneet, se on jo nyt meidän perintömme, vaikka ei olekaan vielä tullut ilmi:

Koska siis olemme tulleet uskosta vanhurskaiksi, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen kauttaan me olemme päässeet uskossa tähän armoon, jossa nyt olemme, ja me kerskaamme Jumalan kirkkauden toivosta. (Room. 5:1-2)

Pelastusvarmuus

Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on kuollut, onpa hänet vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme. (31-34)

Uskovan pelastusvarmuus ei ole varmuutta omasta uskostaan eikä sen lujuudesta. Pelastusvarmuus on varmuutta siitä, että Jumalan rakkaus Jeesuksen uhrissa ja sen vuoksi uskoville luettu lahjavanhurskaus on täysin varma ja luotettava. Se on varmuutta Jeesuksen sovitustyön riittävydestä ja Jumalan siinä ilmaistun rakkauten mittaamattomasta suuruudesta ja syvyydestä. Paavali tiivistää tässä neljä mahdollista uhkakuvaa, jotka saattavat uskovien varmuutta horjuttaa ja osoittaa, miten mikään niistä ei voi horjuttaa pelastustamme:

1. Jumala puolellamme

Ainoa todellinen uhka oman syntisyytensä tiedostavaa uskovaa kohtaan olisi se, että Jumala sittenkin nousisi häntä vastaan. Mutta se on täysin mahdotonta, sillä Jumala itse on vanhurskauttamansa puolella:

Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. (Joh. 10:28-29)

Toki uskovaa vastaan nousee oma syntinen liha, maailma ja Saatana, mutta kaikkivaltiaan Jumalan voima kykenee nitistämään kaikki viholliset ja viemään pelastetut lopulliseen voittoon. Herra on joka hetki omiensa kanssa, heidän puolellaan eikä heitä vastaan.

2. Jumala täyttää tarpeemme

Joku uskova saattaa kuitenkin pelätä, että ajallisissa ahdingoissa hän saattaa joutua niin syvään puutteeseen, että hänen uskonsa romahtaa. Tähän pelkoon Paavali vastaa: Et voi joutua sellaiseen pulaan, johon Jumala ei antaisi sinulle sitä, mitä syvimmin tarvitset. Jos kerran Hän antoi Jeesuksen Golgatan ristille sovittamaan syntisi, miksi Hän ei täyttäisi myös kaikkia muita tarpeitasi. Hän kykenee pitämään sinut uskon tiellä ja tyydyttää tarpeesi.

3. Jumala ei syytä omiaan

Jotakuta uskovaa saattaa vaivata pelko, että lopulta hän kuitenkin joutuu syytettyjen penkille, sillä hän kokee lankeemustensa vuoksi usein omantunnon syytöksiä ja Saatanan syytöksiä. Jumala on kuitenkin se ainoa, jolla olisi oikeus syyttää, mutta Jumalan valitsema on vanhurskautettu eli hänet on jo Kristuksen tähden luettu syyttömäksi Jumalan kasvojen edessä. Siksi Herran oma saa torjua syytökset Jumalan lupauksiin vedoten:

Herra näytti minulle ylipappi Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä ja Saatanan seisomassa hänen oikealla puolellaan häntä syyttämässä. Niin Herran enkeli sanoi Saatanalle: "Herra nuhdelkoon sinua, Saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä mies ole kekäle, joka on tulesta temmattu?" Joosua oli likaisissa vaatteissa seisoessaan enkelin edessä. Enkeli sanoi niille, jotka seisoivat hänen edessään: "Riisukaa likaiset vaatteet hänen yltään." Ja hän jatkoi: "Katso, minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetan sinut puhtaisiin vaatteisiin." (Sak. 3:1-4)

4. Jeesus tuomitsee omansa taivaaseen

Joskus uskovaa saattaa vaivata pelko, että hän kaikesta uskonkilvoituksesta huolimatta lopulta kuitenkin joutuu kadotukseen. Mutta sitä vaihtoehtoa ei uskova voi olla, sillä kadotustuomion tulee julistamaan se Jeesus, joka on hänen uskovan puolesta ristillä kuollut ja noussut ruumiillisesti ylös haudasta hänen hyväkseen. Sitä paitsi Jeesus kaiken aikaa rukoilee omiensa puolesta, että he kestäisivät uskossa

loppuun asti. Viimeisellä tuomiolla Jeesus kyllä tuomitsee epäuskoiset kadotukseen, mutta omansa Hän tuomitsee taivaan kirkkauteen: *"Tulkaa tänne, te Isäni siunamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti."* (Matt. 25: 34)

Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. (Room. 8:1)

Jumalan rakkaus Kristuksessa

*Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska vai ahdistus, vaino vai nälkä, alastomuus, vaara vai miekka? Onhan kirjoitettu: "Sinun tähtesi meitä surma-
taan kaiken päivää. Meitä pidetään teuraslampaina." Näissä kaikissa me kuitenkin
saamme täydellisen voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut. Olen näet
varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään
nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu
luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa,
meidän Herrassamme. (35-39)*

Kaikista suurenmoisista lupauksista huolimatta jonkun uskovan sydäntä saattaa silti kalvaa epäily siitä, että vainojen tullessa hän lopulta kuitenkin kieltää Herran, luopuu uskosta ja joutuu kadotukseen. Paavali kuitenkin osoittaa, että ei ole sellaista vainoa, jonka keskellä elävä uskova sortuisi, koska Jumalan rakkaus on niin suuri, että Hän oman voimansa kautta antaa uskovalle voiton kaikkein kauheimmankin keskellä.

Joku taas on saattanut ajatella näitä ihmeellisiä lupauksia lukiessaan, että eikö sitenkin lopulta synty erota meidät Jumalan rakkaudesta. Tätä pelkoa ei kuitenkaan ole, sillä Jeesus Kristus tuli juuri syntisiä pelastamaan. Ei ole lopulta mitään, mikä voi erottaa Jeesuksen veren tähden vanhurskautettua Jumalan käsittämättömän suuresta rakkaudesta. Koska Herran kutsun saaneet, uskon kautta vanhurskautetut ovat Jumalan rakkauden ympäröimiä, ei ole mitään pelkoa siitä, että he voisivat menettää pelastuksensa. Se Jumalasta kiinni, Hän pitää sanansa ja lupauksensa. Siksi uskova saa nostaa rohkeasti päänsä myös nykyisen synkän ajan keskellä. Voitto on Herran omilla edessäpäin.

Jumalan suunnitelma ja rakkaus Kristuksessa 8:28-39

27. Keitä koskee jakeen 28 suurenmoinen lupaus?
28. Millaisissa tilanteissa olet nähnyt jakeen 28 lupauksen toteutuvan omassa elämässäsi?
29. Mihin perustuu pelastuksemme? (29)
30. Mikä on pelastuksemme päämäärä? (29)
31. Millainen on pelastuksen tapahtumasarja? Kuka sen toteuttaa? (30)
32. Mitä merkitsee se, että Jumala kirkastaa vanhurskauttamansa? Miksi aikamuoto on perfekti? (30)
33. Mitä merkitsee se, että Jumala on meidän puolellamme? (31)
34. Mitä jae 32 merkitsee rukouselämämme kannalta? Entä jae 34?
35. Miksi saamme olla vapaat syytöksistä? (33)
36. Miksi uskovan ei tarvitse pelätä kadotukseen joutumista? (34)
37. Mitkä kaikki asiat näyttäisivät tukahduttavan Kristuksen rakkauden kokemisen elämässämme, mutta eivät siihen kuitenkaan kykene? (35-39) Miksi niin ei voi tapahtua? (Vrt. 5:8)
38. Missä näemme jakeen 36 toteutuvan tänä päivänä?
39. Miksi voimme voittaa moninaisten ahdistusten keskellä? (37) Mikä se voitto on?
40. Missä Jumalan rakkaus ilmestyy? (39)
41. Voiko syntiin lankeaminen erottaa meidät Jumalan rakkaudesta? (39)

Room. 9:1-18 Jumala valitsi Israelin

1. Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä -
2. että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni.
3. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta.
4. Ovathan he israelilaisia, joille kuuluu lapsen asema ja kirkkaus ja liitot. Heille hän antoi lain ja lupaukset ja sääti jumalanpalveluksen.
5. Heidän ovat kantaisät, ja heistä on Kristus lihan puolesta. Hän on yli kaiken, Jumala, iankaikkisesti ylistetty. Aamen.
6. Ei Jumalan sana kuitenkaan ole rauennut tyhjiin. Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin,
7. eivätkä kaikki ole lupauksen lapsia sen tähden, että ovat Abrahamin siementä, vaan: "lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset."
8. Tämä tarkoittaa, etteivät luonnolliset jälkeläiset ole Jumalan lapsia vaan että lupauksen lapset luetaan jälkeläisiksi.
9. Lupauksen sanahan oli tämä: "Minä palaan ensi vuonna tähän aikaan, ja silloin Saaralla on poika."

10. Näin ei käynyt ainoastaan hänelle vaan myös Rebekalle, joka oli tullut raskaaksi yhdestä, meidän isästämme lisakista.
11. Sillä jo ennen kaksosten syntymää, ennen kuin he olivat tehneet hyvää tai pahaa - jotta valintaan perustuva Jumalan suunnitelma pysyisi, ei tekojen tähden vaan kutsujan -
12. Rebekalle sanottiin: "Vanhempi on palveleva nuorempaa."
13. Onhan kirjoitettu: "Jaakobia minä rakastin mutta Eesauta vihasin."
14. Mitä siis sanomme? Ei kai Jumala ole epäoikeudenmukainen? Ei tietenkään!
15. Hän sanoo Moosekselle: "Minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan."
16. Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armahtaa.
17. Sanoohan Raamattu faraolle: "Juuri sitä varten minä nostin sinut esiin, että näyttäisin sinussa voimani ja että minun nimeäni julistettaisiin koko maailmassa."
18. Hän siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.

Valinta

Oletko Sinä Jumalan valitsema? Mihin valinta perustuu? Kuka ja millainen on Valitsija? Mihin valinta tähtää? Miten valinta tapahtuu? Miten siitä voi tulla tietoiseksi? Puhuuko Paavali luvuissa 9-11 yksittäisen ihmisen valinnasta pelastukseen vai tehtävään, tai ehkä molempiin. Vai onko kysymys myös kansan valinnasta tiettyyn tehtävään? Näitä kysymyksiä joudumme miettimään kolmea lukua lukiessamme.

Taustaa

Lähtiessään selvittämään pakanakristittyjen ja juutalaiskristittyjen suhdetta Paavali avaa myös suhdettaan juutalaiseen kansaan laajemminkin. Hän antaa ymmärtää, että Vanhassa testamentissa on lupauksia, jotka koskevat uskovia juutalaisia ja uskovia ei-juutalaisia yhtä lailla, mutta myös lupauksia, jotka koskevat vielä pelastuksen ulkopuolella olevaa Israelin kansaa.

Kirjeensä alusta lähtien Paavali on puhunut erikseen toisaalta pakanoista, pakanakristityistä ja toisaalta juutalaiskristityistä. Taustalla on se, että Rooman seurakunta oli kokenut melkoisen mullistuksen, kun keisari Claudius oli määrännyt kaikki juutalaiset poistumaan Roomasta. Rooman seurakunta oli syntynyt pian helluntain jälkeen, kun Jerusalemissa Pyhän Hengen saaneita juutalaiskristittyjä oli palannut

kaupunkiin. Sen jäsenet olivat alussa pääasiallisesti Roomassa asuvia juutalaisia. Vähemmistönä oli jonkin verran myös pakanakristittyjä. Mutta juutalaisten karkotus muutti tilanteen. Seurakunta alkoi kasvaa pakanoiden parissa. Kun sitten keisarin kuoltua juutalaiset saattoivat palata Roomaan, he huomasivat jääneensä seurakunnassa selkeäksi vähemmistöksi. Molempien ryhmien välillä esiintyi jännitteitä, joita Paavali kirjeellään halusi lievittää. Vaikka Paavali oli erityisesti pakanain apostoli, hän halusi myös avata omaa suhdettaan Jumalan valitsemaan kansaan, sillä olihan hän itsekin juutalainen.

Lukujen 9-11 sisältöä tarkastellessamme huomaamme tekstikokonaisuuden jakautuvan kolmeen jaksoon. *Luvussa 9* Paavali selittää Jumalan menettelytavan Israelia kohtaan vanhurskaaksi osoittamalla, että kaikkivaltiaalla Jumalalla on oikeus toimia tahtomallaan tavalla, ja ettei hän ole vastuussa yhdellekään ihmiselle. *Israelin historia* osoittaa, että näin Jumala on jo muinaisina aikoina menetellyt kansansa suhteen. *Luku 10* todistaa sitten, että *Israel* on itse epäuskonsa tähden asettunut *nykyaikassa* ulkopuolelle. Mutta vaikka Israel kansana on siirretty syrjään, niin tänäkin aikana siitä on armovalinnan mukainen jäännös. Apostoli itse Kristukseen uskovine veljineen edustaa tätä todellista Israelia. *Luku 11* puhuu *Israelin tulevaisuudesta*. Kerran koko Israel pelastuu, so. juutalaiset kansakuntana saatetaan ennalleen Jumalan kansana.

Hätä hukkuvista

Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä - että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta. (1-3)

Paavalilla oli syvä tuska hukkuvista sieluista. Hän kuvaa omaa murheettaan niin vahvoin ilmaisin, että hänen on pakko korostaa sitä, että hän puhuu totta, mutta ei vain ylipäänsä totta, vaan totuuden, joka perustuu Kristuksen tuntemiseen. Hän tiesi, miten syvä murhe Jeesuksella oli aikanaan ollut Jerusalemin paatumuksen edessä. Jeesus olisi halunnut koota juutalaisen kansan pelastukseen, mutta he eivät tahoneet. Nyt Paavali jakoi samat tunteet Jeesuksen kanssa. Hän kyllä tiesi, ettei hänen kirotuksi tulemisensa muuttaisi mitään, sillä Jeesuksen tuleminen kiroukseksi meidän ja juutalaisten sijasta oli kyllin eikä siihen voinut eikä tarvinnut mitään lisätä. Mutta Paavali samaistui Jeesuksen tuskaan hukkuvien ihmisten osasta.

Seuraavan luvun alussa hän palaa tähän hätäänsä ja huoleensa heimoveljistään. *Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoilen Jumalaa heidän puolestaan, että he pelastuisivat. (10:1)* Huolimatta siitä, että Paavali joutui toistuvasti kokemaan vastustusta ja vainoa juuri oman kansansa ihmisten taholta, hän rakasti heitä ja rukoili heidän pelastumistaan.

Meidän on syytä pysähtyä miettimään omaa suhdettamme suomalaisiin epäuskoiisiin. Toivomme ja rukoilemme kyllä hengellistä heräämistä kansamme keskuuteen, mutta toisaalta saatamme olla yllättävän välinpitämättömiä niidenkin ihmisten iankaikkisesta kohtalosta, joita päivittäin tapaamme ja joiden kanssa teemme ehkä työtä. Saatamme kuitata asian sillä, että jossakin vaiheessa ympärillämme elävät ovat kuulleet kristinuskon sanomasta ja he ovat itse vastuussa siitä, jos eivät ole sitä otaneet vastaan. Tosiasia kuitenkin on, että on tavattoman paljon niitä, jotka eivät

koskaan ole päässeet ymmärtämään evankeliumin sanomaa osaksi juuri siksi, etteivät uskovat ole uskaltaneet puhua heille totuutta synnistä eivätkä evankeliumin vapauttavaa sanomaa. Tänä päivänä on yhä enenevä määrä ihmisiä Suomessakin, jotka eivät tunne ainoatakaan uskovaa.

Miten mahtaa olla suhteemme omiin sukulaisiimme pelastuksen asiassa? ”Elämme ja annamme muiden elää” periaate kuulostaa kauniilta, mutta kätkee sisälleen välinpitämättömyyden toisista. Aito huolehtiminen sukulaisiemme pelastuksesta on olennainen osa kristillistä vaellusta. Paavalin tavoin emme saa lyödä laimin rukousta heidän iankaikkisesta pelastuksestaan.

Lähetystyön merkittävänä motiivina oli takavuosina ”hätä hukkuvista sieluista”, mutta tänään lähetystyötä pyritään markkinoimaan kehitysapuna köyhille ja huonosti koulutetuille ihmisille. Aito rakkaus ihmisiä kohtaan ei voi sivuuttaa heidän iankaikkista kohtaloaan. Ilman evankeliumia ihmiset hukkuvat. Heidän on saatava kuulla hyvä sanoma Jeesuksen ristin sovituksella ja uskon vanhurskauden lahjasta. Hätä hukkuvista ei ole ainoa motiivi todistamiselle ja lähetystyölle, mutta se kertoo jotain siitä, kuinka paljon meille merkitsee se, että Jeesus on kuollut kaikkien ihmisten puolesta ja haluaa kaikkien pelastuvan.

Omatunto Pyhässä Hengessä

Paavalin valmius luopua omasta pelastuksestaan oman kansansa ihmisten hyväksi kuulostaa niin radikaalilta, että hän joutuu vahvistamaan sanomansa viittaamalla omantuntonsa todistukseen: ”Olen aivan tosissani!” Juuri Kristukselta saatu rakkaus pani hänet kantamaan huolta omistaan. Samalla hän tuli lausuneeksi tärkeän periaatteen omantunnon toiminnasta. Vaikka Jumala on asettanut jokaiseen ihmisen omantunnon, joka vaatii synnille rangaistusta ja puolustaa totuutta, omatunto voi paatua ja vääristyä eikä se silloin anna oikeaa tietoa totuudesta. Paavali korostaa, että uskovien omantunto toimii oikein sikäli, kuin Pyhä Henki saa Raamatun sanan kautta valaista sen sisältöä. Uskovan tuleekin suostua siihen, että hän tarkistaa omantuntonsa sisällön vertaamalla sitä Jumalan sanan sisältöön. On nimittäin niitä, joiden omatunto on ”poltinraudalla merkitty” eli niin perusteellisesti vääristynyt, ettei totuuden sana mene mitenkään enää heidän sydämeensä asti.

Israelin saamat etuoikeudet

Ovathan he israelilaisia, joille kuuluu lapsen asema ja kirkkaus ja liitot. Heille hän antoi lain ja lupaukset ja sääti jumalanpalveluksen. Heidän ovat kantaisät, ja heistä on Kristus lihan puolesta. Hän on yli kaiken, Jumala, iankaikkisesti ylistetty. Aamen. (4-5)

Mistä pulppusi Paavalin rakkaus omaa heimoaan kohtaan? Sen varsinaisena syynä oli tietenkin se, miten Jeesus oli ottanut hänet entisen kristittyjen vainoajan ja väkivallan tekijän kiinni, avannut hänen silmänsä ja paljastanut hänelle Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen ihmeen, joka oli tapahtunut juuri hänen syntiensä sovituksiksi. Vasta Jeesuksen kohdattuaan Paavali pääsi ymmärtämään, millaiset suunnattoman suuret lupaukset Jumala oli Israelin kansalle antanut. Jumala oli tehnyt Aabrahamin kanssa liiton, joka oli vahvistettu Mooseksen kautta koko kansaa varten. Vanha liitto Jumalan kanssa sai täyttymyksensä Kristuksessa. Israel oli saanut Jumalan sanan ja lupauksen iankaikkisesta kirkkaudesta Jumalan lapsina. Israelille oli annettu ylivertainen ilmoitus siitä, millainen Jumala todellisuudessa on. Pelkkä ajatuskin tästä

Jumalasta synnytti Paavalissa välittömän ylistyksen: Ihmisyyden puolesta juutalainen Jeesus Kristus on Jumala yli kaiken. Mielen kääntäminen Kristukseen herättää kiitoksen ja ylistyksen.

Paavali ei voinut olla rakastamatta kansaa, jota Jumala oli niin suuresti rakastanut. Efesolaiskirjeessä hän kuvaa sitä, miten pakanatkin pääsevät noista Israelin saamista lupauksista osallisiksi Kristuksessa:

Muistakaa sen vuoksi, että ennen te lihanne puolesta pakanat,... että te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. Hän on meidän rauhamme. Hän teki nuo molemmat ihmisryhmät yhdeksi ja purki niitä erottavan vihollisuuden muurin, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksineen. (Ef. 2:11-15)

Ei korvausteologialle

Paavali hylkää tässä samoin kuin kirjeemme luvussa 11 niin sanotun korvausteologian. Sen mukaan Jumala muka hylkäsi Israelin kansan ja valitsi kristillisen seurakunnan sen sijalle uudeksi Israeliksi. Näin ollen kaikki Vanhan testamentin lupaukset koskevat vain uutta Israelia, siis lihallisen Israelin korvaavaa Uuden testamentin kristillistä kirkkoa. Paavali hylkää tällaisen ajattelun vääränä:

Kysyn siis: ei kai Jumala ole hylännyt kansaansa? Ei tietenkään! Olenhan minäkin israelilainen, Abrahamin jälkeläinen ja Benjaminin heimoa. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on ennalta tuntenut. (11:1-2)

Kristillinen seurakunta ei millään tavalla korvaa Israelia, vaan sen olemus on siinä, että Kristuksessa pakanakristitytkin pääsevät osalliseksi Israelin saamista lupauksista. Vanhan liiton pelastus perustui uskonvanhurskauden lahjaan ja saman uskonvanhurskauteen nyt pakanakristitytkin ovat päässeet osallisiksi Jeesuksen uhrin kautta. Vanhan ja Uuden testamentin pelastus on olemukseltaan sama ja perustuu Jeesuksen sovitustyöhön sekä juutalaisten että pakanain synneistä. Kristillinen seurakunta on siis hengellisen Israelin osa ja Vanhan liiton uskonvanhurskauden jatketa.

Todellinen Israel

Ei Jumalan sana kuitenkaan ole rauennut tyhjiin. Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki ole lupauksen lapsia sen tähden, että ovat Abrahamin siementä, vaan: "lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset." Tämä tarkoittaa, etteivät luonnolliset jälkeläiset ole Jumalan lapsia vaan että lupauksen lapset luetaan jälkeläisiksi. Lupauksen sanahan oli tämä: "Minä palaan ensi vuonna tähän aikaan, ja silloin Saaralla on poika." (6-9)

Nyt Paavali tekee kuitenkin tärkeän eron lihallisen Israelin ja todellisen Israelin välillä. Kuuluminen etniseen Israeliin ei merkitse samaa kuin kuuluminen uskon kautta pelastettuun Israeliin. Todellinen hengellinen Israel ovat siis kaikki juutalaiset, jotka uskovat Jumalan antamiin lupauksiin ja kaikki ei-juutalaiset, jotka myöskin uskovat Kristuksessa toteutuneihin Jumalan lupauksiin. Aivan samalla tavalla kuuluminen kristillisen kirkon jäsenluetteloon ei takaa sitä, että ihmisen nimi on kirjoitettu myös taivaalliseen elämän kirjaan. Vain Jumalan sanan uskossa vastaan ottaneet kuulu-

vat Kristuksen todelliseen ja maailmanlaajuiseen kirkkoon. Se samaistuu hengelliseen Israeliin ja saa omistaa samat lupaukset kuin uskova Israelkin.

Lupauksen lapset

Koska pelastetut ovat lupauksen lapsia, meidän tulee kysyä itseltämme: ”Minkä lupauksen perusteella voin kutsua itseäni Jumala lapseksi?” Vastaus kuuluu:

Mutta kaikille, jotka ottivat hänet (Jeesuksen) vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. He eivät ole syntyneet verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan Jumalasta. (Joh. 1:12-13)

Paavali korostaa vastaavasti:

Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armahtaa. (16)

Pelastumisessa ei ole kysymys omasta tahdostamme, sillä synnissä hengellisesti kuolleella ei ole sellaista tahtoa, että hän haluaisi pelastua. Siinä ei ole liioin kysymys ihmisen omista yrityksistä tai ponnistelusta. Kysymys on Jumalan pelastustahdon ilmaisevasta lupauksesta, johon Pyhän Hengen saman lupauksen kautta synnyttämä usko tarttuu. Pelastumisesta saa kunnian kokonaan Jumala, joka antoi Jeesuksen meille Vapahtajaksi. Herra lähestyy sinua ja minua evankeliumin lupauksen sanassa. Sille sydämensä avaava saa kaikki syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän Jeesuksen kanssa.

Olemme kuitenkin saman aikaisesti vastuussa siitä, pelastummeko vai emme, sillä vaikka emme voi taivuttaa tahtoamme ottamaan Jumalan armoa vastaan, voimme katumattomuudellamme ja sydämemme kovuudella tukahduttaa Pyhän Hengen työn meissä.

Lupaukset etniselle Israelille

Tässä yhteydessä nousee usein kysymys siitä, että sisältääkö Vanha testamentti myös sellaisia lupauksia, jotka koskevat vain etnistä Israelin. Usein silloin viitataan Aabrahamin saamaan lupaukseen maasta ja kansasta, joka saa asua siellä. Se tarkoittaa sitä aluetta, jonka Aabraham sai katsella ja jota hän kierteli. Siksi monet näkevät juutalaisten paluun Israeliin ja Israelin valtion synnyn osoituksena siitä, että Jumala pitää tästä lupauksesta kiinni.

Ilmestyskirja puhuu myös selkeästi Israelin pelastetuista eri ryhmänä kuin kaikista muista kansakunnista pelastettuja. Toisen tulonsa yhteydessä Jeesus asettuu Jerusalemiin ja hallitsee sieltä käsin koko maailmaa.

Sitten minä näin Karitsan seisovan Siionin vuorella ja hänen kanssaan ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi. (Ilm. 14:1)

Luvussa 11 Paavali palaa aiheeseen seuraavasti:

Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatumus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: ”Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.” Evankeliumin kannalta he ovat vihollisia, teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat

rakastettuja, isien tähden, sillä Jumala ei kadu armolahjoaan eikä kutsuaan. (11:25-29)

Vaikka nyt valtaosa juutalaisista on yhä pimeydessä eikä tunne omaa pelastajaansa, Jeesuksen tulon yhteydessä (joko juuri ennen sitä tai samassa yhteydessä) etninen Israel kansakuntana ottaa Jeesuksen vastaan omana Messiaanaan ja Pelastajanaan. Jeesus viittasi samaan tulevaan tapahtumaan, kun Hän seisoi ylimmäisen papin tuomittavana ja Häneltä kysyttiin: "Oletko sinä Kristus, Jumalan Poika." Hän vastasi:

"Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä." (Matt. 26:64)

Samasta asiasta puhuu Johannes Ilmestyskirjan alussa:

Katso, hän tulee pilvissä! Kaikkien silmät näkevät hänet, niidenkin, jotka hänet lävisivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroivat hänen tähtensä. Totisesti, aamen. (Ilm. 1:7)

Kutsuja

Näin ei käynyt ainoastaan hänelle vaan myös Rebekalle, joka oli tullut raskaaksi yhdestä, meidän isästämme lisakista. Sillä jo ennen kaksosten syntymää, ennen kuin he olivat tehneet hyvää tai pahaa - jotta valintaan perustuva Jumalan suunnitelma pysyisi, ei tekojen tähden vaan kutsujan - Rebekalle sanottiin: "Vanhempi on palveleva nuorempaa." Onhan kirjoitettu: "Jaakobia minä rakastin mutta Eesauta vihasin." (8-13)

Kaiken aikaa puhuessaan valinnasta Paavali keskittyy Valitsijaan eikä valittuun. Pelastukseen valitussa ei ole mitään sellaista syytä tai aihetta, minkä vuoksi Jumalan pitäisi valita hänet. Syntiturmeluksen tähden jokainen ihminen poikkeuksetta ansaitsee tulla hukutetuksi iankaikkiseen kadotukseen. Siksi, jos joku kuitenkin valitaan pelastukseen, niin kysymys on kokonaan ja täydellisesti Jumalan omasta luonteesta ja olemuksesta. Kysymys on pelkästään Jumalan armollisuudesta.

Sama periaate pätee myöskin Jumalan kutsuun ja valintaan tiettyyn tehtävään Hänen valtakuntansa työssä. Edelleen sama pitää paikkansa siihen, kun Jumala otti tietyn kansakunnan eli Israelin erityiseen käyttöönsä välittämään Jumalan ilmoitusta historian kulussa. Valinnan yhteydessä Jumala teki aivan selväksi sen, että kysymys ei ollut siitä, että Israel olisi ollut jotenkin hyvä tai parempi kuin muuta kansakunnat siihen tehtävään:

"Ei Herra sen vuoksi mieltynyt teihin ja valinnut teitä, että te olisitte kaikkia muita kansoja lukuisammat, sillä te olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat, vaan koska Herra rakasti teitä ja tahtoi pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne. Sen vuoksi Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja lunasti teidät orjuuden peästä, faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä." (5. Moos. 7:7-8)

Oikeudenmukaisuus ja armo

Mitä siis sanomme? Ei kai Jumala ole epäoikeudenmukainen? Ei tietenkään! Hän sanoo Moosekselle: "Minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan." Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armahtaa. Sanoohan Raamattu faraolle: "Juuri sitä varten minä nostin sinut esiin, että näyttäisin sinussa voimani ja että minun nimeäni julistet-

taisiin koko maailmassa." Hän siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tah-
too. (14-18)

Suomalainen ihminen elää nykyään niin vahvasti oikeus- ja tasa-arvoajattelun vallassa, että hänen mielestään on täysin väärin, jos Jumala valitsee jonkun muutta ei häntä itseään. Jos joku saa jonkun hyvän, niin kaikkien muidenkin pitää se saada. Siksi lukiessaan Paavalin tekstiä siitä, että Jumala armahtaa jonkun, mutta paaduttaa toisen, hän pitää sitä epäoikeudenmukaisena. Mutta Paavali korostamalla korostaa sitä, että Jumala on täydellisen oikeudenmukainen. Itse asiassa Jumala itse on oikeudenmukaisuuden mitta. Kaikki se, mitä Hän tekee, on oikeudenmukaista, vaikka me emme välttämättä pienillä aivoillamme sitä nyt käsittäisikään.

Suomalaisen varsinainen ongelma tässä asiassa ei lopultakaan ole edes hänen ymmärryksensä vähäisyys vaan siinä, että hän ei näe oikein omaa tilaansa syntisenä ja synnin läpi turmelemana, Jumalaa vastaan kapinassa olevana ja lopulta iankaikkisen kadotuksen tulen ansaitsevana olentona. Jos Jumala käsittelisi ihmisiä oikeudenmukaisuuden ja tasa-arvon mukaan, kaikkien osa olisi helvetissä. Ei ole yhtään ihmistä, ei ainoatakaan, joka voisi välttää Jumalan tulen tuomion. Kadotus onkin sellainen paikka, jossa ei suinkaan synty hallitse ihmisiä, vaan paikka, jossa jokainen ihminen saa pelkkää oikeutta iankaikkisen rangaistuksen muodossa. Se jos mikä on oikeudenmukaisuutta.

Jos suomalaisessa vankilassa on epäluukuinen määrä elinkautisen tuomion saaneita murhamiehiä ja naisia, niin kaikki voivat toki esittää presidentille armahduspyynnön. Jos sitten joku heistä armahdetaan, niin jokainen muu tietää, että se tapahtuu pelkästä armosta eikä siitä seuraa, että kaikkien muidenkin pitäisi saada armahdus. Armo ja armahtaminen eivät millään tavalla tee oikeudenmukaisuutta turhaksi. Kennelläkään ei ole mitään oikeutta saada armoa, koska kysymys on nimenomaan armosta.

Jumala on käsittämättömän suuri armossaan. Jokaisen ihmisen pelastus perustuu siihen armon ihmeeseen, että Jumala antoi oman Poikansa meidän sijaiseksemme helvetin tuskiin hylkäystuomionsa alle Golgatalla, koska Hän halusi oikeudenmukaisuudesta kiinni pitäen armahtaa syntisiä. Hänen sovituksensa riittää koko maailman synteihin. Näin ollen jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu. Herra kutsuu jokaista ihmistä ottamaan uskossa vastaan Hänen armonsa.

Jumala paaduttaa

Mutta mitä tarkoittaa se, että Jumala paaduttaa ihmisiä, niin kuin Egyptin faaraosta todetaan niin Vanhassa testamentissa kuin nyt tässä tekstissämme. Tarkoittaako Jumalan armo ja valinta sitä, että armo tarjotaan ja annetaan vain muutamille valituille ja muut Jumala on jo määrännyt iankaikkisella päätöksellään kadotukseen. Niin opettaa reformoitu teologia ja vetoaa juuri Roomalaiskirjeen lukuihin 9-11.

Itse ymmärrän, että Paavali tarkoitti tässä sitä, että Jumala voi oman kunniansa ja kirkkautensa osoittamiseksi käyttää myös niitä, jotka hylkäävät Hänen armonsa. Jumala toki etukäteen tiesi, että faarao ei kuuntelisi Hänen sanojaan, jotka Mooses puhui. Faarao sai itse asiassa kymmenen kertaa mahdollisuuden taipua parannukseen Jumalan edessä, mutta kun niin ei tapahtunut, Jumala ratifioi eli sinetöi

faaraan paatumuksen. Sen jälkeen, kun Jumala on sinetöinyt ihmisen paatumuksen, hänellä ei ole enää mitään mahdollisuutta pelastua. Siksi Raamattu toistuvasti varoittaa meitä paaduttamasta sydäntämme:

Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi. Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi luja ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan, kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? (Hepr. 2:1-3)

Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. (Hepr. 6:4-6)

Jumalan armo on tarjolla jokaiselle, se riittää myös jokaiselle. Emme kuitenkaan voi itse synnyttää pelastavaa uskoa sydämiimme. Sen tekee vain Pyhä Henki evankeliumin sanan kautta. Mutta kun Hän kutsuu meitä, olemme vastuussa siitä, sillä vaikka emme voi uskoa synnyttää, voimme vastustaa aina paatumukseen asti Pyhän Hengen kutsuvaa työtä. Suuressa armossaan Pyhä Henki on hyvin sitkeä ja antaa elämän aikana useita etsikkoaikoja, erityisen kutsun aikoja. Vain silloin, kun Hän sanan kautta kutsuu, ihmisen on mahdollista saada armo ja pelastus. Toisaalta Jumala voi vielä oman kirkkautensa osoituksesi käyttää myös jo kokonaan paatuneita ja kadotukseen matkalla olevia ihmisiä.

Lopuksi vielä esimerkki siitä, millaista Jumalan kutsuva armo on ja miten se kohdistuu aivan kaikenlaisiin syntisiin ihmisiin.

Jumala valitsi Israelin 9:1-18

1. Millainen omatunto toimii oikein? (1)
2. Mikä oli Paavalin murheen syy? (2-3; vrt. 10:1) Missä määrin me kannamme huolta oman kansamme ihmisten pelastumisesta?
3. Millaista oli Paavalin rakkaus omaan kansaansa? (3) Mistä sellainen rakkaus on kotoisin?
4. Mitä suuria etuoikeuksia israelilaisille oli annettu? (4-5; vrt. Ef. 2:12)
5. Millainen on Kristus? (5)
6. Keihin nähden Israelia koskevat lupaukset ovat yhä voimassa?(6-9)
7. Ketkä ovat Jumalan lapsia? (8)
8. Minkä Jumalan lupauksen perusteella Sinä olet Jumalan lapsi? (9; vrt. Joh. 1:12)
9. Mihin Jumalan valinta perustuu? (10-11; vrt. 8:29-30)
10. Miksi Jumalan valinta ei ole epäoikeudenmukainen? (12-16)
11. Mikä on ainoa syy pelastukseemme ja siihen, miten Jumala meitä käyttää? (16)
12. Mikä osuus on ihmisen tahdolla pelastuksessa? (16,18; vrt. Fil. 2:12-13)
13. Miten Jumala voi käyttää niitäkin, jotka vastustavat häntä? (17)

Room. 9:19-33 Jumalan viha ja armo

19. Sinä ehkä sanot minulle: "Miksi hän siten vielä moittii? Kuka voi vastustaa hänen tahtoaan?"

20. Niinpä niin, ihminen, mikä sinä olet väittämään Jumalaa vastaan? Ei kai tehty sano tekijälleen: "Miksi teit minusta tällaisen?"

21. Eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia arvokkaaseen, toinen halpaan käyttöön?

22. Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon.

23. Entäpä jos hän on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkauteen.

24. Ja sellaisiksi hän on kutsunut myös meidät, ei ainoastaan juutalaisista vaan myös pakanoista,

25. kuten hän sanoo Hoosean kirjassa: "Minä olen kutsuva kansakseni sitä, joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sitä, joka ei ollut minun rakkaani.

26. Ja on tapahtuva, että siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun kansani', siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan lapsiksi."

27. Mutta Jesaja huudahtaa Israelista: "Vaikka Israelin lasten luku olisi kuin meren hiekka, siitä pelastuu vain jäännös,

28. sillä Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä."

29. Jesaja on myös ennustanut: "Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meille siementä, meidän olisi käynyt kuin Sodomian ja me olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi."

30. Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saaneet vanhurskauden, nimittäin uskosta tulevan vanhurskauden.

31. Sitä vastoin Israel, joka tavoitteli vanhurskautta lakia noudattamalla, ei sitä saavuttanut.

32. Miksi ei? Siksi, että se ei perustunut uskoon vaan tekoihin. Israelilaiset näet loukkaantuivat kompastuskiveen,

33. niin kuin on kirjoitettu: "Minä panen Siionin kompastuskiven ja loukkauskallion, mutta joka uskoo häneen, ei joudu häpeään."

Ketkä kaikki pelastuvat?

Ketkä kaikki pelastuvat? Onko pelastuvia paljon vai vähän? Miten Jumala käyttää sekä pelastettuja että kadotukseen joutuvia? Mistä johtuu se, että monet kompastuvat Jeesukseen?

Jeesukselta kysyttiin kerran: "Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" Mutta hän sanoi heille: "Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, minä sanon teille, yrittävät päästä sisälle mutta eivät voi. Kun talon isäntä on noussut ja sulkenut oven, te jäätte seisomaan ulkopuolelle ja alatte kolkuttaa ovea sanoen: 'Herra, avaa meille!' Mutta hän vastaa teille: 'En tunne teitä enkä tiedä, mistä olette.' Silloin te alatte selittää: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja sinä opetit meidän kaduillamme.' Mutta hän sanoo: 'En tunne teitä enkä tiedä, mistä olette. Menkää pois minun luotani, kaikki te vääryyden tekijät.' Siellä on itku ja hammasten kiristys, kun näette Abrahamin, lisakin ja Jaakobin ja kaikki profeetat Jumalan valtakunnassa mutta huomaatte, että teidät itsenne on heitetty ulos. Tulijoita saapuu idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioivat Jumalan valtakunnassa. ... Jerusalem, Jerusalem! Sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka on luoksesi lähetetty! Kuinka usein olenkaan halunnut koota yhteen sinun lapsesi, niin kuin ka-

naemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan. Mutta te ette ole tahtoneet.
(Luuk.13:23-29,34)

Jokaiselle, joka kyselee muiden pelastumista, Jeesus antaa selkeän vastauksen: "Huolehdi siitä, että itse pelastus!" Siinä ei auta se, että on kuullut evankeliumin sanaa, käynyt seurakunnan kokouksissa ja tuntenut uskovia ihmisiä, ellei ihminen ota henkilökohtaisesti vastaan Jeesusta oman elämänsä syntien Sovittajana ja Herrana. Ilman syntien tunnustamista ja uskossa itsenä jättämistä Jeesuksen pelastuste-kojen varaan, kukaan ei voi pelastua vaan joutuu lopulta heitetyksi kadotuksen tuskaan, missä ihminen joutuu itse kärsimään kaikkien syntiensä oikeudenmukaisen palkan. Kadotukseen joutuminen ei johdu siitä, etteikö Jeesus haluaisi pelastaa kaikkia, vaan siitä että ihminen torjuu pelastuksen. Usein hän tekee sen kaiken lisäksi hyvin uskonnollisella tavalla panemalla turvansa siihen, kuinka hyvin hän on onnistunut elämään ja noudattamaan Jumalan kymmenen käskyn lakia.

Savi ja saven valaja

Paavali jatkaa tekstissämme käsittelyä Jumalan valinnasta. Juuri edellä hän oli Egyptin faaraoon liittyen todennut: *Jumala siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.* (9:18) Lause synnyttää kysymyksen, johon Paavali vastaa:

Sinä ehkä sanot minulle: "Miksi hän sitten vielä moittii? Kuka voi vastustaa hänen tahtoaan?" Niinpä niin, ihminen, mikä sinä olet väittämään Jumalaa vastaan? Ei kai tehty sano tekijälleen: "Miksi teit minusta tällaisen?" Eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia arvokkaaseen, toinen halpaan käyttöön? (19-21)

Paavali korostaa nyt sitä, että hän puhuu ei niinkään yksittäisen ihmisen pelastuksesta kuin siitä, miten Jumalalla on täysi vapaus käyttää luomiaan ihmisiä, niin niitä, jotka pelastuvat kuin niitäkin, jotka joutuvat kadotukseen. Kun Jumala loi ihmisen, Hän teki hänestä iankaikkisuusolennon. Jokaisen ihmisen olemassaolo tulee jatku-maan iankaikkisesti. Iankaikkinen elämä koskee vain niitä, jotka pelastuvat, mutta kadotuksessa olevat jatkavat olemassaoloaan ikuisessa kuolemassa eli erossa Ju-malan elämästä, Jumalan pyhän tuomion alaisena. Nyt Paavali osoittaa, että se mi-ten Jumala kutakin ihmistä käyttää, on kokonaan Jumalan valinta, johon ihmisellä ei ole nokan koputtamista. Savi ei voi päättää, mitä siitä tehdään. Jumala muovaa jo-kaisen ihmisen ja käyttää heitä oman tahtonsa mukaan.

Herra päätti, millainen olet

Monelle uskovallekin tuottaa vaikeuksia hyväksyä itsensä sellaiseksi, kuin hän on. Sikäli kuin on kysymys hänen syntisyydestään, niin tyytymättömyys omaan tilaan ja lihan syntisyyteen on aiheellista ja se motivoi häntä tavoittelemaan Jumalan armon avulla syvenevää pyhitystä. Mutta monelle on vaikea hyväksyä se, että on saanut Jumalalta juuri ne lahjat, mitä hänellä on, eikä niitä, joita hän näkee muilla olevan ja joita hän olisi toivonut itselleenkin. Siksi alemmuudentuntoisella uskovalla on kiu-saus olla käyttämättä niitäkin lahjoja, jotka on Herralta saanut. Jumalan valtakun-nassa ei kuitenkaan ole tärkeää, kuinka suuret lahjat on saanut, vaan se, miten us-kollisesti on Herran kunniaksi käyttänyt niitä, jotka on saanut. Sinun kasvojesi piir-teet, luonteesi ja kykysi ovat Jumalan suunnittelemat aivan tiettyä palvelua varten. Meidän on turha haikailla sellaista, mitä Herra ei ole meitä varten tarkoittanut. Jos annamme Herran käyttää lahjojamme, niin kuin Hän tahtoo, Jumalan seurakunta tu-

lee rakennetuksi ja evankeliumi välittyä elämästämme parhaalla tavalla eteenpäin. Niille, jotka ovat uskollisia vähässä, Herra voi sitten jakaa suuremmankin vastuun.

Jumala kunniaa varten

Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon. Entäpä jos hän on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkauteen. Ja sellaisiksi hän on kutsunut myös meidät, ei ainoastaan juutalaisista vaan myös pakanoista,...(22-24)

Edellä Paavali oli siis puhunut siitä, miten Jumala käytti synnin paaduttamaa faaraoita, mutta nyt hän laajentaa kuvan koskemaan toisaalta kaikkia pelastuneita ja toisaalta kaikkia kadotukseen joutuvia. Hän kuvaa, miten Jumala käyttää näitä kahta ihmisryhmää. Kirkkauteen pääsevät ovat laupeuden astioita, jotka Jeesuksen täydellisen elämän ja Hänen uhrinsa perusteella on kutsuttu osallisiksi pelastuksesta, Jumalan lahjavanhurskaudesta, uudestisyntymisen ihmeestä, pyhityksestä ja lopullisesta kirkkaudesta. He ovat Jumalan ennalta valitsemia ja ennalta valmistamia kirkkautta varten.

Sitten on toinen ryhmä, ne, jotka ovat torjuneet Jumalan pelastavan kutsun. Heihin nähden ei puhuta mistään ennalta valmistamisesta eikä ennalta määräämisestä, koska he ovat itse 100%:sti vastuussa siitä, että ovat hylänneet Jumalan armokutsun ja joutuvat siksi itse vastaamaan syntiensä tuomiosta. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei Jumala käyttäisi heitäkin oman kunniansa kirkastamiseksi. He ansaitsisivat kyllä sen, että heidät tuomittaisiin välittömästi kadotukseen, mutta Jumala pitkitää tuomionsa täytäntöön panoa voidakseen näiden kadotuksen lastenkin elämän kautta osoittaa kirkkautensa suuruutta pelastuvien elämässä. Näiden kadotukseen joutuvien elämä muodostaa ikään kuin tumman taustan sille, miten suuri on pelastettujen kirkkaus. Israelin vapautumisessa tuo vastakohta oli ilmeinen, kun egyptiläiset joutuivat kokemaan vitsauksia ja israelilaiset pääsivät vapaiksi. Mutta myöhemmässä kirkkohistoriassa vainojen keskellä on marttyyrien kirkkaus korostunut niiden rinnalla, jotka pilkaten heittivät heidät petojen raadeltaviksi tai ristille lyötäviksi.

Vaikka Jumala ei ole synnin lähde eikä aiheuta sitä, Hän voi kuitenkin käyttää pelastussuunnitelmansa ja oman kunniansa ilmaisemiseksi ihmisten harjoittamaa syntiä. Kaikkein kirkkaimmin tämä tuli esiin siinä, että Jumala otti käyttöönsä meidän pelastamiseksi sen synnin, että ihmiset löivät ristille Hänen ainoan Poikansa Jeesuksen. Pietari julisti helluntaina:

Hänet (Jeesuksen) Jumala antoi teidän käsiinne edeltäpäin tekemänsä päätöksen ja ennaltatietämisensä mukaisesti, ja hänet te laista tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristiin ja tapoitte. Mutta Jumala herätti hänet ja päästi hänet kuoleman tuskista.(Ap.t. 2:23-24)

Vihan alta armon alle

Pelastuksessa on kysymys viime kädessä siitä, että syntiensä tähden Jumalan pyhän ja oikeudenmukaisen vihan alta ihminen siirretään Jeesuksen Golgatan uhrin tähden Jumalan armon ja suosion alle. Kauhein, mitä meille voi tapahtua, on jäädä Jumalan vihan alle:

Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:36)

Jumalan viha on kuitenkin pyhää ja oikeudenmukaista. Sen lopullisessa toimeenpanossa viimeisen tuomion jälkeen Jumalan suunnaton voima tulee myös kaikille ilmeiseksi. Jeesuksen suorittaman viimeisen tuomion yhteydessä myös kaikki kadotukseen joutuvat tulevat antamaan kunnian Jumalalle, sillä silloin jokainen tietää saavansa vain sitä, mikä on hänelle oikein. Kukaan ei voi väittää, etteikö oikeus toteutuisi.

Sen tähden Jumala onkin korottanut Jeesuksen korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:9-11)

Vihan astiat

Kun sanotaan, että Jumala oli kärsivällinen ”*vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon*”, kysymys ei ole ennalta määräämisestä kadotukseen, vaan siitä, että pelastuksen torjuville ihmisille on valmistettu ikuinen paikka, johon he joutuvat kärsimään tuomiotaan yhdessä Saatanan ja riivaajahenkien kanssa. Näille jälkimmäisille kadotus varsinaisesti valmistettiin, niin kuin Jeesus opettaa puhuessaan viimeisestä tuomiosta:

Sitten Jeesus sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun luotani, te kirotut, siihen ikuiseen tuleen, joka on valmistettu Paholaiselle ja hänen enkeileilleen. (Matt. 25:41)

Kadotus on paikka, jonka Jumala on valmistanut pimeyden voimien ikuisesti rangaistukseksi. Mutta sinne joutuvat kaikki, jotka Jumalan valmistaman pelastuksen torjuvat, vaikka Jumala valmisti heitäkin varten pelastuksen ja olisi tahtonut heidätkin pelastaa, sillä Jeesus kantoi ristille koko maailman synnin.

Pakanat

Ja sellaisiksi hän on kutsunut myös meidät, ei ainoastaan juutalaisista vaan myös pakanoista, kuten hän sanoo Hoosean kirjassa: "Minä olen kutsuva kansakseni sitä, joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sitä, joka ei ollut minun rakkaani. Ja on tapahtuva, että siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun kansani', siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan lapsiksi." Mutta Jesaja huudahtaa Israelista: "Vaikka Israelin lasten luku olisi kuin meren hiekka, siitä pelastuu vain jäännös, sillä Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä." Jesaja on myös ennustanut: "Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meille siementä, meidän olisi käynyt kuin Sodomian ja me olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi." (24-29)

Jumala on kutsunut ja valinnut laupeuden astioiksi kaikki, jotka ovat ottaneet vastaan evankeliumin sanan uskossa:

Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. (1. Tess. 1:4-5)

Tämä valinta koskee ei vain Jumalan omaisuuskansaa Israelia vaan kaikissa ei-juutalaisissa eli pakanakansoissa niitä, jotka kääntyvät Herran puoleen kuultuaan

evankeliumin sanan. Evankeliumin voima itsessään synnyttää uskon niissä sydämissä, jotka avautuvat sille ja jotka ovat siis myös Herran pelastukseen valitsemia.

Juutalaiskristityille oli alussa erittäin vaikea hyväksyä ja ymmärtää, että Jumalan valinta koskee myös pakanakristittyjä. Paavali osoittaa kuitenkin, että Vanha testamentti epälukuisia kertoja vahvistaa Jumalan pelastussuunnitelman koskevan niin Israelia kuin pakanoitakin. Itse asiassa jo Aabrahamin saama lupaus sisälsi ei vain Israelia vaan kaikkia kansoja, kun Aabrahamin siemen, Jeesus Kristus tulisi syntymään kaikkien pakanoidenkin siunaukseksi ja valkeudeksi. Pakanakristityt pääsevät osalliseksi samasta lupauksesta kuin Israel, kun heidät usko Kristuksessa liittävät hengelliseen Israeliin.

Uskoon tulleet pakanat pääsevät siis osaksi Jumalan lupauksen kansaa. Jokainen uskova saa siksi tiedostaa olevansa aina Jumalan rakkauden erityisenä kohteena. Kristuksessa olemme Jumalan rakkaita ja Jumalan lapsia. Kysymys on suunnattoman suuresta etuoikeudesta, johon pääsyyn meillä itsessämme ei olisi ollut mitään oikeutta. Kysymys on pelkästä Jumalan armosta, rakkaudesta, jonka saamme osaksemme ansiottomina. Mikä onkaan ihanampaa kuultavaa, kuin Jumalan sanat juuri sinulle: "Olet minulle rakas!"

Paatumuksen julistaja

Tätä tosiasiaa vasten tuntuu lähes käsittämättömältä, että alkuperäisen lupauksen saaneesta etnisestä Israelista vain mitättömän pieni osa uskoo ja turvaa evankeliumiin Jeesuksesta Kristuksesta. Jesaja sai aikanaan Jumalalta tehtävän julistaa Israelin kansalle paatumusta, vaikka hän itse olikin saanut juuri anteeksiantamuksen ja puhdistuksen armon osakseen. (Jes. 6. luku) Mahtoi olla Jesajalle tuskallista suorittaa tätä tehtävää. Tehtävä ei niinkään ollut paaduttaa kansaa, vaan osoittaa kuinka paatunut se oli, kuinka se oli lähes kokonaisuudessaan tukkinut korvansa kuulemasta Jumalan sanaa.

Itse asiassa kristillisen seurakunnan tehtävä olisi myös Suomessa julistaa paatumusta, osoittaa, miksi se ei voi saada mitään apua Herralta, koska se on tukkinut korvansa kuuntelemasta Jumalan sanaa. Vain ne, jota lopulta havahtuvat näkemään kovakorvaisuutensa ja paatumuksensa, voivat vihdoinkin lähteä etsimään pelastusta. Kukaan ei voi pelastua, ellei hän suostu avaamaan korviaan ja sydäntään Jumalan puheelle.

Jesajan epätoivoa saamansa kutsumuksen edessä kuvaa hänen huudahduksensa: *"Vaikka Israelin lasten luku olisi kuin meren hiekka, siitä pelastuu vain jäännös, sillä Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä."* Kuinka hän olisikaan halunnut, että koko kansa olisi kääntynyt parannuksessa Herran puoleen. Jesaja näki, millainen tuho kansaa oli odottamassa. Se, että Israel ei totaalisesti tuhoutunut oli Jumalan kärsivällisyyden ja laupeuden ihme. Kaadettuaan Israel puun Jumala jätti kuitenkin kannon, josta tulisi nousemaan uusi verso:

Minä (Jesaja) kysyin: "Kuinka pitkäksi aikaa (tämä paatumus kestäisi), Herra?" Hän vastasi: "Siihen asti, kunnes kaupungit ovat autioina, asukkaita vailla ja talot tyhjinä ihmisistä, kunnes pellot on hävitetty autioiksi. Herra karkottaa ihmiset kauas, ja suuri autius tulee keskelle maata. Jos siellä on jäljellä kymmenesosakin, niin sekin hävitetään. Mutta niin kuin tammesta ja rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin jää siitäkin. Se kanto on pyhä siemen." (Jes. 6:11-13)

Israelin pyhä siemen tuli olemaan Jeesus Kristus, josta tuli pelastus kaikille kansoille.

Jumala toteuttaa sanansa

Pakkosiirtolaisuuteen joutunut Israelin kansan jäännös joutui huokailemaan 70 vuotta, ennen kuin pääsi palaamaan luvattuun maahan. Jumala toteutti tuomion sanan Israelin ylle, kun Jerusalemin ja sen temppeli tuhottiin kauhealla tavalla. Jumala toteuttaa tuomionsa juuri niin kuin on kirjoitettu Raamatussa. Toisaalta Jumala pitää kiinni myös lupaustensa ja armonsa sanasta niille, jotka jättäytyvät Hänen lupauksensa varaan. Puhuessaan toisesta tulemisesta Jeesus lupasi:

Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin tämä kaikki tapahtuu. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa. (Matt. 24:34-35) Jeesuksen paluu toisen kerran maan päälle on tapahtuva aivan niin kuin Jesaja ennusti ja myöskin hyvin nopeaan tahtiin. "Herra toteuttaa sanansa maan päällä lopullisesti ja äkkiä."

Israelin ja Suomen paatumus

Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saaneet vanhurskauden, nimittäin uskosta tulevan vanhurskauden. Sitä vastoin Israel, joka tavoitteli vanhurskautta lakia noudattamalla, ei sitä saavuttanut. Miksi ei? Siksi, että se ei perustunut uskoon vaan tekoihin. Israelilaiset näet loukkaantuivat kompastuskiveen, niin kuin on kirjoitettu: "Minä panen Siioniin kompastuskiven ja loukkauskallion, mutta joka uskoo häneen, ei joudu häpeään." (30-33)

Tänäkin päivänä näemme, että vain mitättömän pieni vähemmistö Israelin kansasta on niin sanottuja Messiaanisia juutalaisia eli Jeesukseen Kristukseen uskovia. Asia oli jo Paavalin aikana sama ja se oli hänelle myös syvän murheen aihe. Ikävä kyllä sama asia koskee myös suomalaisia, vain pieni vähemmistö kansastamme uskoo ja turvautuu Jeesukseen Kristukseen Vapahtajana. Sen sijaan on maita ja kansanryhmiä, joissa evankeliumi leviää edelleen väkevällä voimalla. Sekä Israelin kansan enemmistön ja Suomen kansan enemmistön syy on pohjimmiltaan sama. Israel tavoitteli pelastusta turvautumalla lakiin ja omiin yrityksiinsä sen noudattamisessa, vaikka heille oli tarjolla Jumalan pelastustie uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Valta osa suomalaisista ei tavoittele Jumalan vanhurskautta vaan korottaa itsensä omaksi jumalakseen ja etsivät onnea omista edellytyksistään käsin. Niin Israel kuin Suomikin ovat itseriittoisuudessaan kompastuneet samaan loukkauskallioon eli Jeesukseen Kristukseen.

Pietari kirjeessään tiivistää saman asian kuin Paavali näin:

Sanotaanhan Raamatussa: "Katso, minä asetan Siioniin kulmakiven, valitun ja kalliin. Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään." Teille, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, on siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut huippukivi, kompastuskivi, loukkauksen kallio. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin. Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa, ette olleet armahdettuja, mutta nyt te olette armahdettuja. (1. Piet. 2:6-10)

Jeesus Kristus on yhä tänään se kompastuksen kallio, johon joko loukkaannutaan tai johon kaatumalla ihminen voi murtua tunnustamaan mahdottomuutensa pelastaa itseään. Ne, jotka Jeesus saa murtaa näkemään oman syntisyytensä ja alkavat huutaa Häntä avuksi, saavatkin sitten yllättäen kokea ihmeellisen armon. Heidän syntinsä pyyhkii pois Jeesuksen Golgatalla vuodattama pyhä veri ja heistä tulee Jumalan rakastamia lapsia, Jumalan valittuja, kuninkaallista papistoa, armahdettua kansaa.

Ei häpeää

Uskossa Jeesukseen turvautuville kuuluu suuri lupaus: "He eivät joudu häpeään." Tulee se päivä, jona jokainen ihminen joutuu tekemään tilin pyhän Jumalan kasvojen edessä. Moni joutuu silloin katselemaan. Miten hänen elämänsä häpeälliset tilanteet tulevat kaikille ilmi peittelemättömästi. Mutta yksikään Jeesukseen turvaava ei joudu sitä kokemaan, koska kaiken heidän elämänsä häpeän Jeesus kantoi ristille ja antoi heille täydellisen anteeksiantamuksen. Heidän elämänsä filminauhassa ei näy ainoatakaan synnin jälkeäkään, sillä kaikki on pyyhitty pois. Vain ja ainoastaan Pyhän Hengen vaikuttamat rakkauden teot ovat jäljellä ja niiden vuoksi he saavat kiitoksen Jumalalta. He saavat astua Herransa iankaikkiseen iloon.

Jumalan viha ja armo 9:19-33

14. Millainen jännite syntyy oman vastuun ja Jumalan tahdon välille pelastuksessa ja siinä tavassa, millä Jumala päättää meitä käyttä? (19-20)
15. Milla tavalla ihmisen on mahdollista hyväksyä itsensä ja tehtävänsä maailmassa? (20-21)
16. Minkä päämäärän vuoksi Jumala on pitkämielinen niitäkin kohtaan, jotka vastustavat häntä? (22-23)
17. Millaisia ovat Jeesukseen uskovat? (24)
18. Mihin Vanhan Testamentin lupauksiin perustuu se, että Jumala kutsuu omaksi kansakseen muitakin kuin israelilaisia? (25-26)
19. Miksi vain pieni osa israelilaisista pelastuu? (27,29, 31-32)
20. Millä tavalla Jumala suhtautuu omaan sanaansa? (6,28; vrt. Matt.24:35)
21. Minkä vuoksi ei-juutalaiset pelastuvat ja miksi pelastus on kovin vaikeaa israelilaisille? (30-32)
22. Mihin ihmiset voivat kompastua pelastuksen asiassa? Miksi Herra on sellaisen kompastuskiven asettanut? (33)

Room. 10:1-13 Herran avuksi huutaminen

1. *Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukousten Jumalaa heidän puolestaan, että he pelastuisivat.*
2. *Minä todistan heistä, että heillä on intoa Jumalan puolesta mutta ei ymmärrystä.*
3. *Sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, he eivät ole alistuneet Jumalan vanhurskauteen.*
4. *Kristus on näet lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo.*
5. *Kirjoittaahan Mooses siitä vanhurskaudesta, joka tulee laista, että ihminen, joka täyttää lain, elää siitä.*

6. *Mutta se vanhurskaus, joka tulee uskosta, sanoo näin: "Älä sano sydämessäsi: 'Kuka nousee taivaaseen?' - nimittäin tuomaan Kristusta alas -*
7. *tai: 'Kuka astuu alas syvyyteen?' - nimittäin nostamaan Kristusta kuolleista."*
8. *Mitä se siis sanoo? "Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi", nimittäin se uskon sana, jota me juulistamme.*
9. *Jos sinä siis tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, niin sinä pelastut,*

10. sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan.
11. Sanoohan Raamattu: "Ei yksikään, joka uskoo häneen, joudu häpeään."
12. Ei tässä ole eroa juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä, sillä yksi ja sama on kaik-

kien Herra. Hän on rikas antaja kaikille, jotka huutavat häntä avuksi.
13. Sillä jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.

Uskon rukous ja pelastus

Miten pelastus ja rukous liittyvät toisiinsa? Miksi on tärkeää rukoilla uskosta osattomille pelastusta? Mikä on rukouksen olemus ja sen kuulemisen ehdot? Mitä ihmisen on tiedettävä, ennen kuin hän voi rukoilla uskossa pelastusta itselleen? Mitä Herran avuksi huutaminen sisältää? Millainen vanhurskaus on riittävä Jumalalle? Mitä merkitsee, että Kristus on lain loppu? Mikä merkitys on uskon suullisella tunnustamisella pelastuksessa? Kaikkiin näihin kysymyksiin Paavali antaa valoa tekstissämme.

Rakkaidemme pelastus

Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoilen Jumalaa heidän puolestaan, että he pelastuisivat. (1)

Paavali palaa kysymykseen oman kansansa jäsenten pelastumisesta. Edellisen luvun alussa hän kertoi, kuinka hänellä oli syvä kipu sydämessään heimoveljiensä iankaikkisesta kohtalosta. Hänellä oli jatkuva hätä hukkuvista sieluista. Hän myöskin teki kaikkensa tavoittaakseen heidät. Hän rukoili Jumalalta heille pelastusta. Hän todisti heille omasta pelastumisestaan. Hän julisti heille evankeliumin sanaa ristillä kärsineestä ja ylösnousseesta Kristuksesta. Hän toimitti taloudellista avustusta oman kansansa köyhille. Kaikesta huolimatta hänen oma kansansa torjui hänet, vihasi häntä ja olisi halunnut tappaa hänet, koska piti häntä petturina ja luopiona ja vaarallisen harhaopin johtohahmona. Lopulta Paavalille rakkauden tuskassa jäi ainoaksi mahdollisuudeksi kääntyä Jumalan puoleen ja jättää heimoveljiensä Jumalan kutsuvan, herättävän, synnin tunnon synnyttävän ja kääntymykseen vetävän työn alle. Hän tiesi, että Jumala on ainoa, joka voi ihmissydämen murtaa syvästä ylpeydestä ja itseriittoisuudesta huutamaan apua Herralta.

Voi olla, että monen läheisemme, sukulaisemme, ystävämmme ja työtoverimme suhteen olemme samassa tilanteessa kuin Paavali. Jotenkin olemme heille yrittäneet pelastuksen tietä selittää Jumalan sanasta, olemme kertoneet heille, miten Herra otti meidät sulasta armosta omikseen, mutta kaikesta huolimatta he ovat kovettaneet korvansa Jumalan sanan totuudelle. Olemme samassa pisteessä kuin Paavali omiensa suhteen. Meikin voimme Paavalin kanssa ehkä iloita siitä, että jotkut kauempana olevat, ovat kääntyneet Herran puoleen ja pelastuneet, mutta omiemme osalta sydämemme yhä itkee heidän sydämensä kovuutta. Siksi meillekään ei ole jäänyt muuta tietä kuin esirukous heidän pelastumisekseen.

Augustinuksesta, jonka eli syvällä synnissä, vaikka hänen äitinsä Monica oli hurskas ja rukoili paljon poikansa pelastumisen puolesta, sanoi äidin sielunhoitaja: "Noin monien esirukousten lapsi ei voi joutua hukkaan." Niin lopulta tapahtuikin ja Augustinus tuli uskoon ja hänestä kasvoi merkittävä kirkkoisä ja teologi. Asia rohkaisee meitäkin rukoilemaan rakkaidemme pelastumisen puolesta. Samalla voimme tiedostaa, että Herran tahto on ihmisten pelastus ja näin ollen rukouksemme tässä asiassa on Jumalan mielen mukainen, vaikka kieltämättä motiiveihimme saattaa sisältyä silloinkin itsekkyyttä varsinkin, jos läheisemme sattuu olemaan niin sanottu hankala

luonne. Rukoilemme hänen pelastustaan osaksi, koska toivomme siten itse pääsevämme helpommalla.

Mikä nyt sitten on esirukouksen rooli ihmisen pelastuksessa? Rukous ei tietenkään pelasta ketään vaan se Herra, joka rukouksemme kuulee. Vaikka Jumala yksin kykenee syntisen herättämään hengellisestä kuolemasta elämään, niin silti Hän on sitonut pelastavan työnsä evankeliumin julistamiseen. Evankeliumia julistaessamme taas teemme sen rukoillen sitä, että Herra itse vaikuttaisi pelastuksen evankeliumin kautta. Näin Jumala haluaa sitoa meidät myös rukouksin omaan pelastavaan työhönsä.

Rukouksen aito lähtökohta

Tästä päädyimme juuri siihen, mikä on aidon rukouksen lähtökohta. Me rukoilemme, koska emme itse pysty emmekä voi saada pelastuksen ihmettä aikaan. Avuttomuus ja sen avoin tunnustaminen on rukouksen lähtökohta. Rukoilemme, koska emme itse kykene. Toinen rukouksen lähtökohta on tiedostaa, että Jumala kykenee. Rukoilemme, että Jumala tekisin sen, mikä on meille mahdotonta. Kolmas lähtökohta rukoukselle on sydämen täysi avoimuus. Emme peittele mitään, emme syntejämme, emme ailahtelevia tunteitamme, emme epäonnistumisiamme ja harhaisia kuvitelmia omista kyvyistämme.

Silloinkin kun on kysymys kiitoksesta ja ylistyksestä sekä Jumalan sanaa mietiskelevästä rukouksesta, lähtökohta on aina sama. Sydämemme avautuu avuttomana itsessään ihmettelemään Jumalan suuruutta, voimaa ja halua auttaa ja pelastaa. Kiitämme siitä, minkä Herra teki meidän kyvyttömyydestämme huolimatta. Tarraudumme Hänen mahdollisuuteensa, jotka eivät ole lopussa silloinkaan, kun meistä näyttää, että se ja se ei ikinä voi pelastua. Rukoilemme ihmisille pelastusta, koska tiedämme, että Herra kykenee siihen ja on näyttänyt sen meidän omassakin elämässämme. Sanaa tutkiessamme saamme rohkaisun jatkaa esirukousta, sillä *”Herra on rikas antaja kaikille, jotka huutavat häntä avuksi.”* (12)

Väärä ja oikea into

Minä todistan heistä, että heillä on intoa Jumalan puolesta mutta ei ymmärrystä. Silloin kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, he eivät ole alistuneet Jumalan vanhurskauteen. (2-3)

Minkälaisen vaikutuksen tekee sinuun ihminen, joka on aidosti innokas siinä asiassa, mitä hän yrittää sinulle selittää tai tarjota? Minuun se vaikuttaa ainakin niin, että tajuan hänen olevan tosissaan. Toisaalla Paavalikin kehottaa uskovia: *”Olkaa siis, rakkaat veljeni, lujia ja järkähtämättömiä, aina innokkaita Herran työssä, ja tietäkää, että vaivannäköne Herrassa ei ole turhaa.”* (1. Kor. 15:58)

Mutta nyt hän sen sijaan varoittaa väärästä uskonnollisesta innosta. Monien harhaopettajien into oli silloin ja on yhä tänään hämmästyttävän suurta. Moni saattaa kuvitella, että hyvin innokkaiden uskonnollisen ryhmän edustajien täytyy olla oikeassa, koska tuntuisi oudolta, että väärässä oleva voisi olla niin innokas. Mutta sellainen päättely ei pidä paikkaansa.

Usein innokkuuden taustalla on halu vakuuttaa itselleen sitä todeksi, jonka puolesta näkee vaivaa. Väärässä innossa on usein kysymys oman vanhurskauden pystyttä-

misestä. Meidän tehtävämme on olla innokkaita totuudessa ja Herran työssä eikä antaa väärän innon johtaa meitä harhaan. Mistään inhimillisestä innokkuudesta eikä liioin siihen liittyvistä ihmismitoin ajatellen mahtavista suorituksista ei ole Jumalan edessä mitään arvoa, niin kauan kuin ihminen omilla yrityksillään yrittää kelvata Jumalalle eli pystyttää omaa vanhurskauttaan. Juutalaisille se oli yritystä täyttää Jumalan lain kirjain, monissa muissa uskonnoissa se on yritystä nousta jonkinlaiseen jumalalliseen sfääriin, korkeampaan tietoisuuteen jne. Emme saa antaa niillä saavutettujen näyttävien tulosten hämätä itseämme. Usein oman vanhurskauden pystyttäminen pukeutuu tänä päivänä oman minuuden ja itsetunnon kohottamisyrityksiin.

Voidakseen pelastua ihmisen on päästävä ymmärtämään evankeliumi, joka lupaa Jumalan vanhurskauden lahjana jokaiselle, joka ottaa sen uskossa vastaan. Moni elää yhä sellaisen väärinkäsityksen vallassa, että pelastus kuuluu vain niille, jotka ovat riittävän hyviä tai jotka yrittävät elää hyvin ja tekevät hyviä tekoja. Mutta juuri se on oman vanhurskauden pystyttämistä ja este sille, että Jumala pääsisi toimimaan ihmisen elämän pelastamiseksi.

Kristus on lain loppu

Kristus on näet lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo. (4)

Jos esirukous pelastumattomien puolesta on tärkeää, niin vielä tärkeämpää on se, että pelastumaton ihminen rukoilee eli huutaa avukseen Herran nimeä. Juuri silloin hän pääsee osalliseksi Jumalan armosta. Mutta ennen kuin hän voi alkaa rukoilla Jeesuksen nimeä, hänen on saatava tietää, mistä ja miten Jumalan valmistama vanhurskaus on löydettävissä. Jumalalle kelpaava vanhurskaus löytyy vain Kristuksessa. Hän eli täydellisen Jumalalle kelpaavan ja Jumalan lain vaatiman elämän meidän sijaisenaamme. Hän otti myös kantaakseen sen rangaistuksen, jonka Jumala laki meille vaatii synneistämme. Kärsimällä Golgatan ristillä meidän sijaisenaamme hän maksoi meidän syntivelkamme. Kristus on lain loppu siinä merkityksessä, että kaikki Jumalan lain vaatimuksen pyhästä elämästä ja kaikki lain rangaistusvaatimukset täytettiin Jeesuksessa. Jumalan laki ei voi vaatia mitään enempää, kuin minkä Jeesus Kristus suoritti puolestamme. Kun nyt uskossa turvaamme Kristuksen täytettyyn pelastustekoon, Jumala lukee meidät vanhurskaiksi, syyttömiksi ja synnitömiksi ja täysin puhtaiksi ja pyhiksi. Vaikka itsessämme olemme yhä syntisiä, meidät puetaan Kristukseen, olemme Hänen sisässään ja Isä näkee meissä pelkän Kristuksen. Jeesuksen Kristuksen suorittama lunastus ja sovitus työ on niin täydellinen ja riittävä, että ei ole ainoatakaan, joka jää sen ulkopuolelle turvautessaan siihen. Jeesus kuoli ja nousi kuolleista koko maailman kaikkien ihmisten hyväksi, mutta hyödyn siitä saavat vain ne, jotka uskossa ottavat Jumalan armon vastaan.

Lain täyttäminen

Kristus ei ole lain loppu siinä merkityksessä, että laki lakkaisi olemasta voimassa.

"Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä." (Room. 7:12)

Kirjoittaahan Mooses siitä vanhurskaudesta, joka tulee laista, että ihminen, joka täyttää lain, elää siitä. (5)

Lain sisältö on rakkauden sisältö. Silloin kuin ihminen rakastaa, hän noudattaa lakia. Lain täyttäjä saa myös osakseen elämän. Ongelma vain oli siinä, että Jeesusta lukuun ottamatta kukaan ihminen ei koskaan ole kyennyt lakia täyttämään. Se päin vastoin paljastaa syntimme ja siitä johtuvan kuoleman tilamme. Mutta Jeesus otti syntimme todellisella tavalla ristillä kantaakseen, joten saamamme anteeksiantamus koskee kaikkia todellisia syntejämme.

Jeesuksen Kristuksen elämä meidän puolestamme oli myös todellista ja siksi sen osaksi uskossa saadessamme pääsemme osalliseksi Jumalan elämästä. Kristuksen lahjavanhurskauden ja Jumalan suosioon päässeelle annetaan Pyhä Henki, joka lähtee pelastetussa kantamaan rakkauden hedelmää eli lain mukaisia tekoja. Mutta ne ovat seuraus lahjavanhurskaudesta eivätkä vanhurskauden syy. Näin Kristus ei ole vain lain vaatimusten loppu meidän elämässämme, vaan myös lain toteuttamisen mahdollistaja:

Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa, jotta lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan. (Room. 8:3-4)

Miten voi ulottua Kristukseen?

Voidakseen pelastua ihmisen on siis saatava kuulla ja ymmärtää, että Jumalan vanhurskaus, pelastuksen lahja tulee yksin uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Nyt kuitenkin joku voi kysyä, miten minä voisin ulottua Kristukseen voidakseni ottaa Hänet vastaan omaksi pelastuksekseni. Siihen Paavali vastaa hiukan vaikeatajuisella lainauksella Mooseksen kirjasta soveltaen sitä Kristukseen.

Mooseksen kirjan kohta kuuluu näin:

Tämä käsky, jonka minä tänä päivänä sinulle annan, ei ole sinulle liian vaikea täyttää eikä liian kaukana. Se ei ole taivaassa, niin että sinun tarvitsisi sanoa: 'Kuka nousee meidän puolestamme taivaaseen noutamaan sen ja julistaa sen meille, että voisimme noudattaa sitä?' Se ei ole myöskään meren takana, niin että sinun tarvitsisi sanoa: 'Kuka menee meidän puolestamme meren taakse noutamaan sen ja julistaa sen meille, että voisimme noudattaa sitä?' Sana on aivan lähellä sinua, sinun suussasi ja sydämessäsi, niin että voit sen täyttää." (5. Moos. 30:11-14)

Nyt Paavali osoittaa, että Mooseksen tarkoittama käsky ei viittaa syvimmiltään kymmenen käskyn lakiin vaan käskyyn ottaa uskossa vastaan Jumalan antama lupaus siitä, miten Kristuksessa kaikki lain vaatimuksen täytettiin. Silloin ei enää ole kysymys siitä, että pitäisi kurottautua johonkin kaukana olevaan, vaan siitä, että otamme uskossa vastaan evankeliumin sanan eli kaiken sen, minkä Jeesus Kristun on meidän puolestamme tehnyt:

Mutta se vanhurskaus, joka tulee uskosta, sanoo näin: "Älä sano sydämessäsi: 'Kuka nousee taivaaseen?' - nimittäin tuomaan Kristusta alas - tai: 'Kuka astuu alas syvyyteen?' - nimittäin nostamaan Kristusta kuolleista." Mitä se siis sanoo? "Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi", nimittäin se uskon sana, jota me julistamme. (6-8)

Pelastus on yhtä lähellä meitä kuin evankeliumin sana Jeesuksen pelastusteoista. Pelastuaksesi sinulle riittää ottaa vastaan sana Kristuksen teoista sinun syntiesi Sovittajana ja sana siitä, että Hän on noussut kuolleista lahjoittaakseen sinulle oman vanhurskautensa. Usko syntyy ja säilyy siis siten, että otamme vastaan evankeliumin sanan.

Usko ja suun tunnustus

Jos sinä siis tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, niin sinä pelastut, sillä sydämen uskolla tullaan

vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. Sanoohan Raamattu: "Ei yksikään, joka uskoo häneen, joudu häpeään." (9-11)

Sydämen usko tarkoittaa sitä, että ihminen tunnustaa kuulemansa evankeliumin sanan perusteella Jeesuksen kuoleman omien syntiensä sovitukseksi ja Jeesuksen ylösnousemuksen tapahtuneen, jotta hän saisi lahjaksi Jumalan vanhurskauden. Samalla ihminen tunnustaa Jeesuksen eläväksi ja myös oman elämänsä Herraksi ja Hallitsijaksi. Usko merkitsee näin myös itsensä taivuttamista Jeesuksen tahdon ja johdatuksen alle, alamaisuuteen ja kuuliaisuuteen ihmeelliselle Vapahtajalleen.

Kun Paavali puhuu suun tunnustuksesta, joku voisi kuvitella, että tässä nyt asetettiin uskon lisäksi uusi vaatimus. Mutta siitä ei ole kysymys. Suun tunnustus on rakkauden tunnustus. Silloin kun rakastunut ihminen tunnustaa ensi kerran sydämensä tunteet toiselle, rakkaus saa aivan uuden ulottuvuuden. Se ikään kuin saa muodon ja vakiintuu ja vahvistuu. Uskon tunnustaminen suullaan on siis rakkauden tunnustus Jeesusta kohtaan. Aivan samoin kuin nuorukaisen on mahdotonta salata rakastumistaan neitoon, jolta saa vastarakkautta, samoin uskossa Jeesuksen rakkauden vastaan ottanut ei salata osakseen tullutta Jumalan armoa.

Pelastus on myös niin täysin varma, että yhdenkään Jeesukseen turvaavan ei tarvitse pelätä häpeään joutumista Jumalan edessä. Tässä ajassa hänelle voi tapahtua monenlaista, ihmiset voivat häpäistä häntä, mutta hän ei voi joutua kadotukseen, siihen varsinaiseen ja kauheimpaan häpeään, joka kohtaa niitä, jotka hylkäävät evankeliumin sanan.

Huuda avuksesi Herra!

Ei tässä ole eroa juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä, sillä yksi ja sama on kaikkien Herra. Hän on rikas antaja kaikille, jotka huutavat häntä avuksi. Sillä jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu. (12-13)

Jälleen Paavali korostaa sitä, että pelastus on täsmälleen sama aivan riippumatta siitä, millaiselta taustalta ihminen tulee. Juutalaisilla ei ole mitään toisenlaista pelastustietä kuin kreikkalaisilla tai suomalaisillakaan. Jokainen ihminen joutuu seisomaan saman Jumalan edessä ja tekemään Hänelle tilin elämästään. Sille, joka suostuu tekemään sen tässä elämässä tunnustaen syntinsä ja juoksemisensa pois Jumalan kasvojen edestä, saa Jumalan mittaamattoman anteliaisuuden vuoksi kaikki syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän Jumalan lapsena Kristuksen yhteydessä. Jumala ei ole kitsas vaan käsittämättömän rikas anteliaisuudessaan.

Pelastukselle ei aseteta mitään muuta ehtoa, kuin se, että ihminen huutaa avukseen Herran nimeä. Kysymys on siis parannuksen tekijän rukouksesta, jossa hän omantuntonsa ja Jumalan sanan tuomitsemana myöntää olevansa täysin avuton itsensä pelastamiseen. Kysymys ei ole siis vain siitä, että kun ei aivan täysin omin avuin selviä, niin hän tarvitsee Jumalaa vähän auttamaan saavuttaakseen pelastuksen. Ei, kysymys on täydellisen avuttomuutensa tunnustamisesta ja siksi ainoana vaihtoehdona Herran Jeesuksen nimen huutamisesta.

Ilmaisu "Herran nimi" tarkoittaa sekä Herra Jeesusta Kristusta itseään että Jeesuksen meidän hyväksemme suorittamaa sovitustyötä Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen voitossa. Kun siis avuttomana huudamme hädässämme Häntä Pelastajak-

semme, Hän vastaa välittömästi. Hän antaa heti kaikki menneet, nykyiset ja tulevatkin syntimme anteeksi, lahjoittaa meille Pyhässä Hengessä iankaikkisen elämän, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa. Saamme osaksemme Jumalan lapsen aseman ja perinnön.

Vielä kerran on muistutettava, että meitä ei pelasta rukouksemme eikä huutomme Herran puoleen, vaan Herra itse. Mutta Hän tekee sen evankeliumin sanan kuulemisen ja parannukseen taipuvan avunhuudon kautta. Käy siksi rohkeasi Hänen eteensä anomaan armoa!

Koska meillä siis on suuri ylipappi, läpi taivaiden kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Eihän meidän ylipappimme ole sellainen, ettei hän voi sääliä meidän heikkouksiamme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu samalla tavoin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (Hepr. 4:14-16)

Herran avuksi huutaminen 10:1-13

1. Millainen oli Paavalin sydän maanmiehiään kohtaan? (1) Entä millainen on meidän asenteemme suomalaisia kohtaan?
2. Miten tulee suhtautua uskonnolliseen intoon? (2-3) Olemmeko me innokkaita Herran työssä?
3. Mistä pohjimmiltaan on kysymys oman vanhurskauden pystyttämiseksi? (3)
4. Mitä tarkoittaa, että Kristus on lain loppu (päämäärä, täyttymys)? (4)
5. Mitä seuraa siitä, että täyttää lain? (5) Entä jos ei sitä kykene täyttämään?
6. Mihin uskon vanhurskaus perustuu? (6-8)
7. Millainen on lyhykäisyydessään Raamatun pelastusoppi? (4,9-10,13)
8. Mihin usko tarrautuu? (9)
9. Mikä merkitys on uskon suullisella tunnustamisella? (10)
10. Mitä merkitsee häpeästä vapautuminen jakeessa 11? (Vrt. 8:1)
11. Millainen Herra on Häntä avuksi huutaville? (12)
12. Mitä ilmaisua jae 13 käyttää uskosta?

Room. 10:14-21 Uskon syntyminen?

14. *Mutta kuinka he voivat huutaa avukseen häntä, johon eivät usko? Kuinka he voivat uskoa häneen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa?*

15. *Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Onhan kirjoitettu: "Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka julistavat hyvää sanomaa!"*

16. *Kaikki eivät kuitenkaan ole olleet kuuliaisia evankeliumille. Jesaja sanookin: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?"*

17. *Usko tulee siis kuulemisesta mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.*

18. *Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Varmasti ovat: "Heidän äänensä on*

kantautunut- kaikkiin maihin ja heidän kansansa maailman ääriin asti."

19. *Kysyn vielä: eikö Israel ole tiennyt siitä? Jo Mooses sanoo: "Minä yllytän teidät ka-dehtimaan kansaa, joka ei ole kansa, saatan teidät vihastumaan ymmärtämättömän kansan tähden."*

20. *Jesajakin on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet, olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet."*

21. *Mutta Israelista hän sanoo: "Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelema-tonta ja uppiniskaista kansaa kohti."*

Miten usko syntyy?

Mitä usko on? Miten se syntyy? Mikä rooli uskon syntymisessä on julistajalla? Mikä merkitys on työntekijöiden lähettämisellä? Mitä on kuuliaisuus evankeliumille? Miksi kaikki eivät usko kuulemaansa evankeliumia? Miksi Israel ei halunnut uskoa? Näiden kysymysten käsittelyä Paavali jatkaa osoitettuaan edellä, että ihminen pelastuu sydämen uskolla Jeesuksen täytettyyn sovitustyöhön ja tunnustamalla uskonsa ylösnousseeseen Herraan. Koska Jumala lukee vanhurskaaksi eli itselleen kelpaavaksi jumalattoman ihmisen uskon Jeesukseen Kristukseen, on tärkeää ymmärtää oikein, mitä usko on ja mitä se ei ole.

Mitä usko on?

Mitä usko oikein on? Miten minä voisin saavuttaa oikean elävän ja pelastavan uskon? Muistan, miten ahdistuneena kyselin näitä asioita, kun Jumala oli pannut sormensa omalle tunnolleni ja osoitti kipeästi kuinka syntinen olin.

Moni evankeliumin sanaa kuullut japanilainenkin on tiukannut minulta: Ymmärrän, että Raamattu on totta ja haluaisin uskoa Jeesukseen, mutta sano nyt minulle suoraan, mitä minun oikein pitäisi tehdä, että voisin uskoa. Seurattuaan uskovia ihmisiä nämä kyselijät olivat aivan oikein ymmärtäneet, että Herran oman usko on jotain enemmän kuin vain Raamatun sanan totena pitämistä tai yritystä elää sen mukaan, yritystä, josta ei luontomme vastustuksen vuoksi näytä tulevan yhtään mitään.

Moni uskoa etsivä ei pohjimmiltaan etsi Jeesusta tai yhteyttä Jumalaan, vaan sellaista uskonnollista keinoa, jolla oman sydämensä voisi muuttaa onnellisemmaksi. Hän siis kuvittelee, että uskon saaminen avaisi hänelle sellaisen sisäisen elämän rikkauden ja ilon ja rauhan, että häntä vaivaavat ongelmat ratkeaisivat tai hän saisi uuden voiman niiden kestämiseen. Valitettavasti meidän uskovien todistukset uskoon tulosta ja elämisestä uskossa saattavat vahvistaa tällaista väärää käsitystä uskon luonteesta.

Uskon luonteesta

Usko ei ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Isän ja Jeesuksen käsiin. Se on Herran avuksi huutamista. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme mitenkään pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä, mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä se kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoaista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elä-

mämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden täysi tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaa johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kiipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopusoinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on siis pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon. Kristillistä uskoa ei voi siksi esiintyä irrallaan tai erillään Jeesuksen tuntemisesta. Uskoa voi esiintyä vain henkilö- eli keskustelusuhteessa Jeesukseen Kristukseen. Jeesus on nimittäin elävä Henkilö ja on keskellämme, puhuu meille Raamatun kautta ja kuulee meidän puheemme, näkee ajatuksemme. Jeesus Kristus on siis läsnä oleva Herra, jolle voi puhua ja joka puhuu meille, vaikka emme häntä näekään.

Usko ei ole ominaisuutemme

Usko ei ole siis meissä oleva sisäinen ominaisuus, jota voisi esiintyä periaatteessa Jeesuksesta irrallaankin. Usko on toisen henkilön tuntemiseen perustuvaa luottamusta toisen kykyyn ja haluun tehdä, mitä hän on sanonut tai luvannut. Ennen kuin Jeesukseen voidaan uskoa, Hänet on opittava tuntemaan, Hänen puhettaan on kuultava tai vähintään Hänestä on kuultava niin paljon, että haluamme päästä tuntemaan Hänet henkilökohtaisella tasolla. Jokainen, joka etsii Raamatun Jeesusta, pääsee Hänet myös tuntemaan.

Herra voidaan löytää

Herran etsiminen on mahdollista, sillä Hän puhuu sanassaan. Siksi uskoa kyselevä on johdettava Herran Sanan ääreen. Herra puhe voi kyllä sitten panna meidät aika koville. Mutta Hänen puheensa synnyttää meissä myös luottamuksen Häneen. Herran teot osoittavat meille, että Hän vastaa sanastaan.

Usko ei mitään - Jeesus kaikki

Usko ei itsessään ole mitään. Se ei synnytä uskonsa kohdetta. Uskon kohteen, Jeesuksen luotettavuus, synnyttää uskon. Usko vain tarttuu elävään Jeesukseen. Jeesus ja Hänen tekonsa, uskon kohde on kaikki. Uskoa ei voi ottaa, koska Jeesusta ei voi ottaa noin vain itselleen. Jeesus tulee elämäämme niillä ehdoilla, jotka Hän sanelee. Kun taivutat sydämesi Hänen hallintaansa, uskot Häneen. Epäusko ei ole usko-nimisen ominaisuuden puutetta, vaan tietoista luottamusta omiin ajatuksiin enemmän kuin Jeesuksen sanaan. Epäusko nostaa itsensä Jeesuksen yläpuolelle ja on siis ylpeyttä olemukseltaan.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin: "Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi.

Usko merkitsee päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle: "Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot." Usko vie Herran oman palvelijan asemaan, jossa on ilo saada tehdä niin kuin Isäntä tahtoo tietäen samalla, että minäkään tehtävän suorittaminen Jumalan valtakunnan työssä ei tee meistä ansiollisia. Se, että saamme palvella, on Herraa on suurta armoa. Se ei lisää mitään pelastukseemme, koska se on meille annettu kokonaan jo lahjaksi.

Sanan julistus

Mutta kuinka he voivat huutaa avukseen häntä, johon eivät usko? Kuinka he voivat uskoa häneen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Onhan kirjoitettu: "Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka julistavat hyvää sanomaa!" (14,15)

Koska pelastava usko voi syntyä vain siten, että lain ja evankeliumin sanassa Jeesus itse lähestyy ihmistä, avainkysymykseksi muodostuu, löytyykö niitä aiemmin uskoon tulleita, jotka lähtevät julistamaan sanaa muille. Uskoon tulleilla on näin ollen suuri vastuu. Siitä Hesekiel kirjoittaa näin:

Sinut, ihmislapsi, minä olen asettanut vartiomieheksi Israelin heimolle. Kun kuulet sanan minun suustani, sinun on varoitettava heitä minun puolestani. Jos minä sanon jumalattomalle: 'Jumalaton, sinun on kuoltava', mutta sinä et puhu hänelle ja varoita häntä hänen tiestään, tuo jumalaton kuolee synnissään, mutta minä vaadin

sinut vastuuseen hänen verestään. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta hänen ties-tään ja kehotat häntä kääntymään siltä pois mutta hän ei käännä, hän kuolee syn-nissään, mutta sinä olet pelastanut sielusi." (Hes. 33:7-9)

Jumalan lähettäjä

Paavali kuvaa julistavan tehtävää näin:

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisil-le heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettäjiä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. (2. Kor. 5:19-20)

Kysymys ei ole vain siitä, että seurakunta lähettäisi, varustaisi ja valtuuttaisi ihmisen lähtemään julistamaan sanaa niille, jotka eivät ole sitä kuulleet, vaan varsinainen lähettäjä on itse Jumala. Valtuutus toimia Jumalan lähettäjänä koskee siis jokaista uskoon tullutta. Pelastettu ihminen edustaa aina ja kaikkialla omaa Lähettäjiään. Lähettäjän tehtävä on välittää kuulijoille sanoma Jumalan suusta. Siksi evankeliumia jakaessamme meidän pitää pitäytyä tarkasti siihen, mitä Jumala on Raamatussa puhunut. Emme saa puhua omiamme, emme hienoja uskonnollisia mielipiteitä tai oivalluksia vaan Herran omaa sanaa. Sillä vain Herran sana kykenee synnyttämään pelastavan uskon ihmisen sydämissä:

Usko tulee siis kuulemisesta mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta. (17)

Sanan julistajalla on suunnattoman suuri vastuu. Mutta samalla maan päällä ei ole mitään sen suurempaa tehtävää ja etuoikeutta kuin julistaa hyvää sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta: *"Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka julistavat hyvää sanomaa!" (15)* Miksi sanansaattajan jalkoja ylistetään? Ainakin se viittaa siihen, että julistajan ei pidä odottaa, että ihmiset tulisivat hänen luokseen kuuntelemaan sanaa, vaan hänen tulee itse lähteä niiden luo, jotka eivät vielä ole kuulleet pelastuksen sanomaa. Toiseksi ilmaisu kertoo siitä ilosta, jonka sanansaattaja saa, kun hän näkee Jumalan suorittavan pelastustekoja hänen julistamansa evankeliumin kautta. Hän itse ei kykene ketään pelastamaan, mutta aina silloin tällöin hän saa ihmetellä, miten Jumala pelastaa ihmisen hänen silmiensä edessä. Silloin julistaja pääsee mais-tamaan jotain Jumalan ilosta, sillä taivaassa nousee suuri riemu, kun yksi syntinen ihminen kääntyy ja saa armon Jeesuksen täytetyn työn tähden.

Syy siihen, että vain harvat pelastuvat, ei olekaan usein siinä, etteivät ihmiset haluaisikaan pelastua, vaan siinä, ettei ole julistajia. Siksi Jeesus pyysi: *"Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä satoa korjaamaan." (Matt. 9:37-38)* Voi olla, että vastaus tähän rukoukseen on se, että Jeesus lähettää juuri sinut evankeliumin työhön niin läheistesä kuin kauempanakin olevien pariin. Paavalille, entiselle seurakunnan vainoajalle, ei ollut mitään muuta vaihtoehtoa, kuin julistaa evankeliumia. Hän huudahtaa: *"Voi minua, ellen evan-geliumia julista!"*

Kuulijan vastuu

Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Varmasti ovat: "Heidän äänensä on kantautunut kaikkiin maihin ja heidän sanansa maailman ääriin asti." Kysyn vielä: eikö Israel ole tiennyt siitä? Jo Mooses sanoo: "Minä yllytän teidät kadehtimaan kansaa, joka ei ole kansa, saatan teidät vihastumaan ymmärtämättömän kansan tähden." Jesajakin on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet, olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet." Mutta Israelista hän sanoo: "Koko

päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohti."
(18-21)

Jumalan lähettilään vastuu on siinä, että hän on uskollinen Lähettäjälleen, julistaa juuri niin kuin Jumala sanassaan puhuu ja menee niiden luo, joille Jumala johdattaa hänet todistamaan Kristuksesta. Mutta hänellä ei ole vastuuta siitä, miten kuulijat ottavat sanan vastaan. Hän tietää, että on niitä, jotka torjuvat sanan heti kättelyssä, niitä, jotka iloisesti kuuntelevat hetken, mutta luopuvat heti, kun nousee vastustusta. Sitten on niitä, joiden elämässä Jumalan sana tukahtuu kaikenlaisiin elämän murheisiin ja ajallisten etujen tavoitteluun. Onneksi on vielä niitäkin, joiden elämässä sana kantaa hyvää ja pysyvää hedelmää, niin että heistäkin tulee uskollisia sanan todistajia. Viimeisellä tuomiolla jokainen ihminen joutuu sitten vastuuseen siitä, miten he ottivat vastaan Jumalan sanan julistajat ja itse evankeliumin.

Juutalaiset

Kaikkiällä, missä Paavali kiersi julistamassa evankeliumia, hän aloitti työnsä juutalaisten parista, vaikka useimmin juuri he nousivat vastustamaan kuulemaansa sanaa. Vasta sitten hän kääntyi pakanoiden eli ei-juutalaisten puoleen. Tänäkin päivänä on äärimmäisen tärkeätä, että juutalaislähetystä ei laiminlyödä, vaikka vastaanotto on edelleen enimmäkseen torjuva. Oman aikansa juutalaisista Paavali saattoi sanoa, että he kaikki olivat kuulleet evankeliumin Jeesuksesta. Kaikki Juudeassa ja Galileassa asuneet kuulivat jo Jeesuksen julistuksen Jumalan valtakunnasta, mutta sitten helluntain jälkeen Pyhän Hengen saanut juutalainen alkuseurakunta levitti 40 vuoden ajan evankeliumia heimoveljilleen. Kaikki silloin eläneet juutalaiset saivat kuulla sanoman, vaikka vain pieni vähemmistö otti sen vastaan. Kysymys ei ollut siitä, että Jumala ei olisi halunnutkaan heidän pelastuvan. Herra sanoi: *"Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohti."* (21) Jokainen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt on vastuussa siitä, pelastuuko hän vai ei. Vain taipumalla Jumalan sanan alle ihminen voi pelastua. Jos hän torjuu sen, hän joutuu viimeisellä tuomiolla vastaamaan itse omista synneistään ja saa oikeudenmukaisen palkan, kadotustuomion.

Juutalaiset torjuivat evankeliumin sanan pitäytymällä omaan vanhurskauteensa, lain noudattamiseen. Heidän uskonnollinen ylpeytensä oli vahva muuri evankeliumia vastaan. Sen sijaan pakanat ottivat suurin joukoin evankeliumin vastaan. Nyt vielä elämme pakanalähetyksen aikaa. Vielä eivät läheskään kaikki ei-juutalaiset ole saaneet kuulla evankeliumia. Tehtävämme on mennä ja julistaa siihen asti, että kaikki kansat ovat saaneet kuulla evankeliumin todistukseksi heille. Kun tämä tehtävä on saatu päätökseen, kun "pakanoiden täysi luku" on tullut sisälle Jumalan valtakuntaan, Jeesus tulee toisen kerran ja antaa Israelille vielä uuden mahdollisuuden ottaa vastaan evankeliumi. Nyt meidän tehtävämme on olla uskollisia tehtävällemme.

Uskon syntyminen 10:14-21

13. Mikä on välttämätöntä, jotta ihmiset voisivat pelastua? (14)
14. Millainen on julistajan tehtävä? (14-15; vrt. 2 Kor. 5:19-20)
15. Kuka lähettää julistajan ja miten? (15)
16. Miksi jakeessa 15 puhutaan julistajien jaloista? Mihin sinun jalkasi vievät sinua?
17. Millaisen vastaanoton julistettu evankeliumi voi saada? (16; vrt. Matt. 13:1-9,19-23) Miten oma sydämemme vastaanottaa evankeliumin?
18. Mitä tarkoittaa "kuuliaisuus evankeliumille"? (16)
19. Miten usko syntyy? (17; vrt. Joh. 6:29)

20. Miksi Paavali saattoi sanoa, että juutalaiset olivat kuulleet evankeliumin? (18-19)
21. Mitä jae 18 kertoo sanoman levityksen laajuudesta? Onko tämä lupaus täytynyt jo kaikkien muidenkin kansojen osalta?
22. Mikä tehtävä ei-juutalaisilla on juutalaislähetyksessä? (19-20)
23. Miksi pakanoiden on helpompi uskoa kuin juutalaisten? (20-21)
24. Millainen asenne Jumalalla on omaan kansaansa nähden? (21; vrt. Matt. 23:37) Millainen mahtaa olla Herran sydän Suomen luopiokansaa kohtaan?

Room. 11:1-16 Jumalan armovalinta

1. Kysyn siis: ei kai Jumala ole hylännyt kansaansa? Ei tietenkään! Olenhan minäkin israelilainen, Abrahamin jälkeläinen ja Benjaminin heimoa.
2. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on ennalta tuntenut. Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu sanoo Eliasta? Hän syyttää Jumalan edessä Israelia:
3. "Herra, he ovat tappaneet sinun profeetasi ja hajottaneet sinun alttarisi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja minunkin henkeäni he tavoittelevat."
4. Mutta mikä on Jumalan vastaus hänelle? "Minä olen jättänyt itselleni seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille."
5. Samoin on tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.
6. Jos kerran valinta on armosta, se ei ole silloin teoista, muutenhan armo ei enää olisi sikaan armo.
7. Miten siis on? Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut ovat sen saavuttaneet. Muut ovat paatuneet,
8. niin kuin on kirjoitettu: "Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule." Näin on tänäkin päivänä.
9. Ja Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille ansaksi ja pyydykseksi, lankeemukseksi ja kostoksi.
10. Pimentykööt heidän silmänsä, etteivät he näe, ja paina heidän selkäänsä pysyvästi kumaraan."
11. Kysyn vielä: eivät kai juutalaiset sen vuoksi ole kompastuneet, että jäisivät lankeemukseensa? Eivät tietenkään, vaan heidän rikkomuksensa on koitunut pakanoille pelastukseksi, että he itse tulisivat kateellisiksi.
12. Mutta jos heidän rikkomuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän tappionsa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljon enemmän heidän täyteytensä!
13. Teille pakanoille sanon: koska olen pakanoiden apostoli, minä pidän virkaani kunniaassa,
14. herättääkseni, jos mahdollista, heimolaisiani kateuteen ja pelastaakseni edes muutamia heistä.
15. Jos kerran heidän hylkäämisensä on koitunut maailmalle sovituksesi, mitä muuta heidän armoihin ottamisensa merkitsee kuin elämää kuolleista?
16. Jos uutislyhde on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, ovat myös oksat.

Valittu kansa

Millainen on Israelin kohtalo ollut halki vuosisatojen? Miten Jumala on kohdellut valitsemaansa kansaa? Miksi Israelin paatumuskaan ei estä Jumalan suunnitelmien toteutumista sen elämässä? Millaisesta valinnasta on kysymys Israelin kohdalla? Miten uskovan kristityn tulee suhtautua juutalaisiin, jotka eivät usko? Millainen tulee olemaan Israelin lopullinen kohtalo? Paavali avaa Roomalaiskirjeen 11. luvussa Jumalan suunnitelmaa Israelin kansan kohdalla.

Eräs valistusajan saksalainen keisari, joka ei uskonut Raamatun olevan Jumalan sanaa, kutsui luokseen erään kristityn miehen ja pyysi, että tämä lyhyesti todistaisi, että Raamattu on totta ja pitää paikkansa. Mies vastasi, että hän ei tarvitse asian todistamiseen muuta kuin yhden sanan. Se on **juutalaiset**.

Kuultuaan Israelin valtion perustamisesta vuonna 1948 eräs liberaaliteologi, joka ei myöskään uskonut Raamatun arvovaltaa, joutui sanomaan: "Raamatun profetiat näyttävät toteutuvan inhoittavan kirjaimellisesti." Tässä kohden on syytä huomauttaa, että monet Raamatun profetiat on annettu sellaisessa muodossa, että emme niiden perusteella kykene ennustamaan tulevaisuutta yksityiskohtaisesti, mutta voimme tunnistaa ennustetut tapahtumat sitä mukaan kuin ne esiintyvät.

Israelin tie

Vanhan testamentin lukija saattaa ihmetellä, miten surkeasti Israelin kansan historia kehittyi huolimatta siitä, että Jumala valitsi sen erityiseksi omaksi kansakseen. Jo Aabrahamille annettiin suunnattoman suuret lupaukset: Israel tulisi olemaan Jumalan valittu kansa, se saisi ikuisiksi omaisuudekseen maan ja se tulisi olemaan siunaus kaikille muille kansakunnille. Lupausten perusteella olisi luullut, että kansakunnan elämä Egyptin orjuudesta vapauttamisen jälkeen tulisi olemaan pelkkää loistoa.

Kansa sai tehtäväkseen puhdistaa entuudestaan maassa asuvat heimot, jotka elivät syvässä turmeluksessa ja ansaitsivat syntiensä vuoksi Jumalan tuomion. Vaikka hetkeksi kansakunta pääsi suureen vaurauteen ja kukoistukseen Daavidin ja Salomon aikana, siitä alkoi syvä alamäki. Kansa käänsi selkänsä Jumalalle, vaikka Jumala lähetti sille lukuisia profeettoja varoittamaan seurauksista. Israelin historia oli toistuvaa kertomusta luopumuksesta.

Lopulta Jumala joutui toteuttamaan ne kiroukset, jotka hän oli luvannut uskottomuudesta Häntä kohtaan. Kansa joutui kokemaan samoja tuomioita, kuin ne kansat, jotka se oli karkottanut, koska se oli langennut samaan turmelukseen ja epäjumalanpalvelukseen kuin nekin. Jumala teki kuitenkin sen erotuksen, että Hän ei milloinkaan ole tuhonnut omaa kansaansa täydellisesti. Käsittämättömässä armossaan Hän valitsi aina joukosta muutamia, jotka saivat viedä eteenpäin sitä tehtävää, jonka Jumala on sille suunnitellut. Pakkosiirtolaisuudesta palannut jäännös oli noin 60 000 henkeä, kun sitä ennen kansaa oli ollut yli miljoona. Jäännös joutui asumaan orjina omassa maassaan suurvaltojen hallitsemina lyhyttä itsenäisyyden jaksoa lukuun ottamatta.

Nyt Paavalin kirjoittaessa kirjettään Israel oli jälleen kansakuntana hylännyt tehtävänsä kieltämällä ja tappamalla oman Messiaansa ja Pelastajansa Jeesuksen Kristuksen. Edessä oli Jerusalemin kauhea hävitys ja sitä seurannut vuosisatoja kestänyt hajotus muiden kansojen sekaan käsittämättömän suurten kärsimysten ikään kuin ajaen takaa tuota Jumalalle selkänsä kääntänyttä kansakuntaa. Syvä paatumus evankeliumin sanalle on kulkenut yhtä matkaa. Se jatkuu vielä tänäänkin, vaikka Jumala on jo alkanut koota kansaansa luvattuun maahan. Valtio perustettiin siis 1948 ja tätä kirjoittaessani jo yli puolet maailman juutalaisista on palannut Israeliin. Olemme näkemässä seuraavan Jeesuksen profetian toteutumista:

"Monet kaatuvat miekan terään, toiset viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja pakanat tallaavat Jerusalemiä, kunnes pakanoiden ajat täyttyvät." (Luuk. 21:24)

Ei kuitenkaan hylätty

Kaikki mennyt ja tuleva silmiensä edessä Paavali kääntyy lukijoittensa puoleen, joista osa oli uskoon tulleita juutalaisia ja osa pakanakristittyjä:

Kysyn siis: ei kai Jumala ole hylännyt kansaansa? Ei tietenkään! Olenhan minäkin israelilainen, Abrahamin jälkeläinen ja Benjaminin heimoa. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on ennalta tuntenut. (1-2)

Tämän selkeän vastauksen äärellä on kysytty, tarkoittiko Paavali sitä, että todellinen Israel on vain Paavalin tavoin Jeesukseen uskovat juutalaiset, vai sitä, että myös vielä luopumuksessa oleva kansakunta olisi edelleen Jumalan valitsema ja että sillä tulisi olemaan merkittävä tehtävä vielä tulevaisuudessa Jumalan suunnitelmissa. Luvun loppuosassa Paavali avaa Jumalalta saamaansa ilmoitusta Israelin tulevaisuudesta niin, että koko Israel – siis sekin osa, joka vielä silloin oli ja nytkin on paatumuksen vallassa, on pelastuva kokonaisuudessaan.

Vain yksi pelastustie

Tässä yhteydessä on tehtävä kuitenkin tärkeä huomautus. Paatumuksen vallassa oleva ihminen ei ole pelastunut. Juutalaisella ja ei-juutalaisella on vain yksi tie pelastukseen, se on usko Jeesuksen Kristukseen omakohtaisena Vapahtajanaan. Paatumuksen vallassa oleva juutalainen ei siis ole pelastunut vaan Jumalan tuomion alla. Eikä juutalaisille ole valmistettu toisenlaista pelastustietä kuin ei-juutalaisille. Mutta silti Jumala valitsi Israelin tiettyyn käyttöön koko pelastussuunnitelman sa toteuttamisessa eikä kansan valtaosan paatumuskaan ole tehnyt Jumalan suunnitelmaa tyhjäksi.

Valittujen vähemmistö

Paavali perustelee asiaa esimerkillä:

Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu sanoo Eliasta? Hän syyttää Jumalan edessä Israelia: "Herra, he ovat tappaneet sinun profeettasi ja hajottaneet sinun alttarisi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja minunkin henkeäni he tavoittelevat." Mutta mikä on Jumalan vastaus hänelle? "Minä olen jättänyt itselleni seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille." (2-4)

Halki koko Israelin historian on ollut valittujen eli pelastuneiden saattue, vaikka se on usein ollut mitättömän pieni vähemmistö Israelin kansan seassa. Mutta juuri tuon vähemmistön tähden Jumala ei missään vaiheessa ole hylännyt kansaansa. Vähemmistö on hengellinen Israel eli pelastettujen Israel, johon sitten myös pakanakristityt liitettiin. Mutta myös luonnollisella Israelilla on edelleen paatuneenakin tehtävä Jumalan suunnitelmassa.

Jumalan sanan vastaanottaneilla ja pelastetuilla on myös erityinen tehtävä sillä juuri heidän tähtensä Jumala vielä säästää kansan lopulliselta tuholta ja tuomiolta samaan tapaan kuin Sodoman ja Gomoran olisi pelastanut se, että niiden keskeltä olisi löytynyt uskollisten jäännös. Myöskään Suomen kansan historiaa ei ratkaise Jumalalle selkänsä kääntänyt enemmistö, vaan se löytyykö keskuudestamme riittävän suuri uskovien vähemmistö.

Armovalinta

Samoin on tänäkin aikana olemassa jäänös armon valinnan mukaan. Jos kerran valinta on armosta, se ei ole silloin teoista, muutenhan armo ei enää olisikaan armo. (5-6)

Jumala tekee kaksi valintaa. Hän valitsee ihmisen pelastukseen Jeesuksessa Kristuksessa. Sitten Hän valitsee myös ihmisiä ja kansoja tiettyyn tehtävään. Edellistä eli valintaa pelastukseen Paavali kuvaa Efesolaiskirjeessä näin:

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Valinta pelastukseen kohdistuu Jeesuksen Kristuksen kautta meihin. Ketään ei siis valita pelastukseen muuta tietä kautta kuin Jeesuksen kautta. Ketään ei olisi voitu valita pelastukseen, ellei Jeesus jo ennen maailman luomista iankaikkisuudessa olisi luvannut Isälle tulewansa sovittamaan syntiin lankeavien synnit. Valinta on armosta, sillä kenelläkään syntiin langenneella ei ole oikeutta sitä saada. Sen saa pelkäämättä Jumalan hyvydestä, laupeudesta ja armosta. Syyn valintaan hankki meille Jeesus Golgatan uhrillaan ja ylösnousemuksellaan. Korostan, että valinta pelastukseen on aina valinta Jeesukseen. Viime kädessä valinnan kohde on itse Jeesus Kristus. Hänen yhteydessään ihminen on pelastukseen valittu. Yhdessäkään pelastukseen valitussa itsessään ei ole mitään syytä tai perustetta siihen, että juuri hänet valittiin.

Armovalinta ei myöskään tarkoita sitä, että muut valittaisiin kadotukseen, sillä Jumala ei tahdo yhdenkään ihmisen hukkuvan. Kadotukseen joutuvat saavat pelkkää oikeutta, kun heidät tuomitaan tekojensa mukaan. Kadotukseen joutuvat paaduttavat itse sydämensä ja ovat siis kokonaan itse vastuussa omasta hukkumisestaan.

Valinta tehtävään

Valinta tiettyyn tehtävään niin yksilön kuin kansakunnankin kohdalla perustuu Jumalan suunnitelmaan. Jumala käyttää tehtävissä sekä pelastuneita että niitä, jotka ovat kääntäneet selkänsä Hänelle. Viime kädessä kadotukseen joutuvatkin tulevat todistamaan Jumalan oikeudenmukaisuudesta ja pyhydestä viimeisellä tuomiolla, sillä silloin hekin polvistuvat Jeesuksen edessä ja tunnustavat Jumalan kunniaksi, että Jeesus on Herra. Valinta tiettyyn tehtävään Jumalan pelastussuunnitelmassa koskee myös paatunutta ja vielä pelastuksen ulkopuolella olevaa Israeliakin.

Paatumuksen mekanismi

Miten siis on? Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut ovat sen saavuttaneet. Muut ovat paatuneet, niin kuin on kirjoitettu: "Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule." Näin on tänäkin päivänä. Ja Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille anaksi ja pyydykseksi, lankeemukseksi ja kostoksi. Pimentykööt heidän silmänsä, etteivät he näe, ja paina heidän selkänsä pysyvästi kumaraan." (7-10)

Paatumuksen vallassa oleva Israel ei saavuttanut pelastusta, vaikka tavoittelikin sitä. Syyn Paavali avasi jo luvun 9 luvussa:

Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saaneet vanhurskauden, nimittäin uskosta tulevan vanhurskauden. Sitä vastoin Israel, joka tavoitteli vanhurskautta lakia noudattamalla, ei sitä saavuttanut. Miksi ei? Siksi, että se ei perustunut uskoon vaan tekoihin. (9:30-32)

Teoin pelastusta tavoitteleva ihminen luottaa pohjimmiltaan itseensä eikä Jumalaan. Mutta siitä seuraa paatumus, kun Jumala kutsuu ihmistä parannukseen ja turvaamaan uskossa Jeesukseen Kristukseen.

Jumala haluaa siis pelastaa ihmisiä, niin juutalaisia kuin pakanoitakin. Siksi Hän kutsuu heitä luokseen Sanansa kautta vetoamalla heidän omaantuntoonsa. Vaikka ihminen kuulee kutsun, hän voi torjua sen. Jumalan sanan torjunta on epäuskon varsinainen olemus. Kysymys ei siis ole jonkinlaisesta uskon puutteesta vaan tietoisesta sanan hylkäämisestä. Kutsu saattaa toistua useita kertoja, mutta mitä useammin se tapahtuu, sitä heikommin omatunto enää reagoi siihen. Käy niin kuin kosken varrella asuvalle ihmiselle, että hän ei enää lainkaan huomaa kosken kohinaa. Lopulta Jumala työntää samaan suuntaan eli paaduttaa ihmisen, mutta se ei kuitenkaan ole peruuttamaton tila niin kuin jae 11 osoittaa: *Kysyn vielä: eivät kai juutalaiset sen vuoksi ole kompastuneet, että jäisivät lankeemukseensa?*

Kuinka kauan?

Saattaa kuulostaa oudolta, että Jumala, joka tahtoo kaikkien ihmisten pelastumista, paaduttaa ihmisiä niin kuin Israelin kohdalla tapahtui. Jo Jesaja sai merkillisen tehtävän julistaa Israelin kansalle paatumusta:

Niin Herra sanoi: "Mene ja sano tälle kansalle: 'Kuulemalla kuulkaa älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkä käsittäkö.' Paaduta tämän kansan sydän, koveta sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se näkisi silmillään, ei kuulisi korvillaan, ei ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi." Minä kysyin: "Kuinka pitkäksi aikaa, Herra?" Hän vastasi: "Siihen asti, kunnes kaupungit ovat autioina, asukkaita vailla ja talot tyhjinä ihmisistä, kunnes pellot on hävitetty autioiksi. Herra karkottaa ihmiset kauas, ja suuri autius tulee keskelle maata. Jos siellä on jäljellä kymmenesosakin, niin sekin hävitetään. Mutta niin kuin tammesta ja rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin jää siitäkin. Se kanto on pyhä siemen." (Jes. 6:9-13)

Paavali lainaa Daavidin rajua rukousta samassa tarkoituksessa.

Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille ansaksi ja pyydykseksi, lankeemukseksi ja kostoksi. Pimentykööt heidän silmänsä, etteivät he näe, ja paina heidän selkäsä pysyvästi kumaraan."

Jesaja tajusi, ettei Jumalan lopullinen tahto ollut paaduttaa kansaa. Siksi hän kysyi Herralta: "Kuinka pitkäksi aikaa?" Jesaja oli juuri saanut itse omat syntinsä anteeksi ja tiesi, että Jumalan syvin halu on antaa anteeksi ja pelastaa. Mutta kansan oli niin paaduttanut sydämensä ja eli niin syvässä syntielämässä, että mikään kutsu parannukseen ei mennyt lävitse. Siksi Jumala piti julistaa kansalle paatumusta, herättää se tuomioittensa avulla näkemään oma syntinsä, että edes muutamat kääntyisivät ja pelastuisivat. Luulen, että tämän päivän suomalaisillekin tulisi julistaa paatumusta eikä Jumalan armoa, sillä vasta syntinsä tunteville ja tunnustaville armolla on merkitystä.

Jumalan suunnitelma

Kysyn vielä: eivät kai juutalaiset sen vuoksi ole kompastuneet, että jäisivät lankeemukseensa? Eivät tietenkään, vaan heidän rikkomuksensa on koitunut pakanoille pelastukseksi, että he itse tulisivat kateellisiksi. Mutta jos heidän rikkomuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän tappionsa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljon enemmän heidän täyteytensä! (11-12)

Israel on kyllä nyt vielä kansakuntana paatumuksen tilassa, mutta se ei ole sen lopullinen tila. Jumala haluaa heidänkin nousevan ja pääsevän kansakuntana osalliseksi pelastuksesta. Mutta nytkin paatumuksen keskellä Jumala käyttää sitä pakanoiden pelastukseksi. Israelin paatumus johti siihen, että kristillinen seurakunta alkoi levitä voimakkaasti pakanakansojen keskuuteen. Aabrahamin saama siunaus Jeesuksessa Kristuksessa alkoikin toteutua ensin muiden kansojen osalta ja vasta sen jälkeen tulisi Israelin vuoro.

Myös yksilötasolla paatumuksen ei tarvitse olla viimeinen sana hyvinkin syvällä synnissä elävälle ihmiselle. Herra haluaa ja voi kovimmankin panssarin murtaa ja ottaa sitten käyttöönsä pahimman vastustajansakin niin kuin Paavalin. Suomessakin olemme nähneet, miten paatuneesta murhamiehestä voi tulla evankelista, jonka julistus tavoittaa monien ihmisten sydämiä.

Vastaavasti Israel tulee Jumala suunnitelmassa näyttelemään suurta ja ihmeellistä osaa toisten kansojen evankelioimisessa, kun se kääntyy pois paatumuksestaan Herran puoleen.

Evankeliumi edelleen juutalaisille

Teille pakanoille sanon: koska olen pakanoiden apostoli, minä pidän virkaani kunniaassa, herättääkseni, jos mahdollista, heimolaisiani kateuteen ja pelastaakseni edes muutamia heistä. Jos kerran heidän hylkäämisensä on koitunut maailmalle sovitukseksi, mitä muuta heidän armoihin ottamisensa merkitsee kuin elämää kuolleista? Jos uutislyhde on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, ovat myös oksat. (13-16)

Vaikka Paavali näki, että juutalaiset olivat valtaosaltaan paatumuksen vallassa ja vaikka juutalaiset yrittivät kaikin keinoin vainota ja tappaa hänet, hän ei missään vaiheessa lakannut rukoilemasta oman kansansa puolesta ja julistamasta evankeliumia kaikille tapaamilleen juutalaisille. Siinä hän ei katsellut pelkästään vaatimattomiin tuloksiin, kun vain muutama harva juutalainen halusi kuunnella häntä, vaan hän suuntasi katseeseensa siihen suurenmoiseen tulevaisuuteen Israelin kansan osalta. Sen Jumala oli erityisellä tavalla ilmoittanut hänelle. Israel tulisi koko kansakuntana "heräämään kuolleista" niin, että luonnollisesta Israelista tulisi hengellinen Israel.

Meidänkin tehtävämme on jatkaa evankeliumin julistusta juutalaisille, vaikka he ovat edelleen kaikkein vaikeimmin tavoitettava kansakunta. Toki nytkin sen keskellä elää pieni uskollisten vähemmistö, messiaaninen seurakunta. Mutta viimeistään Jeesuksen toisen tulon yhteydessä saamme nähdä Israelin nousemisen hengellisestä kuolemasta uuteen elämään.

Omaa kansaamme ja sen paatumusta katsellessamme tehtävämme on toisaalta julistaa sille sen paatumusta mutta samalla julistaa evankeliumia niille, joiden sydämet Jumalan sana murtaa parannukseen.

Jumala haluaa pelastaa

Oletko sinä ehkä menettänyt toivosi rakkautesi pelastumisen suhteen? Oletko ehkä masentunut nähdessäsi, miten syvässä paatumuksessa suurin osa kansastamme vaeltaa? Muista, että Jumalan viimeinen tahto ei ole kansamme paaduttaminen, vaan se, että kansastamme löytyisi edes pieni pyhä siemen, parannukseen taipuvien joukko. Siksi meidän ei tule lakata rukoilemasta omiemme ja kansamme ja Israelin puolesta eikä lakata julistamasta lain ja evankeliumin sanaa niille ihmisille, joiden luokse Herra meidät kulloinkin johtaa.

Jumalan armovalinta 11:1-16

1. Missä näkyy, että Jumala ei ole hyljännyt kansaansa Israelia? (1-5)
2. Mikä oli Eliaan syytös omaa kansaansa vastaan? (3) Millaisena me näemme Suomen kansan? Entä Israelin kansan?
3. Miten Jumala näki Israelin Eliaan aikana? (4) Millaisena Hän näkee Israelin tänään? Entä Suomen kansan?
4. Millainen on Jumalan valinta luonteeltaan? (5-6)
5. Kun ihminen ja kansa paatuu Jumalan sanan alla, miten Jumala ratifioi (vahvistaa) sen? (3,7-10)
6. Mitä kertovat meille niin sanotut Daavidin kostopsalmit? (9-10; vrt. 12:19, Ps. 69:23-24, Ilm. 6:9-11)
7. Millä tavalla Jumala käyttää omaa kansaansa sen paatumuksenkin keskellä? (11)
8. Mikä tulee olemaan Israelin tehtävä, kun se kerran kansakuntana kääntyy Messiaan puoleen? (12, 15; vrt. 11:25-27)
9. Mitä pakanalähetykseen suuntautuvan Jumalan seurakunnan tulee aina myös tehdä? (13-14, vrt. 30-31)
10. Vaikka pelastuskysymyksessä ei ole mitään eroa juutalaisen ja ei-juutalaisen välillä, silti Jumalan valitulla kansalla on erityistehtävä. Mikä se mahtaa olla? (13-16)

Room. 11:17-36 Jumalan viisaus

17. Mutta jos muutamat oksista on taitettu pois ja sinut, joka olet luonnonvaraisesta öljypuusta, on oksastettu oikeiden oksien joukkoon ja olet päässyt osalliseksi öljypuun mehevästä juuresta,

18. älä ylvästele noita oksia vastaan. Jos ylvästeletkin, muista, että et sinä kannata juurta vaan juuri kannattaa sinua.

19. Sinä ehkä sanot: "Nuo oksat taitettiin, että minut oksastettaisiin."

20. Oikein! Epäuskonsa tähden ne taitettiin, mutta sinä pysyt uskosi kautta. Älä ole ylimielinen vaan pelkää,

21. sillä jos Jumala ei säästänyt luonnollisia oksia, ei hän säästä sinuakaan.

22. Katso siis Jumalan hyvyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan ja hänen hyvyyttään sinua koh-

taan, jos pysyt hänen hyvyydessään. Muuten sinutkin hakataan pois.

23. Myös nuo toiset oksastetaan, elleivät he jää epäuskoonsa, sillä Jumala pystyy oksastamaan heidät uudelleen.

24. Jos sinut on leikattu luonnonvaraisesta öljypuusta ja vastoin luontoa oksastettu ja-loon öljypuuhun, kuinka paljon enemmän luonnolliset oksat oksastetaan omaan öljypuuhunsa!

25. Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatumus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle.

26. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: "Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista.

27. *Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä."*
28. *Evankeliumin kannalta he ovat vihollisia, teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat rakastettuja, isien tähden,*
29. *sillä Jumala ei kadu armolahjojaan eikä kutsuaan.*
30. *Te olitte ennen Jumalalle tottelemattomia, mutta heidän tottelemattomuutensa vuoksi te olette nyt saaneet laupeuden.*
31. *Samoin he ovat nyt olleet tottelemattomia, jotta myös he saisivat laupeuden teidän saamanne armahduksen vuoksi.*

32. *Jumala on näet sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahdaisi.*
33. *Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja jäljittämättömät hänen tiensä!*
34. *Kuka on tuntenut Herran mielen? Kuka on ollut hänen neuvonantajansa?*
35. *Kuka on ensin antanut hänelle jotakin, mikä hänen olisi maksettava takaisin?*
36. *Hänestä, hänen kauttaan ja häneen on kaikki. Hänelle kunnia iankaikkisesti! Aamen.*

Jumalan ja ihmisen viisaus

Millaista on Jumalan viisaus entä ihmisviisaus? Miten Jumalan viisaus näkyy Israelin kohtalossa? Millaisella asenteella uskovan tulee olla Jumalan viisauden edessä? Millaista on pyhä pelko? Millainen toivo on yhä paatuneen ja epäuskon vallassa olevalla? Muun muassa näitä kysymyksiä Paavali käsittelee jatkaessaan Israelin kansan tulevaisuutta käsittelevää osaa luvussa 11. Luku 9 käsitteli Israelin menneisyyttä, luku 10 sen nykytilaa Paavalin aikana ja osin yhä nyt. Luku 11 kohdistaa katseen Israelin suurenmoiseen tulevaisuuteen. Jumala ilmoittaa viisautensa historian tapahtumien keskellä, mutta se ylittää inhimillisen viisauden.

Jos luvussa 9 jäimme ihmettelemään sitä, että Jumala paaduttaa kenet paaduttaa ja armahtaa kenet armahtaa. Nyt Paavali avaakin uuden näköalan samaan kysymykseen toteamalla, että Jumala kykenee paatuneetkin herättämään uudelleen elämään: **Myös nuo toiset oksastetaan, elleivät he jää epäuskoonsa, sillä Jumala pysyy oksastamaan heidät uudelleen. (23)*

Ihmisen viisaus ja Jumalan viisaus

Inhimillinen viisaus voitaisiin määritellä ”ihmisen kyvyksi älyllisin ja moraalisin keinoin käsitellä saamaansa tietoa ja kykyä tehdä siitä oikeita johtopäätöksiä elämäänsä.”

Viisas pyrkii ensin hankkimaan luotettavaa tietoa, sillä syntiinlankeemuksen seurauksena uskova tietää, että myös hänen järkensä on turmeluksen vallassa. Hän on tietoinen siitä, että hän itse voi erehtyä ja siitä, että hänen saamansa tiedot eivät välttämättä ole oikeita. Uskova ihminen ei siis voi luottaa mihin tahansa tietoon ja siksi hän tarvitsee itsensä ulkopuolelta luotettavan mitan, jolla hän voi arvioita saamansa tiedot. Tämän mitan hänelle tarjoaa Jumalan sana.

Raamatussa Jumala puhuu ja siksi voidakseen lähestyä mitä tahansa tietoa oikein, uskovan asenne Jumalan sanan edessä on ratkaisevaa. Hän ei voi asettua Raamatun yläpuolelle, vaan hänen on nöyryyttävä siihen, että Jumala sana saa tutkia ja arvioida ei vain sitä tietoa, jonka totuudellisuudesta hän haluaa päästä selville, vaan myös uskovan omaa järjen toimintaa.

Järjen toiminta perustuu pitkälle asioiden johdonmukaiseen päättelyyn aiemman kokemuksen valossa. Inhimillinen viisaus tunnustaa myös omat rajansa. Uskova näkee luontoa tutkiessaan ja Raamattua lukiessaan, miten Jumala on suunnattoman suuri äly. Hän joutuu myös tunnustamaan, että Jumala viisaus on suunnattomasti suurempaa kuin hänen pieni järkensä. Siksi hänellä ei ole oikeutta tehdä loogisia johtopäätöksiä Raamatun sanasta yli sen mikä siihen on kirjoitettu.

Moni sellainen asia, joka Raamatussa saattaa näyttää ristiriitaiselta ihmisjärjelle, ei välttämättä ole sitä Jumalalle. Kysymys on ylijärjellisistä eli meidän ymmärrykseme ylittävästä Jumalan viisaudesta, jossa meidän tulee pitäytyä pelkästään Raamatun sanaan, vaikka emme saakaan sitä välttämättä sopusointuun logiikan sääntöjen kanssa.

Esimerkiksi Jumalan kolminaisuus on ylijärjellinen todellisuus. Jumala on yksi vaikka Hänessä on kolme toistensa kanssa kommunikoivaa persoonaa. Vastaavasti Jeesuksen Kristuksen persoona on saman aikaisesti täydellisen inhimillinen ja täydellisen jumalallinen. Jumalan viisaus on ylijärjellistä, mutta siitä meille on Raamatussa ilmoitettu riittävän paljon kyetäksemme elämään oikein ja päästäksemme osalliseksi pelastuksesta.

Inhimillinen viisaus alkaakin "Herran pelosta" eli siitä, että asetamme itsemme Jumalan viisauden arvioitavaksi, tuomittavaksi ja ohjattavaksi. Niin tehden saamme käytännön elämässä nähdä, miten Raamatun sana pitää paikkansa ja sen mukaan eläminen tuo meille siunauksen.

Jumalan attribuutteja eli Hänen ominaisuuksiaan katsoessamme meidän on myös tiedostettava oman inhimillisen ajattelumme rajat. Meillä ei ole mitään syytä asettaa mitään Hänen Raamatussa ilmoitettua ominaisuuttaan jotakin toista ominaisuutta vastaan. Esimerkiksi Jumalan kaikkivalta ja suvereenisuus ei voi koskaan olla ristiriidassa Jumalan armollisuuden ja rakkauden kanssa. Molemmat ovat yhtä aikaa täydellisesti voimassa, vaikka emme inhimillisellä järjellä saa niitä aina näyttämään yhteensopivilta. Näin ollen Jumalan armovalinta ja ihmisen vastuu Jumalan kutsun kuulemisesta ja siihen vastaamisesta eivät ole ristiriidassa, vaikka loogisesti emme niitä saisikaan sopimaan keskenään.

Oikea asenne

Nyt Paavali jatkaa Jumalan ilmoitusviisauden varassa ja sitä osoittaen Israelin hengellisen tilan vertaamista pakanakristittyjen hengelliseen asemaan. Hän käyttää vertausta öljypuun oksista. Heti alkuun hän korostaa, että ymmärrystä ei voi löytää, jos asenteemme on väärä:

Mutta jos muutamat oksista on taitettu pois ja sinut, joka olet luonnonvaraisesta öljypuusta, on oksastettu oikeiden oksien joukkoon ja olet päässyt osalliseksi öljypuun mehevästä juuresta, älä ylvästele noita oksia vastaan. Jos ylvästeletkin, muista, että et sinä kannata juurta vaan juuri kannattaa sinua. (17-18)

Ihmisen luontainen ylpeys ja kuvitelma siitä, että hän on jotenkin toisten yläpuolelle viisautensa ansiosta, ilmenee jopa niin huvittavalla tavalla, että saadessamme jostain asiasta tiedon vaikka kymmenen minuuttia aiemmin kuin muut, koemme olevamme jotenkin suuria.

Kun pakanuudesta uskoon tulleet kristityt katselivat juutalaisia, jotka eivät halunneet paatumuksessaan uskoa Jeesukseen Kristukseen, heillä oli sama vaara asettua noiden epäuskoisten yläpuolelle. Vaikka maailman ihmiset usein halveksivat uskovia, niin varmin tapa, millä voimme tuhota yrityksemme kertoa heille evankeliumia on korottautua heidän yläpuolelleen, ikään kuin olisimme jotenkin parempia kuin muut ihmiset. Jos uskova todella ymmärtää kuinka suuren armon hän itsessään kadotuksen ansaitseva ihminen sai, kun hänet armahdettiin, hänellä ei todellakaan olisi varaa nousta toisten "syntisten tai paatuneiden" yläpuolelle.

Oksastaminen

Paavali käyttää tässä vertausta öljypuuhun suoritetusta oksastamisesta. Öljypuu on kaiketi ainoa puu, jossa huonojen oksien oksastaminen hyvään runkoon aiheuttaa noissa oksissa sellaisen muutoksen, että oksat alkavatkin tuottaa hyvää hedelmää. Kaikkien muiden puiden kohdalla tilanne on päinvastainen: vain hyvät oksat oksastetaan. Öljypuu viittaa Pyhään Henkeen, uskova elää elämää, joka vuotaa häneen Pyhästä Hengestä, se on Jumalan elämää ihmisessä ei hänen omaa elämäänsä.

Vertauksella Paavali korostaa sitä, että jokainen pakanataustalta uskoon tuleva pääsee Kristuksen tähden osalliseksi niistä lupauksista, jotka Israel sai Aabrahamista alkaen. Kristillinen kirkko ei siis korvaa paatunutta Israelia vaan pääsee Jumalan suuresta armosta osalliseksi Israelin saamista lupauksista. Mutta nämä lupaukset eivät suinkaan ole lopullisesti suljettu Israeliltakaan, kun sen jäsenet kääntyvät epäuskosta Jeesuksen Kristuksen puoleen.

Pysyminen uskon kautta

Sinä ehkä sanot: "Nuo oksat taitettiin, että minut oksastettaisiin." Oikein! Epäuskonsa tähden ne taitettiin, mutta sinä pysyt uskosi kautta. Älä ole ylimielinen vaan pelkää, sillä jos Jumala ei säästänyt luonnollisia oksia, ei hän säästä sinuakaan. (19-21)

Paavali ei anna tässä sellaista kuvaa, että kun joku on valittu pelastukseen, niin sen jälkeen hän menee kuin hissillä varmasti taivaaseen, vaan hän edellyttää samaa mitä Jeesuskin vertauksessaan viinipuusta:

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään. Jos joku ei pysy minussa, hänet heitetään pois kuin oksa - ja se kuivettuu. Kuivat oksat kootaan yhteen, heitetään tuleen ja poltetaan. (Joh. 15:4-6)

Uskossa vaeltaminen on jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksesta ja Hänen armostaan. Se on pyhityselämää, mutta se tapahtuu aina Jeesuksen Golgatalla maksaman ja meille lahjoittaman vanhurskauden varassa.

Jumalan sana tuli ensin juutalaisille, mutta heidän epäuskonsa ilmeni siinä, että he torjuivat sanan ja oman Messiaansa. Pakanakristityt saivat saman evankeliumin sanan ja ottivat sen uskossa vastaan ja panivat luottamuksensa Jeesukseen. Nyt Paa-

vali varoittaa meitäkin, että jos me hylkäämme Jumalan sanan, mekin joudumme hyljättäväksi.

Uskosta luopuminen

Voiko siis Jumalan valittu ja uskova luopua uskosta ja joutua Jumalan hylkäämäksi? Varoitus on annettu aidoille uskoville ja siksi meidän tulee jatkuvasti uskossa pitäytyä Jeesukseen. Kysymys ei ole siitä, että yrittäisimme omin ponnistuksin pitää kiinni pelastuksesta kuin rekillä roikkuva ihminen jatkuvasti peläten, että nyt käsivoimat pettävät. Uskossa pysyminen on jatkuvaa sydämen avoimuutta ottaa vastaan Jeesus Hänen sanassaan. Voima tulee Herralta eikä meistä itsestämme.

Jos joku sitten kuitenkin luopuu uskosta niin kuin kylväjävertaus osoittaa, niin pitääkö meidän tehdä johtopäätös, ettei hän alun perinkään kuulunut Jumalan Kristuksessa pelastukseen valitsema? Voimme jättää tässä kysymyksessä spekuloinnin ja keskittyä siihen, että itse pysymme kiinni Kristuksen armossa aivan niin kuin Jeesus vastasi niille, jotka kyselivät, oliko pelastuvia vähän vai paljon: *"Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, minä sanon teille, yrittävät päästä sisälle mutta eivät voi."* (Luuk. 13:24)

Jumalan hyvyys ja ankaruus

Katso siis Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan ja hänen hyvyyttään sinua kohtaan, jos pysyt hänen hyvyydessään. Muuten sinutkin hakataan pois. (22)

Vaikka jokainen Jumalan lapsi saa suuressa luottamuksessa lähestyä taivaallista Isää Jeesuksen täydellisen sovitustyön varassa, se ei tarkoita, että voisimme suhtautua pyhään ja kaikkivaltiaaseen Jumalaan kuin kehen tahansa kaveriin. Jumala on Isä, mutta Hän on tarvittaessa myös ankara Isä. Hän tuomitsee ihmiset täysin oikeudenmukaisesti. Syntiä tehdessämme meillä on kaikki syy vavahtaa Hänen pyhien kasvojensa edessä ja juosta nopeasti parannuksessa Hänen Jeesuksessa osoittamansa hyvyytensä ja laupeutensa suojaan.

Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi. Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan, kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? (Hepr. 2:1-3)

Koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitollisia ja palvelkaamme Jumalaa hänen mielensä mukaisesti, kunnioittaen ja peläten, sillä meidän Jumalamme on kuluttava tuli. (Hepr. 12:28-29)

Jumalan armoa ja rakkautta on se, että Hän tarvittaessa kurittaa meitä kovallakin kädellä, ettemme joutuisi harhateille.

Jumala pystyy

Myös nuo toiset oksastetaan, elleivät he jää epäuskoonsa, sillä Jumala pystyy oksastamaan heidät uudelleen. Jos sinut on leikattu luonnonvaraisesta öljypuusta ja vastoin luontoa oksastettu jaloon öljypuuhun, kuinka paljoa enemmän luonnolliset oksat oksastetaan omaan öljypuuhunsa! (23-24)

Israelin kansan paatumus johtui heidän epäuskostaan torjuessaan Jumalan armon Kristuksessa ja heidän ylpeästä halustaan kelvata omien tekojensa varassa Juma-

lalle. Paatumuksen Jumala oli ratifioinut viemällä heitä entistäkin syvempään paatumukseen, mutta se ei ollut Jumalan viimeinen sana. Jumala kykenee paatumuksen keskeltä herättämään oman kansansa jäsenet ja palauttamaan heidät alkuperäiseen liittoon Jumalan kanssa. Meidän ei siksi pidä joutua epätoivoon syvimminkään paatuneen ihmisen kohdalla. Jumala pystyy herättämään hengellisesti kuolleen uuteen elämään. Nyt paatumuksessa elävän Israelin kohdalla se tulee tapahtumaan tulevaisuudessa "täydellä ryminällä", kun koko kansa kääntyy Herran puoleen.

Jumalan salattu viisaus Israelin kohdalla

Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: "Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä." (25-27)

Paavali jakaa meille Jumalan viisautta, jonka Herra itse oli hänelle ilmoittanut. Jälleen meidän on huomattava, että inhimillisellä viisaudella ei päästä siihen. Tarvittiin Jumalan ilmoitukseen perustuva viisaus. Israelin paatus tulee päättymään, kun täysi määrä pakanoita on tullut uskoon. Sen jälkeen koko silloin elossa oleva Israelin kansa on kansakuntana kääntyvä Herran puoleen ja pelastuva. Jeesus itsekkin puhui pakanain ajoista puhuessaan toista tuloaan edeltävistä tapahtumista: *"Monet kaatuvat miekan terään, toiset viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja pakanat tallaavat Jerusalemia, kunnes pakanoiden ajat täyttyvät."* (Luuk. 21:24)

Me elämme aikaa, jossa olemme saaneet nähdä Jerusalemin palanneen juutalaisten haltuun. Jeesuksen toinen tulo on siksi hyvin lähellä. Moni kyseleekin milloin, tapahtuuko Israelin kansan kääntyminen. Raamattu on tässäkin asiassa johdonmukainen: tapahtumat kerrotaan, mutta niiden ajoitus kuuluu Jumalan salaisuuksiin.

On niitä, jotka tulkitsevat Ilmestyskirjaa niin, että Israelin kansa kääntyisi Jeesuksen toista tulemistä edeltävän ahdistuksen ajan alussa ja se suorittaisi maailman evankelioimisen nopeasti loppuun asti. Toiset taas näkevät Israelin kääntymisen tapahtuvan vasta Jeesuksen toisen tulon yhteydessä. Siinä tapauksessa Israel suorittaisi maailmanlaajan lähetystehtävän tuhatvuotisen valtakunnan yhteydessä. (Ilm. 20:1-6) Se saisi maailmanlaajuisen lähetystehtävän sellaiseen päätökseen, että ei vain kaikki kansat saisi kuulla todistusta Jeesuksesta vaan jokainen ihmiskunnan jäsen saisi kuulla evankeliumin ymmärrettävällä tavalla.

Millainen tehtävä pelastuneella Israelilla tulee olemaan, jää nähtäväksemme. Paavalin aiempi lause antaa siitä kuitenkin vihjeen: *Jos kerran heidän hylkäämisensä on koitunut maailmalle sovituksi, mitä muuta heidän armoihin ottamisensa merkitsee kuin elämää kuolleista?* (11:15)

Pakanain ajat joka tapauksessa alkavat olla täyttymässä, evankeliumia on levitetty pakanoiden pariin viimeisten kahdensadan vuoden aikana hämmästyttävällä nopeudella ja laajuudella. Pian koittaa se aika, jolloin on Israelin vuoro.

Israelin pelastus

Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: "Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä."

Vielä Paavali korostaa sitä, että Israelin pelastumien tulee tapahtumaan täsmälleen samalla tavalla kuin pakanoidenkin. Kysymys on Jeesuksen veressä tapahtuvasta syntien anteeksi saamisesta, kun kansa kääntyy katumuksessa, tunnustaa syntinsä ja paatumuksensa ja ottaa vastaan Jeesuksen sille Golgatan ristillä hankkiman lahjavanhurskauden.

Sakarian kirja kuvaa tätä suurta tapahtumaa näin:

Mutta Daavidin suvun päälle ja Jerusalemin asukkaiden päälle minä vuodatan armon ja rukouksen hengen, ja he katsovat minuun, jonka ovat lävistäneet. He valittavat häntä niin kuin valitetaan ainokaista, murehtivat häntä katkerasti niin kuin murehditaan esikoista. (Sak. 12:10)

Samasta asiasta Ilmestyskirja kirjoittaa:

Katso, hän tulee pilvissä! Kaikkien silmät näkevät hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroivat hänen tähtensä. Totisesti, aamen. (Ilm. 1:7)

Ylipappi Kaifaan tuomioistuimen edessä Jeesus lausui: *"Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä."* (Matt. 26:64) Nämä jakeet antavat viitteen siitä, että koko Israel voisi viitata myös menneihinkin sukupolviin, jotka Jeesuksen toisessa tulemuksessa nousevat kuolleista tunnustamaan Jeesuksen Messiaaksi. Tosin se voi viitata myös viimeiseen tuomioon, jossa kokoihmiskunta on seisova Jeesuksen kasvojen edessä vastaamassa teostaan.

Evankeliumi ja valinta

Evankeliumin kannalta he ovat vihollisia, teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat rakastettuja, isien tähden, sillä Jumala ei kadu armolahjojaan eikä kutsuaan. (28-29)

Miten vihollinen voi olla samaan aikaan rakastettu? Vaikka juutalaiset elävät yhä paatumuksen vallassa, Jumalan valinta kansakunnan suhteen on yhä voimassa. Vaikka lihallinen Israel ja pelastettu hengellinen Israel ovat vielä kaksi erillistä asiaa, edellinen tulee kokonaisuudessaan pelastumaan ja molemmista tulee yksi ja sama hengellinen Israel. Selkeästi tässä yhteydessä valinta ei tarkoita yksilön valintaa pelastukseen vaan kansakunnan valintaa tiettyä tehtävää varten.

Toki yksityinen uskovakin saa ottaa vastaan sanat, ettei Jumala kadu sitä, millaisia armolahjoja on hänelle antanut eikä kutsuaan tiettyyn tehtävään Jumalan valtakunnan työssä. Voi olla, että uskova syystä tai toisesta joutuu sivuraiteille eikä käytä armolahjojaan oikein eikä täytä kutsumustehtäväänsä, silti Jumala ei valintaansa ja kutsuaan peruuta vaan kun uskova tekee parannuksen ja palaa Herran tielle, hän saa uudelleen palata myös palvelemaan armolahjoillaan Jumalan seurakuntaa.

Tottelemattomuus ja armo

Te olitte ennen Jumalalle tottelemattomia, mutta heidän tottelemattomuutensa vuoksi te olette nyt saaneet laupeuden. Samoin he ovat nyt olleet tottelemattomia, jotta myös he saisivat laupeuden teidän saamanne armahduksen vuoksi. Jumala on näet sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi. (20-32)

Joku nyt varmaan kysyy mielessään, miksei pakanoiden ja juutalaisten pelastuminen voi tapahtua yhtä aikaa? Sama evankeliumihan pakanan ja juutalaisen pelastaa. Paavali vastaa kyselyihimme Jumalan pelastussuunnitelmaan. Jumala osoittaa niin pakanoille kuin Israelillekin, että he ovat kaikki synnin tähden tottelemattomia, mutta saavat molemmat saman armon siinä järjestyksessä kuin Jumala omassa viisaudessaan on päättänyt.

Jumalan täydellinen viisaus

Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja jäljittämättömät hänen tiensä! Kuka on tuntenut Herran mielen? Kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Kuka on ensin antanut hänelle jotakin, mikä hänen olisi maksettava takaisin? Hänestä, hänen kauttaan ja häneen on kaikki. Hänelle kunnia iankaikkisesti! Amen. (33-36)

Kaikki meidän kysymyksemme ja ymmärtämättömyytemme lopulta korostaa Jumalan käsittämättömän syvää viisautta. Kärsivän Jobin lukemattomiin kysymyksiin Jumala vastasi ei suinkaan selityksillä, joita Job ei olisi kuitenkaan kyennyt ymmärtämään, vaan paljastamalla hänelle oman itsensä, puhumalla hänelle. Meidänkin kysymystemme varsinainen vastaus on Jumala itse.

Kun pääsemme aavistelemaan jotain Hänen suunnattomasta suuruudestaan ja voimastaan universumin galakseja katsellessamme, Hänen äärettömästä viisaudesta ihmetellessämme DNA:ta ja elämän ihmeellisiä järjestelmiä luonnossa, Hänen käsittämättömän suurta armoaan ja rakkauttaan Golgatan ja ylösnousemuksen ihmeessä, kaikki kysymyksemme saavat vastauksen: "Jumala tietää, Jumala voi ja Jumala on hyvä." Nöyrytmällä juuri niin pieniksi kuin olemme ja antamalla kunnian Jumalalle löydämme elämämme sisällön Hänessä, olemme Hänen tekoaan, jotka Hän on luonut ja pelastanut omaa itseään varten, elämämme on Jumalan kunniaa varten. Me emme Jumalan ajatuksia ymmärrä muuta kuin siihen määrään asti, kuin Jumala itse niitä avaa omassa Sanassaan Pyhän Hengen kautta. Hänen katselussaan löydämme sydämiimme syvän rauhan: "Hän tietää ja on meidän puolellamme eikä meitä vastaan." Löydämme viisauden Herran pelossa.

Luota Jumalan viisauteen!

Kamppailenko sinä edelleen kysymysten kanssa, joissa et ymmärrä Jumalan ajatuksia ja suunnitelmia omassa elämässäsi, perheesi, sukusi ja kansamme elämässä? Yritätkö yhä selviytyä oman ymmärryksesi ha viisautesi varassa? Herra kutsuu sinua aitoon nöyryyteen, myöntämään pienuutesi, ymmärtämättömyytesi ja etsimään Herralta todellista viisautta. Jumalan ajatukset eivät ole meidän ajatuksiamme, Hän on suunnattomasti korkeammalla kuin mihin me voimme yltää, mutta Hän tuli juuri sinua varten Jeesuksessa tänne alas. Kun saat kohdata Jeesuksen, Hänessä löydät viisauden. Viisaus on Persoona. Hänen johdatukseensa antautuen löydät tien, joka vie lopulta kirkkauden valtakuntaan. Siellä saat ylistää Hänen ihmeellistä olemustaan.

Jumalan viisaus 11: 17-36

11. Millaista asennetta tarvitaan lähestyttäessä kysymystä Israelin tilasta? (17-18,20)
12. Mikä on se juuri ja puu, johon pelastetut on oksastettu? (16-19; vrt. Joh. 15:1-8)
13. Miten voimme pysyä pelastuksessa? (20)
14. Mitä on pyhä pelko? (20-21)
15. Millainen Jumala on meitä kohdellessaan? (22) Vertaa tämän päivän yleistä opetusta Jumalasta tähän jakeeseen!
16. Mikä on Jumalan suuri halu omaa kansaansa ajatellen? (23-24)
17. Millainen toivo on epäuskoon langenneella? (23)
18. Jeesus puhui pakanain ajoista. Mitä niillä tarkoitetaan? (25-27; vrt. Luuk. 21:24)
19. Miten tapahtuu Israelin pelastus? (26-27) Entä meidän pakanain?
20. Miten voi olla saman aikaisesti vihollinen ja rakastettu? (28)
21. Mitä Jumala ei kadu? (29) Mitä se merkitsee sinulle?
22. Millaisessa keskinäisessä suhteessa ovat juutalaiset ja pakanat? (30-31)
23. Miten ihminen ja kansakunta voi päästä armosta osalliseksi? (32)
24. Mitä Paavalin ylistys jakeissa 33-36 kertoo Jumalasta?
25. Millaisia ovat Jumalan tuomiot ja päätökset? (33-34)
26. Millainen on Jumala teoissaan? (35)
27. Mikä on koko luomakunnan ja Israelin ja seurakunnan tarkoitus? (36)

Room. 12:1-3 Uusi elämä Kristuksessa

1. Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.

2. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä

on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mieltensä mukaista ja täydellistä.

3. Sen armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle: älkää ajatelko itsestänne enempiä kuin sopii, vaan ajatelkaa kohtuullisesti, sen uskon määrän mukaan, jonka Jumala on kullekin antanut.

Millaista on uskovan kristityn vaellus?

Millaista on uskovan kristityn vaellus? Mikä sen synnyttää? Miksi siihen tarvitaan kehottamista? Miten uskoville annetut kehotukset eroavat Jumalan antamasta kymmenen käskyn laista? Millainen prosessi uskovan elämä on? Millainen suhde on eri armolahjoilla ja pyhällä elämällä eli rakkaudessa vaeltamisella? Missä suhteessa on uskovan sydämen mieliala hänen vaellukseensa? Mikä on uskon rooli arkisessa vaelluksessamme? Kaikkia näitä kysymyksiä sivuaa Roomalaiskirjeen uskonelämää käsittelevä osuus, joka alkaa luvun 12 alusta ja jatkuu kirjeen loppuun asti. Kirjeen opillinen osa sisälsi luvuissa 1-8 ihmisen syntyisyyden, vanhurskauttamisen ja pyhityksen ja luvuissa 9-11 pelastushistoriallisen katsauksen.

Oppi ja elämä

Nyt Paavali alkaa soveltaa antamaansa oppia uskovien käytännölliseen elämään. Tämän päivän trendi on vähätellä oppia ja korostaa kristityn elämäntavan tärkeyttä. Siksi moni haluaakin hypätä kristilliseen elämään suoraan sivuuttaen opin. Mutta niin tehdessään ihminen tekee kohtalokkaan virheen.

Itse asiassa minä itekin sorruin siihen aikanaan kun Jumala oli herättänyt oman tuntoni näkemään jotain omasta syntyisyydestäni. Halusin sielunhädässäni tulla us-

koon varsinkin kun näin, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mikä minulta puuttui. Mutta kuvittelin, että se tapahtuisi siten, että lähdän elämään Raamatun kehotusten mukaista elämää. Tarmokkaasti aloin lukea Raamattua päivittäin, rukoilemaan, käydä jumalanpalveluksissa ja hengellisissä tilaisuuksissa, sekä yritin elää Jumalan sanan edellyttämää elämää. Yritin jopa todistaa Jeesuksesta, vaikka en Häntä vielä ollut kohdannutkaan. Lopputulos oli täydellinen epätoivo. Mitä paremmin Raamattua opin ymmärtämään sitä syvemmin tajusin, että en kykene sen mukaan elämään. ”Yritin päästä kaidalle tielle kulkematta ahtaan portin läpi”. Jumalan armosta epätoivoissani huusin Herran nimeä avukseni ja Pyhä Henki tuli sydämeeni, Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella sain kaikki syntini anteeksi ja osallisuuden uudesta elämästä.

Kuollut ei kykene

Toisin sanoen minulle tapahtui se, mitä Roomalaiskirjeen opillinen osa kertoi. Sain osakseni uudestisyntymisen armon. Oikea oppi on välttämätön, jotta ihminen voisi päästä osalliseksi Jumalan pelastavasta työstä ja uudesta elämästä. Ilman uudestisyntymistä ja siitä alkavaa uutta elämää uskoville tarkoitetut kehotukset ovat ankarinta mahdollista lakia, sillä niissä ei edellytetä vain oikeaa ja Jumalan tahdon mukaisia tekoja vaan myös rakkaudesta kumpuavaa mielenlaatua. Kehotuksia on epäuskoisen yhtä helppo noudattaa kuin kuolleen kävellä. Hengellisesti kuollut ei voi elää uskovan elämää. Elämä on saatava ensin lahjaksi. Vasta sitten voi alkaa uskon vaellus.

Laki ja kehotukset

Koska uskoville annettuja kehotuksia kukaan ei pysty noudattamaan ilman Jumalan Pyhän Hengen vaikutusta hänen sydämessään, niin kehotukset eivät olemukseltaan olekaan lakia, jota täydellisesti noudattamalla ihminen voisi periaatteessa pelastuakin. Vaikka kehotukset ovat sisällöltään yhtäpitäviä Jumalan lain kanssa, ratkaiseva ero on siinä, että niiden noudattaminen lähtee liikkeelle Pyhän Hengen synnyttämästä rakkaudesta. ”Rakkaus on lain täyttymys” mutta lakia täyttämällä ei synny rakkautta. Ensinnäkin Jumalan rakkaus vuodatetaan Pyhän Hengen kautta sydämiimme, sitten alkaa kristillinen vaellus.

Vaikka kehotukset ovat käskymuodossa ne eivät silti ole olemukseltaan lakia. Kun olen kysellyt joiltakuilta uskovilta, miten uskovien saamat kehotukset eroavat Jumalan laista, olen saanut yllättäviäkin vastauksia. Eräs kuului: ”Kehotukset eivät ole niin sitovia kuin laki, uskova tietää, ettei hän niitä kaikkia kykene noudattamaan, mutta se ei haittaa, sillä hän tietää kuitenkin saavansa kaikki puutteensa ja laiminlyöntinsä anteeksi.” Siitä ei kuitenkaan ole kysymys. Kyllä kaikki kehotukset ovat Jumalan tahdon mukaisia ja ne on tarkoitettu noudatettaviksi ihan oikeasti.

Jeesus ja halvaantunut

Lain ja kehotusten eroa kuvaa parhaiten tilanne Jeesuksen elämästä. Jeesuksen luokse kannettiin halvaantunut mies. Ensimmäinen sana, jonka Jeesus sanoi miehelle oli ihana evankeliumi siitä, että miehen kaikki synnit oli annettu anteeksi. Miehen sydämen täytti varmasti syvä rauha ja ilo Jumalan armosta. Mutta Jeesuksen toinen sana halvatulle miehelle: ”*Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!*” (Matt. 9:6) Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi. Jotta ihme voi tapah-

tua, miehen oli oltava kuuliainen Jeesuksen sanalle. Periaatteessa mies olisi voinut vastata: ”Kiitos anteeksiantamuksen rauhasta, mutta näethän, että olen halvaantunut enkä kykene kävelemään.” Jos hän olisi jäänyt makaamaan, Jumalan voima ei olisi päässyt vaikuttamaan.

Jumalan sanan kehotuksissa uskoville on voima mukana, koska Pyhä Henki asuu uskovassa, mutta voima ei vaikuta, elleimme ole kuuliaisia kehotuksille. Siksi usko-ville annettuja kehotuksia voi ja saa lukea kuin lupauksia. Herran armosta on mahdollista vaeltaa Jumalan ennalta valmistamissa teoissa, vaikka syntinen luonto edelleen paneekin vastaan ja jokaiseen kehotukseen ja lupaukseen tarttumiseen sisältyy uskon taistelua: Uskallanko Herran sanan varaan vai en?

Laupeudesta käsin

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. (1) Sen armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle:...(3)

Kun Paavali nyt aloittaa joukon kehotuksia, hän korostamalla korostaa, että kehotusten taustalla on Jumalan armo ja laupeus. Samalla hän antaa ymmärtää, että kehotukset eivät ole vain hänen hyvää tarkoittavia neuvojaan, joihin voi suhtautua sopivalla kriittisyydellä. Kysymys on Jumala sanasta. Mutta Jumalan sana on armon sanaa ja laupeuden sanaa Hänen omilleen.

Elävä uhri

Kerrotaan eräästä namibialaisesta miehestä, joka oli kalastamassa kanootillaan Okawango joella, jolla elää myös paljon krokotiileja. Siksi paikalliset asukkaat eivät juuri osaa uida. Miehen ruuhi kaatui ja hän joutui veden varaan ja alkoi huutaa apua. Rannalla sattui kulkemaan eräs suomalainen lähetyssaarnaaja. Hän lähti apuun rannalla olleella veneellä ja onnistui pelastamaan uimataidottoman miehen. Seuraavana aamuna klo 6 lähetyssaarnaajan ovea koputti sama mies. Avatun oven edessä mies oli polvillaan ja sanoi: ”Olen tästä lähtien sinun orjasi!” Lähetyssaarnaaja torjui ajatuksen ja sanoi iloitsevana siitä, että oli onnistunut pelastamaan miehen. Mutta tämä vastasi: ”Ellet olisi pelastanut minua eilen, olisin hukkunut ja kuollut. Näin ollen elämäni tästedes kuuluu sinulle, pelastajalleni.” Itse asiassa miehen ajattelutapa oli täysin looginen ja raamatullinen. Paavali kirjoittaa:

Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siispä kaikki ovat kuolleet. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja noussut ylös. (2. Kor. 5:14-15)

Loogis-rationaalinen päätelmä

Johdonmukainen, looginen eli järjellinen päätelmä siitä, että Jeesus Golgatan uhrillaan pelasti meidät iankaikkisesta kuolemasta, on se, että omistamme koko elämämmme Hänen palvelemiseensa. Jumalanpalvelus ei siis ole vain se, että sunnuntaisin kokoonnumme kuulemaan Herran sanaa ja ottamaan vastaan Jeesuksen veren ja ruumiin siunauksen, vaan myös koko arkinen viikko. Söimmepä tai joimmepä tai teimme mitä muuta tahansa teemme sen Herralle ja Herraa varten. Mikään elämässämme ei kuulu enää itsellemme, olemme Hänen. Mutta mikä ihana etuoikeus

saada elää joka hetki Hänen, armollisen ja laupiaan Jumalan ja Herramme Jeesuksen Kristuksen kanssa. Syvimmiltään uskovan uhri on kiitosta ja ylistystä.

Kiitosuhri

Luvussa 15 Paavali kuvaa, mitä jumalanpalvelus hänelle merkitsi ja millaisia uhreja hän halusi antaa Herralle: *Olen tehnyt näin sen armon perusteella, minkä Jumala on minulle antanut, ollakseni Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanoiden keskuudessa ja toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri.* (Room. 15:14-15)

Heprealaiskirje kuvaa edelleen:

Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omasanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy. (Hepr. 13:15-16)

Jeesuksen uhrista nousevaa johdonmukaista jumalanpalvelusta Jaakob kuvaa näin: *Puhdasta ja tahratonta jumalanpalvelusta Jumalan ja Isän silmissä on käydä katso-massa orpoja ja leskiä heidän ahdingossaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.* (Jaak. 1:27) Kaikki se mitä uhraamme Jumalalle, on lopultakin Jumalalta saatua ja on pohjimmiltaan kiitostamme Golgatasta.

Muutostarinat

Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (2)

Joskus kuulee jonkun hyvästä kristillisestä kotitaustasta uskoon tulleiden valittavan, että uskoon tulo ei juuri muuttanut heidän elämäntavassaan mitään. He saattavat joskus jopa kadehtia sellaisia ihmisiä, jotka tulevat uskoon hyvinkin jumalattoman elämän keskeltä, koska he ovat kokeneet niin rajun muutoksen uskoon tullessaan. Jälkimmäisestä sain hiljattain kuulla hyvän esimerkin ystävältäni. Hän kirjoitti näin: ”Raili vanhuksen mies tuli 93 vuotiaana uskoon. Se oli niin suuri ihme, että vasta puhelun jälkeen tajusin ja itkin ilosta. Miehen puolesta on rukoiltu yli 50 vuotta. Mies oli Jumalan pilkkaaja, kortin pelaaja ja joi päiviä olutta. Nyt hän laulaa vaimonsa kanssa virsiä ja käy kaupassa, kun Raili ei pysty enää käymään.”

Sana avaa Jeesuksen kasvot

Ehkä paras yksittäinen ja tyypillisin muutos, joka uskoon tulossa tapahtuu, on se, että Jumalan sana Raamattu alkaa avautua. Raamattua ei voi ymmärtää oikein ilman Pyhää Henkeä. Mutta oli uskoon tullut miltä taustalta tahansa, muutos ei suinkaan rajoitu uskoon tuloon. Koko uskon vaellus on jatkuvaa muutosta ja sen päämäärä on tulla yhä enemmän meitä rakastavan Vapahtajamme kaltaisiksi. Tästä muutosprosessista Paavali kirjoittaa näin:

Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:17-18)

Kuvastin, josta voimme nähdä Jeesuksen kirkkautta on Raamattu. Kristillinen vaelus on jatkuvaa muutosta, joka tapahtuu siten, että Jumalan sanaa lukien löydämme sieltä Jeesuksen laupiaat kasvot ja hänen armonsa ihmeellisen kirkkauden.

Maailman paineet

Uskova elää kuitenkin maailmassa ja sen suunnalta hän joutuu monenlaisten paineiden kohteeksi. Hän joutuu kulkemaan vastavirtaan ja varsinkin tänä aikana yleisen ilmapiirin vastustaminen saattaa tuntua raskaalta ja työläältä. Siksi uskovon tulee entistä tietoisemmin keskittyä Jumalan tahdon tuntemiseen ja kaikkinaiseen sellaiseen hyvään, joka on Jumalan mielen mukaista. Vasta silloin, kun ymmärrämme, miten hyvä on Jumalan tahto, voimme torjua oman syntisen luontomme kiusaukset taipua maailman houkutuksiin. Siihen tarvitsemme jatkuvaa mielen uudistusta. Sydämemme tarvitsee jatkuvasti uutta Jumalan sanaa, sillä siinä on voima pyhittää meitä, kun taivumme sen alle ja annamme sanan kulkea läpi sydämemme.

Ajattele itsestäsi oikein

Sen armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle: älkää ajatelko itsestänne enempää kuin sopii, vaan ajatelkaa kohtuullisesti, sen uskon määrän mukaan, jonka Jumala on kullekin antanut. (3)

Ensimmäinen ja tärkein asia muutosprosessissa on se, millainen on ajatusmaailmamme ja erityisesti, mitä ajattelemme itsestämme. Tänä päivänä puhutaan paljon minäkuvasta tai itsetunnosta, jolla tarkoitetaan ihmisen omaa subjektiivista käsitystä itsestään. Kun ihmisen perussynti on itsekkyys ja ylpeys, ei ole ihme, että valtaosalla ihmisistä on aivan vääristynyt käsitys itsestään.

Jotkut elättelevät luuloa siitä, että he ovat lähes messiaita. Varsinkin palvelevaa tai sielunhoitoa tekevillä ihmisillä saattaa kehittyä messiaskompleksi. He kuvittelevat olevansa niin tärkeitä, ettei kukaan voi heitä korvata. Usein he sitten ajavat itsensä piippuun, koska eivät näe eivätkä tahdo tunnustaa rajoituksiaan. Tämä kiusaus on monella uskovallakin, kun he näkevät, miten välttämättömiä he ovat, jotta muut ihmiset voisivat kuulla evankeliumin ja pelastua. Jatkossa Paavali puhuu seurakuntaruumiista, jossa on tärkeä tiedostaa oma paikkansa ja omat armolahjansa voidakseen rakentaa sitä. Jos näemme itsemme oikein, voimme löytää oikean palvelupaikan eikä meidän tarvitse nähdä itseämme liian tärkeitä.

Aliarviointi

Vaikka Paavali tässä varoittaa itsensä yliarvioinnista, monen suomalaisen uskovon ongelma on päinvastainen. He aliarvioivat itsensä ja usein kateudesta muita heidän mielestään kyvykkäämpiä laiminlyövät senkin, mihin he hyvin pystyisivät. Senkin taustalla on usein ylpeyttä, joka ei hyväksy itseään sellaisena kuin hän on.

Ei itsetunto vaan armontunto

Paavalin kirjeitä lukiessa saattaa joskus saada sellaisen käsityksen, että hän kehui itseään. Mutta hänen itsentuntonsa ei ollut varsinaisesti itsetuntoa vaan armontuntoa. Hän kirjoittaa itsestään näin:

Sillä minä olen apostoleista vähäisin enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen

tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani. (1. Kor. 15:9-10)

Paavali näki menneisyytensä ja sen jättämät sydämen haavat, mutta itseään ja työtään arvioidessaan hän näki kaikessa Jumalan armon. Siksi hänen ei tarvinnut vähätellä saamansa armon suuruutta, sillä siinä oli kysymys Jumalan työstä eikä hänestä itsestään. Jos mekin suostuisimme katselemaan itseämme Jumalan armosta käsin ja antaisimme kunnian Jumalalle siitä hyvästä, mitä hän on meille antanut, niin meidän ei tarvitsisi toisaalta uhota mutta ei myöskään pyöriskellä alemmuuden tunteissamme. Nöyryys on itsensä oikeaa arviointia Jumalan ja ihmisten edessä.

Uskon määrä

Ilmaisu *"uskon määrän mukaan, jonka Jumala on kullekin antanut"* on herättänyt kysymyksen, millaisesta uskosta Paavali tässä puhuu. Alkukielessä on vain yksi sana, joka voidaan kääntää *"uskonmääräksi"* tai *"uskonmitaksi"*.

Sanalla usko on monia merkityksiä. Se voi merkitä yhteydestä riippuen pelastavaa uskoa eli turvautumista evankeliumiin. Se usko on jokaisella pelastetulla sama, vaikka pelastusvarmuuden kokemisessa eroja olisikin. Mutta sana usko voi merkitä myös uskomme sisältöä eli sitä, minkä lausumme esimerkiksi apostolisessa uskontunnustuksessa. Edelleen usko tarkoittaa Uudessa testamentissa myös tiettyä ihmeitä tekevää uskoa, joka on armolahja ja se on vain joillakin uskoille samaan tapaan kuin muutkin armolahjat.

Tässä yhteydessä Paavali todennäköisesti käyttää sanaa uskontunnustuksen merkityksessä. Uskon määrä tarkoittaisi taas sitä, missä määrin uskoon tullut ihminen on päässyt ymmärtämään, omistamaan ja kokemaan Raamatun sisältämän uskomme sisältöä. Jokainen uskoon tullut on omistanut evankeliumin, mutta Jumala antaa omilleen erilaisen kasvun koko Raamatun rikkauksien ymmärtämisessä ja todeksi elämisessä. Näin ollen aito nöyryys on valmis seurakuntaruumiin yhteydessä näkemään eri uskovien kasvun vaiheet ja niiden mukaisesti suhtautumaan heihin. Vastaavasti kunkin tulee arvioida oman uskonelämänsä vaihetta oikein. Näistä eri kasvuvaiheista kirjoittaa Johannes:

Minä kirjoitan teille, lapset, sillä synnit on annettu teille anteeksi hänen nimensä tähden. Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet Pahan. Minä kirjoitin teille, lapset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän. Minä kirjoitin teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Minä kirjoitin teille, nuorukaiset, sillä te olette voimakkaita, Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet Pahan. (1. Joh. 2:12-14)

Meidän tulee siis arvioida oikein oman uskon kasvuvaiheemme ja sen mukaan tulee myös seurakunnassa antaa eri armolahjojen päästä vaikuttamaan yhteiseksi hyödyksi. Uskovan kasvu ei välttämättä etene suoraviivaisesti ajan mukaan, jotkut suhteellisen lyhyenkin aikaa uskossa eläneet saattavat olla pitemmällä kuin sellaiset, joiden kasvu on ollut hyvin hidasta. Mutta samalla on pidettävä mielessä, että pelastus, Kristuksen lahjavanhurskaus, Jumalan lapseus ja taivaallinen perintö on jokaiselle uskovalle sama aivan riippumatta siitä kuinka pitkälle olemme vaelluksessamme päässeet.

Uusi elämä Kristuksessa 12:1-3

1. Mitä tarkoittaa se, että Paavali kehottaa ”Jumalan armahtavan laupeuden kautta”? (1,3)
2. Kuuluvatko Uuden Testamentin kehotukset lain vai evankeliumin piiriin? Miksi niin? (1)
3. Mitä Jumala odottaa meiltä, jotka olemme saaneet pelastuksen Häneltä? (1)
4. Mistä jumalanpalveluksessa on kysymys? (1-2; vrt. Jaak. 1:27)
5. Millä tavalla pyhitys eli Pyhän Hengen vaikuttama muutos tapahtuu? (2)
6. Millaisessa jännitteessä uskova elää tässä maailmassa? (2)
7. Miten uskovan tulee ajatella itsestään? (3)
8. Mitä tarkoittaa se, että Jumala antaa uskoa tietyn määrän kullekin omalleen? (3, 6)
9. Millaista on Raamatullinen itsetunto? (3; vrt. 1 Kor. 15:8-10)

Room. 12:4-13 Armolahjat ja rakkaus

4. *Sillä niin kuin meillä yhdessä ruumiissa on monta jäsentä, joskaan kaikilla jäsenillä ei ole sama tehtävä,*
5. *samoin me monet olemme yksi ruumis Kristuksessa mutta olemme kukin toistemme jäseniä.*
6. *Meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, joka on meille annettu. Se, jolla on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä sen mukaan kuin hänellä on uskoa.*
7. *Se, jolla on palvelutehtävä, palvelkoon, jolla opettamisen lahja, opettakoon.*
8. *Se, jolla on kehottamisen lahja, kehottakoon. Joka antaa, antakoon vilpittömästi.*

- Joka johtaa, johtakoon tarmokkaasti. Joka harjoittaa laupeutta, tehköön sitä iloiten.*
9. *Olkoon rakkautenne vilpitöntä, vihatkaa pahaa ja pitäkää hyvästä kiinni.*
10. *Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämissiä toisianne kohtaan. Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne.*
11. *Älkää olko toimissanne veltoja. Olkaa Hengessä palavia, palvelkaa Herraa.*
12. *Olkaa toivossa iloisia, ahdistuksessa kärsivällisiä ja rukouksessa kestäviä.*
13. *Auttakaa pyhiä heidän tarpeissaan, pyrkikää osoittamaan vieraanvaraisuutta.*

Armolahjat ja pyhitys

Millaisessa suhteessa ovat toisiinsa Jumalan jakamat armolahjat ja Pyhän Hengen pyhittävä työ? Millaista on Pyhän Hengen synnyttämä rakkauden palvelu?

Kun 1970 luvulla Suomeen levisi karismaattinen liike, se esiintyi armolahjaherätyksen muodossa. Monissa muissakin kuin helluntalaisissa seurakunnissa alettiin korostaa sellaisia armolahjoja kuin kielellä puhuminen, profetoiminen ja sairaiden parantaminen. Myöhemmin helluntalaisuudesta erillisiä karismaattisia seurakuntia on syntynyt paljon eri puolille Suomea. Luterilaisen kirkon sisällä liike esiintyy tänään ”Hengen uudistus” nimellä. Raamatussa armolahjoja on kuitenkin paljon enemmän ja laajemmin kuin mitä armolahjaherätyksessä korostettiin.

Raja synnynnäisten lahjojen ja myöhemmin erityisenä Pyhän Hengen työnä saatujen välillä ei myöskään ole Raamatussa jyrkkä, kun Pyhä Henki saa ottaa käyttöönensä ja pyhittää luonnolliset lahjat. Esimerkiksi tekstissämme luetellut armolahjat ovat pyhitettyjä synnyinlahjoja profetoimista lukuun ottamatta.

Ei pyhityksen mittari

Jos armolahjaherätyksessä haluttiin ottaa uudestaan käyttöön sellaisia armolahjoja, joita oli pitkään laiminlyöty kristikunnassa, korostus siirtyi ajoittain niin vahvasti niin sanottujen ihmelahjojen puolelle, että ne näyttivät jopa sivuuttavan itse pyhityksen. Oli kysymys luonnollisista lahjoista, jotka ovat myös Jumalan antamia, tai henkilalahjoista, niistä voi kehittyä jonkinlainen pyhityksen mittari. Niitä, joilla on näkyviä lahjoja paljon, saatetaan ihailla pyhittyneempinä kuin muita uskovia.

Todellisuudessa synnynnäinen lahjakkuus yhtä vähän kuin armolahjojen runsaus ei kerro mitään niistä käyttävien uskovien pyhityksestä. Ne ovat luonteeltaan Jumalan antamia lahjoja, jotka Herra jakaa itse kullekin niin kuin tahtoo. Niissä on siis kysymys kokonaan Jumala armosta ja Jumalan vapaasta tahdosta jakaa kullekin niin kuin Hän hyväksi näkee. Lahjat ovat itse asiassa välineitä tai työkaluja, joita voi käyttää oikein tai väärin.

Oikea käyttö

Kun *Jumala ei kadu armolahjojaan eikä kutsuaan* (Room. 11:29), se merkitsee myös sitä, että lahjoja voidaan myös väärinkäyttää omiin itsekkäisiin tarkoituksiin. Siksi Paavali korostamalla korostaa tekstissämme, millä tavalla lahjoja tulee käyttää. Vain pyhityksessä elävä uskova voi käyttää lahjoja oikein. Pyhän Hengen heidän pyhitys ilmenee *rakkautena, ilona, rauhana, pitkämielisyytenä, ystävällisyytenä, hyvytenä, uskollisuutena, sävyisyytenä ja itsehillintänä* (Gal. 5:22-23).

Kuvaavaa on, että Paavali 1. Korinttilaiskirjeessä sijoittaa kahden armolahjoja käsittelevän luvun väliin ”rakkauden ylistykseksi” nimitetyn luvun 13 johdannolla: *Tavoitelkaa innokkaasti parhaimpia armolahjoja. Ja vielä minä osoitan teille verrattoman tien.* (1. Kor. 12:31) Hän siis rohkaisee uskovia tavoittelemaan ja pyytämään erilaisia armolahjoja Jumalalta, mutta osoittaa samalla, että Jumala antaa niitä rakkauden harjoittajille välineiksi, joilla he voivat rakkautta harjoittaa. Koska rakkaus etsii aina toisen ihmisen, seurakunnan ja Jumalan parasta, se ei etsi omaansa eikä näin käytä myöskään lahjoja oman egon pystyttämiseksi. Herra haluaa antaa lahjoja niille, jotka haluavat harjoittaa rakkautta elämässään.

Armolahjojen kieltämisestä

Armolahjojen ylikorostus ohi pyhityksen ja niiden väärinkäyttö vastoin Raamatussa selkeästi annettuja ohjeita on nostattanut myös kritiikkiä ja myös niin sanottujen henkilalahjojen kieltämistä vastoin Paavalin selkeää sanaa: *Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää innokkaasti saamaan hengellisiä lahjoja, varsinkin profetoimisen lahjaa.* (1. Kor. 14:1)

On myös paljon niitä, jotka ajattelevat, että varsinkin niin sanotut ihmelahjat kuten kielillä puhuminen, profetoiminen, sairaiden parantaminen kuuluivat vain apostoliin aikaan ja ne menettivät merkityksensä niin pian kuin seurakunnat saivat käyttöönsä Uuden testamentin. Toisaalta samat ihmiset yleensä hyväksyvät niin sanotut virkalahjat kuten opettamisen, paimenuuden jne. Asiaa perustellaan kirkkohistoriallisella kehityksellä ja sillä, että apostolin virka päättyi Jeesuksen asettamien apostolien kuolemaan.

Apostolien tehtävänä oli antaa meille Uusi testamentti eli vahva näkijöiden todistus Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Mitään lisäilmoitusta

emme Raamatun lisäksi todellakaan tarvitse, mutta muissa armolahjoissa ei olekaan kysymys uuden ilmoituksen saamisesta vaan Jumalan sanan soveltamisesta uskovien ja seurakunnan elämään. Lisäksi kirkkohistoria kertoo lukuisista vaiheista, jolloin myös laiminlyödyt henkilähjat ovat murtautuneet näkyviin varsinkin herätysten keskellä ja evankeliumin kohdatessa syvän pakanallisen pimeyden.

Vaikka äärikarismaattisista ylilyönneistä tulee varoittaa, meidän ei pidä heittää "lasta pesuveden mukana". Uskovina meillä on aina kiusaus ajautua ääripäihin ja menettää tasapainoinen hengellinen elämä.

Ykseys moninaisuudessa

Sillä niin kuin meillä yhdessä ruumiissa on monta jäsentä, joskaan kaikilla jäsenillä ei ole sama tehtävä, samoin me monet olemme yksi ruumis Kristuksessa mutta olemme kukin toistemme jäseniä. (4-5)

Ennen kuin Paavali lähtee luettelemaan eri armolahjoja, hän korostaa, että ne kaikki on tarkoitettu yhteisen seurakunnan, Kristuksen ruumiin rakennukseksi. Korinttilaiskirjeessä Paavali laajentaa:

*Armolahjoja on erilaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on erilaisia, mutta **Herra on sama**. Voimavaikutuksia on erilaisia, mutta Jumala, joka kaiken kaikissa vaikuttaa, on sama. Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin **yhteiseksi hyödyksi**. Niinpä toinen saa Hengen kautta viisauden sanat, toinen saman Hengen vaikutuksesta tiedon sanat, toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas parantamisen armolahjat samassa Hengessä, toinen saa lahjan tehdä voimallisia tekoja, toinen profetoimisen lahjan, toinen henkien erottamisen lahjan, toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama **Henki**, joka **jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo**. (1. Kor. 12:4-11)*

Paavali lajittelee lahjat kolmeen luokkaan: armolahjoihin, palvelutehtäviin ja voimavaikutuksiin. Kullakin uskovalla on joku lahja Pyhältä Hengeltä, mutta kenelläkään ei ole kaikkia lahjoja. Jumala on tarkoittanut, että uskovat muodostavat yhteyden, jossa eri lahjat täydentävät toisiaan. On toki niitä Paavalin tai Mooseksen kaltaisia, joille Herra on antanut paljon ja monipuolisesti lahjoja heidän tehtävänsä vuoksi, mutta hekään eivät olleet itseriittoisia vaan tarvitsivat toisten uskovien monipuolista tukea.

Seurakunnan rakennukseksi

Saamiesi lahjojen määrä ei kerro mitään sinun arvostasi vaan ainoastaan siitä, millaisiin tehtäviin Jumala on sinut halunnut sinut valmistaa. Lahjat eivät olekaan sinua itseäsi varten vaan seurakuntaa, Kristusta varten. Lahjat ovat erilaiset, koska seurakunnassa ja maailmassa kullakin Herran omalla on erilaiset tehtävät. Sinä olet saanut juuri ne lahjat, jotka Herra tahtoi. Moni uskova ei kuitenkaan välttämättä tunne tai tiedä, millaiset lahjat on Herralta saanut. Niiden selville saamiseksi hänen tulee lähteä toteuttamaan eri palvelustehtäviä. Niitä suorittaessa selviää, mitä tehtävää varten Herra on antanut lahjan.

Herra päättää

Jos ihmettelet, miksi et ole saanut sellaisia lahjoja, joita näet toisilla ja joita olisit itsekkin halunnut, muista, että antaja on Herra, Hän päättää. Toiseksi muista, että lahjoja ei saada palkkiona palvelusta vaan palvelua varten. Kolmanneksi kaikissa lah-

joissa, jotka Herra saa pyhittää käyttöönsä vaikuttaa sama Pyhä Henki. Voima palvelustyöhön tulee Häneltä. Siksi anna lahjasi Herran käyttöön. On nimittäin mahdollista laiminlyödä niiden lahjojen käyttöä, jonka on saanut. Usein se johtuu vielä siitä, että olemme tyytymättömiä Herralle siitä, ettei meillä ole jotain haluamaamme lahjaa.

Lahjojen käyttötapa

Meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, joka on meille annettu. Se, jolla on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä sen mukaan kuin hänellä on uskoa. (6)

Armolahjat ovat nimensä mukaan lahjoja, joita Herra jakaa pelastusarmon lisäksi jokaiselle hyväksi näkemänsä mitan mukaan. Pelastusarmo on kaikille sama, ja jos meille tulee kiusaus kilpailla armon saamamme armon suuruudesta, kannattaa tehdä se pelastusarmon osalta. Se on nimittäin käsittämättömän suuri eikä mikään muu armo ole siihen verrattavissa. Pelastusarmo perustuu Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Sen varassa jokainen uskova saa iankaikkisen elämän, syntien anteeksiannon, Jumalan lapseuden ja Kristuksen perinnön.

Armolahjojen käyttö tulee tapahtua sen uskonmäärän mukaan, jonka kukin on saanut. Edellisessä saarnassa avasimme asiaa. Sitä mukaan kuin kasvamme Herran tuntemisessa, uskon sisällössä, saamme myös uusia tehtäviä Jumalan valtakunnan työssä ja saamamme armolahjat pääsevät oikeaan käyttöön. Jumala on esimerkiksi antanut jollekulle lahjan opettaa tai toimia hallinnossa, mutta nämä lahjat pääsevät käyttöön seurakunnassa vasta siinä vaiheessa, kun asianomainen on päässyt kasvamaan uskossaan tiettyyn kypsyyteen. Esimerkiksi vasta uskoon tullutta ei saa asettaa seurakunnan paimenen virkaan, vaikka hänellä olisi kuinka suuret lahjat tehtävään.

Profetoiminen

Paavali kuvaa profeetan armolahjan tehtävää korinttilaisille näin:

Profetoiva sen sijaan puhuu ihmisille rakentumiseksi, kehotukseksi ja lohdutukseksi. ... Jos sen sijaan kaikki profetoisivat ja joku, joka ei usko tai on oppimaton, tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja lausuisivat hänestä tuomion. Hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen heittäytyen rukoilisi Jumalaa ja julistaisi: "Todellakin, Jumala on teidän keskuudessanne." (1. Kor. 14:3,24-25) Profetian armolahjassa ei siis ole ensisijaisesti kysymys tulevaisuuteen liittyvistä ennustuksista, vaan lain ja evankeliumin julistuksesta profeetallisena sanana.

Käsitykseni mukaan meidän on tehtävä ero Vanhan testamentin profeetalliselle sanan, Jeesuksen sekä apostolien jakaman profeetallisen sanan ja Paavalin kuvaaman profetian lahjan välillä. Edellisestä Paavali kirjoittaa:

*Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette samaa kansaa pyhien kanssa ja Jumalan perheväkeä, **apostolien ja profeettojen** perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus. (Ef. 2:19-20)*

Seurakunta rakentuu siis edellisen varaan. Jälkimmäinen, profetian lahja vain soveltaa sitä ihmisten elämään. Se ei ole erehtymätöntä ilmoitusta niin kuin edellinen. Siksi sitä on myös seurakunnassa arvioitava ja arvosteltava, ettei se joutuisi ristiriitaan ilmoitetun Raamatun totuuden kanssa:

Profeetoista saa puhua kaksi tai kolme, ja muut arvostelkoot. (1. Kor. 14:29)

Profetian armolahjan käytössäkin tulee myös huomioida lahjan saaneen uskovan hengellinen kehitysvaihe. Armolahjoja ei saa panna pyhityksen edelle. Vain pyhityksessä elävän armolahjat tulevat oikeaan käyttöön.

Tärkeitä armolahjoja

Se, jolla on palvelutehtävä, palvelkoon, jolla opettamisen lahja, opettakoon. Se, jolla on kehottamisen lahja, kehottakoon. Joka antaa, antakoon vilpittömästi. Joka johtaa, johtakoon tarmokkaasti. Joka harjoittaa laupeutta, tehköön sitä iloiten. (7-8)

Seuraavaksi Paavali luettelee seurakunnan rakentumisen ja kasvun kanalta erittäin tärkeitä armolahjoja. Niiden käyttöön hän soveltaa samaa periaatetta kuin profetian lahjaankin. Kaikki lahjat saavat palvella sen mukaan, kuin niiden haltija on saanut kasvaa uskossa. Seurakunnassa tarvitaan monenlaista palvelua, opetusta, sielunhoidollista rohkaisua, taloudellista tukemista, hallinnollisia kykyjä ja diakonian eli kristillisen laupeudentyön harjoittamista.

Paavali kehottaa meitä etsimään lahjamme ja panemaan ne käyttöön vilpittömästi, tarmokkaasti ja iloiten. Vaikka palvelutehtävissä saattaa väsyä, Pyhä Henki antaa uuden voiman ja myös ilon, kun tajuaamme, että kaiken aikaa palvelemme Herraa Jeesusta itseään. Joku on sanonut, että "armolahjat eivät ole tarmolahjoja" tarkoittaen kaiketi sitä, että niillä palvelu ei ole lainomaista puurtamista, vaan se nousee Pyhän Hengen vapaudesta.

Rakkaus

Olkoon rakkautenne vilpittöntä, vihatkaa pahaa ja pitäkää hyvästä kiinni. (9)

Kristillinen rakkaus ei ole tunne, vaan se on toisen hyväksi omistautuvaa ja uhrautuvaa toimintaa, joka perustuu siihen rakkauteen, jonka uskova saa ensin osakseen Jeesuksen Golgatan rakkauden tullessa sydämiimme Pyhän Hengen vuodattamana. (Room. 5:5) Rakkaus ei ole myöskään ristiriidassa vihan kanssa. Rakkaus, joka ei vihaa pahaa, on välinpitämättömyyttä ja itsekkyyttä. Rakkaus joutuu kyllä kärsimään pahaa ja sietämään sitä, mutta sen tulee aina vihata pahaa. Rakkaus Jumalaan näkyy erityisesti myös pahan vihaamisena. Rakkaus ei myöskään ole koskaan ristiriidassa totuuden kanssa. Rakkaus ei voi hyväksyä valhetta vaikka koko maailma sitä vaatisi. Rakkaus tarttuu kaikkein parhaaseen, mitä ihmisellä on tai mitä ihmiselle voi antaa, se on evankeliumiin. Mutta kaikkea muutakin hyvää se pyrkii kohteelleen tarjoamaan.

Tekorakkaus

Palveluyhteiskunta edellyttää työntekijöiltä palvelualttiutta asiakkaita kohtaan. Ihminen on kuitenkin äärimmäisen herkkä huomaamaan, onko kyseessä aito ystävällisyys vai onko kysymys "maksetusta" hymystä. Sitä mukaan kuin kristinuskon vaikutus yhteiskunnassamme vähenee, aito ystävällisyys myös heikkenee. Uskovan rakkauden tulee näissäkin oloissa olla vilpittön.

Kilpailua

Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämissiä toisianne kohtaan. Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne. (10)

Uskovien keskinäinen rakkaus eroaa yleisestä rakkaudesta, joka asettaa toisten ihmisten tarpeet omiensa edelle. Veljesrakkautta luonnehtii yhteinen rakkaus samaan Herraan ja siksi siihen parhaimmillaan sisältyy erittäin syviä tunnesiteitä. Mitä armoa on esimerkiksi yhteinen rukousystävyyys Herran omien kesken! Uskovatkin kyllä osaavat loukata toisiaan ja joutuvat tekemään Herran edessä ja keskenään parannusta sanoistaan, asenteistaan ja teoistaan. Silloin on hyvä muistaa, että Herra itse on helläsydäminen omiaan kohtaan.

Vertailu

Aika usein kuulee sanottavan: "Älä vertaa itseäsi muihin!" Tätä kehotusta ei kuitenkaan löydy Raamatusta. Sitä paitsi se on täysin mahdoton toteuttaa. Sikäli kuin ihmisellä on arvostelukykä, hän aina suorittaa vertailua. Ratkaisevaa on se, miten sitä teemme.

Jeesus vertailee usein ihmisiä toisiinsa. Fariseus Simonia Jeesus puhutteli suurta rakkautta osoittaneeseen naiseen kääntyen:

"Näetkö tämän naisen? Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jaloilleni, mutta tämä kasteli minun jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et antanut minulle suudelmaa, mutta tämä ei ole lakannut suutelemasta jalkojani siitä asti, kun tulin sisään. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta tämä voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Sen tähden sanon sinulle: hänen paljot syntinsä on annettu anteeksi, ja sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta se, jolle annetaan vähän anteeksi, rakastaa vähän." (Luuk. 7: 44-47)

Voitto kateudesta

Varsinainen ongelma vertailussa on sydämessämme kiemurteleva kateus. Muistan, miten iloitin, kun pioneeriseurakunnasamme Japanissa kastettiin kaksi henkeä. Mutta pian sen jälkeen kuulin, että lähetyksemme naapuriseurakunnassa oli kastettu samana päivänä kokonaiset neljä henkeä. Silloin en kyennyt iloitsemaan, vaan sydämeeni hiipi kateus. Myöhemmin olen Jumalan armosta oppinut hiukan paremmin iloitsemaan toisten menestyksestä.

Seurakunnassa tärkein kilpailulaji onkin keskinäisessä kunnioituksessa kisailu. Siinä auttaa, kun katselee vierellään olevaa veljeä tai sisarta Kristuksen lunastamana ja Jumalalle rakkaana. Silloin voi oppia iloitsemaan ja kiittämään siitä, mitä Jumala on toiselle antanut eikä vain siitä, minkä on itse saanut. Kateus ja väärä vertailu voiteaankin juuri sillä, että opetellaan kiittämään siitä hyvästä, mitä Herra on tehnyt muille. Rakkaus asettuu toisen alapuolelle ja korottaa toista. Rakkaus ei pidä itseään viisaana vaan arvostaa toisten viisautta.

Hengessä palava

Älkää olko toimissanne veltoja. Olkaa Hengessä palavia, palvelkaa Herraa. Olkaa toivossa iloisia, ahdistuksessa kärsivällisiä ja rukouksessa kestäviä. Auttakaa pyhiä heidän tarpeissaan, pyrkikää osoittamaan vieraanvaraisuutta. (11-13)

Paavali jatkaa kehotuksilla, jotka avaavat lisää rakkauden luonnetta. Rakastava ihminen ei ole laiska. Hän tekee työnsä ja palvelunsa innokkaasti, koska tietää palvelevansa viime kädessä Herraa eikä ihmisiä. Toisaalta rakastava ihminen ei ole myöskään työnarkomaani, joka yrittää kohottaa omanarvon tuntoaan tai haalia hyväksyntää äärimmäisellä velvollisuuden tunnolla ja ahkeruudella. Hengessä palava

tietää, että hän tarvitsee myös lepoa ja ettei hänen arvonsa määräydy saavutuksista vaan Jumalan suuresta armosta ja rakkaudesta häntä kohtaan.

Toivo

Hengessä palava pitää mielessään lopullisen päämääränsä Jeesuksen tullessa toisen kerran ja pääsyänsä Jeesuksen valmistamaan kotiin Isän luona. Siksi moninaisissa ahdistuksissa hän voi iloita ja kestää, sillä hän tietää, mitä lopuksi tapahtuu. Hän elää niin kuin jännitysromaanin lukija, joka on etukäteen lukenut kirjan viimeisen sivun. Vaikka päähenkilölle tapahtuu matkan varrella kauheitakin asioita, lukijana hän tietää, että loppu on hyvä. Kestävyys rukouksessakin perustuu siihen, mitä hän tietää matkansa päästä.

Rukoileva uskova näkee myös toisten veljien ja sisarten tarpeet ja ryhtyy myös käytännöllisellä tasolla auttamaan heitä. Vieraanvaraisuus on taas se yksittäinen rakkauden teko, jolla on eniten voitettu ihmisiä Jumalan valtakuntaan niin kotimaassa kuin lähetyskentillä. Hengessä palava uskova avaa mielellään kotinsa vieraille ja haluaa sillä tavalla palvella itse Herraa Jeesusta.

Kaiken tämän rakkauden liikkeelle paneva voima on Pyhä Henki, joka pääsee vaikuttamaan elämässämme, kun vaellamme päivittäisessä parannuksessa tietoisena siitä, että olemme Kristuksessa täysin vanhurskaat Jumalan kasvojen edessä. Me voimme pysyä Hengessä palavina antamalla roihuavaan liekkiin uutta poltettavaa. Jumalan sana on se polttoaine, joka pitää yllä Hengen palon. Siitä kumpuaa rakkaus niin toisia uskovia kuin sitten myös vihamiehiä kohtaan.

Armolahjat ja rakkaus 12:4-13

10. Mistä johtuu uskovien erilaisuus? (4-5)
11. Mihin perustuu seurakunnan ykseys? (5)
12. Mitä armolahjoja Sinulla on? Miksi juuri ne eikä joitain toisia? (6-8; vrt. 1 Kor. 12:11,27-30)
13. Armolahjoja tärkeämpi on tapa, jolla niitä käytetään eli pyhitetty elämä. Miten se ilmenee jakeissa 6-8?
14. Mitä rakkaus pitää sisällään? (9) Miksi sen pitää olla vilpittömä? Millaista on tekorakkaus?
15. Millaiset tunteet aitoon rakkauteen kuuluvat? (10)
16. Millaista on oikea ihmisten välinen vertailu? (10, 16; vrt. Luuk. 7:44-47) Miten voi päästä vapaaksi kateellisesta vertailusta?
17. Mitä on palavuus Hengessä? Miten se ilmenee? (11)
18. Mikä on kristillisen toivon sisältö? Miten toivo, kärsivällisyys ja rukous liittyvät toisiinsa? (12)
19. Miten rakkaus ilmenee rahan ja ajan käytössä? (13)

Room. 12:14-21 Voita paha hyvällä!

14. *Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkää kirotko.*
15. *Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa.*
16. *Olkaa keskenänne yksimielisiä. Älkää tavoitelko korkeita, vaan sopeutukaa vaatimattomiin oloihin. Älkää olko omasta mielestänne viisaita.*

17. *Älkää kostako kenellekään pahaa pahalla. Pyrkikää siihen, mikä on hyvää kaikkien ihmisten silmissä.*
18. *Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.*
19. *Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu:*

"Minun on kosto, minä maksan takaisin, sano Herra."

20. Mutta jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna

hänelle juotavaa. Näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle.

21. Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä.

Onko sinulla vihamiehiä?

Onko sinulla vihamiehiä? Jos olet uskova, Jeesus edellyttää sinun rakastavan vihamiehiäsi. Se ei varmaankaan tarkoita sitä, että meillä pitäisi olla hyvät tunteet niitä kohtaan, jotka tietoisesti pyrkivät tekemään meille pahaa. Nykysuomalaiselle rakastaminen näyttää tarkoittavan sitä, että pidetään jostakin ja johonkin nähden on siksi hyvät tunteet. Jeesus on realisti. Ei meidän on mahdoton tuntea lämpimiä tunteita vihamiehiämme kohtaan, mutta voimme rukoilla heidän puolestaan ja voimme tehdä rakkauden tekoja heidän hyväkseen. Voimme myös kokea kipua heistä ja heidän pelastuksestaan. Mutta ennen kaikkea uskovon kristityn tehtävä on yrittää voittaa vihamiehet Herralle ja sitä kautta myös omiksi ystäviksemme.

Paha maailmassa

Elämme maailmassa, jossa paha, synti ja Saatana hallitsevat. Synti asuu synnynäisessä jokaisessa ihmisessä ja sielunvihollinen hallitsee ihmisiä sen välityksellä. Sielunvihollinen ei kuitenkaan ole vastuussa ihmisten synneistä. Jokainen ihminen on vastuussa Jumalan edessä itse tekemistään synneistä ja koko syntisyydestään. Mutta synnin hirvittävyys on siinä, että toteuttaessamme himojamme ja halujamme itse asiassa alistamme itsemme Saatanan hallintaan.

Sielunvihollisen kolme menettelytapaa ovat valhe, himot ja väkivalta, niin kuin Jeesus kuvaa sen vallassa olevia: *"Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä."* (Joh. 8:44) Hän on kaiken totuuden, nöyryyden, rakkauden, hyvyyden vastakohta.

Saatana löytää meidän lihastamme, syntisestä luonnostamme aina hyvän liittymäkohdan aiheuttaen meille kiusauksia suoraan ja masentaen ja murskaten meitä ulkoapäin tulevilla asioilla. Hän käyttää toisia ihmisiä aiheuttamaan meille tappioita, lankeemuksia, vihaa, katkeruutta, kostonhalua ja masennusta jne.

Tappiokierre

Moni uskovakin kokee kaiken tämän keskellä olevansa tappiokierteessä. Onneksi hänellä on se lohtu, että hän saa aina ja toistuvasti syntinsä anteeksi, mutta silti vaelus kulkee tappiosta tappioon, lankeemuksesta lankeemukseen. Hän on kuin veteen uppoava, joka töin ja tuskin saa nenänsä pysymään vedenpinnan yläpuolella.

Sielunhoitoon hakeutuu jatkuvasti ihmisiä, jotka kokevat, että heidän tilanteensa on toivoton sen pahan vuoksi, jota toiset ihmiset ovat tehneet heille. Useimmiten se paha, mitä he ovat kokeneet, on aivan todellista. Mutta sen pahan takana, mitä ihmiset tekevät, on sielunvihollinen, kaiken pahan lähde, joka iloitsee aina siitä kivusta ja tuskasta, minkä hän saa aikaan.

Ihmiset ovat todellakin pahoja – niin kristityt kuin ei-kristitytkin – vain Jeesus on hyvä. Onko meillä mitään toivoa, kun joudumme elämään vaikeitten sukulaisten, uskosta osattoman puolison, vaikean perheenjäsenen (isä, äiti, anoppi, appi) kanssa.

Entä kun joudumme työnantajan tai työtoverien puristukseen tai vääryydellä hyvyyteen vastaavan liikekumppanimme uhreiksi.

Voitto on mahdollinen

Tekstimme jae 21 antaa meille selkeän vastauksen: *Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä.* Jumalan sana kutsuu meidät tappioelämästä voittoelämään. Tuo sana on selkeä määräys hengelliseen taisteluun, jossa **voimme** voittaa. Vastustajamme on viime kädessä Saatana, mutta meidän puolellamme on itse Jumala ja koko Hänen voimansa.

Voiton ehdot

Voidaksemme voittaa pahan hyvällä meidän tulee olla pelastettuja, eli olemme tunnustaneet syntimme Herralle, saaneet ne anteeksi Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden, saaneet Pyhän Hengen asumaan sydämeemme. Pyhässä Hengessä saamme nimittäin osallisuuden Jumalan voimaan, Jeesuksen ylösnousemusvoimaan, jota ilman voitto on mahdoton.

Toiseksi meidän tulee olla tietoisia siitä, että voimme voittaa. Jakeen 21 kehoitus voittaa paha hyvällä ei ole vain hurskas toivomus malliin: "Olisi hyvä, että yrittäisit ponnistella siihen suuntaan, mutta ymmärrän kyllä, että ei siitä mitään tule. Mutta emmehän nyht saa aivan pahan alle alistuakaan, joten koetetaan nyt edes hiukan." Kysymys on Jumalan kehotuksesta omilleen – kehotuksesta, jota he voivat noudattaa, koska Jumala on heidän kanssaan, heidän puolellaan ja heidän voimansa.

Uuden testamentin kehotukset uskoville eivät kuulu lain vaan evankeliumin piiriin. Kun Jeesus kohtasi halvatun miehen, Hänen ensimmäinen sanansa oli kirkasta evankeliumia: *"Poikani, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan anteeksi."* Pian sen jälkeen Jeesus sanoi hänelle myös: *"Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"* Jälkimmäinen lause on käskymuodossa, mutta halvatun oli tietenkin mahdoton omassa voimassaan nousta. Uskomalla Jeesuksen sana ja noudattamalla sitä tapahtui ihme. Nouseminen tuli mahdolliseksi. Jeesuksen sanassa oli parantava voima, mutta se vaikutti vasta silloin, kun mies oli kuuliainen sille. Mieshän olisi voinut vastata Jeesukselle, ettei hän halvaantuneena kykenisi nousemaan. Jos hän ei olisi noussut, kun Jeesus kehotti häntä, hän olisi jäänyt halvatuksi.

Tappiomieliala on Jumalan armon ja Jumalan voiman häpäisemistä. Itsessämme ja omassa voimassamme emme kykene mihinkään, mutta jos Pyhä Henki asuu sinussa, sinä voit – edellyttäen, että olet kuuliainen Herran sanalle. Sanot ehkä: "Mutta minä olen niin heikko." Niin olet, mutta Jeesus on väkevä. Hänessä sinä voit.

On paljon uskovia, jotka rakentavat koko kristillisen vaelluksensa tappiomielialan varaan. Moni vaimo valittaa: "On niin vaikeaa elää uskosta osattoman miehen kanssa." Mutta kun mies sitten tulikin uskoon, vaimon koko rakennelma romahti.

Herrassa paha voidaan voittaa ja Hänessä ihmiset voivat tulla uskoon ja pelastua. Siksi meiltä kysytään aktiivista taistelumieltä ja voitontahtoa.

Millä tavalla?

Voidaksemme voittaa pahan vallassa olevan ihmisen Jumalan puolelle meidän tulee tietää, millä tavalla voimme sen tehdä. Meidän tulee voittaa paha **hyvällä**. Se saat-

taa kuulostaa siltä, kuin meidän pitäisi voittaa voima heikkoudella. Mutta todellisuudessa hyvän voima on aina suurempi kuin pahan.

Paha, joka on voitettava

Meidän on tunnettava vihollisemme, paha ei ole jotain epämääräistä tai vain käsitteellistä. Kysymys on pahasta, joka kohdistuu sinuun: Pahalla on paha tarkoitus turmella Jumalan työtä houkuttelemalla sinua syntiin. Saatanan tavoite on aina kukistaa sinut voidakseen häpäistä Jumalaa ja heikentää Jumalan valtakuntaa. Sielunvihollisen tarkoitus ei koskaan ole pelkästään tehdä sinusta onnetonta, vaan saada Kristuksen seurakunta kärsimään ja Jumalan nimi pilkatuksi. Se suuntautuu aina Jumalaa vastaan. Ne ihmiset, jotka tekevät meille pahaa, eivät ehkä ole tietoisia siitä, mutta se ei muuta tosiasiaa. Siksi meidän on nähtävä mikä ja kuka ja millaisella päämäärällä toimii sen pahan taustalla, mitä me joudumme kokemaan. Saatana hyökkää sinua vastaan. Et voi sitä väistää ja asia vaatii vastatoimenpiteitä.

Koska olet uskossa, sinut on pelastettu elämään vastoin syntiä. Kokiessamme pahuutta, meidän on syytä muistaa, että Jeesuskin murhattiin ristillä Hänen vanhurskautensa tähden. Joko synnin ja pimeyden on poistuttava elämästäsi tai sitten valo tulee tukahdutetuksi. Mutta pimeydessä valo voittaa aina. Vanhurskauden aurinko Jeesus on noussut kuolleista ja siksi sinä voit kukistaa Hänen kanssaan vihollisesi.

Meille on annettu tehtävä voittaa paha, koska Jeesuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Pimeyden valtojen on pakko paeta Jeesuksen edessä. Emme voi tehdä aselepoa sielunvihollisen kanssa. Tehtävämme ei ole olla häviöllä vaan voittaa. Jos me olemme tappiolla, syy on meidän. Meidän on tehtävä parannus ja lähdettävä uuteen taisteluun.

Taisteluasenne ja aseet

Jeesus opettaa Vuorisaarnassa taisteluasennetta. Kun roomalainen sotilas pakotti Nasaretissa Jeesuksen kantamaan hänen raskasta täyspakkaustaan kaksi kilometriä, niin rakkaus uupunutta sotilasta kohtaan merkitsi Jeesukselle sitä, että Hän kantoi pakkausta vielä toisetkin kaksi kilometriä. Kun on saanut iskun oikealle poskelle, rakkaus kääntää vasemmankin posken eikä lyö takaisin.

Aktiivinen asenne ei vain odottele, mitä seuraavaksi tapahtuu, vaan tekee suunnitelmat siitä hyvästä, mitä aikoo tehdä ja toteuttaa sen. Jeesuksen kuolema meidän hyväksemme oli aktiivinen teko, johon Hän kaiken aikaa suuntautui julkisessa toiminnassaan.

Herran omien aseet eivät ole lihallisia. Paha on voitettava hyvällä. Kun muut tekevät pahaa, sinun on tehtävä hyvää. Menettelytavat ovat tärkeitä. Hyvän tekeminen on voimakkain ajateltavissa oleva voima. Pahaa ei voi koskaan voittaa pahuudella. Jumalan voima on käytettävissämme vain, kun toimimme Jumalan määräämällä tavalla.

Siunaa!

Hyvän tekeminen on menettelytapa, jolla paha voitetaan. Se sisältää siunaamisen. (14) Meidän on opittava puhumaan keskenämme, myös niiden kanssa, jotka tekevät meille pahaa. Siunaaminen merkitsee hyvän puhumista, siunauksen rukoilemistä Jumalalta, toisesta huolehtimista ja rakastamista. Rakastaminen ei ole ensi sijas-

sa tunne, vaan sen hyvän tekemistä toiselle, jonka Jumala sanoo sanassaan meidän velvollisuudeksemme. Rakkaus syntyy siitä, että saamme ensin osaksemme Jumalan rakkautta Hänen antaessaan anteeksi syntimme Jeesuksen ristin tähden. Rakkaus ilmenee kuuliaisuutena Jumalaa kohtaan. Usein rakastaminen tekee kiipeää. Toisaalta oikeiden tekojen tekeminen toisen hyväksi synnyttää myös tunnesillan rakkauden kohteeseen. Rakkaus merkitsee asettumista toisen alapuolelle, toisen arvostamista ja korottamista, toisen hyväksi tapahtuvaa antaumuksellista toimintaa.

Et voi vain päättää lopettaa itse puhumasta pahaa vainoajastasi -se on mahdotonta. Ihminen on luotu puhumaan. Tapasyntien lopettaminen ei ihmiseltä onnistu. Ne on korvattava toisilla.

Miten vastaamme suulliseen vainoon, joka sisältää solvauksia, halveksuntaa, pilkkaa ja takanapäin puhumista, mainemme mustamaalaamista? Pääset pahan puhumisesta vapaaksi vain siunaamalla ja alkamalla puhumaan hyvää toisesta. Siihen tarvitaan itsekuria. Vaikka tietäisit vain 10 hyvää asiaa sinua solvaavasta ja 90 huonoa, jatka puhumista, mutta vain noista kymmenestä hyvästä asiasta. Pyydä, että Jumala tekee hyvää vihamiehellesi tai pilkkaajallesi. Rukoile, että Herra pelastaisi hänet. Pyydä, että Jumala armahtaa häntä täysin riippumatta siitä, mitä hän on sinulle tai muille tehnyt.

Jeesus rukoili ristiinnaulitsijoidensa puolesta: *"Isä, anna heille anteeksi!"* Rakkaus etsii toisen parasta. Siirrä mielenkiintosi itsestäsi toisen tarpeisiin. Kysy, mitä voin tehdä hänen hyväkseen.

Sydämen muutos sinussa tapahtuu Pyhän Hengen voimassa, kun luet ja noudatat Raamatun sanaa. Pyhä Henki käyttää Sanaa muuttaakseen sinut. Sana paljastaa sinulle Herran vaatimukset: Joudut näkemään oman syntisi ja syntisyytesi. Sana avaa sinulle parannuksen, syntien tunnustamisen ja armon anomisen tielle. Saat anteeksi ja vakuutuksen, että Kristuksen täytetty työ sinun hyväksesi riittää Jumalan edessä. Sinut luetaan vanhurskaaksi, saat olla Jumalan lapsi. Sen seurauksena alat etsiä tietoisesti vanhurskauden ja oikeudenmukaisuuden toteutumista omassa elämässäsi. Alat harjoittamaan uskon tekoja:

- Jos ennen kirosit vihamiestäsi, pyydät anteeksi.
 - Siirrä huomion itsestäsi toisen tarpeisiin.
 - Rukoilet Jumalaa pelastamaan ja auttamaan häntä. Rukoile määrätietoisesti hänen puolestaan.
 - Ajattele ystävällisiä, hyviä auttavia sanoja, joita voit puhua hänelle nyt.
- Näin toimiessasi oma sisäinen katkeruutesi murtuu.

Tarvitset yhteyden

Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. (15,16) Sinä et selviä taistelussa pahaa vastaan yksin, tarvitset toisten uskovien yhteyttä. Ei ole olemassa yksinäisen suden kristittyjä. Herran omien on päästävä itkemään ja iloitsemaan yhdessä. Tarvitsemme sellaista keskinäistä yhteyttä, jossa emme vain kuuntele, millaisia vaikeuksia tai taisteluja itse kullakin on, vaan myös voimme yhdessä Herran sanan edessä etsiä rakentavia ratkaisuja kysymyksiimme.

Tarvitsemme uskovien keskinäistä yksimielisyyttä. Se merkitsee samaa asennetta Jumalaan, maailmaan ja toinen toisiimme. Meillä tulee olla yhteiset tavoitteet: Ihmisten pelastus Jumalan kunniaksi. Meillä on sama informaation lähde, Raamattu ja sama voima Pyhässä Hengessä. Lisäksi meillä on yhteinen vihollinen käärme, jonka pää on jo Golgatan ristillä murskattu.

Keskinäisen yhteyden edellytys on nöyryys, jossa tunnustamme toisten saamat lahjat ja rohkaisemme heitä käyttämään niitä. Yhteys merkitsee keskinäistä riippuvuutta, koska kenelläkään yksittäisellä uskovalla ei ole vastauksia kaikkiin kysymyksiin ja haasteisiin.

Älä kosta!

Älkää kostako kenellekään pahaa pahalla. (17) Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle. (19) Sana antaa kaksinkertaisen kiellon, emme saa kostaa. Kielto on henkilökohtaisella tasolla ehdoton. Sen sijaan viranomaisilla on oikeus pahuuden rajoittamiseksi suorittaa rangaistuksia pahuudesta: *Jos teet pahaa, niin pelkää, sillä esivalta ei kannata miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija, kosta ja sen rankaisemiseksi, joka tekee pahaa.* (Room. 13:4) Valtion, seurakunnan ja viran tasolla voi tapahtua kuritusta, joka perustuu tekoihin.

Kun joudut pahanteon uhriksi, sinun tulee valmistautua siihen. Meidän tulee miettiä etukäteen, mitä hyvää teemme silloin, kun joudumme kokemaan pahaa. Päätökset tulee tehdä Raamatun periaatteiden pohjalta.

Tee rauha!

Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. (18)

Jeesus kutsuu omansa rauhan tekijöiksi. Ei siis vielä riitä, että voitamme taistelun, vaan meidän tulee voittaa myös rauha. Se tarkoittaa sitä, että voitamme toisen ihmisen omalla puolellemme ja Kristuksen puolelle.

Voimme aina voittaa taistelun pahaa vastaan Kristuksen kanssa. Voimme aina myös saavuttaa sisäisen rauhan. Mutta aina emme voi voittaa rauhaa vihollisen kanssa. Silti rauha on tavoitteemme. ”Jos mahdollista” kertoo sen, että on tilanteita, joissa rauhan hinta on liian korkea. Uskova ei voi suostua rauhaan, joka tehdään totuuden ja uskon hinnalla. Todellista rauhaa ei voi löytyä muuta kuin totuudessa ja vanhurskaudessa. Ratkaisevaa on suhteesi Jumalaan eikä toiseen ihmiseen. Meidän tulee tehdä oikein Raamatun mukaan riippumatta siitä, mitä toinen tekee. Toisaalta meidän on aina suostuttava tunnustamaan se väärä, mitä olemme itse tehneet.

Jumalan viha

Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: ”Minun on kosto, minä maksan takaisin, sanoo Herra.” (19) Oikeudenmukainen tuomio, rangaistus eli kosto kuuluu Jumalalle. Herra ei ole antanut sinulle oikeutta kostaa, eikä liioin kykyä kostaa. Emme näet kykene näkemään, millainen asianomaisen kokonaistilanne on, emme tunne taustoja eikä meillä ole siksi myös oikeita keinoja toteuttaa rangaistusta. Vain Jumala kykenee siihen. Meidän tulee antaa tilaa Jumalalle. Tehtävämme ei ole tehdä kaikkea taistelussamme pahaa vastaan. Herra

ei lopulta jätä toteuttamatta oikeutta. Joskus tosin saamme odottaa viimeiseen tuomioon asti.

Tuliset hiilet

Mutta jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna hänelle juotavaa. Näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle. (20)

Vihamiehelle hyvän tekeminen, hänen tarpeittensa täyttäminen on tapa, jolla voimme voittaa hänet Kristuksen puolelle.

Joskus kuulee selitettävän, että ”tulisilla hiilillä” tarkoitettaisiin sitä, että vihamiehelle syntyisi paha omatunto tai häpeä, kun vastaammekin hänen pahuuteensa hyvyydellä. Ilmaisun merkitys on kuitenkin toinen. Ennen tulitikkujen keksimistä, tulen sytyttäminen sammuneeseen uuniin oli äärimmäisen työlästä. Siksi normaali tapa oli käydä hakemassa naapurilta, jonka uuni paloi, palavia hiiliä, joilla oma uuni saatiin jälleen palamaan. Hiilet kuljetettiin ruukussa pään päällä kantaen. Tulen saaminen toiselta oli siis mitä syvintä auttavaisuutta ja toisen tarpeiden täyttämistä. Ilmaisun tarkoitus olisikin se, että elottoman ja sammuneen ihmisen sydämeen saadaan syttymään Herran Hengen palo ja että hän pääsee väin osalliseksi Jumalan elämästä.

Täyttämällä vihamiehesi tarpeet ja voittamalla hänet Herran puolelle Jumalan ei tarvitsekaan kohdata häntä, sillä Jumalan viha väistyy niiden yltä, jotka taipuvat parannukseen ja saavat Golgatan uhrin tähden kaiken anteeksi.

Herra haluaa käyttää sinua

Jos jo tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi, Jeesus kutsuu sinua voittamaan pahan hyvällä. Hän itse on tässä taistelussa sinun voimasi. Ehkä tänään tärkein tehtäväsi on mennä sellaisen ihmisen luo, joka vihaa sinua ja osoittaa hänelle rakkautta täyttämällä hänen todellisia tarpeitaan. Jos olet kantanut katkeruutta häntä kohtaan, omista anteeksiantamus siitä Jeesukselta ja pyydä anteeksi myös vihamieheksiäsi niitä asioita, joissa sinä olet rikkonut häntä vastaan. Herra voi käyttää sinua hänen voittamiseksi Jeesuksen puolelle.

Voita paha hyvällä 12:14-21

20. Raamattu ei lupaa tässä ajassa vapautusta vainoista, mutta kyllä voiton vainoajista. Miten? (14,17, 20-21)
21. Miten rakkautta tulee ilmaista eri elämän tilanteissa? (15) Kerro esimerkkejä!
22. Mihin perustuu uskovien yksimielisyys, vaikka ns. ehdonvallan asioista saa olla eri mieltä? (16; vrt. 14:1-8)
23. Millaisen tulee uskovien elintason olla? (16)
24. Millaista elämää uskovien tulee viettää suhteessaan ei-uskoviin? (17-18)
25. Miksi uskovilla ei ole oikeutta kostaa? (17, 19)
26. Kuka saattaa oikeuden voittoon? (19)
27. Mitä tarkoittaa ”tulisien hiilien kokoaminen toisen pään päälle”? (20)
28. Millä keinolla paha voidaan voittaa? (21)

Room. 13:1-7 Alamaisuus esivaltaa kohtaan

1. Jokaisen tulee olla alamainen sille esivalalle, jonka alainen hän on. Eihän ole esivaltaa, joka ei olisi Jumalalta. Ne esivallat, jotka ovat olemassa, ovat Jumalan asettamia.
2. Joka siis asettuu esivaltaa vastaan, nousee Jumalan säädöstä vastaan, mutta ne, jotka nousevat vastaan, tuottavat itselleen tuomion.
3. Eivät viranomaiset ole niiden pelkona, jotka tekevät hyvää, vaan niiden, jotka tekevät pahaa. Jos siis tahdot olla esivaltaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä on hyvää, ja sinä saat siltä kiitoksen.
4. Se on Jumalan palvelija sinun hyväksesi. Mutta jos teet pahaa, niin pelkää, sillä esi-

valta ei kannu miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka tekee pahaa.

5. Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan rangaistuksen vaan myös omantunnon tähden.

6. Sen vuoksi te verojakin maksatte, sillä viranomaiset ovat Jumalan palvelijoita, kun he toimivat juuri tässä tehtävässä.

7. Antakaa kaikille se, mikä kuuluukin antaa: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia.

Uskova ja esivalta

Millainen on uskovan kristityn suhde esivaltaan? Tämä kysymys on askarruttanut kristittyjä aivan alkuseurakunnasta tähän päivään asti.

Jeesus rukoili omiensa puolesta Joh. 17:ssa: *"En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. (15-18)*

Samalla kun uskovat eivät kuulu tähän maailmaan, heidät kuitenkin lähetettiin tähän maailmaan suorittamaan lähetystehtävää. Seurakunta on siis maailmassa, tietysti maassa, tietyn valtakunnan kansalaisina ja samalla kuitenkin kuuluen Jumalan valtakuntaan sen kansalaisina. Tämä kaksoiskansalaisuus on usein merkinnyt aitoja yhteentörmäyksiä näiden valtakuntien välillä sekä ulkoisesti että myös uskovien sydämissä.

Alukristittyjen Rooma

Alukristityt elivät yhteiskunnassa, jossa vallitsi ehdoton keisarivalta. He kuitenkin julistivat, että ehdoton valta kuuluu **vain** Herralle ja kaikki inhimillinen valta on vain suhteellista.

Usko ei ole yksi elämänalue yhteiskunnan lain alla, vaan kaiken yhteiskunnallisen lainsäädännön yläpuolella on ehdoton **Jumalan sana**. Sitä kristitty noudattaa myös vastoin yhteiskunnan lakeja, jos ne ovat ristiriidassa keskenään. Esimerkkejä tällaisista asioista ovat kieltäytyminen ihmisvallan ehdottomaksi tekemisestä, jota edustivat Rooman keisarin palvonta jumaluutena tai kommunistipuolueen yhteisöllinen palvonta. Uskovat kieltäytyvät noudattamasta lakeja, joilla kielletään evankeliumin julistaminen ihmisten iankaikkiseksi pelastukseksi. He kieltäytyvät tappamasta syntymättömiä lapsia tai antamasta kuolinapua eli avustamaan ihmisiä itsemurhissa tai eutanasiassa.

Keisarin pitäminen jumalana edusti alkuseurakunnalle suurinta mahdollista pahaa. Se ilmaisi ihmisen suurinta ylpeyttä ja kapinaa Jumalan auktoriteettia vastaan. Se oli epäjumalanpalvontaa. He saivat siitä syystä kokea vainoa aina kuolemaan asti sekä syytöksiä epäisänmaallisuudesta ja kansakunnan pettämisestä.

Alkuseurakunta samoin kuin vainotut seurakunnat eri puolilla maailmaa tänään pitivät yhteen kokoontumista Jumalan palvelukseen ja uskovien yhteyteen niin tärkeänä, että he uhmaavat hallitusten kieltoja.

Keisari Japanissa

Kristityt tämän päivän Japanissakin ovat huolissaan siitä, mihin keisarius voi maan johtaa. Sotaa edeltänyt keisarivalta johti kristittyjen painostamiseen ja vainoon. Japanissa elää yhä varsin voimakkaaksi halu korottaa keisariutta ja sitä kautta nationalismia, vaikka muodollisesti keisarilla ei nykyisen perustuslain mukaan ole poliittista valtaa. Mutta kansallisuuskon *shinton* ylipappina ja sen yhtenä lukemattomista jumaluksista hänellä on erittäin vahva asema ihmissydämissä. Keisarin aseman kyseenalaistajaa pidetään yhä lähes maanpetturina. Hänen ympärillään vallitsee tabukulttuuri.

Taustalla on selvä suunta japanilaisessa yhteiskunnassa perustuslain edellyttämän uskonnon ja politiikan toisistaan erottamisen hämärtämiseksi ja perustuslain muuttamiseksi yksilökeskeisyydestä yhteisökeskeiseen ja keisariutta korostavaan suuntaan. Asiaa liittyy myös armeijan militarisoituminen.

Kristitty maallisessa valtiossa

Miten uskovan kristityn tulee kaiken tämän keskellä toimia? Hänen tulee toisaalta osallistua laillisuustaisteluun, joka on luonteeltaan usein kielteistä. Toisaalta hänet on kutsuttu voittamaan paha hyvällä.

Laillisuustaistelu

Paavali vetosi Apostolien teoissa useaan otteeseen tuomioistuimiin, jotta valtio suojelisi kristittyjä lainvastaiselta mielivallalta ja myös mielivaltaiselta lain käytöltä. Toisaalta tällainen laillisuustaistelu voi johtaa arveluttaviin seuraamuksiin itse evankelionnin kannalta. Paavali vetosi roomalaiseen oikeusistuimeen, jopa keisariin, mutta menetti samalla viimeisenkin mahdollisuutensa julistaa sanaa Jerusalemissa. Jopa juutalaiskristillinen seurakuntakin otti etäisyyttä häneen. Hän jäi yksin. (Ap.t. 21:15-26 ja erityisesti 25:11-12.)

Paavali sanoi: "Jos siis olen tehnyt rikoksen ja jotakin sellaista, mistä tulee kuolemantuomio, en yritä välttää kuolemaa. Mutta jos näiden syytökset ovat perättömiä, kukaan ei voi luovuttaa minua heille. Minä vetoan keisariin." Festus keskusteli neuvostonsa kanssa. Sitten hän vastasi: "Keisariin olet vedonnut, keisarin eteen menet."

Japanissa kristityt ovat käyneet oikeustaistelua vetoamalla perustuslakiin esimerkiksi, kun kunnat ovat tukeneet rahallisesti epäjumalanpalvelua. Oikeusistuimissa he ovat saaneet jopa voittoja, mutta samalla kirkot ovat leimautuneet poliittisesti vasemmiston tukijoiksi ja itse evankeliumin työ on jopa vaikeutunut kansan ennakkoluulojen vuoksi.

Demokraattisessa valtiossa olemme oikeutettuja ja myös velvoitettuja myös vaikuttamaan siihen, millaisen esivallan ja lainsäädännön alla olemme. Rooman valtakunnassa kristityillä ei ollut sellaisia vaikutusmahdollisuuksia.

Pitääkö kristityn ja kirkon siis pyrkiä vaikuttamaan niin, että yhteiskunnan rakenteet muuttuisivat? Vastaus on sekä myönteinen että kielteinen. Kielteinen se on siinä merkityksessä, että varsinainen ongelma ei suinkaan ole jokin vääristynyt rakenne vaan ihmisen **synti**, joka sellaista rakennetta suosii: Itsekkyys ja pelko vievät asevarusteluun ja sotaan, itsekorotus johtaa syrjintään jne. Vasta kun itse syntiä vastaan on hyökätty ja saatu siitä yliote, voidaan rakenne muuttaa oikeammaksi. Keskustelu ”sosialismi vastaan kapitalismi” on eräässä mielessä täysin toissijainen kysymyksenasettelu, sillä molempien taustalla vaikuttaa **sama synti**.

Esimerkiksi kelpaa orjajärjestelmän ja kristinuskon suhde. Paavali ja kumppanit eivät aloittaneet taistelua järjestelmää vastaan, vaan evankeliumia julistettaessa isännät ja orjat alkoivat Pyhän Hengen voimasta muuttua. Järjestelmä alkoi sisältä käsin muuttua itsenäisen elinikäisen työsuhtejärjestelmän suuntaan. Itse järjestelmä hävisi vasta useita vuosisatoja myöhemmin.

Toisaalta on muistettava, että Vanhan testamentin profeetoilla oli aina myös hyvin kirkas julistus kaikkea **yhteistä syntiä** vastaan. Herra vaatii meidät parannukseen ei vain henkilökohtaisista vaan myös yhteisöjemme synneistä, perheittemme, sukujemme, työyhteisöjemme ja kansakuntiemme synneistä. Esimerkiksi Daniel tunnusti oman kansansa synnit myös ominaan.

Pahan voittaminen hyvällä

Tekstimme Room. 13:1-7 on luettava tekstiyhteydessään.

Laajempi tekstiyhteys alkaa Room. 12:1-2:sta, joka kertoo, mitä on todellinen Jumalan palveleminen:

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä.

Jumalan palveleminen on itsensä antamista Herralle rukouksessa ja palvonnassa sekä palvelussa ja työssä. Se tapahtuu seurakunnan yhteydessä, kestävässä rakaudessa, pahan voittamisena hyvällä ja yhteiskunnassa aktiivisena alamaisuutena.

Välitön tekstiyhteys on Room. 12:19-21 ja Room. 13:8, joiden väliin tekstimme asetuu:

Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: "Minun on kosto, minä maksan takaisin, sanoo Herra." Mutta jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna hänelle juotavaa. Näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle. Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä.

Kristityillä ei ole minkäänlaista oikeutta koston, sillä se kuuluu vain Jumalalle. Hänen tehtävänsä on **aktiivisesti voittaa paha hyvällä**.

Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täyttänyt lain.

Uskova on kutsuttu aktiiviseen rakkauteen.

Näiden kahden välissä tekstimme Room. 13:1-7 sijaitsee ikään kuin sulkulausekkeena, jolla on seuraava merkitys:

Vaikka kristityllä ei ole mitään oikeutta kostaa, niin **valtiolla** on sellainen **tekoihin nähden**. Jumala kyllä sitten tuomitsee aikanaan motiivien ja sydämen ajatusten mukaan. (4) Seurakunnallakin on **oikeus kirkkokuriin**, mutta sekin vain tekojen pohjalla ja niihin asti.

Toiseksi myös se ilmeinen paha, joka yhteiskunnassa ja maallisessa esivallassa esiintyy, on **voitettavissa hyvällä**. Pahaa siinä esiintyy **siitä huolimatta**, että se on Jumalan asettama. Paavalin aikana keisari oli Nero, joka ei ollut mikään kristittyjen ystävä. Silti Paavali kirjoitti niin kuin kirjoitti.

Tekstimme osoittaa ensi sijassa, mitä on hyvän tekeminen pahassa ja vääryydelläkin hallitussa yhteisössä. Se on alamaisuuden tie ja nimenomaan alamaisuuden tie **Jumalan arvovallan alla**. Se on kokonaistekstiyhteydessään rakkauden tie. Paavali oli täysin vakuuttunut siitä, että paha voidaan voittaa hyvällä. Niin tietysti on aina kysymys myös lähetystyössä, joka tapahtuu usein hyvin syvästi vääristyneissä yhteiskunnallisissa oloissa.

Käytännön alamaisuus

Uskova kristitty noudattaa lakeja (3). Hän tekee hyvää, ahkeroi tunnollisesti työssään ja yhteisössään. Hän hoitaa heikkoja, sairaita, vanhuksia ja kärsiviä. Hän maksaa veronsa rehellisesti. Hän antaa arvostusta ihmisille heidän asemansa mukaan myös keisarille suhteellisenä olentona, vaikka kieltäytyykin palvomasta keisaria jumalan.

Alamaisuuteen kuuluu myös oikea isänmaallisuus, sen ”kaupungin parhaaksi toimiminen, johon Herra on meidät asettanut.” Isänmaan rakkautta on se, kun etsimme oman maamme kansalaisten pelastusta synnistä Jumalan valtakuntaan. Se on yhteisen hyvinvoinnin ja rauhan edistämistä. Se tiedostaa kansallisen tehtävänsä maailmassa suhteessa muihin valtioihin. Se antaa taloudellista, koulutuksellista, sosiaalista ja diakonista apua köyhyydessä oleville kansoille. Isänmaallisuutta on myös viedä evankeliumia maan rajojen ulkopuolelle.

Nationalismi taas on ryhmäitsekkyyttä, ylpeyttä ja toisten halveksuntaa. Se haluaa alistaa muita valtioita omaan valtaansa hyötyäkseen niistä taloudellisesti ja sotilaallisesti. Se pyrkii vanhurskauttamaan oman kansakunnan synnit ja nostaa kansakuntaa palvonnan kohteeksi. Keisarin palvonnassa nationalismi löytää yhdistävän siiteen.

Voimakysymys

Miten tämä kaikki on mahdollista? Laajempi Roomalaiskirjeen tekstiyhteys kertoo, että uskovien päivittäinen uudistuminen, joka tekee aidon alamaisuuden mahdolliseksi, nousee siitä, että he ovat saaneet syntinsä anteeksi ja päässeet Jumalan lapsiksi. Jeesuksen sovitus työ Golgatalla liitti heidät Jumalan yhteyteen. He saivat lah-

javanhurskauden ja Pyhän Hengen. Jumalan oma elämä heissä on voiman ja uudistuksen lähde.

Saamme ammentaa uutta voimaa evankeliumista, joka on Jumalan voima. Siinä saamme katsella Jumalan suuruutta. Kristus on kanssamme joka päivä. Saamme elää yhteydessä Häneen. Rukous yhdistää meidät Herraan, jolla on ehtymättömät voimavarat meitäkin varten.

Päivittäinen uudistuminen lähtee liikkeelle siitä, että tunnustamme syntimme ja otamme vastaan aina uuden puhdistuksen Jeesuksen veressä. Silloin Herran sanan asuu sydämissämme ja muuttaa meitä. Anteeksi saanut sydän kykenee rakastamaan sekä Herraa että ympärillämme olevia ihmisiä. Herran hyvyys kykenee meidänkin kauttamme voittamaan pahan.

Hyödylliset ihmiset

Kuuluisa pastori **Toyohiko Kagawa** lähti Koben kaupungin slummiin julistamaan evankeliumia. Hän eli siellä yhdessä keuhkotautia sairastavien kanssa ja monenlaisen rikollisuuden ja pahuuden keskellä. Hänen toimintansa levittäytyi hyvin laajaksi sosiaaliseksi työksi, joka tempasi mukaansa suuren joukon kristittyjä. Sodan aikana hän joutui pariin otteeseen sotilashallituksen vankilaan, mutta sodan päätyttyä Japanin tappioon, häntä pyydettiin jopa pääministeriksi, mutta hän kieltäytyi siitä. Se sijaan hän aloitti laajan evankelointikampanjan johtaakseen ihmiset Jeesuksen luo. Hän tiesi, että Japanin todellinen pelastus olisi vain Jeesuksessa Kristuksessa.

Kuulutko sinä niihin kristittyihin, jotka suuntaavat mielensä taivaalliseen kotimaahansa? Kirkon historia osoittaa, että juuri ne, joilla on suurin huoli toisten ihmisten iankaikkisesta pelastuksesta, ovat saaneet eniten aikaan hyvää omien kansojensa ajalliseksikin hyödyksi. Herra haluaa sinuakin käyttää työssään. Etsi siksi sellaista mielen uudistusta Herran yhteydessä, että sinäkin voisit olla Jumalalle ja ihmisille hyödyllinen.

Alamaisuus esivaltaa kohtaan 13:1-7

1. Kuka on esivallan asettaja? Mitä siitä seuraa? (1-2)
2. Miten kristitty elää esimerkiksi vihamielisen esivallan alla? (3-4)
3. Yksityiselle ihmiselle kuuluu käsky: "Älä tapa!" Millainen oikeus on esivallalla? (4)
4. Voiko uskova kristitty toimia esivallan palveluksessa tuomarina, poliisina tai sotilana? Jos voi, niin miksi? Ellei, niin miksi? (3-4)
5. Mihin perustuu uskovon alamaisuus esivallalle? (5)
6. Miten kristitty suhtautuu veroihin? (6-7)
7. Millä asenteella tulee suhtautua vallan pitäjiin? (7)

Room. 13:8-14 Aamun odottajat

8. Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täyttänyt lain.

9. Sillä käskyt "Älä tee huorin", "Älä tapa", "Älä varasta", "Älä himoitse" ja mikä muu

käsky tahansa sisältyvät tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi."

10. Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Rakkaus on siis lain täyttymys.

11. Ja vielä: tiedättehän tämän ajankohdan, että teidän on jo aika herätä unesta, sillä

pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun tulimme uskoon.

12. Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot ja puhekaamme päällemme valon varusteet.

13. Vaeltakaamme säädyllisesti niin kuin päivällä, ei mässäilyissä ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa.

14. Pukekaa sen sijaan yllenne Herra Jeesus Kristus älkääkä pitäkö lihastanne niin huolta, että himot heräävät.

Jeesuksen paluun odotus

Mitä sinä odotat tapahtuvan tulevaisuudessa? Millaista on uskovan kristityn valmistautuminen Jeesuksen toiseen tuloon? Miten seurata ajan merkkejä? Millaista pukua uskova käyttää matkallaan päämääräänsä ja miten se vaikuttaa hänen elämäntapaansa? Muun muassa näitä kysymyksiä Paavali käsittelee tässä tekstikatkelmassa.

Luvun 12 alusta lähtien Paavali on kuvannut uskovan kristityn käytännöllistä elämää. Sen edellytyksenä on kaikki se, mitä aiemmissa luvuissa on kuvattu: Synnin todellisuuden kohtaaminen, vanhurskauttaminen Jeesuksen sovitustyön perusteella, Pyhästä Hengestä tapahtunut uudestisyntyminen ja siitä alkanut vaellus uudessa elämässä. Kaikesta siitä uskova on päässyt osalliseksi, kun hän uskoi evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta ja pääsi Jumalan kansan yhteyteen.

Aluksi Paavali käsitteli seurakunnan yhteyttä ja sen pyhityksessä elävien uskovien keskellä vaikuttavia armolahjoja. Edelleen hän osoitti, miten uskova menettelee, kun häntä vihataan. Luvun 13 alussa hän kuvasi, miten uskova elää maallisen valtion jäsenenä. Nyt hän kokoaa nämä aiheet liittäen ne Jeesuksen toisen tulon odotukseen. Sitä luonnehtii rakkaudessa ja valossa vaeltaminen puettuna Kristukseen.

Velattomuus ja rakkauden velka

Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täyttänyt lain. (8)

Muistan, miten isälleni oli kaksi asiaa erityisen tärkeitä raha-asioiden hoidossa. Ensimmäinen oli, että ei pidä ottaa milloinkaan velkaa. Toinen oli, ettei pidä koskaan ryhtyä kenenkään velan takaajaksi. Molempiin on helppo yhtyä, kun on nähnyt ja kuullut, miten moni on velkaloukussa tai on vuosikausia joutunut maksamaan jonkun takaamansa henkilön tai yrityksen velkoja. Myöhemmin olen tullut kuitenkin siihen tulokseen, että pankista voi ottaa asuntoluoton, sillä asunto pysyy asiallisesti ottaen pankin omana siihen asti, kun laina on maksettu. Opiskeluaikanani jouduin kyllä ottamaan pienen lainan elämiseen, sillä nuoruudessani ei ollut mitään opintotukea. Vastaavasti olen lähtenyt liikkeelle siitä, että en myöskään lainaa kenellekään rahaa. Jos näen jonkun olevan kovissa taloudellisissa vaikeuksissa, lahjoitan tarvitsevalle sellaisen summan, mihin kykenen esittäen pienen toivomuksen, että jos asianomaisen tilanne helpottuisi ja hän haluaisi palauttaa summan, pyydän häntä antamaan sen seurakunnalle tai lähetysjärjestölle.

Paavalilla oli mielessään myös muu kuin rahallinen velka: rakkauden velka. Aiemmin Roomalaiskirjeessä hän kirjoitti: *Olen velassa sekä kreikkalaisille että barbareille, sekä viisaille että tyhmille, ja siksi olen omasta puolestani halukas julistamaan evankeliumia myös teille Roomassa asuville. (1:14-15)*

Hän oli saanut evankeliumissa osakseen suunnattoman omaisuuden: pelastuksen Jeesuksen Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen siunauksena. Mutta hän ei saanut sitä vain itseään varten vaan jaettavaksi kaikille ihmisille. Niin kauan kuin on ihmisiä, jotka eivät ole saaneet kuulla evankeliumia, olemme velassa, rakkauden velassa heitä kohtaan. Suurempaa rakkautta emme voi kenellekään osoittaa, kuin auttaa evankeliumin sanalla hänet Jeesuksen rakkauden osallisuuteen. Tätä velkaa jokainen uskova saa lyhentää.

Laki ja rakkaus

Sillä käskyt "Älä tee huorin", "Älä tapa", "Älä varasta", "Älä himoitse" ja mikä muu käsky tahansa sisältyvät tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Rakkaus on siis lain täyttymys. (9-10)

Luvussa 7 ja muualla Paavali moneen kertaan toistaa, että laki ei ole pelastustie, koska kukaan syntinen ihminen ei ole sitä koskaan kyennyt pitämään. Vain evankeliumi Jeesuksesta kykenee uskona kautta Häneen pelastamaan ihmisen Jumalan vihan alta Hänen armonsa alle. Lailla on kuitenkin tehtävä osoittaa ihmiselle, kuinka syntinen hän on, ja ajaa hänet Pelastajan luokse.

Lailla on kyllä myös yhteiskunnallinen käyttö, kun se ihmiselämän käyttöohjeena osoittaa, miten voidaan elää oikein ja rakentaa oikeudenmukaista yhteiskuntaa. Kaiken lainsäädännön tulisikin lähteä liikkeelle siitä, että Jumalan luomisjärjestyksen mukainen elämä toteutuu oikein vain kymmenen käskyn alle alisteisessa lainsäädännössä. Yhteiskunnallisen lain yläpuolella on moraalilaki, joka perustuu kymmenen käskyyn. Sitä mukaan kun kymmenen käskyä hylätään ja säädetään lakeja vastoin niitä, yhteiskunta alkaa turmeltua ja lopulta sortuu kaaokseen.

Lain kolmas käyttö

Nyt Paavali ottaa käsittelyyn kuitenkin Jumalan lain niin sanotun kolmannen käytön eli sen, että uudestisyntyneessä ihmisessä Pyhä Henki vaikuttaa rakkautta, jonka sisältö on juuri lain noudattaminen, mutta ei enää ulkoapäin tulevana vaatimuksena vaan sydäimestä nousevana haluna:

Mutta se liitto, jonka minä teen Israelin huoneen kanssa tulevina päivinä, sanoo Herra, on tällainen: Minä panen opetukseni heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämeensä. Niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin kukaan ei enää opeta lähimmäistään eikä veli veljeään sanoen: 'Tuntekaa Herra.' Silloin kaikki pienimmästä suurimpaan tuntevat minut, sanoo Herra, sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejään. (Jer. 31:33-34)

Ajoittain on käyty keskustelua siitä, onko oikein kutsua Pyhän Hengen synnyttämää rakkautta laiksi ja monet ovat siksi kyseenalaistaneet ilmaisun "lain kolmas käyttö" sillä perusteella, että laki on olemukseltaan Jumalan vaatimus, mutta Pyhän Hengen rakkaus ei ole vaatimus, vaan se kumpuaa kiitollisuudesta Jeesuksen lunastustyötä kohtaan. Toisaalta se rakkaus, jonka Pyhä Henki synnyttää on sisällöltään sama kuin lain täyttäminen. Lakihan sisältää myös kuvauksen Jumalan rakkauden luonteesta. Siksi laki antaa myös suunnan sille, mihin Pyhän Hengen rakkaus johtaa ihmistä.

Laki myönteisesti

Paavali viittaa tässä yhteydessä vain lain toiseen tauluun eli lähimmäissuhteisiin, mutta kun kymmenen käskyä, jotka on ilmaistu enimmäkseen kieltojen muodossa ilmaistaan myönteisesti niin on ilmeistä, että kysymys on rakkaudesta:

Jumala suuressa armossaan suostuu meidän Jumalaksemme, tulee Kristuksessa meidän luoksemme. Hänen armonsä synnyttää halun korottaa ja ihailla ja ylistää Häntä suurimpana onnenamme. Herraa katselevalle kaikki arkinen työ muodostuu Jumalan palvelemiseksi ja lepopäivän pyhittäminen seurusteluksi Herran ja Hänen omiensa seurassa. Pyhitetty lepopäivä antaa sydämelle rauhan ja tyydytyksen. Herran nimen käyttö rukouksessa ja ylistyksessä on silloin mitä ihaninta rakkauden tunnustamista ja riippuvuudesta iloitsemista.

Vanhempien ja kaikkinaisten Jumalan asettamien auktoriteettien kunnioittaminen antaa yhteiselämään järjestyksen ja turvallisuuden. Toisten ihmisten aviollisen puhtauden suojeleminen taas luo kodille ja perheelle todellisen turvallisen tilan. Samalla kaikkinaisten toisten fyysisten ja psyykkisten tarpeiden huolehtiminen luo terveen yhteisön, jossa heikoimpienkin on hyvä elää. Kun itselle omaisuuden, menestyksen ja kunnian tavoittelu muuttuu toisten omaisuuden enentämiseen, toisten arvostamiseen ja toisten menestyksestä iloitsemiseen ja kiittämiseen, eletään Pyhän Hengen synnyttämän rakkauden mukaan. Laki ei esitä mitään lisävaatimuksia sille, joka rakastaa. Rakkaus on lain täyttymys.

Jokainen uskova tietää kyllä varsin hyvin, että hänessä asuu edelleen syntinen liha eli syntiluonto, joka jatkuvasti kiusaa ja langettaa meitä syntiin. Siksi lakia tarvitaan synnin todellisuuden jatkuvaksi paljastajaksi ja meitä toistuvasti Kristuksen armoon ajajana. Mutta koska uskovina olemme Kristuksessa, Hänen vanhurskautensa sisällä, meille laki ei voi langettaa enää mitään tuomiota. Olemme vapaat laista ja siksi myös vapaat rakkaudella täyttämään lakia.

Jo pelastunut mutta ei vielä

Ja vielä: tiedättehän tämän ajankohdan, että teidän on jo aika herätä unesta, sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun tulimme uskoon. (11)

Raamatun kirkas sanoma on, että jokainen uskoon tullut on pelastunut synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan vanhurskauden, elämän ja valon valtakuntaan. Jeesuksen Golgatalla vuodattama uhriveri riittää jokaisen uskovan täydelliseen pelastukseen. Siitä huolimatta Raamattu puhuu jatkuvasti myös siitä, että emme ole vielä lopullisessa pelastuksessa. Se toteutuu vasta uudessa ylösnousemusruumiissa Jeesuksen tullessa takaisin. Silloin meissä ei ole jäljellä enää ainoatakaan syntiä, kuolema on lopullisesti kukistettu ja Saatana heitetty ikuisen kadotukseen kärsimään sille osoitettua rangaistusta. Uskovan pääsy kirkkauden valtakuntaan on varma, koska Pyhä Henki sydämissämme on etumaksuna ja sinettinä siitä. Siksi hän saa rohkein odotuksin suuntautua kohti lopullista pelastusta, vaikka ajoittain matkanteko on vielä raskasta ja unettavaa. Jokainen päivä vie meitä kuitenkin lähemmäksi lopullista voittoa. Siksi uskovan tulee joka aamu herätä uudelleen siihen todellisuuteen, että ehkä jo tämä päivä on viimeinen ajassa ja suuri voiton päivä. Uskova saa elää tulevan todellisuuden varassa ja siihen mielensä ja sydämensä kiinnittäen.

Hengelliset aamutoimet

Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot ja pukekaamme päällemme valon varusteet. Vaeltakaamme säädyllisesti niin kuin päivällä, ei mässäilyissä ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa. Pukekaa sen sijaan yllenne Herra Jeesus Kristus älkääkä pitäkö lihasanne niin huolta, että himot heräävät. (12-14)

Jos ja kun näemme ympärillämme syvää turmelusta ja yhä lisääntyvää pimeyden valtaa, meidän ei pidä erehtyä luulemaan, että olemme menossa kohti lopullista yötä. Päin vastoin juuri ennen aamun valkenemista yö on pimeimmillään. Jeesuksen toista tuloa edeltää Ilmestyskirjan ja Jeesuksen evankeliumeissa antamien ennustuksen mukainen ahdistusten aika. Sitä kuvataan näin:

"Vääryyden tekijä tehkään edelleen vääryyttä, saastainen saastukoon edelleen, vanhurskas tehkään edelleen vanhurskautta ja pyhä pyhittyköön edelleen." (Ilm. 22:11) Juuri lisääntyvä pimeys ajaa Herran omat kilvoittelemaan pyhityksessä. Samalla tiedämme, että Jeesuksen paluu on hyvin lähellä.

Pimeyden keskellä uskovien tulee entistäkin selkeämmin hylätä kaikki pahuus ja vääryys ja vaeltaa totuuden ja rakkauden valossa. Muta se ei onnistu ilman valon varusteita, sillä vastassamme ei ole vain oman sydämen lihallinen mieli, maailman pimeys vaan myös Jumalaa vastustavat henkivallat. Meidän on siksi joka aamu puheuduttava valon varusteisiin ja itse Herraan Jeesukseen:

Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevässä voimassaan. Pukekaa yllenne Jumalan koko taisteluvarustus voidaksenne kestää Paholaisen juonet. Emmehän me taistele verta ja lihaa vastaan vaan hallituksia ja henkivaltoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja taivaan avaruuden pahoja henkiolentoja vastaan. Ottakaa sen tähden yllenne Jumalan koko taisteluvarustus, niin että voitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, pukeutuneina vanhurskauden haarniskaan, ja olkoon kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumia kohtaan. Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. Tehkää tämä kaikki alituisessa rukouksessa ja anomisessa rukoillen joka hetki Hengessä. Sen vuoksi valvokaa kaikessa kestävinä ja rukoilkaa kaikkien pyhien puolesta. (Ef. 6:10-18)

Joka aamu uskovan tulisi sängystä noustuaan ensimmäiseksi julistaa omalle sydämelleen evankeliumi: "Tänäänkin saat olla Jeesuksen uhriveren ja ylösnousemusvoiman suojassa kaikki syntisi anteeksi saaneena ja täydellisesti vanhurskaaksi luettuna Jumalan lapsena. Saat aloittaa päiväsi evankeliumin totuuteen turvaten. Tänäänkin sinua vastaan saattaa lentää pahan palavia nuolia, mutta kaikki ne samuvat siihen uskon kilpeen, joka on uskontunnustuksemme sisältö. Siksi saat rohkeasti Jumalan sanan voimalla jakaa evankeliumia vielä pimeydessä oleville."

Jeesukseen Kristuksen puettu

Paavali käyttää ilmaisua "Kristukseen puettu" useasti eri yhteyksissä. Vielä useammin hän toistaa ilmausta "olla Kristuksessa" siis puettua Kristukseen ollen Hänen sisällään. Taustalla on se tosiasia, että suhteemme Jeesukseen ja Isään on erilainen siinä mielessä, että kun Isä katselee meitä, Hän näkee meissä vain Kristukseen

puetun täydellisen vanhurskaan ja taivaskelpoisen lapsensa. Kertakaikkinen Kristukseen pukeutuminen tapahtui kasteessa:

Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeutuneet Kristukseen. (Gal. 3:27)

Sen sijaan suhteessa Jeesukseen, Hänen sisällään me olemme edelleen syntisiä, meissä asuu liha eli syntinen luonto, jota joudumme kuolettamaan, jotteivät himomme pääsisi meitä hallitsemaan. Tässä taistelussa saamme joka päivä pukea uudet Jeesuksen veren puhdistamat vaatteet päällemme. Kolossalaiskirje linkittää tämän päivittäisen pukeutumismme nimenomaan Jeesuksen toisen tulon odotukseen ja mielemme suuntaamiseen Herraan.

Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkettynä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)

Sitten Paavali jatkaa, mitä se tarkoittaa käytännöllisessä elämässämme:

Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta... Pankaa nyt tekin pois tämä kaikki: viha, kiihastuminen, pahuus, pilkka ja häpeämätön puhe suustanne... Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja pitkämielisyyteen... Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, joka on täydellisyyden side. (Kol. 3:5,8,12,14)

Joskus uskovia syytetään siitä, että he itsekkäästi ajattelevat vain omaa pelastumistaan ikuiseen kirkkauteen ja laiminlyövät siksi ajalliset ja yhteiskunnalliset kysymykset. Kirkkohistoria kertoo kuitenkin aivan muuta. Kaikki ne kristityt, jotka ovat saaneet aikaan jotain suurta tai merkittävää ihmisten ajallisten tarpeiden tyydyttämiseksi ja vääryyksien poistamiseksi, ovat olleet niitä, joilla on ollut kirkkaimmin silmiensä edessä näky taivaasta kirkkaudesta pian palaavasta Kristuksesta. He ovat kaiken ajallisen palvelunsa tehneet nimenomaan Jeesusta Kristusta, tulevaa kirkkauden Kuningasta varten. Siksi he ovat saaneet aikaan suuria muutoksia myös ajallisissa kysymyksissä. Jos sinäkin haluat merkittävällä tavalla palvella ihmisiä ja yhteisöäsi, niin käännä kasvosi kirkastettuun Jeesukseen, joka voi palata milloin tahansa maan päälle. Silloin kaikella tekemiselläsi on iankaikkisuusmerkitys.

Aamun odottajat 13:8-14

8. Miksi uskovien ei pitäisi ottaa lainaa toisilta ihmisiltä tai taata toisten velkoja? Mitä sen sijaan pitää tehdä? (8)
9. Mikä on aidon rakkauden sisältö? (8-10) Entä sen suhde lakiin?
10. Uskoon tullut on pelastunut. Mihin pelastukseen viittaa jae 11?
11. Miten uskovien tulee odottaa Jeesuksen toista tulemistä? (12-13)
12. Mitä tarkoittaa ”Herran Jeesuksen Kristuksen ylleen pukeminen”? (14; vrt. Kol. 3:1-16)

Room. 14:1-12 Älä tuomitse veljeäsi!

1. Hyväksykää uskossaan heikko joukkoon - ne rupeamatta väittelemään mielipiteistä.
2. Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia.
3. Joka syö, älköön halveksiko sitä, joka ei syö. Joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on hyväksynyt hänetkin omakseen.
4. Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu - mutta kyllä hän pysyy pystyssä, sillä Herra kykenee pitämään hänet pystyssä.
5. Toinen pitää yhtä päivää toista parempana, toinen pitää kaikkia päiviä yhtä hyvinä. Kukin olkoon omassa mielessään täysin varma.
6. Joka kiinnittää huomionsa tiettyihin päiviin, tekee sen Herran tähden. Joka syö, syö Herran tähden, sillä hän kiittää Juma-

- laa. Joka ei syö, on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa.
7. Eihän kukaan meistä elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten.
8. Jos me elämme, elämme Herralle. Jos kuolemme, kuolemme Herralle. Elämmepä siis tai kuolemme, me olemme Herran omat.
9. Juuri sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra.
10. Mutta miksi sinä tuomitset veljeäsi? Tai sinä toinen, miksi halveksit veljeäsi? Kaikki me joudumme Jumalan tuomioistuimen eteen,
11. onhan kirjoitettu: "Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, jokainen polvi tulee notkistumaan - minun edessäni ja jokainen kieli tulee ylistämään Jumalaa."
12. Meidän jokaisen on siis tehtävä Jumalalle tili itsestämme.

Elämän tarkoitus

Mikä on minun elämäni tarkoitus? Tätä kysyy jokainen ihminen jossain vaiheessa elämäänsä. Monelle kysymys on niin polttava, ettei hän suostu tekemään mitään ennen, kuin on löytänyt vastauksen. Mutta lukemattomat ovat myös ne ihmiset, jotka asiaa pohdittuaan eivät löydä vastausta ja lopulta kieltäytyvät ajattelemasta koko asiaa ja keskittyvät vain käsillä oleviin tehtäviinsä.

Monet ovat päätyneet siihen, että elämällä ei ole mitään suurempaa tarkoitusta. Heille riittää se, että he kykenevät viettämään mahdollisimman hauskaa ja viihteellistä elämää. Mutta kysymys nousee usein uudelleen pintaan, kun elämän vaikeudet, sairaudet ja tappiot lyövät vastaan. Jotkut taas ajattelevat, että elämällä ei varsinaisesti ole mitään tarkoitusta, mutta silti kukin voi valita itselleen hyväksi näkemänsä päämäärän. Heille itsemääräämisvalta on kaikki kaikessa.

Elämän tarkoitus kysymyksen taustalla on tiedostettu tai tiedostamaton taju siitä, että kuolema tulee ja se kykenee tuhoamaan tai turhentamaan lähes kaiken sen, mitä tarkoitukseksi on valittu.

Elämän tarkoituksen ehdot

Kysymys elämän tarkoituksesta liittyy laajempiin kysymyksiin koko luomakunnan maailmankaikkeuden tarkoituksesta. Jos ne ovat syntyneet sattuman oikusta ja tulevat tuhoutumaan lämpökuolemaan, niin yksityisellä pienellä ihmisellä ei liioin ole mitään todellista, pysyvää tarkoitusta. Oma henkilökohtainen elämän tarkoitusta ajattelevan on kyettävä osoittamaan, että se täyttää ainakin seuraavat ehdot ollakseen koko elämän tarkoitus:

1. Elämän tarkoituksen tulee olla niin käytännöllinen, että sitä voidaan tavallisessa arkielämässä myös toteuttaa.
2. Sitä täytyy voida myös toteuttaa jo tällä hetkellä. Ei siis riitä, että joskus tulevaisuudessa siihen päästään käsiksi.
3. Edelleen sen tulee olla sellainen, että se on myös mahdollista toteuttaa loppuun asti riippumatta siitä, kuinka pitkä tai lyhyt elämämme on.
4. Se ei saa olla pelkkä osatavoite, vaikka elämän kokonaistarkoitusta suoritettaessa voikin olla erilaisia osatavoitteita. Sen pitää siis jatkua senkin jälkeen, kun osatavoite on saavutettu. Jos esimerkiksi eräs osatavoitteeni oli perustaa Japaniin kristillisiä seurakuntia, se ei voi olla koko elämäni tarkoitus nyt, kun olen Suomessa eläkkeellä.
5. Elämän tarkoituksen täytyy olla niin kokonaisvaltainen, että sitä voi toteuttaa kaikilla elämän osa-alueilla. Kaikki tekeminen tulee voida suhteuttaa siihen.
6. Edelleen elämän tarkoituksen tulee olla sellainen, että kun vedän viimeisen henkäyksen, olen suorittanut sen loppuun. Toisaalta vielä minuuttia ennen kuolemaani minun on täytynyt voida toteuttaa sitä.

Onnellisuuden tavoittelu

Jos nämä ehdot on täytetty, voin joka hetki iloita siitä, että nytkin tekemiseni ja olemiseni palvelee suurta päämäärääni vähän samaan tapaan, kuin timpuri voi yhtä naulaa lyödessään iloita, että se palvelee koko rakennuksen valmistumista.

Koska elämän tarkoitukseksi sopivan asian ehdot ovat näin tiukat, ei ole aivan helppoa löytää sellaista. Esimerkiksi onnelliseksi tuleminen ei riitä, sillä todellisen tarkoituksen täytyy olla sellainen, jota voin palvella silloinkin, kun elämäni on kaikkein onnettominta. Itse asiassa onni ei voi toimia tavoitteena siksiäkään, että se on sivutuote. Jos sinulla on päämäärä, voit tulla onnelliseksi eikä päinvastoin.

Herraa varten

Vaikka tässä jaksossa lukua 14 Paavali ensisijaisesti käsittelee niin sanottuja ehdonvallan kysymyksiä eli sellaisia asioita, joissa samaan Jeesukseen ja samaan Raamatun ilmoitukseen pitäytyvillä uskovilla ihmisillä on erilaisia käsityksiä ja erilainen omantunnon sisälly, hän tulee samalla antaneeksi vastauksen kysymykseen elämän tarkoituksesta jakeissa 7-9:

Eihän kukaan meistä elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten. Jos me elämme, elämme Herralle. Jos kuolemme, kuolemme Herralle. Elämmepä siis tai kuolemme, me olemme Herran omat. Juuri sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra. (7-9)

Mikä on siis se tarkoitus, joka täyttää edellä antamamme ehdot? Elämä Herralle. Itse asiassa kysymys, *mikä* on elämän tarkoitus, muuttuukin nyt muotoon, **kuka** on elämän tarkoitus. Jumalan kunnia, eläminen Herraa Jeesusta varten, Hänen nimensä kirkastaminen on elämän tarkoitus.

Kun ihminen tekee kynän, hän tekee sitä varten, että ihminen voisi käyttää sitä. Kun Jumala loi ihmisen ja laajemmin luomakunnan, Hän teki sen sitä varten, että Hän itse voisi käyttää häntä ja sitä omaksi kunniakseen. Me emme kuulu itsellemme vaan Jumalalle, joka on meidät luonut ja vielä senkin jälkeen, kun lankesimme syn-

tiin, palautti meidät yhteyteensä Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen kautta.

Uskova elää Herralle, mutta vielä enemmän. Hän myös kuolee Herralle. Paavaliin liittyen Luther lausui: "On yhdentekevää, miten minulle käy, vaikka joutuisin kadotuksi, kunhan vain Jumalan kunnia kirkastuisi." Paavalihan kirjoitti:

"Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä - että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta." (Room. 9:1-3) tai *"En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia."* (Ap.t. 20:24) Molemmat näkivät kirkkaasti, että heidän elämänsä kuuluu Jumalalle ja he elivät Herraa varten sekä ajassa että myös kuolemassaan.

Kuolemahan merkitsee uskovalle pääsyä kotiin Herran luokse. Lopullisen ylösnousemusruumiin osallisuus odottaa häntä Jeesuksen toisessa tulemisessa. Uuden taivaan ja uuden maan kirkkaudessa hän jatkaa elämää Herraa varten ihmeellisessä ylistyspalveluksessa.

Ehdot täyttyvät

Täyttääkö nyt Herran kunniaksi eläminen edellä asettamamme elämän tarkoituksen ehdot? Kyllä, sillä Herralle eläminen on käytännöllistä, sitä tehdään puheella ja rakauden palvelulla, jopa syöminen ja juominen voidaan tehdä Jumalan kunniaksi levosta puhumattakaan. Edelleen sitä voidaan toteuttaa juuri nyt ja myös elämämme viimeisinä minuutteina. Voimme viimeiseen hengenvetoon asti elää Herralle ja jopa kuollakin Herralle. Mutta juuri sillä hetkellä, kun kuolemme ja pääsemme Herran luokse, olemme myös saaneet päätökseen tehtävän, joka meille ajassa annettiin. Viimeiseen hengenvetoon voimme rukoilla ja säteillä Jeesukselle. Lisäksi Herraa varten eläminen sisältää kaiken elämässämme: unen ja levon, yksin olon ja perheen, aterioinnin, opiskelun, työnteon, virastokäynnit, kyläilyt, juhlat, harrastukset jne. Kaikissa niissä voimme kirkastaa Jumalan kunniaa, mutta emme omassa voimassamme vaan Pyhän Hengen avulla. Siksi uskova pyrkii tekemään kaikki arkisimmatkin asiansa niin kuin Herralle eikä vain itsellemme tai toisille ihmisille.

Kaikkien tehtävien arvo ja merkitys määräytyy siitä, kenelle me niitä teemme, eikä siitä, mitä me teemme. Kun teemme kaiken suurenmoiselle Herrallemme, loistamme ympärillemme todistusta Hänestä. Olemme maailman valo. Olemme tässä maailmassa juuri sitä varten. Se on elämää Kristuksen rakkaudessa. Kaikki ajallinen elämämme saa myös iankaikkisuus merkityksen.

Välttämätön ehto

On selvää, että tätä tarkoitusta toteuttaaksemme meidän opittava tuntemaan Jeesus. Lisäksi meidän tulee vaelttaa puhtaalla omalla tunnolla: *"Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta."* (1. Tim 1:5) Meidän tulee myös taistella syntiä vastaan, sillä elämässämme ei saa olla mitään sellaista, joka ei kuuluisi Herralle. Edelleen tarvitsemme Herran antamaa käytännöllistä johdatusta, niin että askel askeleelta seuraisimme Herran tahtoa. Hän antaa joka askeleelle uuden voiman ja sydämen rauhan, kun kuljemme Hänen suunnitelmassaan.

Jeesuksen herruus

Uskovan elämässä Jeesuksen herruus tarkoittaa ei vain sitä, että saamme tehdä kaiken elämässämme Häntä varten, vaan myös sitä, että Hän saa päättää kaikista elämämme asioista, niistäkin, jotka saattavat tuottaa meille tuskaa ja ahdistusta. Hänen herruutensa merkitsee myös sitä, että Hän johdattaa omiaan niin suurissa kuin pienissäkin asioissa. Se merkitsee myös meille vastuullisuutta. Jokainen uskovan joutuu tekemään lopullisen tilin vaelluksestaan tässä ajassa. *Meidän jokaisen on siis tehtävä Jumalalle tili itsestämme. (12)* Siksi meidän kannattaa vielä täällä ajassa kulkiessamme miettiä, millainen tulee tilinteko olemaan meidän itse kunkin kohdalla. Saammeko kuulla Herralta sanat: *"Sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Käy Herrasi iloon!"*

Uskovan ei kuitenkaan tarvitse pelätä tuomiota toisin kuin pelastuksesta osattomat, sillä hänellä on Kristuksen lahjavanhurskaus pukunaan eikä siksi hänen syntejään tuomiolla muisteta. Sen sijaan kadotukseen menijät joutuvat tuomiolla vastaamaan kaikista synneistään ja saavat niistä täysin oikeudenmukaisen rangaistuksen Jumalan pyhässä tulessa. Siksi viimeisellä tuomiolla heidänkin on pakko tunnustaa saavansa pelkkää oikeutta ja antaa siksi kunnia yksin Herralle, jonka ristin uhri ei heille kelpannut:

"Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, jokainen polvi tulee notkistumaan- minun edessäni ja jokainen kieli tulee ylistämään Jumalaa."

Viimeisen tuomion tarkoitus on poistaa lopullisesti synty kaikkialta Jumalan maailmankaikkeudesta. Taivaassa ei ole syntiä, mutta kadotuksessakaan ei ole enää mitään syntiä, pelkkää oikeudenmukaisen tuomion toimeen panemista. Viimeisellä tuomiolla kaikki maailmassa tapahtunut vääryys käsitellään, kaikki vääryyttä kärsineet saavat oikeutta ja vääryyden tekijät rangaistuksen. Tuomio tulee olemaan Jumalan oikeudenmukaisuuden riemuvoitto. Siksi Jumala saa siitä ylistyksen.

Veljien halveksiminen tai tuomitseminen

Viimeisen tuomion ja tilinteon taustaa vasten Paavali käsittelee luvussa niin sanottuja adiafora-kysymyksiä, ehdonvallasioita eli asioita, joissa samaan Herraan uskovailla on erilaisia käsityksiä ja erilaista omantunnon sisältöä. Niissä ei kuitenkaan ole kysymys pelkästään mielipide-eroista tai erilaisesta Raamatun tulkinnasta, vaan asioista, jotka koskettavat uskovan omaatuntoa. Uskovien välillä ei pitäisi olla mitään käsityseroja niistä asioista, jotka Jumalan sana Raamattu selkeästi sanoo synneiksi. Esimerkiksi varastaminen on aina syntiä silloinkin, kun joku uskova ei sitä vielä synniksi näkisikään. Monet saattavat pitää työnantajan työajan pientä käyttöä omiin asioihin mitättömänä asiana, mutta se on varastamista, vaikka uskovan omaatunto olisi asiassa paatunut tai hän ei vielä vasta uskoon tulleen ole havahtunut sitä syntinä pitämään.

Ehdonvallan asioista Raamattu ei anna selkeää ilmoitusta. Sellaisena Paavali käsittelee muun muassa epäjumalille uhratun lihan syömistä ja tiettyjä muita ruokia tai juomia. Niitä voivat olla tietyt tavat, pukeutuminen, poliittiset näkemykset, osallistuminen tiettyihin seremonioihin kuten häät ja hautajaiset, joita pidetään ei-kristillisessä ympäristössä sekä tiettyjen päivien ja juhla-aikojen viettäminen.

Paavali tekee nyt eron heikkojen ja vahvojen uskovien välillä. Heikoilla hän tarkoittaa sellaisia uskovia, joilla on hyvin ahdas ja tiukka käsitys siitä, millaisia asioita hän voi tehdä ja mitä ei. Suomalaisessa kontekstissa pietistejä voitaisiin pitää noina heikkoina veljinä, kun heidän omatuntonsa ei salli heidän katsella TV:tä tai käydä teatterissa tai tanssiaisissa tai kun he eivät ehota itseään, juo alkoholia jne. Näille heikoille uskoville tällaiset asiat ovat aitoja syntejä, joista heidän omatuntonsa nuhtelee heitä ja joista he joutuvat tekemään myös parannusta Herran kasvojen edessä. Kysymys ei siis ole heille vain mielipiteestä vaan siitä, että tekevätkö he syntiä vai ei. Heille synnissä jatkaminen on pelastuskysymys. Siksi tätä kysymystä ei pidä uskovien keskuudessa vähätellä.

Vahvat uskovat ovat taas sellaisia, joilla on avara näkemys kaikesta ympärillään olevasta neutraalista kulttuurista. He osallistuvat moniin tapahtumiin ja nauttivat Jumalan antamista lahjoista ilman omantunnon vaivoja kiitollisena Jumalan hyvistä lahjoista. Heillä on kiusaus halveksia ahtaamman omantunnon omaavia ja päin vastoin heikoilla on kiusaus tuomita heitä liian liberaalista suhtautumisesta asioihin.

Siksi Paavali kirjoittaa molemmille varoituksen:

Hyväksykää uskossaan heikko joukkoonne rupeamatta väittelemään mielipiteistä. Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia. Joka syö, älköön halveksiko sitä, joka ei syö. Joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on hyväksynyt hänetkin omakseen. Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu - mutta kyllä hän pysyy pystyssä, sillä Herra kykenee pitämään hänet pystyssä. Toinen pitää yhtä päivää toista parempana, toinen pitää kaikkia päiviä yhtä hyvinä. Kukin olkoon omassa mielessään täysin varma. Joka kiinnittää huomionsa tiettyihin päiviin, tekee sen Herran tähden. Joka syö, syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa. Joka ei syö, on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa. (1-6)

On huomattava, että uskovan kasvun myötä omantunnon sisällitys saattaa muuttua. Sellainen asia, joka oli todellinen synti heikolle uskovalle saattaa myöhemmin osoittautua asiaksi, jota hän voi tehdä. Muistan erään koulutoverini lukioajalta. Hän oli erinomainen telinevoimistelun harjoittaja. Voimistelun opettaja antoi hänelle erityiskoulutusta, koska hänessä oli aineksia Suomen mestaruuteen asti. Mutta sitten hän yhtäkkiä lopetti kaikki harjoitukset ja ilmoitti tulleensa uskoon. Ympäristö ihmetteli kovin hänen ratkaisuaan, mutta hän piti päätöksestään tiukasti kiinni. Pari vuotta myöhemmin tavatessani kysäisin, mitä hänen urheiluharrastukselleen kuuluu ja hän vastasi: "Harjoittelen omaksi ilokseni." Sitten hän selitti: "Minun oli pakko uskon tullessa lopettaa, koska voimistelusta oli tullut minun epäjumalani. Mutta nyt se ei sitä enää ole, joten voin urheilla." Siksi meidän on sekä omassa elämässämme että muiden uskovien kohdalla antaa aikaa Herran pyhittää ja kasvattaa meitä.

Edelleen on tärkeää, että näemme, että heikot ja vahvat uskovat ovat aivan samalla tavalla Herran omia ja Herra itse vastaa siitä, että he pysyvät uskossa ja pääsevät perille kirkkauden valtakuntaan: *Herra kykenee pitämään hänet pystyssä*. Siksi ehdonvallankysymyksissä ei pidä ruveta väittelemään uskovien kesken. Toisaalta Paavali korostaa, että *kukin olkoon omassa mielessään täysin varma*. Vaikka käsitykset saattavat muuttua, niiden ei välttämättä tarvitse muuttua. Ahtaan tulkinnan pietisti saa olla täysin varma siitä, että Kristuksen vanhurskauden tähden kelpaa sellaise-

naan Jumalalle ilman että hänestä tarvitsi tulle avarampaa kristittyä. Uskovan kilvoitus lepää Kristuksessa, joka on jokaisen pelastuneen Herra:

Juuri sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra. (9) Suhteemme toisiin uskoviin perustuu suhteeseemme itse Herraan, siksi meidän tulee oppia katselemaan toisiamme Herran silmälaseilla.

Suhteesi toisiin uskoviin

Miten sinä suhtaudut toisiin uskoviin, joiden puolesta myös Jeesus on antanut henkensä heidät pelastaakseen. Halveksitko tai tuomitsetko veljiä tai sisaria, jotka palvelevat samaa Herraa kuin sinäkin. Ehkä sinunkin tulee tänään tehdä parannus vääristä asenteistasi ja ottamaan toinen toisemme vastaan veljinä ja sisarina.

Älä tuomitse veljeäsi! 14:1-12

1. Miten tulee suhtautua eri lailla ajatteleviin uskoviin? (1)
2. Millaisissa asioissa meidän tulee hyväksyä mielipiteen vapaus? Entä missä ei? (2, 5; vrt. 2 Joh. 7-11)
3. Miksi sekä halveksunta että tuomiomieli ovat näissä ns. ehdonvallanasioissa väärin? (3-4)
4. Miksi ylipäänsä on mahdollista pysyä uskossa? (4)
5. Miksi eri tavalla ajattelevien tulee olla varmoja käsityksistään? (5-6)
6. Ketä varten uskova elää? (6-8)
7. Mitä kuolema merkitsee uskovalle? (8; vrt. 1 Tess. 4:13-18)
8. Mitä Jeesuksen Herruus merkitsee meille? (9)
9. Mikä on viimeisen tuomion tarkoitus? (10-11)
10. Millainen tulee olemaan sinun tilintekosi Jumalan edessä? (12) Mistä kaikesta joudut tilille?

Room. 14:13-23 Jumalan valtakunnan luonne

13. Älkäämme sen tähden enää tuomitko toisiamme. Päättäkää pikemminkin olla panematta veljenne eteen loukkauksen aiheita tai viettelystä.

14. Minä tiedän ja olen varma Herrassa Jeesuksessa, ettei mikään ole sinänsä epäpyhää. Ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, se on epäpyhää.

15. Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruoastasi, sinä et enää vaella rakkauden mukaan. Älä saata ruoallasi turmioon sitä, jonka puolesta Kristus on kuollut.

16. Älkää siis antako sen hyvän, mikä teillä on, joutua herjattavaksi,

17. sillä Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

18. Joka tällä tavoin palvelee Kristusta, on Jumalalle mieluinen ja kelpaa myös ihmisille.

19. Tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme.

20. Älä ruoan vuoksi turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta ihmiselle on pahaksi, jos hän syömisellään loukkaa omaatuntoaan.

21. On hyvä olla syömättä lihaa ja juomatta viiniä ja välttää muutakin, mistä veljesi loukkaantuu.

22. Pidä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. Onnellinen on se, joka ei tuomitse itseään siitä, minkä havaitsee oikeaksi.

23. Mutta joka epäröi ja kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta. Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.

Missä Jumalan valtakunta näkyy?

Millainen on Jumalan valtakunta? Miten se ilmenee maailmassa? Entä miten seurakunnassa ja sen ihmissuhteissa? Miksi seurakunnassa ihmissuhteita ei voi erottaa Jumala-suhteesta? Miten voimme turmella Jumalan työtä toisissa uskovissa? Miksi omantunnon säilyttäminen puhtaana on tärkeää jokaiselle uskovalle? Mikä on synnin syvin olemus? Näitä kysymyksiä käsittelee yllä oleva jakso Paavalin kirjettä Rooman seurakunnalle.

Puhtaat ja epäpuhtaat ruoat

Vaikka Paavali jatkaa heikkojen ja vahvojen uskovien välisten suhteiden käsittelyä, hän avaa samalla, miten Jumalan valtakunnan tulee näkyä uskovien keskinäisissä suhteissa. Nyt hän suuntaa sanansa erityisesti niille uskoville, jotka kokevat olevansa vahvoja ja joilla oli kiusaus halveksia tai jopa tuomita heikompia, koska nämä eivät kyenneet ymmärtämään, etteivät ruoat tai juomat eivätkä monet muutakaan asiat olleet itsessään epäpyhiä tai kartettavia.

Nämä vahvat olivat varmaan saaneet kuulla opetusta siitä, miten Jeesus julisti kaikki ruoat puhtaksi. Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

"Näinkö ymmärtämättömiä tekin olette? Ettekö käsitä, ettei mikään, mikä tulee ihmiseen ulkoapäin, voi häntä saastuttaa? Eihän se mene hänen sydämeensä vaan vatsaan, ja se ulostetaan." Näin hän julisti kaikki ruoat puhtaksi. (Mark. 7:18-19)

Ehkä he olivat kuulleet myös, mitä Pyhä Henki osoitti Pietarille:

Pietari näki taivaan avoinna ja astian, joka laskeutui alas. Se oli kuin suuri liinavaate, joka neljästä kulmastaan sidottuna laskettiin maahan. Siinä oli kaikenlaisia maan nelijalkaisia ja matelijoita ja taivaan lintuja. Samassa kuului ääni, joka sanoi hänelle: "Nouse, Pietari, teurasta ja syö!" Pietari vastasi: "En suinkaan, Herra! En ole koskaan syönyt mitään epäpuhdasta enkä saastaista." Ääni puhui hänelle toisen kerran: "Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpuhtaaksi." (Ap.t. 10:11-15)

Vahvat olivat siis aivan oikeassa siinä, että uskova voi syödä mitä tahansa. Lisäksi vahva saa kiittää Jumalaa niistä Jumalan hyvinä lahjoina. Mutta se ei tarkoita sitä, että vahvoilla olisi oikeus vaatia sama heikolta veljiltä ja sisarilta. Jumalan valtakunta tulee näkyviin siinä, että uskovat ottavat huomioon toisten uskovien omantunnon sisällön eivätkä loukkaa toisia. Ratkaiseva asia on siinä, miten me uskovat näemme toinen toisemme. Onko veli tai sisar meille se, jonka puolesta Jeesus on ristillä kärsinyt ja kuollut. Näemmekö hänet Jumalan käsittämättömän suuren rakkauden kohteena, vai mittaammeko häntä oman rauhamme häiritsijänä tai rajoittajana.

Varmuus ja hengellinen kasvu

Minä tiedän ja olen varma Herrassa Jeesuksessa, ettei mikään ole sinänsä epäpyhää. Ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, se on epäpyhää. (14)

Pyhä tässä yhteydessä tarkoittaa sellaista, mikä on Herralle erotettua ja epäpyhää sellaista, mikä ei voi kelvata Jumalalle. Puhtaus on merkitykseltään hyvin lähellä pyhyyttä. Se, mikä on pyhää, on erotettu epäpyhästä ja saastaisesta. Jumalan pyhyys ei tarkoita yksittäistä ominaisuutta raamatullisessa jumalakuvassa, vaan se on kokonaisuutta, Jumalan olemusta, Hänen täyteyttään ja täydellisyyttään kuvaava nimi-

tys. Mutta juuri siksi kaiken minkä teemme on tarkoitettu heijastamaan Jumalan pyhyyttä.

Paavali tiesi, mitä Jeesus oli syömisestä ja juomisesta opettanut ja mitä Jumala oli Pietarille ilmoittanut. Siksi hän saattoi sanoa olevansa varma Herrassa Jeesuksessa. Jokainen uskovakin saa olla täysin varma siitä, mikä on Raamattuun kirjoitettu, koska se on Jumalan antamaa ilmoitusta. Samalla Paavali teki selväksi, että on vielä paljon sellaisia uskovia, jotka eivät ole hengellisessä kasvussaan ja Raamatun tuntemisessaan päässeet niin pitkälle, että ehdonvallan asioissa omistaisivat saman omantunnon sisällön kuin vahvat. Jos jollekin jotkut ruoat ovat epäpyhiä, hänen ei tule niitä myöskään syödä, vaikka ne itsessään ovat Jumalan luomia ja hyviä. Hengellisen kasvun myötä omatunto voi avartua ja asianomainen alkaa syödä sellaista, mitä hän ei voinut aiemmin syödä. Niin kävi jopa Pietarille. Hengellisen kasvun merkittävä osa onkin se, että uskovan ajattelu ja omatunto muuttuvat entistä enemmän Raamatun sisällön mukaiseksi. Mutta kysymys on kasvuprosessista, jossa aikuisuskovat eivät voi vaatia hengellisiltä lapsilta samaa kuin itseltään.

Rakkaus heikkoja kohtaan ratkaisee

Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruoastasi, sinä et enää vaella rakkauden mukaan. Älä saata ruoallasi turmioon sitä, jonka puolesta Kristus on kuollut. (15)

Tässä yhteydessä on vielä korostettava, että kysymys on ehdonvallanasioista. Kaiken sen suhteen, minkä Raamattu osoittaa selkeästi synniksi, jokaisen uskovan on tehtävä parannus, omistettava anteeksiantamus Jeesuksen veren voimassa ja lähdeittävä taistelemaan syntiä vastaan ja etsimään Jumalan tahtoa. Mutta ehdonvallan kysymyksistä Raamattu sallii erilaisen omantunnon sisällyksen. Se, joka toimii niissä omaatuntoaan vastaan, tekee aivan aitoa syntiä, johon hän tarvitsee aidon anteeksiantamuksen eikä vain oikaisevaa opetusta. Vanhojen uskovien vaarana on esimerkiksi houkutella heikompia tekemään sellaista, mikä koituukin heikoille synniksi. Rakkaus edellyttää sitä, että heikompien omantunnon sisältö otetaan huomioon eikä heitä saateta lankeamaan syntiin:

Älä ruoan vuoksi turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta ihmiselle on pahaksi, jos hän syömisellään loukkaa omaatuntoaan. On hyvä olla syömättä lihaa ja juomatta viiniä ja välttää muutakin, mistä veljesi loukkaantuu. (20-21)

Toisaalta vahvojen ei tarvitse myöskään joutua heikompien ”orjuuttamaksi”. Heidän ei tarvitse toimia heikkojen omantunnon mukaan silloin, kun heikkoja ei ole paikalla. Mutta silloin kuin heitä on, heidät on rakkaudella huomioitava, jopa siihen määrään asti kuin Paavalia sanoo: *Sen tähden, jos ruoka on viettelykseksi veljelleni, en enää ikinä syö lihaa, etten olisi veljelleni viettelykseksi. (1. Kor. 8:13)*

Alkoholin käyttö ja heikot veljet

Suomessa tyypillinen heikot – vahvat asetelma esiintyy suhteessa alkoholin nauttimiseen. Minulle ei henkilökohtaisesti olisi ongelmia alkoholin käyttämisen kanssa, mutta olen pienestä pitäen elänyt kodissa, jossa ei milloinkaan tarvittu alkoholia. Lisäksi tiedän, että suomalaisten suurin yksittäinen sosiaalinen ongelma on alkoholismi kamalinen seurauksineen. Narkomaani- ja päihdetyötä hiukan tukeneena tiedän, millaisia kiusauksia aiheuttaisin uskoon tulleille alkoholisteille, jos esiintyisin niin sanottuna kohtuullisena alkoholin nauttijana. Vaikka en tuomitse niitä, jotka Jumalaa kiittäen nauttivat alkoholia, en mitenkään voi rohkaista entisiä alkoholisteja sellaisiin

seurakuntiin, joissa näin tapahtuu. Siksi olen valinnut pidättäytymisen linjan. Japanin kaltaisessa maassa, jossa alkoholisteja on suhteellisesti ottaen vähän Suomeen verrattuna tilanne seurakunnassa voi olla hyvinkin erilainen. Ratkaisevaa on, että otamme huomioon ja tuemme niitä, joilla on alkoholiongelma.

Jumalan valtakunta

Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. (17)

Jumalan valtakunta on käsite, joka toistuu läpi koko Uuden testamentin sen yhtenä keskeisimpänä asioista. Se tarkoittaa Jumalan hallintavaltaa, joka laajassa merkityksessä käsittää Hänen kaikkivaltiutensa koko maailmankaikkeudessa, mutta suppeammassa merkityksessä Hänen hallintavaltaansa ihmissyömissä ja seurakunnan keskellä. Jeesus kuvaa Jumalan valtakuntaa monissa vertauksissaan. Isä-meidän rukouksessa pyydämme Jumalan valtakunnan tulemistä. Jumalan valtakunnan Hallitsija on Jeesus Kristus itse. Jeesus tuli tänne maailmaan kukistaakseen Saatanan vallan ja siirtääkseen pelastamansa ihmiset Jumalan hallintavaltaan. Hän tekee sitä nyt oman ruumiinsa eli seurakunnan välityksellä, kun se julistaa pelastuksen evankeliumia hukkuville ihmisille.

Jumalan valta ihmissyömiin tapahtuu totuuden ja rakkauden sanan välityksellä. Kun ihminen ottaa vastaan evankeliumin ja uskoo Jeesukseen, hän saa Pyhän Hengen, joka alkaa ihmisen sisältä käsin, rakkaudesta Vapahtajaan, vaikuttamaan hänessä Jumalan tahdon toteutumista. Uskova haluaa siis sydäimestään tehdä Herran tahdon. Jumalan valtakunta on siksi rakkauden valtaa ihmiseen. Hän saa rakkaudellaan ihmiset tekemään oman tahtonsa. Siksi sen luonne on rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Hyvässä avioliitossakin puoliso saa rakkaudellaan toisen tekemään tahtonsa ja sen tahdon tekeminen ei ole taakka vaan ilo, kun saa palvella sitä, joka rakastaa. Kuitenkin kysymys on aidosta vallasta toiseen ihmiseen.

Kun Jeesus Kristus palaa toisen kerran maan päälle, Hän saattaa kyllä sitten kaikki ihmiset, myös vastustajansa oman kaikkivaltansa alle, mutta jo nyt Hän hallitsee rakkaudellaan omiaan.

Valtakunnan ilmenemismuotoja

Joka tällä tavoin palvelee Kristusta, on Jumalalle mieluinen ja kelpaa myös ihmisille. Tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme. (18-19)

Jumalan valtakuntaa on kuvattu ylösalaiseksi valtakunnaksi, koska sen Kuningas Jeesus astui kaikkein alimmaksi, palveli ja pesi opetuslastensa jalat, kärsi häpeällisen ristin viedäkseen omansa kunniaan ja kirkkauteen. Siksi seurakunnan keskellä Jumalan valta ilmenee palveluna, ennen kaikkea se on Kristuksen palvelua ja sitä kautta myös toisten uskovien palvelua. Aito nöyryys vie uskovan korottamaan ei vain Kristusta vaan myös uskon veljiä ja sisaria. Toisen kanssa rauhassa eläminen ja toisen uskonelämän rakentaminen tulee silloin tavoitteeksi. Jokaisella ihmisellä on halu kelvata toisille ja tulla hyväksytyksi, mutta se onnistuu vain asettumisella toisen alapuolelle ja toisen arvon tunnustamalla. Toisaalta kysymys ei ole hempeämielisyydestä, sillä rakkaus ei ole milloinkaan ristiriidassa totuuden kanssa. Siksi keskinäistä rauhaa ei saa eikä voi rakentaa totuudesta tinkimällä.

Omantunnon hoitaminen

Älä ruoan vuoksi turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta ihmiselle on pahaksi, jos hän syömisellään loukkaa omaatuntoaan. (20)

Paavali ahkeroi voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omatunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaa-masta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada pois-tetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin it-sepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen, kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaatuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsi-tellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulemalla va-loon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla an-teeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuu-dellinen. Se vaatii kyllä nöyryyttä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuo-mion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jee-suksen veri puhdistaa omantuntosi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelas-tusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoit-tamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnus-tuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdo-tonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuk-sen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esi-merkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimal-le vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoi-tuksessa näin: *Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydämes-tä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. (1. Tim. 1:5)* Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoittavana esi-merkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen:

*Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttu-jen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen us-kon ja **hyvän omantunnon**. Jotkut ovat sen **hylänneet** ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikkoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saata-nan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi. (1. Tim. 1:18-20)*

On huomattava kuitenkin, että hyvä omatunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla ei ole mitään tunnollani, mutta ei minua sen perusteella ole vanhurskautettu, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätököt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta. (1.Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omatunto syyttää. Toisaalta on suuri lahja Jumalalta, kun saamme vaeltaa hyvällä omallatunnolla sekä Jumalan että ihmisten edessä. Juuri siksi Jumalan valtakunnan tunnomerkki on se, että uskovat ottavat huomioon eivät vain omaa vaan myös toistensa omantunnon sisällön.

Omantunnon vapaus

Pidä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. Onnellinen on se, joka ei tuomitse itseään siitä, minkä havaitsee oikeaksi. (22)

Toisten uskovien omantunnon sisällyksen huomioon ottaminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että uskovan pitäisi olla toisen ihmisen omantunnon orja. Vaikka toisen uskovan omatunto tuomitsisikin jonkin asian, se ei tarkoita, että minun pitäisi toimia samalla tavalla ehdonvallanasioissa. Jonkun omatunto sanoo, että lepopäivän pitää olla lauantai, mutta toisen sanoo, että hän pyhittää sunnuntain lepopäiväkseen. Kukin saa toimia omantuntonsa mukaan.

Miksi minun vapauteni joutuisi toisen ihmisen omantunnon tuomittavaksi? Jos minä nautin ruoan kiittäen, miksi minua herjataan siitä, mistä kiitän? Syöttepä siis tai juotte tai teettepä mitä tahansa, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi. Älkää olko loukkaukseksi juutalaisille, älkää kreikkalaisille älkääkään Jumalan seurakunnalle. Minäkin yritän kaikessa kelvata kaikille. En etsi omaa hyötyäni vaan monien, että he pelastuisivat. (1. Kor. 10:29-33)

Viime kädessä keskinäisen palvelun liikkeelle paneva voima on rakkaus, joka haluaa mahdollisimman monen ihmisen pelastuvan.

Synnin olemus

Mutta joka epäröi ja kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta. Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä. (23)

Lopuksi Paavali antaa tiiviin määritelmän sille, mitä synti on olemukseltaan. *Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.* Sana synti alkukielessä *hamartia* tarkoittaa ohi ampumista. Sana nousee kuvasta, missä metsästäjän nuoli joko osuu lentävään lintuun tai menee ohi. Sillä ei ole asian kannalta mitään merkitystä, kuinka paljon se menee ohi. Joko tehdään Jumalan tahto täydellisesti tai sitä ei tehdä lainkaan. 99%:sti toteutettu Jumalan sana on kokonaan 100%:sti syntiä. Usko on turvautumista elävään Jumalaan. Sillä hetkellä, kun teemme mitä tahansa ihmismitoin pientä tai suurta, mutta teemme sen vastoin Jumalan tahtoa ja riippumattomuudessa Jumalasta, teemme aina syntiä. Ehdonvallan asioissa omaatuntoaan vastaan tekevä heikko veli tekee aitoa syntiä, vaikka vahva saman tehdessään ei tee lainkaan syntiä, koska hän tekee sen kiittäen Jumalaa.

Oletko heikko vai vahva?

Koetko sinä olevasi heikko vai vahva ehdonvallan asioissa? Jos koet, että joissain asioissa olet heikko ja toisissa vahva, sinun on ehkä helpompi ymmärtää niitä heikoimpia, jotka joutuvat kamppailemaan hyvin herkän omantunnon kanssa. Jos koet, että olet vahva ja vapaa, niin rakkaus Herraa kohtaan edellyttää, että opettelet ymmärtämään heikompia veljiä ja sisaria. Herra kutsuu jokaista meitä aitoon nöyryyteen ja etsimään toinen toistemme rakentumista seurakunnassa. Jumalan valtakunta on sekä heikkoja että vahvoja varten, sillä se on iloa ja rauhaa Pyhässä Hengesä molemmille.

Jumalan valtakunnan luonne 14:13-23

11. Millainen käytöksemme voi olla loukkaukseksi toiselle uskovalla, entä viettelykseksi? (13)
12. Mitä tarkoittaa, että voi olla jossain asiassa ”varma Herrassa Jeesuksessa”? (14)
13. Mitkä asiat eivät ole epäpyhiä? (14, 16) Mitä merkitsee, että esimerkiksi jokin ruoka on ”pyhä”? (14)
14. Millä tavalla tulee ottaa huomioon toisten uskovien mielipiteet ehdonvallan asioissa? (15)
15. Miten Herran antama hyvä lahja voi joutua herjauksen kohteeksi? (16)
16. Millaista Jumalan hallintavalta uskovassa on? (17)
17. Eläminen oikeassa suhteessa eri tavalla ajatteleviin uskoviin on Kristuksen palvelemista. Mitä siitä seuraa? (18)
18. Miten voimme edistää keskinäistä rauhaa? (19)
19. Koska ns. ehdonvallan asia on aitoa syntiä sille, joka toimii omaatuntoaan vastaan, niin miten tulee menetellä sen, jolle sama asia ei ole syntiä? (20-21) Mainitse esimerkkejä!
20. Miksi meidän ei tarvitse muuttaa mielipiteitämme, vaikka otammekin huomioon toisten ajatukset? (22)
21. Mikä on synnin olemus? (23)

Room. 15:1-13 Yksimielinen ylistys

1. Meidän vahvojen tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia eikä elää itsellemme mieliksi.
2. Olkoon kukin meistä lähimmäiselleen mieliksi hänen parhaakseen, että hän rakentuisi.
3. Ei Kristuskaan elänyt itselleen mieliksi, vaan niin kuin on kirjoitettu: "Niiden herjaukset, jotka herjaavat sinua, ovat osuneet minuun."
4. Kaikki, mitä on ennalta kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo.
5. Kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan,

6. niin että te yksimielisesti, yhdestä suusta, ylistäisitte meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumalaa ja Isää.

7. Hyväksykää sen tähden toinen toisenne, niin kuin Kristuskin on hyväksynyt teidät Jumalan kunniaksi.

8. Haluan sanoa tämän: Kristus on tullut ympärileikattujen palvelijaksi Jumalan totuuden tähden, että hän vahvistaisi isille annetut lupaukset

9. ja että myös pakanat ylistäisivät Jumalaa hänen laupeudesta, niin kuin on kirjoitettu: Sen tähden minä ylistän sinua pakanoi-

den keskuudessa ja laulan kiitosta sinun nimellesi."

10. Ja vielä on sanottu: "Riemuitkaa, pakanat, hänen kansansa kanssa."

11. Ja vielä: "Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ja ylistäkää häntä, kaikki kansat."

12. Myös Jesaja sanoo: "On tuleva lisain juurivesa, hän, joka nousee hallitsemaan pakanoita. Häneen pakanat panevat toivonsa."

13. Toivon Jumala täyttäköön teidät kaikella ilolla ja rauhalla uskossa, niin että teillä olisi runsas toivo Pyhän Hengen voimassa.

Yksimielisen ylistyksen vuoksi

Mikä on kristillisen seurakunnan tärkein tuntomerkki? Mistä yhteinen ylistys nousee? Mitä on aito toisten miellyttäminen? Millainen rooli on Vanhalla testamentilla uskovien elämässä? Millaisen esimerkin Kristus antaa omilleen? Millainen on Jumala? Miten Pyhän Hengen voima vaikuttaa? Muun muassa näitä asioita Paavali valottaa tässä katkelmassa Roomalaiskirjettä.

Heikot ja vahvat uskovat

Luvun 15 alussa Paavali palaa vielä edellisen luvun teemaan heikkojen ja vahvojen uskovien suhteesta. Sekä uskossaan heikoilla että vahvoilla on sama pelastava usko, jonka he saivat vastaan ottaa, kun Jeesus Kristus tuli heidän elämäänsä evankeliumin sanan vapauttaessa heidät synnin syyllisyydestä Golgatan uhriveren kautta heidän saadessaan sydämiinsä Pyhän Hengen. Se ei kuitenkaan tarkoita, etteikö heikkouskoisilla olisi aivan aitoja vajavaisuuksia, joista he voivat kasvun kautta päästä vapautumaan. Mutta niin kauan kuin kasvu on vielä puutteellista, pidemmälle edenneiden tulee elää lähimmäistensä mieliksi. Se tulee kuitenkin tapahtua näiden tosi parhaaksi. On nimittäin vaara, että uskovat haluavat miellyttää toisiaan omien etujensa vuoksi. Sellaista toisten mielistelyä on maailma täynnä. Toisinaan meidän on lähimmäisemme parhaaksi oltava häntä kohtaan ankaria. Rakkaus ei ole hengeämielisyttä, vaan aitoa totuudellista toisen edusta huolehtimista.

Ajatellessamme keskinäistä yksimielisyyttämme ja yhteyttämme meillä on helppo esittää toivomuksia toisillemme: "Sinun tulee osoittaa suurempaa ymmärtämystä minua kohtaan!" "Sinun tulee oppia kuuntelemaan toisia!" "Sinun pitää oppia enemmän rohkaistamaan kuin moittimaan!" "Sinun tulee antaa meille enemmän aikaa ja huomiota, olla meille kärsivällisempi ja rakkaudellisempi!" Näitä vaatimuksia on helppo esittää toinen toisillemme, mutta Raamattu ei koskaan tässä kysymyksessä ala ihmisestä vaan Jumalasta. Lähtö kohta on se, mitä Jeesus Kristus on ensin tehnyt. Vasta Hänen teoistaan käsin löytyy todellinen yhteys uskovien kesken.

Kristuksen esimerkki

Paavali asettaa tässä Herran Kristuksen esimerkiksemme: *Ei Kristuskaan elänyt itselleen mieliksi, vaan niin kuin on kirjoitettu: "Niiden herjaukset, jotka herjaavat sinua, ovat osuneet minuun."* (3) Paavali lainaa tässä messiaanista psalmin 69 jaetta 10, joka kuuluu kokonaisuudessaan: *"...kiivaus huoneesi puolesta on kuluttanut minut ja sinua herjaavien herjaukset ovat osuneet minuun."* Psalmissa puhuja on Kris-

tus. Hän kohdistaa sanansa Isään Jumalaan. Jeesus osoitti rakkautta Isää kohtaan siten, että otti vastaan ne herjaukset, jotka maailma ja Saatana olisivat kohdistaneet Isään. Isä on niin pyhä ja vanhurskas, että mikään ei olisi murehduttanut Jeesusta syvemmin kuin Isän pilkkaaminen. Siksi Hän otti kaiken häväistyksen ja sylkemisen itselleen.

Rakkaus heikkoihin veljiin ja sisariin merkitsee vahvemmillle myös sitä, että he samaistuvat siihen pilkkaan ja herjaan, mitä heikot saavat osakseen. Me uskovat emme kykene rakastamaan toisiamme, ellemme lähde aina liikkeelle Jeesuksen osoittamasta rakkaudesta ottaen sitä ensin uskossa vastaan omaan sydämeemme ja jakaaksemme siitä sitten veljille ja sisarille ja edelleen uskosta osattomille heidän pelastukseksi.

Jumalan kunnian tähden

Hyväksykää (ottakaa vastaan) sen tähden toinen toisenne, niin kuin Kristuskin on hyväksynyt teidät Jumalan kunniaksi. (7)

Vielä jakeessa 7 Paavali palaa aiheeseen, mutta korostaa keskinäisen hyväksynnän syynä ja motiivina sitä, että Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen tähden Kristuskin hyväksyy omansa, jotka uskossa turvaavat Häneen. Ilman sitä, että Jeesus ottaa meidät vastaan, meidän on mahdotonta hyväksyä toisiamme.

Viime kädessä uskovien keskinäisissä suhteissa on kysymys Jumalan kunniaa. Ellemme kykene vastaanottamaan toinen toistamme rakkaudella ja toinen toistamme kunnioittaen, teemme turhaksi Jeesuksen meidän hyväksemme suorittamaa sovituksen. Jumala on sitonut oman kunniansa omiensa pelastumiseen ja siihen, että Hänen omansa rakastavat toisiaan.

Raamatun lohdutus

Lainaamalla Vanhaa testamenttia Paavali halusi osoittaa, että siinä puhuu kaiken aikaa Jeesus Kristus, joka on koko Raamatun antaja ja siksi myös Vanhan testamentin syvin sisältö. *Kaikki, mitä on ennalta kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo. (4)*

Joskus uskovilla on kiusaus ohittaa Vanha testamentti ja keskittyä pelkästään Uuteen testamenttiin. Vaikka Vanhan testamentin sisältämät jumalanpalvelusmenot uhreineen tai sen sisältämät Israelin yhteiskunnalliset lait eivät uuden liiton kansaa sidokaan, kaikki ne yhdessä kymmenen käskyn moraalilain kanssa avaavat meille Jumalan pelastussuunnitelmaa ja Hänen toimintaansa historiassa, joka johti Jeesukseen ihmiskunnan Pelastajana. Vanhan testamentin lehdiltä näemme, miten pyhä ja kuitenkin armollinen on Jumala. Hän on käsittämättömän kärsivällinen rikkovaa kansaansa kohtaan ja toistuvasti vetää sitä parannukseen ja uudistamaan suhteensa Jumalaan. Sen ihmiskohtaloissa näemme, miten Jumala toimii ja on uskollinen lupauksilleen. Pitkien odotusten ja synkkien teidenkin jälkeen Jumala ei hylkää omaa kansaansa ja antaa siksi meillekin elävän toivon.

Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, ja se on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa, jotta Jumalan ihminen olisi täydellinen ja varustautunut kaikkiin hyviin tekeihin. (2. Tim. 3:16-17)

Siksi kukaan uskova ei voi kestää uskon tiellä, ellei hän jatkuvasti lue Raamattua ja saa Pyhän Hengen voimaa se kautta.

Vanha testamentti sisältää myös lukuisan joukon varoittavia esimerkkejä siitä, mihin Jumalasta luopuminen johtaa. Paavali kirjoittaa niistä näin:

Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista, ja se on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille on tullut maailman aikojen loppukausi. Joka siis luulee seisovansa, katsokoon, ettei kaadu. Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskolinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. (1. Kor. 10:11-13)

Raamatun varoitukset ja esimerkit on kirjoitettu meille, että sydämemme kiinnittyisi lopullisen toivomme sisältöön: Herra Jeesus palaa kirkkaudessaan ja pääsemme osalliseksi uudesta maasta ja uudesta taivaasta, joissa asuu täydellinen vanhurskaus.

Jumalan sydän

Kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan,... (5) ... Toivon Jumala täyttäköön teidät kaikella ilolla ja rauhalla uskossa, niin että teillä olisi runsas toivo Pyhän Hengen voimassa.(13)

Jumalasta Raamattu käyttää usein ilmaisuja: Hän on ääretön voimassaan, kaikkivaltias, pyhä valkeus tuomioissaan ja kunniassaan, iankaikkinen voimassaan, armollinen ja rakastava. Mutta nyt Paavali haluaa korostaa sitä, miten läheinen Jumala on osoittaessaan suurta kärsivällisyyttään ihmiskuntaa ja omiaan kohtaan. Hän on lohdutuksen Jumala ja toivon Jumala. Hän lohduttaa murheellisia ja täyttää omansa ilolla ja rauhalla. Hän on armollinen ja rakastava Isä, jota Pyhässä Hengesä saamme kutsua hyvin läheisin ilmauksin, vaikka samalla Hän on täydellisen vanhurskas ja pyhä, jota meidän tulee lähestyä kunnioituksella niin kuin lapsi isäänsä.

Jumalan kärsivällisyydestä ihmiskuntaa kohtaan puhuu Pietari näin: *Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttävän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntyisivät. (2. Piet. 3:9)* Herran armollisuudesta ja lohdutuksesta puhuu Jesaja näin:

Siksi Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen, ja sen tähden hän nousee armahtakseen teitä, sillä Herra on oikeuden Jumala. Autuaita ovat kaikki, jotka häntä odottavat! Siionin kansa, sinä, joka asut Jerusalemissa, sinun ei tarvitse enää itkeä. Totisesti Herra on sinulle armollinen, kun huudat apua. Heti kun hän kuulee äänesi, hän vastaa sinulle. (Jes. 30:18-19)

Heprealaiskirje avaa taas toivoamme Jeesuksen paluuta näin:

Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttelä. (Hepr. 10:37)

Yksimielinen ylistys

Kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan, niin että te yksimielisesti, yhdestä suusta, ylistäisitte meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumalaa ja Isää. (5-6)

Miksi Jumala haluaa pelastaa ihmiset? Hänen tahtonsa on saada pelastetuista taivaallinen kuoro ylistämään Hänen nimeään. Koko luomakunta on Hänen ylistystään varten. Syntiin langennut ihminen etsii ylistystä itselleen ja on siksi kaiken aikaa kapinassa Jumalaa vastaan riistämällä Jumalalta sen kunnia, joka yksin Jumalalle kuuluu. Kun käsittämättömän armonsa ja laupeutensa tähden Jumala Jeesuksen Golgatan uhrin tähden edelleen rakastaa kapinallista ihmistä ja haluaa pelastaa hänet, Hän tekee se oman kunniansa tähden. Hän pelastaa uskovat saadakseen osakseen sen ylistyksen, joka Hänelle kuuluu.

Jumala kyllä pelastaa omansa palvelemaan ja rakastamaan toisiaan, mutta se tapahtuu juuri sitä varten, että Hän saisi kiitoksen ja ylistyksen. Jumala haluaa käyttää omiaan julistamaan evankeliumia, jotta mahdollisimman moni saisi kuulla Jumalan kutsun taivaallisiin hääjuhliin ja että Jeesus saisi itselleen pelastetuista ihmisistä muodostuvat morsiamen. Mutta kaiken tämän päämäärä on Jumalan ylistys. Evankeliointi ja lähetystyö ovat pohjimmiltaan kiitosta ja ylistystä Golgatan rakkaudesta.

Seurakunnan yksimielisyys ylistyksessä

Jumalalle ei kuitenkaan riitä, että yksittäiset uskovat kiittävät ja ylistävät Häntä. Hän haluaa, että sen tekee kokonainen seurakunta ja vielä yhdestä ja yksimieleisestä suusta. Vain silloin Herra saa sen kiitoksen ja ylistyksen, joka Hänelle kuuluu.

Yksimielisyys ei tarkoita sitä, että kaikki uskovat olisivat joka asiassa samaa mieltä. Senhän Paavali oli juuri osoittanut puhuessaan heikkojen ja vahvojen uskovien mielipide-eroista. Yksimielisyys tarkoittaa, että kaikkien uskovien ajattelu ja käsitykset nousevat samalta pohjalta. Heillä on sama käsitys vanhasta ihmisestä, synnistä ja pelastuksesta Kristuksen sovitustyössä. Edelleen he ovat matkalla samaan päämäärään, sillä näkemyserot eivät haittaa niin kaunan kuin on yhteinen päämäärä. Aidoimmillaan yksimielisyys perusasioita vie yhteiseen ylistykseen.

Lähetystyö Jumalan ylistykseksi

Haluan sanoa tämän: Kristus on tullut ympärileikattujen palvelijaksi Jumalan totuuden tähden, että hän vahvistaisi isille annetut lupaukset ja että myös pakanat ylistäisivät Jumalaa hänen laupeudestaan, niin kuin on kirjoitettu: "Sen tähden minä ylistän sinua pakanoiden keskuudessa ja laulan kiitosta sinun nimellesi." (Ps. 18:50) Ja vielä on sanottu: "Riemuitkaa, pakanat, hänen kansansa kanssa." (5. Moos. 32:43) Ja vielä: "Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ja ylistäkää häntä, kaikki kansat." (Ps. 117:1) (8-11)

Nyt Paavali laajentaa ylistyksen teeman koskemaan sekä juutalaisia että pakanoita, koska Jeesus tuli pelastamaan molemmat ja myös yhdistämään heidät yhdeksi seurakunnaksi, joka levittää evankeliumia kaikkiin kansoihin ja joka ylistää yhdestä suusta Jumalaa. Mutta jälleen hän korostaa sitä, että mitään lähetystyötä ja maailmanlaajaa seurakuntaa ei synny ilman sitä, mitä Jeesus teki palveluksessaan ensin juutalaisia ja siitä edelleen pakanoita. Lähetystyössä, juutalaisten ja pakanakristittyjen välisessä yhteydessä ja Jumalan ylistyksessä on kaiken aikaa kysymys Jeesuksen teoista, Jeesuksen palvelusta meidän elämässämme. Hänestä kumpuaa kaikki elämä.

Toivon Jumala

Myös Jesaja sanoo: "On tuleva lisain juurivesa, hän, joka nousee hallitsemaan pakanoita. Häneen pakanat panevat toivonsa." Toivon Jumala täyttäköön teidät kaikella ilolla ja rauhalla uskossa, niin että teillä olisi runsas toivo Pyhän Hengen voimassa. (12-13)

Pakanakansojen toivo on lisain juurivesassa eli Jeesuksessa Kristuksessa. Tässä toivo merkitsee koko pelastusta niin nyt synnin syyllisyydestä ja vallasta Jumalan yhteyteen evankeliumin kautta kuin lopullista päämäärää, kun Jeesus Kristus saapuu kunniassaan takaisin noutamaan omansa taivaalliselle hääaterialle.

Paavali päättää tämän jakson rukoukseen. Hän pyytää siinä toivon Jumalaa täyttämään Rooman kristityt ilolla, rauhalla uskossa. Kysymys on Pyhällä Hengellä täyttämisestä. Pyhän Hengen täyttämän ihmisen tuntomerkki onkin se, että hän suuntaa toivonsa Jeesuksen paluuseen ja lopulliseen vapautukseen kirkkauden valtakunnassa. Siinä valtakunnassa hallitsee Jeesus ja hänen kansansa ylistää Hänen nimeään ja Isää Jumalaa.

Pyhän Hengen voima ulkoisessa

Mitään kristillistä elämää ei voi esiintyä ilman Pyhän Hengen voiman vaikutusta. Pyhä Henki on Persoona, Jumala Jumalasta. Hän ei siis ole mikään persoonaton voima, vaan Jumalan Henki toiminnassa. Pyhän Hengen voima näkyy Hänen ulkoisissa vaikutuksissaan. Hän loi maailman yhdessä Isän ja Pojan kanssa. Erityisesti Hän vaikutti ihmisen luomisessa. Sama voima vaikutti kun Jeesus syntyi Marian kohdussa. Jeesuksen ruumis on Pyhän Hengen mestariteos. Jeesuksen ylösnousemus tapahtui myös Pyhän Hengen voimassa:

Kärsihän Kristuskin kerran syntien tähden, vanhurskas väärintekijöiden puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Lihassa ollessaan hänet tosin surmattiin, mutta Hengessä hänet tehtiin eläväksi. (1. Piet. 3:18)

Pyhä Henki on kaikkivaltias. Hänen todistava työnsä näkyi, kun Hän laskeutui kyyhkysen muodossa Jeesuksen ylle tai kun Jeesus teki ihmeensä Pyhän Hengen voimassa. Hänen voimansa näkyi väkevänä tuulispäänä ja tulisina liekkeinä helluntaina. Voima vaikutti seurakunnan tekemissä ihmeissä. Pyhä Henki tekee armotyötä, kun syntiset kääntyvät synneistään, yhteiskunta muuttuu Pyhän Hengen herätyksen vaikutuksesta.

Pyhän Hengen sisäiset vaikutukset

Maallisin keinoin ei kukaan voi muuttua sisältä uudeksi, vain Pyhä Henki tekee sen. Se, että ihminen alkaa nähdä oman syntinsä on Hänen työtään. Hän kykenee vaikuttamaan ihmisen tahtoon, niin että hengellisesti kuollut alkaakin ilolla etsiä Jumala tahdon toteutumista. Hän kykenee muuttamaan myös mielikuvituksemme.

Me voimme tietää ja nähdä, mitä Pyhä Henki tekee ja vaikuttaa, mutta me emme voi selittää sitä, miten Hän sen tekee. Hän käyttää välineenään Jumalan sanaa, lakia ja evankeliumia sekä kastetta ja ehtoollista. Pyhä Henki synnyttää uskon, jonka kautta Kristuksen lahjavanhurskaus tulee osaksemme. Uudestisyntyminen on Pyhän Hengen ihme, jota kukaan ihminen ei voi selittää. Pyhä Henki antaa pelastusvarmuuden kiinnittämällä uskovan katseen Jeesuksen sovitustyön riittävyteen.

Pyhä Henki uudistaa ja muuttaa meidän synnynnäiset lahjamme järjen, tahdon, uskon ja tunteet. Hän vapauttaa lankeemuksessa Saatanan hallintaan joutuneet kymmene palvelemaan Jumalaa. Sen lisäksi Pyhä Henki voi antaa meille armolahjoja, joita meillä ei syntymämme perusteella ollut. Tulevaisuudessa Hän vaikuttaa tehden pyhityksemme täydelliseksi ruumiin ylösnousemuksessa.

Toivomme lepää Pyhän Hengen työn varassa. Hän on kaikkivaltias ja kykenee saattamaan työnsä omissaan täydelliseen päätökseen. Lopulta Pyhän Hengen elävän veden virta synnyttää jokaisessa pelastetussa ikuisen ylistyksen Isälle ja teurastetulle Karitsalle, joka istuu Isän oikealla puolella kirkkauden valtaistuimella.

Yksimielinen ylistys 15:1-13

1. Millainen velvollisuus on vahvoilla? (1)
2. Millainen elämäntapa on kristillinen suhteessa toisiin? (2)
3. Ketä miellyttääkseen Jeesus eli ja millä tavalla? (3)
4. Mikä on Vanhan Testamentin tehtävä tämän päivän kristittyjen elämässä? (4)
5. Mikä on Jeesuksen tahto meihin nähden? (5)
6. Mihin uskovien yksimielisyys on tarpeen? (6)
7. Millä voimalla on mahdollista ottaa hyväksyen vastaan toinen toisemme erilaisinakin? (7)
8. Miksi Jeesus tuli palvelijana juutalaisten keskuuteen? (8)
9. Miten pakanalähetys on perusteltu Vanhassa Testamentissa ja mihin se tähtää? (9-12)
10. Millä tavalla Pyhän hengen antama toivo vaikuttaa uskovissa? (13)

Room. 15:14-33 Evankeliumin pappispalvelu

14. *Omasta puolestani olen kyllä varma teistä, veljeni, että olette täynnä hyvyyttä ja kaikkea tietoa ja myös kykenette neuvomaan toinen toistanne.*

15. *Kuitenkin olen paikka paikoin kirjoittanut teille melko rohkeasti muistuttaakseni teitä uudestaan näistä asioista. Olen tehnyt näin sen armon perusteella, minkä Jumala on minulle antanut,*

16. *ollakseni Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanoiden keskuudessa ja toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri.*

17. *Minun kerskaukseni on siis Kristuksessa Jeesuksessa palvellessani Jumalaa.*

18. *En näet rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus, saattaakseen pakanat kuuliaisiksi, on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teoilla,*

19. *tunnustekojen ja ihmeiden voimalla, Jumalan Hengen voimalla, niin että minä Jerusalemistä ja sen ympäristöstä alkaen Illyriaan saakka olen saattanut päätökseen Kristuksen evankeliumin julistamisen.*

20. *Olen pitänyt kunnia-asianani julistaa evankeliumia siellä, missä Kristuksen nimeä ei ole vielä mainittu, etten rakentaisi toisen laskemalle perustukselle,*

21. *vaan niin kuin on kirjoitettu: "Ne, joille ei ole julistettu hänestä, saavat nähdä, ja ne, jotka eivät ole kuulleet, tulevat ymmärtämään."*

22. *Sen tähden olenkin ollut niin usein estynyt tulemasta teidän luoksenne.*

23. *Mutta nyt minulla ei enää ole tilaa näillä seuduilla, ja olen jo monta vuotta halunnut tulla luoksenne,*

24. *jos joskus matkustan Espanjaan. Toivon, että sitä kautta matkustaessani voisin nähdä teidät ja että te varustaisitte minut matkalle eteenpäin, kunhan ensin olen saanut vähän nauttia seurastanne.*

25. *Nyt kuitenkin matkustan Jerusalemiin viemään avustusta pyhille,*

26. *sillä Makedonia ja Akhaia ovat halunneet suorittaa keräyksen niille Jerusalemin pyhille, jotka ovat köyhiä.*

27. *Tämän ne ovat nähneet hyväksi ja ovatkin sen heille velkaa. Jos kerran pakanat*

ovat tulleet osallisiksi heidän hengellisistä aarteistaan, niin he puolestaan ovat velvollisia auttamaan näitä aineellisella hyvällä.

28. Kun olen suorittanut tehtäväni ja vienyt heille turvallisesti tämän keräyksen tuoton, matkustan teidän kauttanne Espanjaan.

29. Tiedän, että tullessani luoksenne saavun Kristuksen täydellinen siunaus mukani.

30. Kehotan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta ja Hengen rak-

kauden kautta auttamaan minua taistelussani rukoilemalla puolestani Jumalaa.

31. Rukoilkaa, että pelastuisin joutumasta Juudean epäuskoisten käsiin ja että Jerusalemiä varten tuomani avustus olisi pyhille mieluinen

32. ja että minä Jumalan tahdon mukaisesti saapuisin iloiten teidän luoksenne ja virkistaisin teidän seurassanne.

33. Rauhan Jumala olkoon kaikkien teidän kanssanne. Aamen.

Lähetystyön tekijä ja lähettäjät

Millaisina sinä näet toiset uskovat? Miksi tarvitaan toistuvaa evankeliumin julistusta? Mistä evankelioinnissa ja lähetystyössä on pohjimmiltaan kysymys? Mihin se perustuu? Miksi pioneerievankeliointi on erityisen tärkeää? Miten lähetystyö ja avustustyö liittyvät toisiinsa? Millaista tukea lähetystyö tarvitsee? Miten meidän tulee rakentaa tulevaisuuden suunnitelmamme? Millainen merkitys on uskovien yhteydellä? Näihin kysymyksiin Paavali antaa tekstikatkelmassamme.

Kirjeen saajat

Omasta puolestani olen kyllä varma teistä, veljeni, että olette täynnä hyvyyttä ja kaikkea tietoa ja myös kykenette neuvomaan toinen toistanne. (14)

Vaikka Paavali ei ollut aiemmin käynyt Rooman seurakunnassa, hän tunsi useita sen jäseniä, joita oli tavannut eri yhteyksissä. Heiltä hän oli kuullut seurakunnan hengellisestä tilasta ja ongelmista, joiden kanssa se kamppaili. Vaikka hän tiesi erityisesti juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen välisen suhteen ongelmista, hänellä oli erittäin myönteinen asenne seurakunnan jäseniin ja sen johtoon. Hän tiedosti heistä Pyhän hengen työnä kumpuavan hyvyyden, halun auttaa toisia, aidon rakauden ja vilpittömyyden. Lisäksi seurakunnan johto oli syvällä Jumalan sanassa. Sillä oli siitä nousevaa tietoa, jota he sielunhoidossa ja julistustyössään sovelsivat seurakuntaan. Seurakunnan yhteisten kokoontumisen eräs tärkeä tehtävä onkin tarjota keskinäistä sielunhoitoa ja rakentumista.

Tiukkaa tekstiä

Kuitenkin olen paikka paikoin kirjoittanut teille melko rohkeasti muistuttaakseni teitä uudestaan näistä asioista. (15)

Vaikka Roomalaiskirje ei ole läheskään niin poleeminen kuin esimerkiksi Galatalaiskirje, Paavalia hiukan hirvitti, miten seurakunta ottaisi sen vastaan, koska hän oli siinä kuitenkin joutunut hyvinkin avoimesti tuomaan esiin myös ongelmakohtia, joista hän oli kuullut. Niitä olivat muun muassa juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen väliset jännitteet ja heikkojen ja vahvojen uskovien keskinäinen nokittelu. Paavali puolusti ajoittain tiukkaa otettaan kuitenkin sillä, että jokainen uskova tarvitsee toistuvaa paluuta evankeliumin perusasioihin.

Me emme tarvitse evankeliumia ainoastaan pelastuaksemme, tietenkin erityisesti siksi, vaan myös jatkuvaksi uskon vaelluksen voimaksi. ”Evankeliumi on Jumalan voima”. Siksi jokaisen uskovan olisi viisasta joka aamu herättyään ensimmäiseksi julistaa omalle sielulle evankeliumin sana samaan tapaan kuin Daavid psalmissa 103:

Ylistä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on tehnyt. Hän antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi... Herra on laupias ja armahtava, pitkämielinen ja suuri armossaan.... Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä maksa meille pahojen tekojemme mukaan. Niin kaukana kuin itä on lännes-tä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä armahtaa lapsiaan, niin Herrakin armahtaa niitä, jotka häntä pelkäävät. (Ps. 103:2-3,8,10,12-13)

Saatuamme sydämiimme evankeliumin sanan meillä on voima ja rohkeus jakaa sitä edelleen muillekin. Me itse tarvitsemme evankeliumin rohkaisua ja niin tarvitsevat muutkin.

Tehtävä armosta

Olen tehnyt näin sen armon perusteella, minkä Jumala on minulle antanut, ollakseni Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanoiden keskuudessa ja toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri. (15-16)

Paavalille ja jokaiselle uskovalle on annettu pelastuksen armo Kristuksessa. Mutta sen lisäksi jokaiselle on annettu myös armo palvella. Uskovan identiteetti perustuu hänen saamaansa armoon ja sen suunnattomaan suuruuteen. Paavali kuvaa sitä korinttilaisille näin:

Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsakaan minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä (toisista apostoleista), en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani. (1. Kor. 15:10)

Paavali ei pursunut inhimillistä uhoa tai itsetuntoa vaan Jumalasta tulevaa armon-tuntoa. Hän entinen vainooja oli saanut pelastusarmon ja sen päälle vielä armon palvella Jumalaa. Itse asiassa jokaiselle uskovalle on annettu vastaavasti pelastus- armo ja armo palvella. Molemmissa on kysymys Jumalan työstä eikä meidän omista kyvyistämme, vaikka Herra toki ottaa jo luomisessa antamansa synnyinlahjat oman armonsä käyttöönsä. Uskovalla ei ole siksi mitään syytä kerskata niistä tuloksista, joita hänen palvelunsa on tuottanut. Herra kyllä antaa kaiken lisäksi vielä armopalkankin sen mukaan, miten olemme palvelleet. Mutta se onkin sitten armoa armon päälle.

Papillinen palvelus

...toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri. (16)

Evankelioimistyön ja lähetystyön päämäärä ei ole vain se, että pimeydessä olevia ihmisiä johdetaan evankeliumin sanoman voimalla valkeuteen, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, vaan sen perimmäinen päämäärä on antaa Jumalalle uhri. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä uhrautuvaa ja itsensä kieltävää työtä, jolla evankeliumia julistetaan, vaan itse pelastettujen seurakuntaa, joka annetaan Jumalalle mie-luisana, pyhän lahjana. Kun ihmiset uskon kautta Jeesukseen Kristukseen saavat pelastuksen ja Kristuksen lahjavanhurskauden, heistä tulee Pyhän Hengen pyhittä-mä lahja Jumalalle. Uskovan suuri etuoikeus onkin saada luovuttaa itsensä kokoa-naan Herralle.

Tästä papillisesta palvelusta Pietari kirjoittaa näin:

Rakentukaa itsekin elävinä kiviä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhra-taksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mie-

luisia....Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. (1. Piet. 2:5,9)

Kerskaus

En näet rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus, saattaakseen pakanat kuuliaisiksi, on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teoilla, tunnustekojen ja ihmisten voimalla, Jumalan Hengen voimalla, niin että minä Jerusalemissa ja sen ympäristöstä alkaen Illyriaan saakka olen saattanut päätökseen Kristuksen evankeliumin julistamisen. (18-19)

Apostolien teot kuvaa Paavalin lähetysmatkoja, jotka ulottuivat Jerusalemissa Kreikan Illyrikoon asti. Pituutta tälle matkalle tuli noin 3500 km Jerusalemissa. Suuri määrä seurakuntia oli syntynyt, mutta Paavali ei näe työssään mitään kerskattavaa. Muualla hän toteaa, että itsessään hänellä ei ole mitään muuta kehuttavaa kuin hänen heikkoutensa. Alusta loppuun työn todellinen tekijä oli Kristus. Toki Paavali oli kaiken aikaa Herran työkaluna, jota Pyhä Henki käytti, mutta eihän lapio voi kerskua siitä, minkä lapiota käyttävä ihminen tekee. Työn tekijä oli Kristus oman Pyhän Hengensä kautta. Mutta juuri siksi Paavali saattoi ikään kuin sivusta katsellen ihmetellä Jumalan sanan voimaa ja Pyhän Hengen tekemiä tunnustekoja ja ihmeitä. Meidänkään ei tarvitse hävetä kertoa avoimesti Herran suuria tekoja, joita näemme omassa ja toisten elämässä. Niistä todistaminen ei korotameitä itseämme vaan saamme ”kehua” Jeesusta.

Pioneerityö

Olen pitänyt kunnia-asianani julistaa evankeliumia siellä, missä Kristuksen nimeä ei ole vielä mainittu, etten rakentaisi toisen laskemalle perustukselle, vaan niin kuin on kirjoitettu: "Ne, joille ei ole julistettu hänestä, saavat nähdä, ja ne, jotka eivät ole kuulleet, tulevat ymmärtämään." Sen tähden olenkin ollut niin usein estynyt tulemasta teidän luokseen. (20-22)

Tänä päivänä sellaisten työntekijöiden lukumäärä, jotka työskentelevät pioneeritilanteissa eli ihmiskunnan evankeliumia kuulematta olevan neljänneksen parissa, on mitätön murto-osa kaikista seurakuntatyössä kokotoimisesti työskentelevistä. Luku on korkeintaan 2% kaikista. Alkuseurakunnalla oli kirkkaana Jeesuksen antama lähetyskäsky:

"Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja saa kasteen, pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:15-16)

Eivät tietenkään kaikki alkuseurakunnankaan työntekijät olleet lähetysaarnaajia, mutta kaikilla seurakunnilla oli selkeä näky viedä evankeliumi niille, jotka eivät olleet sitä heidän ympäristössään kuulleet. Lisäksi seurakunnilla oli näky lähettää etäämmälle varsinaisia pioneerityöntekijöitä. Heitä varustettiin matkoille ja tuettiin rukouksin ja uhrein.

Monet lähetysjärjestöt toimivat nykyään jonkun kansallisen kirkon kanssa yhteistyössä ja siinä merkityksessä valta osa nykyisestä lähetystyöstäkään ei ole pioneerityötä. Paavali oli toista maata. Hänelle oli kunnia-asia työskennellä vain niiden parissa, jotka eivät olleet koskaan kuulleet hyvää uutista Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Ilman evankeliumia kukaan ei voi pelastua. Paava-

lin näky ei ollut hänen henkilökohtainen valintansa, vaan perustui Jumalan sanalle Jesajan kirkasta: *"Sillä mitä heille ei ole ikinä kerrottu, sen he saavat nähdä. Mitä he eivät ole kuulleet, sen he voivat havaita."* (Jes. 52:15)

Paavali oli suunnitellut matkaa Roomaan jo pitempään, mutta hänen prioriteettinsa oli evankelioimattomat alueet, joten matka oli siirtynyt jo pitempään tuonnemmaksi. Mutta nyt hän oli saanut työnsä päätökseen tältä osalta ja suuntasi mielensä seuraavaan suureen evankelioimattomaan alueeseen eli Espanjaan. Paavalin työtavan tehokkuudesta kertoo esimerkiksi se, että Apostolien tekojen mukaan kolmen vuoden työskentely Efesossa riitti siihen, että provinssin noin miljoona ihmistä oli kuullut evankeliumin. Tietenkään kaikki eivät sitä ottaneet vastaan, mutta kaikkiin tärkeimpiin kaupunkeihin syntyi seurakunnat, jotka jatkoivat työtä.

Paavali tiesi kuitenkin, että hän oli saanut oman työnsä aloittamillaan pioneerialueilla päätökseen ja oli valmis siirtymään uudelle alueelle. Mekin voimme jossain työmme vaiheessa tehdä elämästämme ja työstämme välitilinpäätöksen ja siirtyä sitten uusiin tehtäviin. Ratkaisevaa on kuitenkin se, että pysymme kaiken aikaa Jumala suunnitelmissa.

Kunnia-asia

Tässä yhteydessä on huomattava, että Paavalin "kunnia-asia" ei tarkoittanut samaa kuin meidän kunnianhimomme. Kunnianhimo on syntiä, joka riistää Jumalalta kunnian ja korottaa itseään saavutuksillaan. Se on kyllä todellinen kiusaus myös Jumalan valtakunnan työssä. Paavali ei myöskään vähätellyt paikallisseurakunnassa tapahtuvaa seurakuntatyötä. Itse hän oli ensimmäisenä asettamassa istuttamilleen seurakunnille vanhimpia ja diakoneja. Silti Jumala oli antanut hänelle sydämelle pakanat, jotka eivät tienneet mitään Vapahtajasta. Hän ei vähätellyt tätä kutsumustaan, vaikka se oli ajoittain äärimmäisen raskasta työtä. Ilman pioneerityötä ei synny uusia seurakuntia ja monet jäävät pimeyteen synneissään. Hukkuvien sielujen äänetön huuto kantautui Paavalin korviin eikä hän kyennyt sitä sivuuttamaan.

Suunnitelmat ja niiden toteutuminen

Mutta nyt minulla ei enää ole tilaa näillä seuduilla, ja olen jo monta vuotta halunnut tulla luoksenne, jos joskus matkustan Espanjaan. Toivon, että sitä kautta matkustaessani voisin nähdä teidät ja että te varustaisitte minut matkalle eteenpäin, kunhan ensin olen saanut vähän nauttia seurastanne. (23-24) Kun olen suorittanut tehtäväni ja vienyt heille turvallisesti tämän keräyksen tuoton, matkustan teidän kauttanne Espanjaan. Tiedän, että tullessani luoksenne saavun Kristuksen täydellisen siunaus mukanani. (28-29) ... minä Jumalan tahdon mukaisesti saapuisin iloitte teidän luoksenne ja virkistysisin teidän seurassanne. (32)

Paavali teki selkeät suunnitelmat seuraavaa työnsä ja elämänsä vaihetta varten. Aiemmat matkat hän oli tehnyt Antiokian suuren seurakunnan lähettämänä ja tukevana. Nyt hän tarvitsi uuden tukikohdan Espanjan työtä varten. Sellaiseksi hän kaavaili Rooman suhteellisen suurta seurakuntaa. Kaiken lisäksi hän oli vakuuttunut siitä, että matka Roomaan oli Jumalan tahto. Matkalla Jerusalemiin avustusta viemään hän sai useaan otteeseen Jumalalta vakuutuksen, että seuraava matkan pää olisi Rooma, vaikka hänen tehtävänsä osoittautuikin toisen laiseksi kuin hän oli ajatellut. Hän saapui sinne Rooman vankina ja hänen vankeusaikansa venyi viiden vuoden pituiseksi. Vankilasta käsin hän sai kuitenkin tehdä merkittävää työtä sekä

kirjeittensä että vankien evankelioimisen kautta. Lisäksi hän sai puolustaa evankeliumia keisarihallituksen tuomioistuimen edessä.

On täysin oikein rakentaa suunnitelmia tulevaisuutta ja työtä silmällä pitäen, mutta meidän on suostuttava siihen, että Jumala voi sotkea meidän suunnitelmamme ja johtaa meitä vielä parempaa tietä, kuin osasimme kuvitella.

Täydellinen siunaus

Joku voi ihmetellä, miten Paavali saattoi sanoa, että hän toisi Rooman seurakunnalle mukanaan *Kristuksen täydellisen siunauksen*. Luulisin, että kirjeessään efesolaisille hän kuvaa juuri tuota siunausta rukouksessaan:

Minä rukoulen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa. (Ef. 1:17-21)

Tämä rukous kertoo siitä, miten syvästi Paavali oli oppinut tuntemaan evankeliumin salaisuutta ja hän tiesi, miten suuri siunaus sen tuntemisessa olisi myös Rooman uskoville. Paavali halusi viedä uskovat entistä syvempään Kristuksen tuntemiseen. Kristuksen syvempi tunteminen on suurin ja täydellisin siunaus, mitä voimme tässä ajassa omistaa.

Avustustyö ja lähetys

Nyt kuitenkin matkustan Jerusalemiin viemään avustusta pyhille, sillä Makedonia ja Akhaia ovat halunneet suorittaa keräyksen niille Jerusalemin pyhille, jotka ovat köyhiä. Tämän ne ovat nähneet hyväksi ja ovatkin sen heille velkaa. Jos kerran pakanat ovat tulleet osallisiksi heidän hengellisistä aarteistaan, niin he puolestaan ovat velvollisia auttamaan näitä aineellisella hyvällä. (25-27)

Millaisessa suhteessa lähetystyön ja diakonian tulee olla toisiinsa? Tänäpäin kuuluu väitettävän, että nälkäiset ihmiset eivät voi ottaa vastaan evankeliumia. Kuitenkin näyttää siltä, että siellä missä on taloudellista puutetta ja hätää ihmiset ovat paljon avoimempia evankeliumille kuin hyvin syöneet. Näin ollen diakonian ei välttämättä tarvitse kulkea evankelioinnin edellä. Pikemminkin diakonia on luonnollinen seuraus evankeliumin rakkauden sanomasta. Kun ihminen saa omistaa Kristuksessa Jumalan rakkauden, hän haluaa konkreettisesti auttaa niitä, jotka ovat puutteessa. Uskova aloittaa tietenkin niistä kristityistä, jotka ovat puutteessa.

Paavalia motivoi avustustyössä tietty velka Jerusalemin seurakuntaa kohtaan. Sieltä alkoivat levitä hengelliset rikkauden ja nyt hän halusi vastata niihin taloudellisilla rikkauksilla. Korinttilaisille hän motivoi keräystä näin:

Tämä avustamispalvelu ei ainoastaan poista pyhien puutteita, vaan vielä merkittävämpi se on Jumalalle annettujen monien kiitosten vuoksi. Kun he tästä teidän palveluksestanne huomaavat, kuinka koeteltu teidän mielenne on, he ylistävät Jumalaa siitä, että te kuuliaisesti tunnustaudutte Kristuksen evankeliumiin ja olette vilpittömästi yhteydessä heidän ja kaikkien muidenkin kanssa. Hekin rukoilevat teidän puo-

lestanne ja kaipaavat teitä Jumalan ylitsevuotavan armon tähden, joka on tullut osaksenne. (2. Kor. 9:12-14)

Avustustyössä ei ole kysymys pelkästään ajallisten tarpeiden tyydyttämisestä vaan se on hengellisen yhteyden väline.

Rukouspyyntö

Kehotan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta ja Hengen rakkauden kautta auttamaan minua taistelussani rukoilemalla puolestani Jumalaa. Rukoilkaa, että pelastuisin joutumasta Juudean epäuskoisten käsiin ja että Jerusalemiä varten tuomani avustus olisi pyhille mieluinen ja että minä Jumalan tahdon mukaisesti saapuisin iloiten teidän luoksenne ja virkistysisin teidän seurassanne. (30-32)

Mitään Jumalan valtakunnan työtä, erityisesti lähetystyötä ei voi tehdä ilman rukousta, ilman muiden uskovien esirukousta. Muualla Paavali pyytää rukousta, että saisi oikeat sanat julistaessaan evankeliumia. Nyt hän tarvitsee rukoustukea sisäisissä ja ulkoisissa taisteluissaan. Esirukous on osallistumista hengelliseen taisteluun ja siksi se on joskus uuvuttavaa työtä, vaikka rukoilija ei itsessään teekään mitään vaan avuttoman jättää asiat Herran käsiin. Paavali tarvitsi myös erityistä rukousta ulkoisen turvallisuutensa puolesta aivan samoin kuin monet tämän päivänkin lähetit. Rukousta tarvitaan myös siihen, että diakoninen avustus saa oikean vastaanoton. Edelleen Paavali tarvitsi esirukoustukea omien suunnitelmiensa toteutumiseksi ja myös siihen, että hänen ja Rooman seurakunnan kohtaaminen voisi olla hyvä ja virkistävä. Apostolien teoista voi nähdä, miten syvästi tarpeellista oli rukoustuki Paavallille. Emme me tänäkään päivänä selviä vähemmällä tuella. Lähetystyö ei ole yksilöiden vaan seurakunnan tehtävä. Siinä avain on esirukoustyö. Ilman sitä ei taloudellinen tuki kannata ketään eikä mihinkään.

Rauhan Jumala

Rauhan Jumala olkoon kaikkien teidän kanssanne. Aamen. (30)

Paavali lopettaa kirjeensä varsinaisen osan tähän rukoukseen. Viimeinen luku on tervehdyslisäys. Luvun alussa hän nimitti Herraa kärsivällisyyden Jumalaksi, lohdutuksen Jumalaksi ja toivon Jumalaksi. Nyt hän lisää rauhan Jumala nimityksen. Kun Jumala on kanssamme, saamme omistaa Hänessä kärsivällisyyden, lohdutuksen, toivon ja rauhan. Koko uskonelämä voidaan tiivistää sanoihin: ”Jumala kanssamme” eli yhdellä sanalla Immanuel, joka on samalla Herran Jeesuksen nimi. Hän lupasi erityisellä tavalla niille, jotka hän lähetti evankelioimaan maailmaa: ”*Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka.*” (Matt. 28:20) Milloinkaan ei Herran oman tarvitse olla yksin ei tässä ajassa eikä myöskään tulevaisuudessa. Saamme olla aina Herran kanssa ja sitä armoa saamme rukoilla aina myös veljille ja sisarille.

Entä sinä?

Onko Herra kutsunut lähetystyöhön sinut, joka tunnet Vapahtajan? Jos on, kysymys on ihanasta papillisesta palvelusta, jossa saat antaa uhrina Jumalalle niitä, jotka sinun jakamasi evankeliumin sanaan kautta pelastuvat ja pääsevät osaksi Jumalan seurakuntaa. Mutta muista, että kysymys ei ole yksityisyritteliäisyydestä vaan Jumalan seurakunnan yhteisestä työstä, jossa sinä tarvitset monia esirukoilijoita.

Jos sinä Herran oma et ole saanut johdatusta kaukana tehtävään työhön, olet kuitenkin omalla paikallasi Herran todistaja. Hänellä on suunnitelma myös sinun elämäsi varten, se on tulevaisuuden ja toivon tie Jumalan rauhasta käsin.

Jos sinä et vielä tunne Vapahtajaa, Herra kutsuu sinut seuraamaan itseään. Kun käännyt parannuksessa Hänen puoleensa ja avaat sydämesi Hänen armonsa evankeliumille, pääset osalliseksi Jeesuksesta itsestään, Hänen rakkaudestaan ja siitä, että et ikinä ole yksin, Jeesus on siunaten aina kanssasi. Ota siksi kutsu vastaan!

Evankeliumin pappispalvelu 15:14-33

11. Mitä varten Roomalaiskirje on kirjoitettu? (14-15)
12. Mikä on lähetystyön tavoite viime kädessä? (16) Miten se liittyy uskovien pappeuteen?
13. Mistä Herran työtä tekevä voi kerskata? (17-19) Miten Kristus pääsee vaikuttamaan meidän kauttamme?
14. Miksi pioneerityö on erityisen tärkeää? (20-21)
15. Mikä oli estänyt Paavaliala tulemasta aiemmin Roomaan? (20-22)
16. Millaiset suunnitelmat Paavalilla oli? Miksi hän halusi viipyä jonkin aikaa Roomassa, jossa oli jo kristillinen kirkko? (23-24, 28-29, 32)
17. Millaisessa suhteessa lähetystyön ja avustustyön tulee olla toisiinsa nähden? (25-27)
18. Mikä takaa Kristuksen täydellisen siunauksen elämäämme? (29)
19. Mikä on ensiarvoisen tärkeää kaikessa Jumalan valtakunnan työssä? (30) Miksi?
20. Millaisia esirukousaiheita Paavalilla oli? Entä meillä? (31-32)
21. Miksi uskovien yhteys on tärkeää? (32)
22. Mitä Jumalan läsnäolo merkitsee meille? (33)

Room. 16:1-27 Rakkaat uskonveljet ja sisaret

1. Suosittelen teille sisartamme Foibea, joka on Kenkrean seurakunnan palvelija.
2. Ottakaa hänet vastaan Herrassa, niin kuin pyhien sopii. Auttakaa häntä kaikessa, missä hän tarvitsee teitä, sillä hän on ollut avuksi monelle, myös minulle.
3. Tervehdys Priskalle ja Akvilalle, työtovereilleni Kristuksessa Jeesuksessa.
4. He ovat panneet oman kaulansa alttiiksi minun henkeni puolesta, ja heitä kiittävät, en ainoastaan minä vaan myös kaikki pakanoiden seurakunnat.
5. Tervehdys myös seurakunnalle, joka koostuu heidän kodissaan. Tervehdys Epainetokselle, rakkaalle veljelleni, joka on Aasian ensi hedelmä Kristukselle.
6. Tervehdys Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän hyväksenne.
7. Tervehdys Andronikokselle ja Juniakselle, heimolaisilleni ja vankitovereilleni, jotka ovat arvossa pidettyjä apostolien joukossa ja jotka jo ennen minua ovat olleet Kristuksessa.
8. Tervehdys Ampliatukselle, rakkaalle veljelleni Herrassa.
9. Tervehdys Urbanukselle, työtoverillemme Kristuksessa, ja Stakykselle, rakkaalle veljelleni.
10. Tervehdys Apellekselle, koetuksen kestäneelle Kristuksessa. Tervehdys niille, jotka ovat Aristobuloksen perhekuntaa.
11. Tervehdys heimolaisilleni Herodionille. Tervehdys niille Narkissoksen perhekuntalaisille, jotka ovat Herrassa.
12. Tervehdys Tryfainalle ja Tryfosalle, jotka näkevät vaivaa Herrassa. Tervehdys Persikselle, rakkaalle sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa.
13. Tervehdys Rufukselle, valitulle Herrassa, ja hänen äidilleen, joka on kuin äiti minullekin.
14. Tervehdys Asynkritokselle, Flegonille, Hermekselle, Patrobakselle, Hermakselle ja veljille, jotka ovat heidän kanssaan.
15. Tervehdys Filologokselle ja Julialle, Ne-reukselle ja hänen sisarelleen ja Olympak-

selle ja kaikille pyhille, jotka ovat heidän kanssaan.

16. Tervehtikää toisianne pyhällä suudelmalla. Kaikki Kristuksen seurakunnat tervehtivät teitä.

17. Kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja viettelevät teitä pois siitä opista, jonka te olette saaneet. Karttakaa heitä.

18. Sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta vaan omaa vatsaansa. Lipevillä sanoilla ja kauniilla puheilla he pettävät vilpittömien sydämet.

19. Teidän kuuliaisuutenne on tullut kaikkien tietoon. Sen tähden minä iloitsen teistä. Tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään ja taitamattomia pahaan.

20. Rauhan Jumala on pian murskaava Saatanan teidän jalkojenne alle. Herramme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne.

21. Timoteus, minun työtoverini, ja heimoalaiseni Lukius, Jaason ja Soosipatros tervehtivät teitä.

22. Minä Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, tervehdin teitä Herrassa.

23. Gaius, minun ja koko seurakunnan majoittaja, tervehtii teitä. Erastos, kaupungin rahastonhoitaja, ja veli Kvartus tervehtivät teitä.

24. [Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne! Aamen.]

25. Kunnia hänelle, joka voi vahvistaa teitä minun julistamani evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen saarnan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan, josta ikiajoista asti on vaitettu

26. mutta joka nyt on ilmoitettu ja profeetallisten Kirjoitusten kautta tehty tietäväksi iankaikkisen Jumalan käskystä kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi.

27. Kunnia Jumalalle, ainoalle viisaalle, Jeesuksen Kristuksen kautta aina ja iankaikkisesti! Aamen.

Päätösluku

Mikä merkitys on tervehdyksillä? Millä tavalla sinä tervehdit toisia? Miten kuvaat uskon veljiä ja sisaria? Millaisia tehtäviä ja lahjoja oli alkuseurakunnassa? Entä tänään? Missä alkuseurakunta kokoontui? Mistä kokoontumisissa pitää huolehtia? Mihin perustuu uskovien voima? Mitä merkitsee kunnian antaminen Jumalalle? Miten se tapahtuu? Näitä asioita käsittelee Roomalaiskirjeen viimeinen luku.

Tervehdykset

Arkielämässä olemme tottuneet tervehtimään tuttuja ja joskus tuntemattomiakin sanomalla esimerkiksi: "Huomenta!" "Päivää!" "Hei!" "Moi!" jne. Tervehdykset edustavat inhimillisen viestinnän kaikkein yksinkertaisinta tasoa. Usein emme tarkoita niillä yhtään mitään kuten tyypillisessä kaavassa: "Mitä kuuluu?" "Hyvää!" Toisaalta tervehdysten tavattoman suuri tärkeys näkyy silloin, kun joku tuntemamme henkilö tietten tahtoen jättää tervehtimättä meitä. Saatamme kokea sen tavattoman syvänä loukkauksena, josta saattaa olla vaikea päästä ylitse. Vaikka tervehdykset edustavat rakkauden alinta tasoa, niiden merkitystä ei kannata vähätellä.

Uskovien välisissä suhteissa ja muissakin ihmissuhteissa se tapa, millä tervehdyksissä annamme arvoa toisille, voi ilmaista hyvin syvää ja aitoa rakkautta. Raamattu kehottaa: *"Pitäkää nöyryästi toista parempana kuin itseänne."* (Fil. 2:2) Paavali noudattaa tätä itse antamaansa kehotusta kuvatessaan veljiä ja sisaria Kristuksessa. Hän toistaa ilmausta "rakkaalle veljelle Herrassa" ja sisällyttää siihen hyvin syvän tunnelatauksen, joka ei kuvaa vain hänen läheistä suhdettaan asianomaisen vaan sitä, että kaiken rakkauden lähde on siinä yhteisessä Herrassa, jonka omia saamme olla. Siksi meilläkin on oikeus käyttää samoja ilmaisuja kohdatessamme toinen toisamme. Mutta Paavali menee vielä pitemmälle antamalla kehotuksen: *Tervehtikää*

toisianne pyhällä suudelmalla.(16) Rakkaudellinen tervehtiminen tapahtuu monissa kulttuureissa poskisuudelmalla, jolla ei ole mitään seksuaalista merkitystä. Suomalaisessa kulttuurissa sitä vastannee parhaiten kunnon halaus.

Paavalin tervehdyksissä pistää silmään myös se, miten hän liittää ne niihin palveluksiin, jotka uskovat ovat suorittaneet häntä itseään kohtaan ja erityisesti Herraa kohtaan. Hän puhuu työtovereistaan, hänen vuokseen kaulansa alttiiksi antaneista, paljon Herrassa vaivaa nähneistä, vankitovereistaan, valitusta, äidillisille, pyhille, heimolaisille.

Seurakunnan palveluviroista

Listasta pilkistää esiin myös joitakin alkuseurakunnan palvelutehtäviä. Paavali sane li yleensä kirjeensä ja hänellä oli kirjuri tai sihteeri, joka kirjoitti sen ylös. Roomalaiskirjeen kirjuri oli Tertius. (22) Seurakunnat Roomassa kokoontuivat kodeissa ja kaupungissa oli useita kotiseurakuntia. Niiden johtajien joukosta mainitaan Priska ja Akvila. Joukossa on myös kaksi, joita nimitetään apostoleiksi. Sanaahan käytetään Uudessa testamentissa kahdessa merkityksessä: On Herran valitsevat 12 apostolia, joiden tehtävä oli toimia ylösnousemuksen todistajina ja ilmoituksen välittäjinä, mutta oli myös muita, joita voitaisiin nimittää nykytermein lähetyssaarnaajiksi. (7) Paavali kirjoitti kirjeen Korintista ja sen toimitti perille Roomaan Korintin satamakau-pungissa Kenkreassa toimivan seurakunnan palvelija, naisdiakoni Foibe. (1-2) Lisäksi mainitaan seurakunnan majoittaja, joka huolehti kiertävässä lähetys- ja julistustyössä olevien tarpeista. Monista Paavali mainitsee, että he ovat nähneet vaivaa Herrassa. Sillä hän viittaa sekä evankeliumin julistamiseen että rakkauden palveluun, joka ilmeni myös uskon tähden vangittujen ja heidän omaistensa tarpeista huolehtimista.

Varoitus vääristä opettajista

Vaikka Roomaan ei ilmeisellä tavalla ollut vielä tullut sellaisia harhaopettajia, joista Paavali joutui Galatalaiskirjeessä varoittamaan, kotiseurakuntiin soluttautui helposti kaikenlaisia harhoja levittäviä ihmisiä. Paavali tiesi asian katkeran kokemuksen perusteella ja siksi hän varoitti niistä:

Kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja viettelevät teitä pois siitä opista, jonka te olette saaneet. Karttakaa heitä. Sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta vaan omaa vatsaansa. Lipevillä sanoilla ja kauniilla puheilla he pettävät vilpittömien sydämet. (17-18)

Vaikka kristillisen seurakunnan tulee olla valmis ottamaan kaikenlaisissa synneissä eläviä ihmisiä voidakseen evankeliumin voimalla johtaa heidät pelastukseen, harhaoppien levittäjille ei kotiseurakuntien ovia saanut avata. Vääriä oppeja levittävät eivät tule aina ulkoapäin vaan Saatanan strategia on herättää niitä myös seurakunnan keskuudesta. Heistä Paavali varoitti aikanaan efesolaisia näin: *”Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästää, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääristelevät totuutta vetääkseen opetuslapset mukaansa.”* (Ap.t. 20:29-30)

Harhaopettajat ja väärät profeetat ovat aina olleet seurakunnalle äärimmäisen vaarallisia vihollisia, sillä he tulevat yleensä taitavasti valheensa totuuteen käärien ja usein hyvin miellyttävällä ja syntiseen lihaamme taitavasti vetoavalla tavalla. Seurakunta on aina taistelussa henkivaltoja vastaan. Saatanan menetelmät ovat himot,

valhe ja väkivalta. Mutta Paavali korostaa, että tässä sodassa lopputulos on jo selvä:

Voitto on varma

Rauhan Jumala on pian murskaava Saatanan teidän jalkojenne alle. (20) Jeesuksen toinen tuleminen on lähellä ja Hän saapuu äkisti. Silloin päättyy taistelumme riemuliseen voittoon. Mutta jo nyt voimme vaeltaa Jumalan rauhasta käsin, sillä *Herramme Jeesuksen armo on kanssamme. (20)* Jumalan armo on väkevämpi kuin Saatanan kiusaukset ja houkutukset. Kristuksen ristin luokse saamme toistuvasti paeta pahan palavia nuolia. Tässä taistelussa ratkaiseva ase on kuuliaisuus Jumalan sanalle, evankeliumille, jossa Jumalan voima ilmenee. Paavali iloitsi siitä, mitä oli kuullut Rooman seurakunnasta tässä suhteessa:

Teidän kuuliaisuutenne on tullut kaikkien tietoon. Sen tähden minä iloitsen teistä. Tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään ja taitamattomia pahaan. (19)

Kuuliaisuus evankeliumin sanalle sisältää toistuvan valmiuden tehdä parannus ja palata aina armahtavan Jeesuksen luo. Samalla se merkitsee iloista kuuliaisuutta toteuttaa Jumalan tahtoa käytännön elämässä Pyhän Hengen voimassa, vaeltamista Jumalan ennalta valmistamissa teoissa.

Kunnia Jumalalle

Kunnia hänelle, joka voi vahvistaa teitä minun julistamani evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen saarnan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan, josta ikiajoista asti on vaiettu mutta joka nyt on ilmoitettu ja profeetallisten Kirjoitusten kautta tehty tietäväksi iankaikkisen Jumalan käskystä kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi. (25-26)

Loppuylistyksessä Paavali jälleen korostaa sitä, että Jumala vahvistaa omansa kestämään kaikkein ankarimmissakin myrskyissä loppuun asti evankeliumin sanan, saarnatun ja kirjoituksiin taltioidun sanan voimalla. Evankeliumin luonteeseen kuuluu se, että se on julistettava kaikkialla maailmassa, sillä Jumala haluaa sen kautta pelastaa jokaisen ihmisen, joka siihen turvaa uskossa.

Jos ja kun me yksittäiset uskovat ja koko seurakunta on kuuliainen lähetyskäsylle ja sen seurauksena yhä uusia ihmisiä pelastuu sisälle Jumalan valtakuntaan, se on alusta loppuun Jumalan omaa työtä, myös kuuliaisuutemme on kokonaan Jumalan Hengen vaikuttamaa. Siksi yksikään ihminen ei saa kunniaa siitä, mitä hän tekee evankeliumin menestykseksi. Kaiken kunnian ja ylistyksen saa yksin ja ainoastaan Jumala ja Jeesus Kristus.

Aina kun kuvittelemme itse saaneemme jotain merkittävää aikaan, olemme Jumalan kunnian varkaita ja sorrumme ylpeyden syntiin. Siksi meidän tulee toistuvasti palata evankeliumissa annetun armon ääreen katselemaan Jeesuksen ristin kärsimystä, Hänen kuolemaansa ja voitollista ylösnousemustaan. Silloin nöyrtyen saamme uudestaan nostaa katseemme Herran puoleen ja antaa kaiken kunnian Jumalalle:

Kunnia Jumalalle, ainoalle viisaalle, Jeesuksen Kristuksen kautta aina ja iankaikkisesti! Aamen. (27)

Sinua kutsutaan tänään osoittamaan veljellistä rakkautta toisia uskovia kohtaan, niin että voisit yhdessä heidän kanssaan yhdestä suusta antaa kunnian ja ylistyksen sil-

le Herralle, joka on teidät pelastanut ja että voisitte yhdessä julistaa Hänen suuria tekojaan niille, jotka eivät vielä tunne Häntä.

Rakkaat uskonveljet ja sisaret 16:1-27

1. Miten Paavali kuvaa työtovereitaan jakeissa 1-4? Millä tavalla me annamme arvostusta työtovereillemme?
2. Missä yksi osa Rooman seurakuntaa kokoontui? (5)
3. Miten Paavali ilmaisee rakkautensa Roomassa asuville uskonystävilleen jakeissa 5-15? Kerro millaisena sinä näet tutut uskonveljet ja sisaret esimerkiksi tänne kokoontuneet!
4. Miten meidän tulee tänään osoittaa tervehdyksillämme rakkautta toisillemme? (16)
5. Miten tulee suhtautua harhaoppisiin? (17)
6. Mistä harhaopettajat voi tunnistaa? (18; vrt. Matt. 7:15-23)
7. Mistä Paavali iloitsee Rooman kristityissä? (19) Mistä me muista uskovista?
8. Millainen on tulevaisuutemme ja miksi? (20,24)
9. Mikä merkitys on terveisten lähettämällä? (21-23)
10. Miten uskovat voivat vahvistua? (25)
11. Mikä on evankeliumin sisältö ja sen saarnan päämäärä? (25-26)
12. Miksi kunnia kuuluu Jumalalle? (25,27)